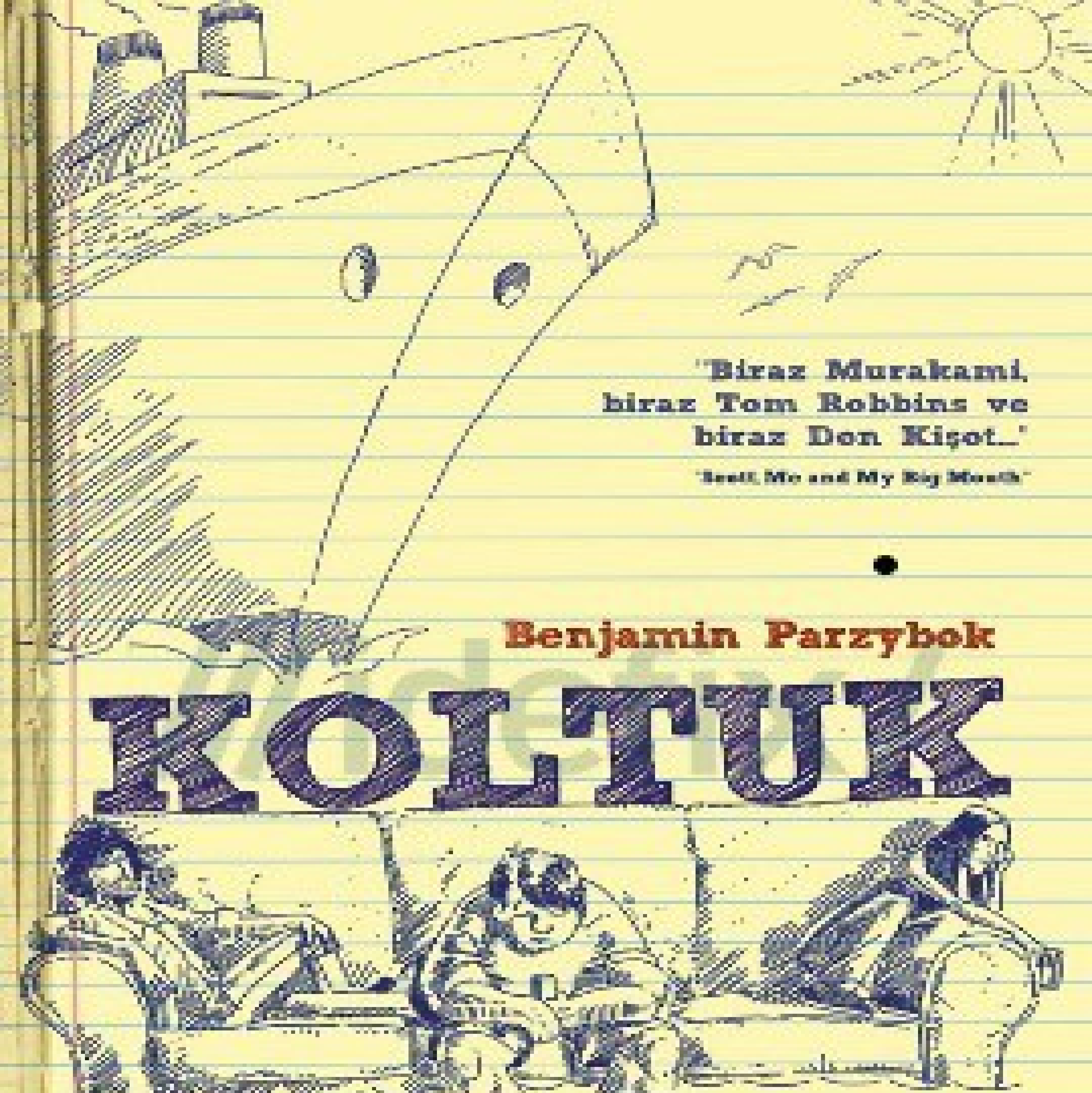

'Biraz Murakami, biraz Tom Robbins ve biraz Don Kişot...'

'Scott, Me and My Big Mouth'

Benjamin Parzybok

KOLTUK

Çeviri: Alişan Sezgintüredi

domingo

Koltuk

Benjamin Parzybok

Çeviri: Algan Sezgintüredi

I. Koltuk

Yukarıdan, üç yüz metreden, bir kartalın bakışından tuhaf bir manzara… Sirkeye kesmiş asma üstünde haddinden fazla kalmış, çakırkeyif ve sarsak, altı bacaklı bir böcek.

Yüz elli metreye inildiğinde bir mutant, üç başlı, her başı kendi amacına dalmış bir böcek görülüyor. Her baş gövdeyi ayrı yöne çekme derdinde. Önce bir tarafa ilerliyor, ardından cadı tahtası üstünde üç el misali bir o yana, bir bu yana gidiyor.

Otuz metreden, en fazla sekiz katlı bir binanın tepesinden, her böcek bacağı çiftinin insan başlarına sahip üç insan bedenine bağlandığı ve bu üçlünün bir yükü birlikte taşıdığı anlaşılıyor. Bir mobilya, galiba.

Üç metreden, koruyucu melek mesafesinden, bu öykünün anlatılacağı bakıştansa üç kişinin bir koltuğu taşıdığı görülüyor. Turuncu, epey büyük, dokuma bir koltuk.

Thom üç beş parça eşyasını Tree’nin yüksek tavanlı, yetmişli yıllarda çekiciliğinden epey yitirerek elden geçtiği belli bir yirminci yüzyıl başı yapımı dairesine taşımıştı. Dekorasyona katkı babında kitaplarını oturma odasına yerleştirdi ve kitaplar koydukları yerde çürüyen denizci sandıkları misali kaldılar.

Thom, komodin, yatak ve kişinin genelde elinde bulundurduğu diğer eşyanın yokluğunu nasıl dolduracağını kestirmeye çabalayarak sandalyesiz masasına odasında yer bulmaya uğraşıyordu. Ara sıra binalar arasındaki boşluğa bakan pencereye, eylemlerini aynı anda hem gizlemeye hem de karşı tarafta, biraz özsaygı eksikliğinden mustarip, sakar, epey akıllı bir deve ilgi duyabilecek bekâr bir hanımın varlığına dair uzak ihtimali düşünerek derli toplu ve ilgi çekici kılmaya çalışarak göz atıyordu.

Biraz mı, dedi Thom’un beyni.

“Evet, biraz,” diye yanıtladı Thom sertçe. Beyin, Thom’un sağ gözünden iki buçuk santim içeride bir yerde duran, ebadı belirlenemez varlıktı. Baş

ağrılarının kaynağı… Düş kırıklığı yaşayan atalardan birisinin gözlerinden her hareketini inceleyen alaycı *Muppet* balkon müdavimi… Yarı mantıkçı yarı aile reisi beyin, Thom'un bilincine arka koltuktan müdahale ediyordu.

Dizüstü bilgisayarını çıkardı, bir kablosuz sinyal yakaladı ve e-postalarını kontrol etmek için masasının önünde diz çöktü. *Dua ediyor mübarek*, dedi beyin. "Biliyorum, biliyorum," diye söylendi Thom.

Yeni ve biraz heyecan verici ev arkadaşıyla daha önceki üç karşılaşmasındaki gibi, Erik kapıyı çalıp odaya daldı. Erik yirmili yaşlarını sürüyordu ve kara saçlarına tarak geçebilseydi yakışıklı sayılırdı.

Kralın gelişini haber verircesine, "Çörek!" dedi. Devasa bir çörek kutusunu Thom'un göz hizasına uzattı.

"Ha," dedi Thom. "Yiyemem ben bunlardan. İyi görünüyorlar gerçi."

"Yiyemez misin?"

Her seferinde kafa karıştırdığını bilerek belki milyonuncu kez, "Buğday yiyemiyorum," dedi. "Benim, eh, katı bir beslenme alışkanlığım var."

"Hayda… Kutlama bu. Sabah gidip koşarız. Bir park var yakınlarda. Haritada gördüm ve bulacağım. Şafakla kalkar, sağlı sollu dalarız."

Thom ürpertisini bastırdı. "Diyet diyeti değil, mide şeyi… Glüten dayanıksızlığı ve diğer şeyler. Buğday yiyemiyorum işte."

"Glüten, ha?" Erik kaşlarını kaldırdı. "Glutentag," dedi neşeyle. "Peki, fikrini değiştirirsen çörekler mutfakta duracak. Odan güzel. Masayı iyi yerleştirmişsin. Ne tür oyunlar var bunda?"

"Fazla bir şey yok pek."

Erik enerjiyle onayladı. "Peki, kardeş, görüşürüz. Bir şey gerekirse oturma odasındayım."

Thom kafa salladı. Seçilmiş halktan birileriyle oturmadığından epey emindi.

Kime: thom@sanchopanchez.net
Kimden: richardd@shopstock.com
Konu: kötü haber
Selam, Thom.

Haberler kötü. ShopStock, bugünkü ekonomik ortamda yerel bir marketin internette yer almasının uygun kaçmadığına karar verdi. Ehem. Sanki bilmiyorduk. Yani web geliştirme

ekibinin işine derhal son verme kararı aldılar.

Üzgünüm. Para işine yarardı, biliyorum. E-postayla bildirmek hoş değil ama seni tanıdığımdan böylesi daha iyi diye düşündüm. Sana iş bakmaya devam edeceğim. Daire avı nasıl gidiyor? Bir ara biralayalım ve spamcıların Dante'nin Cehennemi'nin neresine uyacağını konuşalım.
Richard

Thom başını ellerinin arasına aldı. Son üç ayda yaşamı, elini azıcık tutunabildiği her sağlam daldan koparmaya niyetli görünen bir burgaca dönüşmüştü. En azından başını sokacak bir yer bulmuştu. Midesi bulandı. Web sitesini açtı ve yeni özgürlüğünü "işten atıldı" okunmayacak şekilde yazmanın yolunu düşündü. "Artık serbest çalışmaya müsaidim ;-)" yazdı, ardından salak sırıtma işaretini sildi. Ardından tümünü sildi.

Kayıtlı bulunduğu birçok iş bulma ağı şebekesinden birine kendisini tanıtan özeti nasıl yazması gerektiğine takıldı. Düşünürken parmaklarını meşgul etmek amacıyla, "Profesyonelim (hâlâ dişlerim sağlam!)" yazdı, "yerim belli (artık otelde kalmıyorum!), işimin ehliyim (çekip giden kız arkadaşının kodunu hâlâ çözememiş bir kung-fu[1] kodlamacıyım) ve motiveyim (bataklık devleri kadar iri ve iki kat zekiyim)." Derken migreni devreye girdi ve yazdıklarını kaydetmeden bilgisayarını kapadı.

"Thom!" dedi Erik. "Otur bakalım, koca adam."

Thom koltuğa, Erik ile Tree'nin arasına oturdu. Koltuk mucizevî genişlikteydi ve üçünü, Thom'un kişisel alan gereksinimini hiç zorlamadan alıyordu. Üstüne bir de rahattı. İnsanı içine çekiyor ve sürekli bir batma duygusu yaratıyordu. Televizyonda *The Simpsons* vardı ve reklam arasına kadar hiç konuşmadılar. *The Simpsons* varken konuşulmazdı.

Tree uzun bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdı ve yerdeki balya teli makarasını aldı. Biraz kesti ve bir kargaburunla bükmeye başladı. İncecik elleri müthiş bir beceriyle hareket ediyor, telin düzlüğünü hızlı büküşlerle bir kütleye dönüştürüyordu. Derken avucunu açtı ve Thom'un şaşkın bakışları altında eksiksiz biçimlenmiş, upuzun boynuzlu yedi santimlik bir at ortaya çıktı. Bir tekboynuz. Thom, Tree'nin teli saklayarak atı bir yerden

çıkarıp çıkarmadığını görmek için koltukta göz gezdirdi. Gülümseyerek beğenisini gösterdi ama Tree oralı görünmüyordu.

Tree aynı makaradan bu sefer bir hortum kasırgası yaptı ve dik durabilmesi için ucunu yeşil halıya sapladı. Halı ovalarında bir hortum. Tekboynuzu da halıya, boynuzu hortumu ortadan delecek şekilde yerleştirdi. Minyatür bir çarpışma…

“Yel değirmenlerine saldırmak misali,” dedi Thom, Tree’yi irkiltmeye yetecek yükseklikte bir sesle.

Erik yapıta baktı. “Eh,” dedi. “Buyuz biz.” Coşkuyla bıyığını sıvazladı.

“Evet,” dedi Tree.

“İşte buyurun,” dedi Erik.

Thom, sessizliğe beyninin eşek anırması misali salabileceği sözcüklere karşı savunma babında diliyle dişlerini saydı. Yirmi yedi? Sahiden tek sayı olabilir miydi?

“İşsiz kaldım,” dedi pantolonundan bir iplik çekerek. “Az önce e-posta geldi.”

“Olsun, kardeş!” Erik, Thom’un omzuna usandırıcısından bir yumruk indirdi. “Hoş geldin aramıza. Sabah koşusundan sonra İş Hazır’a[2] gidelim mi? Günlük garanti ödeme; daha iyisi can sağlığı. Senin gibileri severler.”

“Koşma kısmından emin değilim pek.”

“Otur kalk yaparız o zaman.”

“Hazır İş kısmından da emin değilim.”

“Çalışmayı sevmem ben pek,” dedi Tree. Dizlerini ince bedenine çekip kollarıyla sardı.

Erik ve Thom, Tree’ye baktılar.

“Çim biçme dışında.”

“Kış ortasındayız, amigo. Daha beş ay biçecek çim bulamayacaksın.”

Tree düşünceli görünüyordu. “Bir şey çıkar belki.”

“Zengin kız arkadaş bul. Esas bilet o,” dedi Erik.

“Kız arkadaş” lafını duymak Thom’un karnını ağrılarla, güneş altında fazla kalıp katılaşmış, üstünden metan tüten bir yığınla doldurdu. Karnını tutarak, “Kız arkadaşım terk etti beni,” deyiverdi.

Hiçbirinin ne diyeceğini bilemediği uzun bir sessizlik anı yaşandı.

“Benim hiç kız arkadaşım olmadı,” dedi Tree.

“Ne acınası kerizleriz ama!” dedi Erik.
Thom kıkırdadı. Kıkırtı ivme kazanarak gülüşe döndü; derken karnını tutup katılarak gülmeye başladı ve diğer ikisi bir anlık şaşkınlığın ardından kahkahaya katılıp katılarak ta ciğerlerinin dibinden, gözlerinden yaşlar boşanarak gülmeye başladılar.

Birisi tutup dairenin giriş kapısından itibaren trafik akışının grafiğini çizmeye kalksaydı ortaya, aşağı doğru inen ve haftanın sonunda kapının başlangıçtan iki kat az kullanıldığını gösteren bir eğri çıkardı.
Dairenin çekim kuvveti üçlüyü muazzam bir kara delik misali içine çekiyordu. Her ileri gidiş öncekinden daha zorlaşıyor, daha fazla başarısızlığa uğruyordu. Birbirlerine alışmaları arttıkça ve dış dünyada önemli bir amaç kalmadıkça asgari direncin yolları iyice dairenin koridorlarında kaldı.

Pazartesi sabahı Thom’u Portland sokaklarında, parlak giysileri içinde ve elinde, Ruby, Python, Perl, XML, PHP, SQL, C++ gibi teknik terim ve moda laflarla dolu özgeçmişiyle buldu. Kentin koridorlarında ya hepten kapanmış, ya kent dışına taşınmış ya da “fırtınayı atlatmaya çalışan” İnternet sağlayıcılardan yerleşik teknoloji şirketlerine kadar her yeri dolaştı. Gelişecek, büyüyecek yeri bulunduğundan şüphelendiği firmalar bile aşırı bol pantolon giyen, iki lafı bir araya getiremeyen ve hepsine tepeden bakan ShopStock eskilerini değil, diğer müflis teknoloji şirketlerinden çıkma ağzı laf yapan, sıkı görünüşlü tipleri arıyorlardı. İrkilerek sarf edilen, “Burada İngiliz Edebiyatı mastırı yaptığınız yazıyor; maalesef biz Bilgisayar’da uzman birisini arıyoruz,” cümlesi bir seferden fazla kullanıldı. Çoğu üniversitede şirketlerin gereksindiği becerilerin hâlâ öğretilmemesi bir yana, Thom’un becerileri bizzat yazılımı yaratan hareketin bir parçası olmasından geliyordu. Thom bunu söyleyecek tiplerden değildi. Yaptığı ve bilgisayar uzmanlığını kuşkuya yer bırakmadan kanıtlayacak azıcık yasadışı şeyle ilgili bir takım yasal zorluklar yaşadığından da bahsetmedi.

Tree Pazartesi günü, muhtemelen Neden Buradayız sorusuna yanıt amacıyla veya yaradılışçılığa karşı evrimle uğraşmak adına telleri kullanarak maymundan balığa ve hominidlere uzanan figürler yapıp halıya yerleştirdi. Hepsini belli mesafe ve açılardan seyretti ve ardından içine sinmeyince kendi telinden tel balık çıkaran sıranın başına insanımsı bir şekil daha ekledi. Yatak odasında plastik kaplı İncil'ini aldı, ardından ambalajını açmadan yerine bıraktı. Ardından koltuğunun altından çılgınca yapılmış kurşunkalem karalamalarıyla dolu, spiral telli bir defter çıkardı. Karalamaları yazıların kendine ait ve gündüz kullandığı el yazısından ne denli farklı olduklarına her zamanki gibi şaşarak inceledi. Son beş düşü okudu ve tekrar okudu. Önceki yüz küsur düşün hiçbiri son birkaç bin yılda geçmemişti ve şimdi bunlar çıkmıştı. Defteri kapadı ve ne yaptığını hatırlamayacağı sonraki bir saati sabit bir noktaya bakarak geçirdi. Birkaç giysi katladı, ardından senaryolar kurup ev arkadaşlarını ekleyerek tel heykellerden birkaçını düzenledi. Bulaşığı yıkadı, ardından koca bir tencere dolusu bezelye çorbası pişirip Erik ve Thom'un eve gelmelerini beklemeye koyuldu. Telefon üç kez çaldı ve Tree'nin her açışında karşı taraftaki konuşmadan kapadı.

Erik günün ilk saatini içinden çıkanların sahiden içinden nasıl çıkabildiklerine hâlâ şaşarak doğaçlama aletlerle —ıspatula, sirke (hiç işe yaramış mıdır sirke?) ve bir soya sosu şişesi— tıkalı tuvaleti açmaya çalışarak geçirdi.

Ardından hazırlandı. Bıyıklarını kesti, elli şınavın üstüne hatırlayabildiği tüm Tai Chi hareketlerini yaptı, laftan anlamaz saçlarını bir beysbol kepiyle örttü, ipek bir gömlek giydi ve ne çıkacak bakalım düşüncesiyle gözde Otuz Üçüncü Cadde'ye yöneldi. Otuz Üç ile Flanders'ın köşesinde, ekilmişlik ihtimaline sahip genç bir kadın duruyordu; Erik durumu kendini tanıtma ve yön bulma hizmetlerini sunma fırsatı saydı. Çok geçmeden genç Wisconsin'liyle kahve içiyor ve Latin Amerika'ya özel vurgu eşliğinde Üçüncü Dünya ülkelerinde havayollarının güvenliğinden bahsediyordu. Saat dördü bulduğunda Erik'in çenesinde ruj izleri ve cebinde, kızın,

mutlaka beraber görmeleri gerektiğini söylediği "üç günlük yemekli tiyatro performansı" biletleri için verdiği elli sekiz dolar vardı.

Yalnız kaldığında Forest Park'a gitti ve yılanlığı için kendini cezalandırmak amacıyla ıslak toprakta tökezleyerek bağıra çağıra çalılara koştu. Ayakkabılarına ve pantolonuna çürük yapraklar yapıştı. Yüzü çalılarda yeterince çizildikten sonra bakkala uğradı, bir kasa ucuz bira aldı ve kazancını ev arkadaşlarıyla kutlamak üzere daireye döndü.

Gece, Erik'in biralarını içip Tree'nin patlamış mısırlarını yerken televizyon izleyen üçlüyü koltuğa gömülmüş, kaderlerinin oltaları çözülemeyecek ölçüde birbirlerine dolanırken buldu. Koltuk, tüm dünyadaki koltukların oturanlarına yaptıkları gece büyüsünü yapıyordu. Ve üçlü, hiç değilse bedensel yakınlıkları üzerinden birbirlerine iyice alışıyordu.

Thom Çarşamba günü özgeçmişini, bir yandan teknoloji şirketlerindeki çeşitli işverenlerin portatif tuvaletlerde kısılıp kalmalarına yönelik dileklerini mırıldanıp İngiliz Edebiyatı mastırını iyice vurgulayarak baştan aşağı değiştirdi. Elli kopya bastı ve günün ilk yarısını istatistiklerini araştırma asistanları arayan hukuk firmalarına, kıdemsiz editör arayan gazetelere, metin editörü arayan şirketlere ve işin açığı, kulak verecek herkese anlatarak geçirdi. Azman gövdesini bürodan büroya taşıdı, kapı eşiklerini doldurdu, masaların üstüne eğildi, sekreterleri korkuttu. Annesine yolladığı, kurgusallıkları gittikçe artan e-postalarında kullanacak bir parça gerçek başarı kırıntısı diledi. Öğlen ikiyi vurduğunda katlanabileceği azami miktarda insani temasın ardından eve döndü.

Tree'yi mutfakta, turta pişirirken buldu. Ev yaşamlarını titizlikle yola koyan, genç, hippi, tel bükme ustası bir Martha Stewart,[3] diye düşündü.

Tree işine başka bir şeyle ilgilenmeyen ama tezgâhtaki tabakları, Thom'un atılıp Tree görmeden güvenliğe itelemesine yol açacak kadar kenarda dengesiz bırakan dalgın bir umursamazlıkla eğilmişti.

"Buğdaysız," dedi Tree beş dakikalık sessizliğin ardından.

"Vay. Sağ ol, Tree ama gerek yoktu."

"Yemek yapmak hoşuma gidiyor. Nasıl vaziyet?"

“Pek şans yok. Yirmi kadar el sıktım, özgeçmişlerin hepsini verdim. Elli kopya. Rekor falan kırmışımdır herhalde. Siyasi broşür dağıtıyormuşum gibi geldi. Ki son birkaç günde e-postayla yolladıklarımı saymıyorum. Er ya da geç birisini beni işe alacak denli ürküteceğim.”

“Seninkiler türü becerilere sahip birisi sorun yaşamazmış gibi geliyor hâlbuki.”

“Ya, öyle geliyor. Maalesef iş bulmada beceriden fazlası söz konusu.”

Tree başıyla evetledi. “Belki birkaç gün ara versen daha iyi edersin.”

“İyi olurdu ama evinizde kira ödeyen birisinin oturmasını yeğleyeceğinizi düşünüyorum,” diyerek gülümsedi Thom. Ufak mutfakta Tree’nin ayakaltında kalmayacak bir yer buldu.

“Önemli değil o kadar.”

Thom, Tree’ye baktı, kesme tahtasından unları temizlemesini, ölçü kaplarını yıkamasını, yeri süpürmesini izledi. Tree bazen bir elfi andırıyordu: ufak ve yarı-insan. Thom aynı konudan bahsedip etmediklerinden bir türlü emin olamıyordu. “Elbette önemli,” dedi. “Kira gecikir.”

“Düşümde hallolacağını gördüm.”

Thom kıkırtısını bastırdı. “Şahane. Bilinçaltı avukat her zaman işime yarar. Maaşımdan bahis geçti mi düşünde?”

“Eh, iş bulman gerekmiyor. O yüzden birkaç gün ara ver dedim.”

Telefon çaldı, Thom açtı. Karşıdan bir tıkırtı geldi.

“Kapadı mı?” dedi Tree.

“Galiba.”

“Birisi bizi gözetliyor.”

“Ha?” Thom’u hızla beden boyu kaşıntı bastı ve aynı anda birkaç yerini birden kaşımaya davrandı. Ne diyordu bu oğlan? Beyni makul bir yanıt bulamayacak gibiydi; bir bilgisayar projesinin, mantıklı ve yalnız ve sorun çözme yoğunluklu, yaratabileceği bir şeyin, kurabileceği kendi Cennet Bahçesi’nin, insan iletişiminin garip öngörülemezliğinden uzak bir şeyin özlemini duydu. Tanrı kesin bir programcıydı; kendi sistem hatalarını, insanları doğuran kodu yazıp tüymüştü.

Konuyu değiştirme umuduyla, “Koltuğun arkasındaki heykelleri gördüm,” dedi. “Ciddi güzeller. Bunlardan bir şeyler çıkarmaya

çalışmalısın."

"Gayet açık düşler görüyorum ben ve bazen gerçekleşiyorlar," dedi Tree.

Thom ne diyeceğini bilemeyince devam etti. "Cumartesi pazarına götürebilirsin. Kesin satarsın. Ufak bir tezgâh edinirsin." Thom birden Tanrı'nın esas bunu gereksindiğini fark etti. Daha en başta kendisine bir kalite-garanti bölümü yaratması gerekirdi. İnsan doğasında düzeltilebilecek pek çok programsal hata vardı.

"Düşümde iş bulma konusunda endişelenmemem gerektiğini gördüm. Yani iş arayacağım diye zaman harcamanı istemedim, anladın mı?"

"Ne gördün düşünde?" diyerek iç çekti Thom.

"Anlatmayı sevmem düşlerimi."

Thom gözlerini kırpıştırdı. "Turta güzel kokuyor," dedi sonunda. "Biraz işim var. Bu arada Erik'in iş arayışı ne durumda? Haber var mı?"

"Onun da iş bulmasına gerek yok aslında."

Thom başıyla evetledi. Tabii, diye geçirdi içinden.

Pişen turtanın kokusu Thom'un odasında, sanki bir varlığa dönüşmüş, tepesinde dönüyormuşçasına daha yoğundu. Ağzı sulandı, dizüstü bilgisayarını açtı. İşe almayacak iki muhtemel işverenden e-posta gelmişti. İnsani iletişim tehdidine karşı turta yemeyi tarttı ve mutfağa geri döndü.

"Sahiden iyi kokuyor."

"Pişti. Keseyim mi bir dilim?"

"Tabii, tabii, evet." Thom, Tree'nin düşlerine verdiği tepkiyi düşündü. Demek gerçekleşen düşler görüyordu ya da gerçekleşen düşler görüyor ve bu düşlerden bahsetmek istemiyordu. E, peki. Eski kız arkadaşı amatör bir *Yi Çing*[4] kâhiniydi ve Thom ne zaman kızın okumasından çıkardığı önerinin aksine davransa fana sinirlenirdi. Thom bir anlığına kendisini geleceği düşte görmenin olabilirliğine inandırmaya uğraştı; ardından çabayı sürdüremeyeceğini hissetti.

Tree önüne, dumanı tüten, şahane bir turta parçası koydu.

"Harika," dedi Thom. "Yemek yapmayı nerede öğrendin?"

"Bir komünde büyüdüm ben. Tüm işler sırayla bölüşülürdü. Katı yeme alışkanlığına sahip fazla kimse yoktu."

Thom başıyla onayladı. Komüne dair başka hiçbir şey duymama arzusuna rağmen dayanamayıp sordu: “Ne tür bir komün?”

“Bildik tür.” Tree arkasını döndü.

Thom, Tree’nin ensesinin kızardığını gördü. Delikanlının konuyu uzatmamasını yeğleyeceğini kavradı ve söz konusu komünün bir cins kült olup olmadığını merak etti.

“E, başka ne söyleyebilirsin şu düş hakkında peki?”

Tree dönüp gülümsedi; sesinde mutlu haberlerin vurgusu vardı. “Hep beraber bir yolculuğa çıkacağız.”

Görüş değildi bu. İnanıyordu. “Ciddi mi?” Midesi dünyanın merkeziden sıcak kabarcıklarla doldu ve özür dileyerek banyoya yollandı. O sırada Erik ön kapıyı hızla açtı. Thom, bıyığın yeniden uzayıp yerine döndüğünü fark etti.

“Saklayın beni, saklamalısınız beni. Burada değilim. Değilim burada.”

Thom sorusunun son kısmını geğirerek, “Burada değil misin?” dedi.

“Beni tanımıyorsun. Hayatında görmedin.”

Thom memnuniyetle, “Hiç görmedim seni,” dedi ve banyoya gitti. Kapıyı güvenle kapadıktan sonra aynaya baktı, dışarıdaki patırtıyı kaşlarını kaldırarak dinledi ve banyo içinde gazlı başka patırtılara girişti. Nasıl o kadar hızlı büyütmüştü bıyığı? Kendisi anca haftada bir tıraş oluyordu ve Erik’in bıyığı iki günde uzayıvermişti.

Öfkeli bir bağırtının ardından Thom’un rahatlıkla ciyaklama sınıfına sokabileceği bir ses duyuldu. Yüzünde sıkacak bir şey aradı ve dışarıda gürültü artarken gözlerini kendi gözlerine dikti. Olan biteni görmesi gerektiğini düşündü.

Bir beyefendinin çakısı, duvara dayanmış Erik’in boğazındaydı. Adam kırklı yaşlardaydı; üstüne yapışan keten bir gömlek giymişti ve avantaja sahip görünüyordu. Eşikte, Erik’e karşı öfke ile karasevda arasında bocalayan genç bir kadın vardı. Thom atıldı, adamın bileğini yakaladı ve adam çığlık atarak çakıyı yere düşürene kadar sıktı.

Erik çakıyı kaptı, öne atıldı ve bağırdı: “Bitirelim işlerini!”

“Kimsenin işini bitirmiyoruz,” dedi Thom. Kolunu uzatarak Erik’i engelledi. Adam Thom’a baktı ve kapıya geriledi. “Neler oluyor, Erik?”

“Dinleme onu,” dedi eşikteki kadın.

Adam bileğini ovuşturdu. “Unutalım hepsini, Sherry,” dedi.

Thom Erik’e baktı, beriki omuz silkti.

“Hepsini unutuyoruz anlaşılan,” dedi Erik. “Bana uyar. Geçmiş geçmişte kalsın. Günah işlememişler ilk taşı fırlatsın.” Bıçağı indirmiyordu.

“İlk taşı atsın. İlk taşı atsın denir. Durumun şahadetle ilgisi var gibi gelmiyor bana.” Thom, Sherry’ye baktı ve sorumluluk sahibi görünmeye çalıştı; çabası gülümseme ve daha iyi bir duruşa vardı.

Sherry bir anlığına gözlerini yumdu. Tekrar açtığında gözleri yaşlarla doluydu.

“Pazartesi günü sokakta tanıştık; hoş birisine benziyordu, beraber kahve içip uzun süre konuştuk ve ardından o… Şey, birlikte bir takım planlar yaptık ve iyi birisine benziyor ve kenti tanımadığımdan iyi birisiyle tanışmak iyidir, dedim.” Sherry hıçkırıklara boğulmadan hemen önce iç çekmeyi başardı ve diğer adama baktı. Ardından tek nefeste, “Duyduğu tiyatro gösterisine gideriz belki gibi şeylerdi ve nerede buluşacağımızı kararlaştırdık ve ona bilet parası verdim çünkü buradayken başka ne yapacaktım ve gelmedi bu,” dedi. “Sonra sokakta gördük; babama anlatmıştım ve bizi görünce kaçtı, peşine düştük ve babamla kavgaya tutuştular ve… İşte böyle.”

“Ha.” Thom keşke banyoda kalsaymışım, diye geçirdi içinden.

Tree, uykulu gözlerle geldi. Thom bir anlığına Tree’nin, oğlunu ilk müsameresinde seyreden anne misali el sallayacağından korktu.

İç çekti. “Erik?”

“Alacaktım biletleri ama… Alacaktım, ciddiyim.”

“Görmek isterim tiyatroyu aslında,” dedi Sherry duraklayarak. Bir ayağı önde, kapıya yaslandı. Erik’e gülümsedi, Erik el salladı. Muhtemelen on yedisinde bile değildi; belki takdirlik öğrencilerdendi, diye düşündü Thom. Kentin etkisiyle saçına ve giyimine uymayan bir makyaj yapmaya uğraşmıştı.

“Hayır, gitmeyeceksin,” dedi babası.

“Peki, tamam. Şu çakıyı geri versek, Erik?” dedi Thom. İki defa yutkundu. “Parayla birlikte?”

“Para yok bende,” dedi Erik kımıldamadan.

“Bende biraz var,” dedi Tree. Herkes odasına yollanan Tree’ye baktı ve delikanlı az sonra elinde ufak bir desteyle geri geldi. Çakıyı Erik’ten alıp babaya, parayı Sherry’ye uzattı.

Sherry’nin babası, “Teşekkürler. Daha fazla canınızı sıkmayacağız,” dedi ve Erik’e ters bir bakış yolladı.

Kapı kapandıktan sonra üç arkadaş bir an sessiz kaldılar. Zamanda donakalmış bir an, dışsal çatışmalardan içsellerine bir geçiş anı yaşandı. Oyuncular yerlerini aldılar, yeni tartışma ve açıklamalar fokurdamaya başladı. Tree ve Thom, Erik’e döndüler.

“Alacaktım biletleri.”

“İnanıyorum sana,” dedi Tree.

Erik bir anlığına Tree’ye baktı ve güvenle devam etti. “Bilet kalmamıştı. Kızı aramaya gittim ama bulamadım.”

Tree başıyla onayladı, Thom hiçbir şey demedi.

“Bıyık kılık değiştirme amaçlı mı?” dedi sonunda.

“Ne?” Erik işaret parmağını üst dudağını kaplayan kürkte gezdirdi.

“Bıyık gerçek yani?”

“Hızlı büyüyor işte.”

Thom kafa sallayarak Tree’ye döndü. “Ne kadar verdin kıza?”

“Elli sekiz dolar.”

“Nereden bildin miktarı?”

Tree irkilmiş gibi baktı. “Bilmem, bildim işte.” Kızardı.

“Bu işe karıştın mı sen de Tree?”

Odağı değiştirme fırsatını kaçırmayan Erik öne çıkarak, “Ya! Nereden bildin? Ne bu şimdi?” dedi. “Paranoyak değilimdir ama eminim… Hayır, yo, kesinlikle biliyorum sana bahsetmediğimi.”

“Ben… Düşümde gördüm galiba.”

Thom gürültüyle geğirdi ve iki arkadaşı, yüzlerinde şaşkın, kibar ifadelerle baktılar. Bir şey mi dedin, diye sorar gibiydiler.

“Acayipti bu!”

“Benim mide—”

“Geldin ve herifin elinden şak diye kapıverdin bıçağı! Müthiştin. Harcadın adamı resmen!”

Erik’in geğirtisinden bahsetmemesine minnettar kalan Thom rahatlayarak güldü.

“Sen de gelip bıçağı benden kaptın,” dedi Erik. “kim kimi bıçaklayacak bilemedim bir an.”

“Kıza ne kadar vereceğimi de bildim,” dedi Tree gülmeye çabalayarak.

Erik kaşlarını çattı. “Ürkütücü biraz gerçi. Ama borca müteşekkirim. Ödeyeceğim, biliyorsun, değil mi?”

Tree başıyla evetledi.

“Tamam o zaman. Gidip birayla turta götürelim,” dedi Thom.

“Ekip olmalıyız biz,” dedi Erik heyecanla. “Üçümüz. Takım falan olmalıyız.”

“Çete demek istiyorsun herhalde,” dedi Thom.

“Yok, yasadışı şeyleri demiyorum.” Döndü, mutfağın kapsında Thom’la çarpıştı. “Atılgan bir girişim falan türü bir şey diyorum.”

“Uzay gemisini mi diyorsun?” Thom’un esprisi karşılık bulmadı.

“İş girişiminden bahsediyorum. Senin kaslar —ve kafa— ile benim, işte malum… Ciddiyim! Düşün bir.”

“Tree katılmak ister.” Thom nihayet Erik darboğazından mutfağa girmeyi başardı. “Planı var.”

“Ha…” dedi Tree ve bakışlarını yere dikti.

***

Portland ayaklarınızın altında, apartmanın çatısından Batı Tepeleri’ne doğru gözünüzü kısıp baksaydınız, biraz deneyim ve ölçü ayarlamayla etrafa yayılmış binaları beş yüz küsur yıl önce, İspanya’dan gelen bir kâşifin nehir kıyısında yaşayan Kızılderililerin atalarının sekiz bin yıl önce keşfettiği —ya da en azından efsane öyleydi— Küba’yı keşfettiği sıradaki Kızılderili çadırlarına benzetebilirdiniz. İnsanlar çoktan geçtikleri toprakları fark etmeden yeniden keşfeder, üzerlerine uygarlıklar inşa eder, insanın varoluşundan beri düzüşüp ağlarlardı.

Aşağıdaki çadırlar arasında bir toplumun nabzı atıyor, çocuklar besleniyor, sanat üretiliyordu. Bir hiyerarşi ve hiyerarşinin en dibinde birbirine sarılmış, ne amaçla yaratıldıklarını merak eden seçilmemişler vardı.

Cuma geldiğinde dış dünyaya çıkmanın olumsuzluğu Thom için iyice belirginleşmişti. Yolunu bulmayı bildiği ufak tefek saçmalıklar —gevşek duş vanası, inatçı kubur, annesinin gururlanmasını sağlayan yalan ağı, diğer iki seçilmemiş— arasında dolanıp durmayı yeğledi. Daire içinde belli bir duygusal tarafsızlığa erişilmişti. Tarafsızlık ara sıra olumlu tarafa —bıçaklı karşılaşmalara gülmek, televizyon karşısında patlamış mısır yemek, mutfakta bira içmek— geçiyordu. Bazen de, bıçaklı karşılaşmalar gibi, olumsuza kayıyordu. Ama derme çatma bir kardeşlik ortaya çıkmıştı. Thom günü Tree'nin tavsiyesine uyarak geçirdi: İş aramadı. Günü koltukta geçirdi.

Erik kesinlikle dış dünyaya çıkmamaya karar vermişti. Bir hafta içinde ters giden ikinci dolandırıcılık girişimini yaşamıştı ve artık eşikten dışarı adım atmaya korkuyordu. Dışarıda aranan adamdı; içerdeyse rahatı yerindeydi. Sıkılıyordu ama rahatı yerindeydi.

Dairede Tree'yi kaygılandıran ufak gizemler vardı: Ne aman baksa odasının perdelerini kapalı görüyordu; sessiz telefonlar geliyordu. Dairenin önünde giriş çıkışlarını izleyen yaşlıca bir adam vardı ve koca koltuk sürekli uykuya çağırıyordu.

Thom'un taşınmasından ve Erik'in kendisini kötü televizyon programlarına vermesinden beri koltuk ikindiye kadar boş kalmıyordu. Tree bütün tel çalışmalarını topladı ve yastıkları kaldırdı. Bu koltukta bir şey var, diye düşündü. Aklında bir mırıltı, koltuğun dikkat gerektiren bir eşya olduğuna dair bir hatırlatıcıdan öte gitmeyen bir rüya kırıntısı veya yanlış ele alınmış bir içgüdü parçası vardı. Ellerini aralara sokarak yastıkları kavradı, kulağını yasladı. Kolçağa diliyle dokunmaya kalktı ve Erik'in koltukaltı kokusuyla içi kalktı. Koltuğu sırtüstü yatırdı. Alt tarafta dikkate değer bir şey yoktu. Düzensiz ve gelişigüzel dikişlere bakarak koltuğun elde yapıldığını ya da en azından bir defa tamirat gördüğünü tahmin etti. Ancak uğraşmasına rağmen sırtlığı çıkaramadı; dikişte kullanılan iplik inanılmaz

güçlüydü, bıçağa bile dayandı. Sonunda bir ek yerini gevşetebildi ve koltuğun barsaklarına bakabileceği bir açık yarattı.

Koltuk iç çekti. Başka türlü tarifi yoktu. Bayıcı bir koku yayıldı. Eski kitapların sırtları, solup gitmiş çiçekler, geride sadece burunsal bir fısıltı bırakacak kadar önce göçmüş şeyler… Tree birden sırtüstü yattığını fark etti. Bayılmış mıydı? Doğruldu ama açık yer kapanmıştı ve koltuk gene koltuk gibi kokuyordu.

Felaket Pazar gecesi, geç saatlerde geldi. Erik koltukta uyukluyordu; Thom ve Tree odalarındaydılar ama üst kattaki daire feci zangırdıyordu. Bir jimnastikçiyle bir jokey arasındaki alkollü birliktelik haddinden fazla yaratıcılığa bürünmüştü. Su yatağının yanındaki sehpa devrildi, sehpada yanan mum yuvarlanarak gidip ufak gazete yığınını, kirli çamaşırları ve bir kibrit kutusunu tutuşturdu. Alev dilini su yatağının altına uzattığında açılan delik ufak yangını boğdu. Ancak kader işe el attı ve su yatağının üstündeki çiftin yoğun çabaları ilgili deliği genişletti ve suyu dışarı, çift battıklarını fark edene dek müthiş bir güçle dışarı pompalamaya başladı. Akılları başlarına geldiğinde yatağın yarısı yere akmıştı. Fırlayıp birkaç havlu aldılar—muazzam su akışına hiçbir faydası yoktu— ardından yataktan var gücüyle akan seli durdurmaya yetmeyecek bir sürü leğen ve çanak getirdiler.

Erik üstüne bir atın işediği düşünden irkilerek ve çırpınarak uyandı. Koltuktan fırladı ve ışığı yakarak dairenin çağlayana dönüştüğünü gördü. Üst kattan çılgın bir koşuşturmanın ayak sesleri geliyordu. Su tavandaki alçı levhayı büküp çatlatmıştı. Yeşil halı bataklığa dönüşmüştü.

“Tree! Thom! Hay anasını!”

Koridora fırladı, ev arkadaşlarının kapılarını yumruklayarak bağırmaya başladı: “Kalkın! Kalkın ulan!” Banyodaki bütün havluları topladı. Oturma odasında sererken havlularla ne yapabileceğine dair en ufak fikrinin olmadığını fark etti. Thom, gözleri farlar misali kocaman açık, koridora fırladı ve Tree birkaç saniye sonra yanlarına geldi.

Thom, Erik'in omzu üzerinden oturma odası enkazına bakarak, "Ne, ne yaptın sen?" dedi.

"Hiçbir şey yapmadım!"

"Vay," dedi Tree. "Bu cidden… Cidden…" İşaret parmağıyla art arda alnını tıklatıyordu.

Kapıdan telaşlı, öfkeli bir gürültü geldi. Erik açmak için fırladığında suyla şişen halının kapıyı engellediğini gördü. Ayağını duvara dayayıp iki eliyle kapı tokmağına asıldı ve var gücüyle çekti. Elleri kaydı, bataklık sularına sırt üstü yuvarlandı. Kalktı ve kapıyı çekiştirerek biraz aralamayı başardı ve su, apartman koridoruna akmaya başladı. Epey tombalak, öfkeli bir kadın yumruklarını sıkıp bağırarak *suyu kapamasını, apartmanı taş devrine döndürdüğünü* söyledi.

Erik nefes nefese, "Yukarısı! Yukarıdan geliyor!" dedi ve mahvolan tavanı işaret etti. Kadın, üst kata davrandı.

"Kablolar!" diye bağırdı Thom.

Tree zokayı yutmuş balık gibi zıpladı ve kendisini televizyonun arkasına atıp kabloyu fişten çekerek elektriğin suya erişmesini engelledi.

"Hay anasını!" Erik, Tree'nin yardımına koştu.

"Diğer kabloları arıyorum!" diye bağıran Thom, her adımında sular saçarak daire içinde koşturmaya başladı. İki tane daha söktü ve su akışının yavaşlamaya başladığını gördü.

Tree koltuğa yatmıştı, göğsünden, dudaklarından ve dizlerinden sular süzülüyordu. Erik öfkeyle dolanıyordu.

"Ne durumdasın, Tree?" diye sordu Thom.

"Kırık yok galiba. Çok iyi değilim ama."

"Ağrı çekeceksin. Feci atladın. Hepimizi kurtardın ama."

"Televizyonu kurtaramadım gerçi," dedi Tree. Köşede baş aşağı devrilmiş, su içinde kıyıya vurmuş gemi enkazı misali yatan televizyona baktılar.

"Galiba," dedi Thom. "Televizyon iyi görünmüyor. Daire de. Bu ne ya?" Avuçlarını açarak tavana baktı. Ya da göğe. Ya da Tanrı'ya.

"Üst kattaki su yatağı," dedi Erik. "Altında yangın mı çıkmış, öyle bir şey. Deminki hanım geldi az önce. Çok kızgındı." Gülümsedi. "Ciddi

kızgındı yani. Bütün su yatağı boşalmış. Ben de kızdım galiba. Buradaki suyun hepsi alt kata akıyor. Zavallılar."

"Rezillik resmen," dedi Thom. "Gidelim buradan. Kahvaltılar benden. Araban çalışıyor mu hâlâ, Erik?"

"Çalışmasa bile en azından kurudur."

Dışarıda kapkara gökten yağmur boşalıyordu. Thom'un "Göksel su yatağı" esprisi karşılık bulmadı. Erik'in arabasına doluştular ve arkalarında kıvrılarak yükselen kapkara egzost dumanı, önlerinde yağmurdan okyanus, kentin diğer ucundaki gece boyu açık lokantaya yollandılar. Erik ara sıra direksiyona vurup küfretti.

***

Lokanta tarz meraklısı alternatif Portland gece hayatının numuneleriyle, yanlarında rahatlık hissetmedikleri insanlarla doluydu. Duvarlardaki Kadife Elvis'ler[5] yerel sanatçıların çalışmaları ve siyah ışıklarla karışıyordu.

Erik iki dilim turta, Tree kızarmış peynirli sandviç ısmarladı ve Thom, vejetaryen görünüşlü garson kız karşısında suçluluk duyarak istediği kızarmış ekmek ve peynirsiz yumurta ve İtalyan sosisleriyle işleri karmaşıklaştırdı. Üçü de bira içecekti.

"E, düş çocuğu, ne yapacaksın şimdi?" dedi Erik. "Bunu da görmüş müydün?"

"Son zamanlarda… Suyla ilgili çok düş gördüm. Bunu onlardan biri sandım."

"Ha, gördün, değil mi? Bir dahakine önceden uyar bari. Üstüme bir at işediğini görerek uyandım ben."

Thom sırıttı ve barda eski kız arkadaşının en sevdiği grubun, *Neutral Milk Hotel*'in çaldığını fark etti. *Ah, gel bana, nefesin kesildiğinde olacağım yanında*. Ürperdi.

Erik kalkıp gecenin son içkilerini içen bir grubun yanına gitti. Ağzında yanan bir sigarayla döndü.

"Ya," dedi. "Ya, ya, ya." Dumanını savurdu. "Komikti gerçi. Komikti, kabul etmelisiniz. Su Dünyası gösterisi gibiydi."

“Öyle,” dedi Thom, “bu kadar rezillik çıkmasa daha da komik olurdu. Annemin yanına dönmeliyim belki.”

“E, en azından dönecek yerin var,” dedi Erik. “Benimkiler muhtemelen bir yerlerde, bir ormanda kaybolmuşlardır. Ev dediğim yer gideli yıllar oluyor.”

“Ya,” dedi Tree.

“Ya, ne?” dedi Erik. Dumanını Tree’nin üstüne üfledi, beriki eliyle dumanları dağıttı.

“Benimkiler de. Bir… Eee, ormanda değil ama bir şeyde…”

Erik coşkuyla kafa sallayıp bir duman dalgası daha savurdu. “Tutuklanma ihtimalimiz her daim mevcut.” Bir yerlerden gelen siyah ışığın parıltısı beyaz dişlerine düştü. “Yağmurdan iyidir.”

Tree, “Bence biz…” diye başladı, ardından bakışlarını masaya indirdi ve tuzlukla oynamaya başladı. Karabiberliği de aldı ve ikiliyi utangaç bir dansa soktu.

Erik’le Thom bakıştılar.

“Başka düş boku anlatma ha. Korkutucu ulan,” dedi Erik.

“O kadar değil,” dedi Thom. “Zihin ilginç varlık. Düşler bilinçaltındaki istekler, öngörü gibi görünen toplanmış bilgi kırıntıları olabilir. Jung, toplu zihne erişmekten bile söz etmiştir —yani elli sekizi senin zihninden kapmış veya şanslı bir tahmin yürütmüş olabilir. Ama bence önemlisi haddinden fazla kaptırmamak.”

Tree kuvvetle kafa salladı, Erik sigarasını kül tablasına art arda haşin darbelerle bastırdı ve yemekleri geldi.

“İyi, duyalım anasını satayım,” dedi Erik.

“Duymak istemiyorum demiyordum ben,” dedi Thom.

“Hayır, inanmayacağını söylüyordun.”

“Yok öyle bir şey,” diye karşı çıktı Thom.

“E, ne dediğini sanıyorsun peki? Ve nedir, eğer ben uyurken zihnimden bir sayıyı kapabiliyorsa, şu adama ne dersin?” Erik, kulaklarına kar başlığını indirmiş, kahve içen yaşlıca bir adamı işaret etti. “O ne düşünüyor bakalım?”

“Yapamam,” dedi Tree ve yüzü kızardı. “Öyle değil… Benim…”

Thom, çatalında gövdeye inmeye hazır, haddinden fazla büyük bir lokmayla, “Garson kızı soymayı düşünüyor,” dedi. “Tıpkı itiraf etmeye korkan bizler gibi.”

“Budur!” dedi Erik birasını yudumlayarak. “Aynen öyle. İki tanesini birden götürmeli, diyor. Gözlerindeki doymazlığı görüyor musunuz? Şu, şurada oturanı,”—bira şişesiyle siyah taytlı, ince bacaklı, siyah rujlu, *gotik* giyimli kadını işret etti—“*ve* garson kızı.”

Thom ve Tree utangaç bakışlarla gotik kadını süzdüler.

Thom, boğazında bir yanmayla, “He-he,” dedi. Beyni mantrasını tekrarladı: *O tatlı, ben çirkin*.

Bakışları tabaklarına döndü, bitkinlikten yiyemedikleri yiyecekleri dürtüklediler.

Thom saçından bir tutam yakaladı ve çekti, birçok telin kökünden koptuğunu hissetti. “Ne halt edeceğiz? Bu kadar fazla şey aynı anda nasıl ters gider?” Sesine neşeli bir ton eklemeye çalıştı ama sürdüremeyeceğini biliyordu. Gerçek bunalımın, insanı haftalarca yatağına hapseden, kıpırdayacak hal bırakmayan durumun eşiğindeydi.

“Hey, koca adam, boş ver. Bu masada umutsuzluğa yer yok. Tree hepsini hallediyor.” Tree’yi dirsekledi.

Tree, “Ah!” diyerek Erik’in dirseklediği yeri ovuşturdu. “Ben aslında, yani sanıyorum… Belki başka bir şey çıkar. Belki yabancı yemekler yeriz.”

“Ne diyorsun yahu? Nasıl plan bu? Thom’u neşelendireceğiz. Haydi ya, yabancı yiyecekmiş. Tayland lokantasına mı gideceğiz bir dahakine? Bakın, olay şudur. Benim, tepelerdeki şık evlerden birinde yaşayan bir amcam var; müthiş bir yer… Jakuzisi var; hem sıcak hem kuru, esas düzelme orada. Kendisi üç aylığına Avrupa’da ve yedek anahtarlarının yerini biliyorum. Dehşet bir mutfak, kent manzarası; kız bulur götürürüz, dehşet bir yer çünkü. Tekrar doğrulmak için. Sen iş bulursun, Thom ve sonra ne olacaksa olur.”

“Cidden mi?” Hülyalı gülümsedi Thom. “Yapabilir miyiz öyle bir şey?”

Erik gözlerini devirdi. “Hayır, kardeş. Haydi ya, düşünsene: öyle bir yerim olsa bizim dairede mi otururdum? Tree’ye insan nasıl neşelendirilir, onu gösteriyordum sadece.”

“Hıyar.”

“Pardon, affedersin… Olacaklar şunlar: Su yüzünden daire iyice yaşanamaz hale gelecek. Ev sahibi pılınızı pırtınızı toplayıp çıkın diyecek çünkü tamirat için epey zaman lazım; elektriği, yapıyı falan kontrol edecekler ve hazır elden geçirmişken daha fazla kira getirsin diye baştan aşağı yenileyecekler.”

Thom elleriyle yüzünü kapadı ve İtalyan sosislerine parmaklarının arasından baktı.

“Yolculuğa çıkıyoruz,” dedi Tree.

“Düşünde mi gördün?” dedi Thom.

“Hey,”—Erik, Thom’a parmağını doğrulttu—“düş çocuğunu tersleme. Planı var dedim sana.”

“Emin değilim ama. Bazen düşler…” Tree tabağına baktı.

“Bırak yahu! Düşlerin her zaman gerçekleşmiyormuş. Benimkiler hiç çıkmıyor. Seninkiler gerçekleşiyor mu, Thom?”

“Bir tanesi bile çıkmadı.”

Erik bira şişesini masaya sertçe indirdi. “İşte bu kadar. Yarın gidiyoruz.”

“Aklını kaçırdın herhalde. Nereye, hangi parayla ve niye?” dedi Thom.

“Haydi ya, koca kaygıcı! Nen var burada?” dedi Erik.

Thom umutsuzlukla Tree’ye baktı.

“Benim bir şeyim yok,” dedi Tree. “Ama başka daire bulabiliriz.”

Erik yalandan içerlemiş pozda ellerini kaldırdı. “Daha demin yolculuk diyordun. Ayrıca kim üç işsize ev kiralar?”

“Dedemden kalma param var biraz benim,” dedi Tree.

Erik art arda kafa salladı. “Ne kadar?”

“Erik,” diye homurdandı Thom.

“Tamam yahu. Söylenme. Soruyordum sadece.”

“Bin beş yüz.”

Erik bir an tavana bakara hesap yaptı, ardından ikinci turta dilimini çatalıyla ezerek lapalaştırdı. “Eh, ya aşırı kısa bir kira ya da upuzun bir yolculuk demek bu.”

“Annemin yanına döneceğim ben,” dedi Thom.

“Neresi annenin yanı?”

“Orta Washington.”

“Ne halt yiyeceksin orada? Ben derim ki arabama atlayalım ve güneye gidip geleceğimizi daha yağmursuz iklimlerde arayalım. Meksika’ya gidelim. Bin beş yüz papelle Meksika’da neler yapılır, düşünün bir. *Viva México*!” Çatalı havada, bağırdı. Birkaç masadan bakışlar Erik’i buldu, sonra geri döndüler.

Tree huzursuzca kımıldandı.

“Gidelim,” dedi Thom. “Daireye bir daha bakmak istiyorum.”

***

Serin havaya çıktıkları anda Thom yolculuğu istediğine karar verdi. Kentten çıkmak, farklı bir şey yapmak, farklı bir yer görmek istiyordu. Gitmeli, yola düşmeli, hayatındaki deliklere yolun tozuyla göğün dolmasına izin vermeliydi. “Yolculuğa varım,” dedi.

“Evet!” dedi Erik. “Plan hazır. Varsın, değil mi Tree?”

“Tamam,” diyen Tree gülümsedi.

“Tamam!” Erik marşı çevirdi, gaza bastı ve araba duman çıkarıp öksürdükten sonra bir daha çalışmamak üzere durdu.

Thom neşeyle el çırptı. “Lanetliyim ben. Hep beraber bu şeyi Willamette Nehri’ne sürelim. İçinden çıkmayalım.”

Erik direksiyona yığıldı.

“Şu amcanı bir daha anlatsana,” dedi Tree.

Başka gidecek yerleri ve gidecek yere başka gitme olanakları bulunmadığından —otobüsler daha birkaç saat çalışmayacaktı— yürümeye koyuldular. Clinton Sokağı’ndan On İkinci Caddeye üç kilometre, On İkinciden Burnside’a dört buçuk kilometre… Burnside’da parti coşkunlarıyla dolu bir arabadan üstlerine yiyecek çöpleri fırlatıldı. Bir *milkshake* kutusu Thom’un göğsüne isabet etti ve patlayarak Tree ile Erik’i çikolataya buladı. Erik orta parmağı havada ve anlaşılmaz bir şeyler bağırarak arabanın ardından koştu. Nefesi tükenene kadar iki blok koştu. Thom ile Tree üstlerine bulaşanları temizleyerek beklediler.

Burnside'dan ırmağa yöneldiler, köprüyü ve Willamette Nehri'nin donuk ışıltısını, Superfund eko-felaketini geçtiler.[6] Thom köprünün altından soğuk akıp giden intihar etmiş, kaygan, lastiksi bedenlerini, Columbia Nehri'ne karışmalarını ve nihayet denize ulaşmalarını hayal etti.

Kent merkezine, oradan Yirmi Üçüncü Cadde'ye, dört buçuk kilometre daha yürüdüler.

Eve vardıklarında canları çıkmıştı. Bina yöneticisi kapılarına bir not iliştirmişti: *Tree, sızıntıyı duydum. Sabah gelip bakarım—Bob*. Sanki tuvalette sızıntı türünden ufak bir sorun yaşamışlardı ve sabah fırsat bulunca gelip bakacaktı.

Erik koltuğu kontrol etti ve kuruluğuna şaşakaldı. "Ellesenize şunu! Kupkuru. Suyun hepsini emdi mi dersiniz?" İki arkadaşı görev icabı koltuğu ellediler.

"Bu koltukta bir şey var," dedi Tree.

Thom iç çekti. "Bulduğum yere yatacağım ben."

"Koltuktaki şey, üstüne yatıp uyuyacak olmam, olayı budur koltuğun," dedi Erik. Diğer ikisi dairede bulabildikleri kuru yerlere, ısınmak için üstlerine giysiler ve kuru kalmış battaniyeler örterek kıvrıldı. Damlaların sesleri dairede mağara ninnisi misali yankılanıyordu.

Bina yöneticisi sabah erkenden, yanında yaşlıca bir adamla kapılarındaydı.

Kapının vuruluşu Erik'e yabancı ülkelerde yapılan duyurular gibi geldi. Sesleri düşlerinden ayırt edemiyor gibiydi ve ayağa kalktığında bile gürültünün perişan odanın neresinden geldiğini kestiremedi. Kapıyı buldu, zorlayarak dışarı bakacak kadar araladı ve kapının önündeki iki adam bir adım geri çekildi.

"*Fue una noche terrible, bien mojada*," dedi ve kendi sesini garipsedi. Saçları hor kullanılmış bir süpürgenin kenarları misali tuhaf açılarda dikilmişti.

"Ne?" dedi adam.

Bina yöneticisi adama baktı, yutkundu ve "*Qué pasó?*" dedi.

"İngilizce konuşuyorum ben," dedi kafası karışan ve tedirginleşen Erik.

“Ne oldu?” dedi yönetici.
Erik, kapıyı kapamaya hazır, “İspanyolca konuşuyordunuz,” dedi.
“Gece… Gece ne oldu?”
“Ha. Üst kattaki su yatağı…”
“Sizin daire ne durumda peki?”
“*Titanik*’i izlemiş miydiniz?” diye sordu Erik.
İkisi birden başlarıyla evetlediler ve Erik adamlara, içeri girmek istediklerini kavrayana dek öylece baktı. Kapıyı açtı ve çişini yapmaya gitti. Geri döndüğünde adamlardan geriye sadece ıslak halıda kaybolmaya yüz tutmuş bir sürü ayak izi kalmıştı. Ayak izlerinden bir çiftinin koltuk başında fazladan zaman geçirdiğini fark etti, ardından uzandı ve yine uykuya daldı.

Tree kokuya uyandı. Komündeki evlerden birinin bodrumunda bir kedinin ölüp bir hafta bulunmadan kaldığı zamanki gibi kokuyordu. Banyoya koştu ve geceki kızarmış peynirli sandviçten geriye kalanları çıkardı.
Thom ve Erik’i mutfakta, kâğıt bardaklarla kahve içerken buldu. Thom bir bardak uzattı.
“Elektrik kesik,” dedi Thom. “Yangın tehlikesi ve diğer sorunlardan endişelenmişler. Kablolar eski sistem burada. Biz de gidip kahve aldık.”
“Sağ ol,” dedi Tree. Ağzındaki berbat tadı silmek için kahvesini yudumladı. “Kustum,” dedi. “Koku felaket.”
Thom başıyla evetledi. “Erik almadığını söylüyor.”
Erik omuz silkti.
Kahve içerek mutfak penceresinden yağmuru seyrettiler. Daire soğuk ve rahatsızdı; Thom parlak noktalar arayarak hayatını gözden geçirdi.
“Eğlenceli geceydi.” Thom, yalandan kadeh kaldırdı.
Tree mutfak çekmecesinden bir kargaburun çıkardı ve yuva coşkusuyla yapıp mutfak masasına yerleştirdiği telden evi sökmeye koyuldu.
“Yolculuğa çıkıyoruz herhalde,” dedi Thom.
“Sen de başlama,” dedi Erik. “Ben niye göremiyorum bu düşleri?”
“Düş görmedim,” dedi Thom. “Sadece buradan gitmemiz gerektiği fikrindeyim.”

Erik, her iki arkadaşına da alışılmadık bir dürüstlük anı gelen bir açıklamayla, “On sekiz dolar var bende,” dedi. “Ve dandik arabam nerede, biliyorsunuz.”

“Gerçekçisin bugün,” dedi Thom. “Pek yakışmıyor doğrusu.”

“Eh, on sekiz dolara Greyhound’la[7] bile bir yere gidilebileceğini sanmıyorum. Salem’e[8] falan belki. Ama sonuçta buradan gitmekten bahsediyorum.”

“Bende birkaç yüzlük var,” dedi Thom.

Tree, kargaburnun ağzında hızla otobüse dönüşen şekli bozarak, “Bende ne kadar var, biliyorsunuz,” dedi. “Varım ben.” Durakladı ve arkadaşlarına baktı. “Size çıkma yapabilirim.”

Ama neden, diye düşündü Thom. Birbirimizi doğru dürüst tanımıyoruz bile. Hafif bir paranoya dalgası dolaştı içinde. Kapı çalındı, Tree açmaya gitti.

Atkuyruklu bina yöneticisiydi gelen. Grateful Dead tişörtlü, bol pantolonlu ve işçi botluydu; kokuyu almasıyla bir adım geri çekildi.

Samimiyetle, “Hey, Tree,” dedi. Üst dudağını dişledi, kaşlarını kaldırdı. “Fena kokuyor.”

“Halıdan galiba.”

“Eh, geçer.” Dramatik bir sesle iç geçirdi, ellerini dudaklarına götürdü. “Kötü haberlerim var size.”

“Taşınmak zorunda mıyız?” dedi Erik.

“Her şeyin çıkması gerekiyor. Üç daireyi tümden boşaltacağız.” Başlarıyla evetleyip yere baktılar. “Üzgünüm, çocuklar. Depoziton burada, Tree.” Tree’ye bir zarf uzattı.

“Taşındığımda koltuk buradaydı,” dedi Tree.

Yönetici kapı aralığından koltuğa baktı. “Biliyorum,” dedi. “Komik. Bu sabah ev sahibi koltuğu götürmeniz gerektiğini söyledi. Niye, bilmiyorum. İstemiyorsanız elemanlara çıkarttırırım. Ya da daha iyisi, sizler İyiNiyet’e götürün. Anca iki blok mesafe zaten. Zahmet olmazsa öylesi daha iyi; öteki türlü sizden para istemem gerekebilir.”

Thom, kendi eşyasının kapsamını düşünerek, “Hoş koltuk,” dedi. “Ev sahibi sabah mı geldi?”

"Evet, şeyle konuştuk…" Erik'i işaret etti. "Kusura bakmayın, kiracı diye adı geçtiğinden sadece Tree'nin adını biliyorum. Ben, Bob."

Erik ile Thom kendilerini tanıttılar.

"Bu sabah mı?" dedi Thom.

"Evet, sekiz civarı çaldık kapınızı."

Tree ile Thom, Erik'e baktılar; beriki kaşını kaldırdı.

"Peki," dedi Tree.

"Cidden üzgünüm," dedi Bob. "Yapacak bir şey yoktu sahiden."

Thom başıyla evetledi.

"Yukarıdakilere bir çift laf etmemize izin verebilirsin," dedi Erik.

"Onun için kuyruğa girmen lazım, arkadaşım."

Bir hafta önce yaptıklarını toparlamaya giriştiler. Bu sefer yolculuğa alınabilecekleri ayırarak giysilerini topladılar; kalanlar bağışlanacak, atılacak ve unutulacaktı.

Toplanacak fazla eşya yoktu. Tree tellerini, kargaburnunu, ambalajını hiç açmadığı İncil'i, hafif nemli birkaç düş güncesini ve birkaç giysisini aldı. Mutfaktan getirdiği bıçakla İncil'i açıp, sırtından özenle keserek Eski Ahit'i Yeni'sinden ayırdı. Eski'yi eşyası arasına koydu. Derin bir iç çekişle tel heykel koleksiyonun tümünü bir kutuya, kutuyuysa çöp kutusuna koydu.

Her birkaç yılda bir her şeyini yitirmesi Erik'in eşyasını asgaride bırakmıştı. Fazlasıyla kişisel bakım malzemesi, birkaç gömleği ve biri hasırdan, birkaç şapkası vardı. Gömleğini çıkardı, hasır şapkasını giydi ve ayna karşısında birkaç manevra yaptı. Hiç kullanmadığı ama kullanma fikrinden hoşlandığı bir takma sakalı vardı. Hepsini bir yastık kılıfına tıktı ve aralarında kaşıkladığı jölenin de bulunduğu, buzdolabıyla mutfak dolaplarında kalanları yemeye girişti. Jölenin doğurduğu mide bulantısını bir kalıp peynirin yarısıyla bastırmaya çalıştı.

Thom ilk otuz dakikada bilgisayar donanımının dökümünü çıkardı, paketledi, paketten çıkardı, İyiNiyet yığınına yerleştirdi, içi burkuldu ve tekrar paketledi. Artık aşınmaya başlamış, biraz eski ama iyi bir dizüstüydü. Tüm projelerini, herhangi bir yerden ulaşabileceği bir sunucuya yüklemişti. Ama işte, dizüstü bir sürü insana, farklı insanlara, kendi insanlarına yönelik bir bağdı. Açıkçası, özellikle Erik ve Tree'ye itiraf etmemekle birlikte, bu

arkadaşların çoğuyla yüz yüze tanışmıyordu. Sanal, etten-kemikten yoksun ilişkileri, özellikle gerçek ilişki yokluğunda, umarsızca içine kapanık ve toplumsal uyumsuz aşırı-inek dünyasına aitti. Anneciği battığı seviyeyi görse oturup ağlardı. TCP/IP protokollerinde uzman bir Brezilyalı, PHP ile uğraşan bir İsrailli ile bir Alman, rakip açık-kaynak veri tabanları üstünde çalışan bir Çinli ve bir Tayvanlı, Objective-C'ci bir Japon, bilişim tasarımında uzmanlaşmış Vermont'lu bir kız, bir sürü Güney Amerikalı Apache-sunucu elemanı, birçok Amerikalı ve Kanadalı… *Gerçek* arkadaş değildi bunlar. Yaşamlarına dair bilgisi çok az ile hiç arasındaydı. Ama sonuçta arkadaştılar ve hepsini çok seviyordu. Uzmanlık alanlarıyla ilgili fazla konuşmazlardı ve göründüğü kadarıyla hepsi kendi toplumlarının neresinde durduklarını, hangi takımda oynadıklarını bildiklerini gösteren buruk şakalar yapardı. Birkaçı ciddi zenginliğe kavuşmuştu ama çoğu eşsiz dikkat sürelerine sahip, çözmelerinin kendi dünyalarındaki bir avuç dışında kimseden takdir görmeyeceği neredeyse kesin, belirsiz, karanlık bir sorun için haftalar boyunca bilgisayar başında günde on beş saat çalışabilen kişilerdi. Çoğu kendilerini anlamayan şirketlerde boktan işlerde çalışırdı. Sisteme yakındılar. Sebatkâr mantıklı zihinleriyle ve kimi zaman makinelerin insanlarla veya diğer makinelerle iletişimini değiştirecek, ara sıra gelen yaratıcı patlamalarla düşünürlerdi.

Telefon çaldı ve Thom, Erik'in, “Arama artık. Taşınıyoruz buradan tacizci-piç-sapık-puşt!” dediğini duydu.

Tree biraz gecikerek koridordan seslendi: “Taşındığımızı söyleme!”

Thom kapısını kapadı. Dizüstünü yanına almaya karar verdi. Sırt çantasına ayrıca ucuz dijital kamerasını, radyo modemini, özenle katladığı giysilerine sararak yerleştirdi. Tabak-çanağını, masasını ve diğer eşyasını İyiNiyet'e bağışlama kararı aldı. Yaşamının değiştiğini düşündü; değişmeliydi. Kader burada yaşama tutunacağı her şeyi açıkça ortadan kaldırmıştı.

Ardından oturma odasında kitaplarını gözden geçirdi. Boğazında yumruyla sırılsıklam koleksiyonunu taradı. Kutunun dibinde hâlâ su vardı. Şişip paralanmış kitapların yapışkanları erimiş, kapakları bükülmüştü. Halldor Laxness'in[9] *Bağımsız İnsanlar*'ını çekti ve kapaktaki kuzu koparak

başparmağına yapıştı. Haruki Murakami'nin[10] yulaf ezmesine dönmüş *Dans, Dans, Dans*'ının sayfaları birbirlerinden ayrılamıyordu. Ve Rick Moody, E. Annie Proulx ve Richard Powers'ın birer kitabı Siyam Üçüzleri'ne dönüşmüştü; kitapları birbirlerine zarar vermeden ayırmak mümkün değildi. Hepsinin kaderi çöp kutusuydu.

Koltuğun hafifliği şaşırtıcıydı. Erik ile Thom birer ucundan tuttular, Tree önden giderek kapıları açtı ve merdivenlere uygun açıda yaklaşmalarını sağladı. Thom içinden koltuğu koyacak bir yer bulsaydık keşke, diye geçirdi. Bir anlığına aklına eski kız arkadaşının bodrumu geldi, ardından keşke gelmeseydi diye düşündü.

Erik ile Thom gün ışığına, epey süre sonra ilk defa başkalarının gözü önüne çıktıklarının farkındaydılar. Ortada, taşındıklarını duyuruyorlardı. Hareketsiz yaşamın simgesini taşıyor ve defediyorlardı. Dışarıdaydılar. Sevinçliydiler.

Koltuğu iki blok boyunca Burnside'a taşıdılar ve bakılacak bir manzara yarattıklarını fark ettiler. Kırmızı ışıkta üç adam ve bir koltuk. Birkaç kişi el salladı, karşılığında gülümsediler.

İyiNiyet'in otoparkına vardılar ve ağırlığıyla yormaya başlayan koltuğu garaj-tipi girişe götürdüler.

Bağışlardan sorumlu adam altmışlarının sonlarındaydı; kot pantolon üstüne mavi bir süveter giymişti. Kasvetli ve çizgilerle dolu bir yüzü vardı; kemerli burnu yüzünden, iyice karışmış bir geometri problemi misali fırlamıştı. Geldi, koltuğun yanında durdu ve parmaklarını sırtında gezdirdi.

"Alamam bunu," dedi. Ayakucuyla dürtükleyip dikişlerini kontrol etti, bir ucundan kaldırıp ağırlığına baktı. "Yok, alamam." Beysbol kepini düzeltirken iyi taranmış, grili-siyahlı saçları göründü.

"Alamaz mısınız?" Thom bağış yığınlarına baktı ve kendilerininkinden çok daha beter durumda bir sürü koltuk gördü.

"Alamam."

"Niyeymiş?" dedi Thom.

"Markalı değil."

"El yapımı," dedi. "Satılmıyor mu öyleleri?"

“Evet ama bu satılmaz.”
Tree başıyla onay verdi. “Bir şey var bu koltukta.”
Yaşlı adam da onayladı. “Evet, öyle,” dedi.
“Ne diyorsunuz yahu? Gayet hoş bir koltuk bu.” Thom elini salladı ve kafa karışıklığını bastırmaya çabaladı. “Taşınmasaydık vermezdim. Nesi var?”
“Sizi tanıyor muyum bir yerden ben?” dedi Erik.
Adam gözlerini kısarak Erik’e baktı, ardından kafasını salladı.
“Hım,” dedi Erik. Orta parmağını yeni kestiği bıyığının yerinde gezdirdi. “Peki, tamam.” Thom ile Tree’ye baktı. “Eh, dert değil, çocuklar. Sizin çöpe atıveririz.” Otoparkın ucundaki devasa çöp kutusunu işaret etti.
“Ona da izin veremem.”
“Ne? Yok artık. Ne yapacağız peki?”
“William Temple’ı deneyebilirsiniz. Yirmi Üçüncü Cadde’de, Glisan’daki bir başka ikinci el mağazasıdır. Altı-yedi blok ileride.”
“Yedi blok.” Erik’in sesi bir oktav yükseldi. “Bu zımbırtıyı yeterince taşıdık biz.”
Adam, “Kusura bakmayın, bir şey yapamam,” diyerek uzaklaştı.
Erik koltuğun ucunu kaldırıp altına bir tekme savurdu.
“Haydi,” dedi Thom. “Portland’daki son işimiz bu. Son azap.”
Erik, “Burada bıraksak ne yapacak?” diye söylendi ve adama parmak çekti.
“Haydi,” dedi Thom.
“Aldım.” Tree, Erik’in tarafına geçti, ellerini koltuğun altına sokarak Thom’u bekledi.
Thom payına düşen ucu kaldırdı ve gerisingeri uzaklaştılar. Erik peşlerinden seğirtti.
“Willard denen yerde de almazlarsa ne yapacağız?” dedi Erik. “Otobüsler kalkıyor!”
“William,” dedi Thom. “Alırlar bence. Deminki herif kafayı yemişti. Bu koltuğun hiçbir tersliği yok.” Koltuğun ön kısmı geri geri yürüyen Thom’un elinde, Burnside’dan Yirmi Üçüncüye döndüler.
Yirmi Üçüncü Cadde Portland’ın en lüks ve sosyetik caddesiydi. Lüks, pahalı dükkânlar ve şık lokantalarla doluydu. Sadece Erik bu caddede

kendisini rahat hissederdi ama şimdi omzundan geri bakıyor, eskiden dolandırdığı birilerinin ortalıkta bulunmadığından emin olmaya uğraşıyordu. Cadde Thom'a kendisini daha iri, daha kambur, daha ortada, daha sarsak hissettiriyordu. Her yan güzel kadınlarla doluydu.

İlk blokta kırklarında bir kadın Mercedes'iyle yanaştı.

"Kolay gelsin çocuklar. Bu bitince evde taşınacak birkaç eşyam var."

"Kuyruğa girmeniz gerekecek han'fendi. Memleketin dört bir yanından aranıyoruz," dedi Erik toparlanarak.

"Tahmin edebiliyorum. Senin görevin ne peki?" Kadın Erik'e göz kırptı.

"Hassasiyetten sorumluyum ben." Kaşlarını imayla yüklü kaldırdı.

"Bak sen." Kadın bir daha göz kırptı ve gaza basarak uzaklaştı.

"Fena gitmiyor," diye mırıldandı Erik. Omuzlarını dikleştirdi, caddede göz gezdirdi.

Davis Sokağı'nın yarısına vardıklarında bir grup genç kadın gülümseyip el sallayarak geçmeleri için yol açtı. Kıvrak görünüşlü, ürkütücü sayıda çile sahip ufak tefek bir esmer doğrudan Thom'a bakarak gülümsedi. Thom en son ne zaman bir kadının yüzüne gülümsediğini hatırlayamadı. Hoş bir ürperme eşliğinde sırıttı. *İyiyim ben. Senden ne haber?* Beyni izleyen blok boyunca sohbete devam etti. İşçi gibi görünmüyoruz, diye düşündü. Sadece koltuk taşıyan tipleriz. Portland'ın en lüks caddesinde koltuk taşıyan tipleriz, hepsi o. Koltuk birden ellerinde hafifleyiverdi.

"Koltukta gitsem, ne dersiniz?" dedi Erik. "Vatandaşlara hoş bir gösteri sunabiliriz."

Thom kafasını çevirdi. "Yolumuz var. Koltukta gitmenin ilerlememize fayda edeceğini sanmıyorum. Hedefe götürelim, yeter."

Everett'te koltuğu yere indirip yeşil ışığın yanmasını beklediler. Tree içgüdüsel bir hamleyle dinlenmek için koltuğa oturdu ve diğer ikisi de aynısını yapınca gelip geçen araçlardan bir korna, el sallama ve kahkaha dalgası yükseldi.

"Cidden deneyimlerin en tuhafı bu," dedi Erik. "Bilseydim her gün koltuğu alıp gelirdim buraya."

Thom başıyla evetledi. Birdenbire kendisini bir şeyin parçası hissetti. Bir şekilde ilerliyorlardı dünyada. Sırf bir koltuk taşımakla toplumda basamak atlamışlardı.

Bir araç kaldırıma yanaştı, bir adam pencereden uzandı. “Performans sanatı mı?”

Thom kıkırdadı. “Hayır—”

“Evet, efendim,” dedi Erik. “Nedir fikriniz?”

“Bayıldım, çok güzel.” Kolunu Erik’e doğru uzattı. “İşte bir beşlik. Şapkanız nerede?”

Erik’in ağzının aniden açık alkışının neredeyse sesi duyulacaktı. Fırladı, adamın elini sıkarak beşliği aldı. Adam uzaklaşırken, “Vay anasını,” dedi.

“Bence de,” dedi Thom.

Erik bir-iki dans hareketi eşliğinde beşliği cebe attı. “Kalalım burada. Sanatçıyız biz!”

Thom kafasını salladı. “Yolculuğa çıkıyoruz biz. Yola devam edelim.”

Yeşil yandı ve Erik, Tree’nin tarafından koltuğu tuttu. Karşı köşeden bir grup seslenerek el salladı ve gülümsedi. Thom tepkilerin küçümseme içerip içermediğini ya da insanların sirklerdeki garabet gösterilerine verdiklerinden olup olmadığını kestirmeye çalıştı ve kendi kendisine öyle olmadığını söyledi. Sağa dönerek Glisan’a saptılar, tarife göre ilerlediler ve Thom, koltuğun içinde bir şeyin kımıldadığını hissetti.

“Biraz dinlenmem lazım.” Erik sokakta yirmi adım kadar ilerledikten sonra tuttuğu ucu bırakınca Thom aniden durmak zorunda kaldı ve küfrü bastı.

“Doğru sapak bu değil bence,” dedi Tree.

Thom yola çıktı ve William Temple tabelasına bakındı. “Şurada işte,” dedi. Tree başıyla evetledi ama Thom’a, hiç inanmamış gibi baktı. “Orada,” dedi Thom bir daha. “Yarım blok ileride. Halledelim şu işi.”

Koltuğu bir daha, bu sefer daha zorlanarak kaldırdılar.

“Bu ne ya?” Erik’in yüzü kızarmaya başlamıştı.

“Epey yol aldık.” Thom sokakta geri geri ilerlemeye başladı. Yorulmuştu, kolları ağrıyordu. William Temple’ın mal alım kapısına vardılar ve zile bastılar.

“Nihayet,” dedi Thom.

“Aynen. Lanet şey gittikçe ağırlaştı. Eğlenceliydi ama.” Erik kollarını silkeledi. “Hatırlamak lazım bunu.” Cebindeki beş doları çıkardı,

arkadaşlarına salladı ve ardından kolunun yeniyle alnındaki teri sildi. Yağmur serpiştirmeye başlamıştı.

Alım kapısı yavaşça yukarı kayıp gelişigüzel yığılmış görünen reddedilmiş bağışlarla dolu ufak bir depoyu gözler önüne sererek açıldı. Koyu sarımsı tulumlu, burnu abartılı ölçüde kemerli bir adamın eşikte belirmesiyle üçü birden şaşakaldı.

“Ama siz İyiNiyet’teydiniz!” dedi Thom.

Adam Doğu Avrupalılara has hafif bir hırıltıyla, “Ha?” dedi ve kaşlarını kaldırdı.

Erik huzursuzca arkadaşlarına baktı. “İyiNiyet’te çalıştığınızı biliyoruz. Dalga geçmeyin bizle.”

“Yok öyle bence şey.” Bir adım geri gitti adam.

“Az evvel gördük seni ahbap,” dedi Erik. Thom başıyla evetlerken Tree yere baktı.

“Kabalığa tahammül yok ben,” dedi adam sakince. “İşim gerekmiyor bunu.” Omuz silkerek bir düğmeye bastı ve kapı yavaşça inmeye başladı.

“Durun!” Thom kollarını öne uzattı. “Hata bizim! Kusura bakmayın!” Rica etmek için eğilerek baktığında adamı eğlenmiş bir gülümsemeyle buldu. “Bakın, özür dileriz; elimizde bu koltuk var sadece… Güzel bir koltuk.”

Erik atılarak inen kapıyı durdurmak için ellerini uzattı. Adam iki hızlı baston darbesi indirdi ve Erik geri sıçradı. Kapı adamın ayak bileklerine kadar indiğinde Erik bir tekme savurdu, ardından ayağını ovuşturdu.

“Bir koltuktan kurtulmakta bu kadar zorlanacağım hiç aklıma gelmezdi,” dedi Thom.

“Hıyar herif!”

“Belki koltuk kendisinden kurtulmamızı istemiyordur,” dedi Tree.

Erik atıldı, Tree’yi yakasına yapışarak sarstı. “Kes! Kes artık!”

Thom, Erik’i tuttu ve Tree’den uzaklaştırdı. “İyi misin, Tree?” Tree başıyla onaylayarak gülümsedi.

Erik kaldırımda tepiniyordu. Yapmacık bir sesle, “Belki koltuk kendisinden kurtulmamızı istemiyordur,” dedi.

“Kes artık, Erik!” dedi Thom.

“Kusura kalma kardeş, samimiyim ama AARRH!” Yumruklarını sıktı. “Ne kadar zor olabilir? Bırakalım buraya gitsin işte. İhtiyar piç.”

“Bırakır siz, polis çağırır ben.” İhtiyarın sesi alım kapısının yanındaki diyafondan geliyordu.

Erik, öfkeyle diyafonun düğmesine bastı. “Piç!”

“Ha, ha, ha,” dedi diyafon.

Erik diyafona asıldı, duvardan sökmeye çalıştı.

“Erik! Yeter artık!” Thom, Erik’in kolunu yakalayıp arkasına kıvırdı.

Erik öfkeden kudurmuştu ve geri gelip nefesi tükenene kadar koltuğu sarsmadan önce bir sağa bir sola koşturdu. “Pekâlâ,” dedi öfkeyle nefes nefese. “Köşeye götürür, bırakırız. Bulamazlar bizi.”

Thom kuşkuyla baktı.

Erik çenesiyle Tree’yi işaret etti. “Senin sıran.”

Tree başıyla onay verdi ve koltuğun ucunu ustalıkla kavradı.

Erik üst dudağını dişleyerek, “Aynı herifti değil mi?” dedi.

Thom’un yüzlerle arası iyi değildi ama iki adam birbirlerine benzer hatta aynı görünmüştü. Derken bunun kesinlikle saçma olduğunu fark etti. “Hayır,” dedi sonunda. “Farklı insanlardı muhakkak.”

Thom kendi ucunu tuttu ve dinlenmenin ağrıyı geçirdiğini gördü. Adam bir başka kapıdan uzandığında Yirmi Üçüncü Cadde’ye doğru otuz adım kadar ilerlemişlerdi. “Köşede bırakmamak!” diye bağırdı arkalarından adam.

Erik döndü ve koştu ama kapı kapanmıştı bile.

Tree, yüzünde bir çocuğun neden balinaların parmaklarının bulunmadığını sormadan önceki göz kısmalı ifadesiyle, “Thom?” dedi.

“Evet?”

“Bir şey denemek istiyorum.”

“Peki.” Thom, Erik’in geldiğinden emin olmak için arkaya baktı. Tree’yle yalnız kalmak biraz ürpertmişti içini.

“Diğer yöne git.”

“William Temple’a doğru mu?”

“Evet.”

“Niye?”

“Ne olacağını görmek istiyorum sadece.”

“Peki.” Thom iç çekmemek için kendisini zorladı. Tree tuhaf çocuktu ama talebi zararsızdı. Omzu üstünden bakıp ihtiyarın çıkabileceği yerleri gözeterek gerisingeri William Temple’a gitmeye başladı.

“Ne yapıyorsunuz?” Erik’in sesi daha tizleşmişti.

Thom’un kasları yorgunluktan yanıyordu. Ne yapıyorlardı sahiden?

“Gördün mü?” dedi Tree.

Thom, hayretle gülümseyen Tree’ye çevirdi kafasını.

“Neyi gördüm mü?”

“Ağırlaştı.”

“Ne?”

“Bu yönde daha ağır. Gör, bak. Caddeye doğru gidelim.”

Yön değiştirdiler ve Thom, sanki birisi yüküne el atmış gibi daha az yorulduğunu fark etti.

“Gördün mü?”

“Bilemiyorum, Tree.”

“Yine geri git.”

“Durun! Yeter! Aptal mısınız siz?”

Ama Thom’un merakı kabarmıştı ve koltuğun ağırlığı sahiden değişmişti.

Thom şaşkın gözlerle Tree’ye baktı. “Mümkün değil bu.”

Tree başıyla evetledi. “Ağırlaştı.” Thom’u önce William Temple’a doğru itti, ardından aksi yöne çekti. “Hafifledi!”

“Delisiniz!” Erik kızgınlıktan iki defa zıpladı.

“Sen dene.” Thom, kendi ucunu Erik’e sundu.

“Taşımak istemiyorum koltuğu. Otobüse binmek istiyorum ben.”

“Ben taşıyacağım, tamam. Sadece bir saniye tut şunun ucunu.”

“İstemiyorum, Thom.”

“Tut şunu,” diye homurdandı Thom.

Erik Thom’a kırgın bir bakış attı ve koltuğun ucunu gönülsüzce tuttu.

Tree, Erik’i William Temple’a doğru itti ve iki metre kadar gittikten sonra durup yön değiştirdi. Daha iki adım atmadan Erik çığlık atarak koltuğu bıraktı. Tree kolçağa yığıldı.

“Bir şeyin kalktığını hissettim!” diye bağırdı Erik.

Thom kıkırdadı. Erik’in yüzü beyaza kesmişti ve gözlerinin akı mümkün sanılandan çok daha fazla görünüyordu. “Bir açıklaması olmalı,” dedi.

Tree omuz silkti.

İhtiyar bir daha göründü. “Polis çağırıyor ben.”

“Gidiyoruz, gidiyoruz,” diye bağırdı Thom.

“Kaçın!” diye tısladı Erik.

“Of ya, Erik,” dedi Thom. Tree’yle koltuğu birer ucundan kaldırdılar ve Yirmi Üçüncü Cadde’ye yöneldiler. Thom, Tree’nin söyleyebileceklerinden korkarak, “Bir koltuğa bunu neyin yaptırabileceği aklıma gelmiyor. Var mı senin herhangi bir fikrin?” diye sordu.

“Bence koltuk başımızdan atmamızı istemiyor,” dedi Tree. “En azından burada.”

Thom kafasını salladı. “Aradığım açıklama bu değildi.” Art arda derin iç çekişlerle beş sert adım attı.

Köşeye vardıklarında Thom tüm gözleri üzerlerine çevrili hissetti. Koltuğu buraya bırakamazlardı.

Thom yarım blok kadar ötede bir *burrito* büfesi gördü. “Gidip birer *burrito* yerken konuşalım bu işi.” Sabahın büyük kısmını koltuğa harcamışlardı. Vaat edilmiş topraklara giden otobüsler kaçıyordu. Yağmur dinmiş, bulutlar seyrelmeye başlamıştı. Koltuğu büfenin hemen soluna bıraktılar, *burritolarını* ısmarladılar ve oturup sessizce yemeye koyuldular.

“Islak değil,” dedi Tree.

“Hı-hı,” dedi Erik.

“Yağmur yağdı ama.”

“Biliyorum yağdığını,” diye terslendi Erik.

“Acayip bir yirmi dört saat geçirdik,” dedi Thom.

On sekiz yaşlarında bir delikanlı, elinde *burritosuyla* Erik’in yanına oturarak koltuğu dörtledi. “Dışarı koltuk koymalarına bayıldım,” dedi koca bir ısırık alırken. “Kuru kalmasını nasıl sağlamışlar?”

Erik hevesle kafa salladı. “Müthiş, değil mi? Çok akıllıca.” Kimsenin bakmadığından emin olmak için büfeye göz attı.

Thom gülümsedi. Erik ile genç bir karara varmışlardı anlaşılan. Koltuğun kendilerinin değil, büfenin olduğu açıktı. Delikanlı *burritosunu* dört lokmada bitirdi, el sallayarak uzaklaştı. “Tamam,” dedi ve hep birlikte ayağa kalktılar.

Bir polis arabası yavaşlayarak önlerinde durdu. Yolcu koltuğunda oturan polis penceresini açarak üç arkadaşa baktı.

"Memur bey." Erik yarım yamalak bir selam sundu.

"Huzur bozmayla ilgili bir şikâyet aldık," dedi, yanındaki arkadaşına baktı, "bir *koltuk* meselesiymiş galiba."

Erik kaşlarını kaldırdı.

"Konuya dair bir bilginiz var mı acaba?" Polisin bakışları koltukta dolaştı.

"Şey, efendim…" Erik elleri önde duruşunu dikleştirerek sesini kalınlaştırdı. "Bu pek hoş koltuğu bağışlamaya çalışıyorduk. Taşınıyoruz ve ihtiyacımız kalmadı. Az önce William Temple'daydık,"—mağazanın yönünü işaret etti—"oradaki çatlak ihtiyar antika bize kızdı çünkü galiba arkadaşım Dave,"—Tree'ye işaret etti—"kapı zilinin çalışmadığını zannetti ve ihtiyarın sabredebileceğinden birkaç defa fazla düğmeye bastı." Erik ne-kastettiğimi-biliyorsunuz-herhalde bakışı eşliğinde dudaklarını yaladı. "Sadece koltuğu bağışlayacaktık ve biz daha nedir diyemeden adam bize silah çekti. Şimdi silah çekmek ne zaman yasaldır, onu ben bilemem ama orada istenmediğimizi kesinlikle anladık ve koltuğu yeni dairemize taşımaya karar verdik,"—Erik sokağın ötesini işaret etti—"yani gidip uyuyor mu bir bakacağız."

Polis başıyla onay verdi. Ortağına, ardından tekrar Erik'e baktı. "Eh, koltuğu daha fazla zil çalma ve bağrışmaya mahal vermeden dairenize taşımaya bakın o zaman."

"Kesinlikle, efendim." Erik art arda, hızla kafa salladı.

Polis arabası yavaşça hareket etti ve köşeden William Temple yönüne döndü.

Erik hızla bıyığını sıvazlayarak arkadaşlarına döndü. "Koltuğu yeni dairemize taşımaya bakacağız."

"Aferin, Erik." Thom kafa salladı. "İşin bu denli karmaşıklaşacağı hiç aklıma gelmemişti."

"Geri geleceklerdir. Hep gelirler."

"Koltuğu Cadde'nin ilerisindeki sanayi mahallesine taşıyıp orada bırakalım. Ya da ara sokaklardan birini deneyebiliriz ama hepsi kalabalık görünüyor," dedi Thom.

“Gülünç bu.”

Tree gülümsedi. “Belki olay budur,” dedi neşeyle. “Yolculuğumuz… Belki de bu koltuğu taşımamız gerekiyordur.”

Thom ile Erik, Tree’yi duymazdan gelerek koltuğu yüklendiler ve caddede yola koyuldular. Zorluktan yılmışlardı ve gelen geçenlerin ara sıra gösterdiği coşku fazla neşelenmelerini sağlamadı. *Gerekiyordur* derken ne kastetti, diye düşündü Thom kızarak. *Gerekiyordur* dedin mi inanç ve kader konularına girerdin. Eşya taşımanın bunlarla ilgisi yoktu.

“Hey,” dedi Erik, “Forest Park’a ne dersiniz? Oraya taşıyabiliriz.”

“Çevre kirletmeye girer biraz.” Thom park yönüne baktı ve koltuğu taşımanın ne derece can sıkacağını ölçtü. “Ama denemeye varım.”

“O zaman ilk soldan sapalım.”

Irving’de sola döndüler ve daha altı metre gidemeden koltuk taşınamayacak kadar ağırlaştı. İlk Erik bıraktı.

“Koltuk o tarafa gitmek istemiyor,” dedi Tree.

“Koltuğun ne yöne gitmek istediği zerre umurumda değil benim! Bugüne dek bir koltuktan emir almadım ve almaya başlayacak değilim.”

Thom, Erik’in, katılmakta sakınca görmediği ifadesinin altını çizmek adına koltuğa tekme attı. “Garip,” dedi, “bir deneyim bu.”

“Dediğin gibi caddenin sonuna dek taşıyalım mı?”

“Evet, tabii.” Thom bir kez daha koltuğu kavradı; Tree de Erik’in bıraktığı ucu yüklendi. Erik çalıların arasına, işemeye girmişti. Thom koltuğun kendisinin mi yolculuk olduğunu düşündü. Programlamadaki gibi, bulmacalara karşı koyamıyordu. *Karşı-ağırlıklar*, dedi beyin, *mıknatıslar*, *denge çarkları*. Koltuğun Thom’a verdiği duygu tamamen değişmişti artık. Ellerindeki özel, öngörülemez, irade ya da en azından etkileyici bir gizem sahibi bir şeydi ve bu durum biraz ürkütücüydü.

Yirmi Üçüncü Cadde’yi, Burnside’la başlayıp Thurman’la sonlanan, alfabetik sıralanmış sokaklar kesiyordu. *On bir blok yol*, diye hesapladı Thom’un beyni. *Epey mesafe*.

Bir iç çamaşırı mağazasının ön tarafından bir kadın kafasını uzattı. “Nereye götürüyorsunuz bunu?”

Erik yetişmişti. Belden öne eğilerek gülümsedi.

“Amerika’yı Koltukla Geç kampanyası.” Kadın içten bir kahkaha attı.
Erik, biraz ilerledikten sonra, “Yapabiliriz,” dedi.
“Amerika’yı boydan boya geçmeyi mi?”
“Tabii.” Bir yol çatı daha geçtiler.
“Dikkat aralığın kısa senin, arkadaşım,” dedi Thom. “Bir dakika önce bunu parka bırakacaktık. Bahsettiğin kaç kilometre, haberin var mı senin?”
“Ya, tabii, bir sürü kilometre. Biliyorum. Amerika’yı Koltukla Geç kampanyası,” dedi Erik yanlarından geçen bir adama, “açlıkla savaş adına koltukla Amerika’yı boydan boya geçeceğiz.” Adam aynı anda hem şaşkın hem kuşkulu hem etkilenmiş göründü.
Erik’in ciddiliğine karar veren adam, “İyi şanslar, iyi şanslar o zaman,” dedi ve kafasını, kulağına su kaçmışçasına sallayarak uzaklaştı.
Yakındaki banklardan birinde kıvırcık saçları omuzlarına inen bir kadın oturuyordu. “Bununla Amerika’yı boydan boya geçeceğinizi mi söylediniz demin?” dedi.
Erik gururla, “Aynen öyle!” dedi. Thom gözlerini devirdi.
“Basına bakışınız nasıl?” Gülümsedi. “Sahiden bununla Amerika’yı boydan boya aşacaksanız duyulmanız işinize yarayabilir.” Kadın, üç arkadaşta ciddiyet uyandırıp uyandırmadığını anlamak için kaşlarını kaldırdı. Tree pasif kaldı. Thom kuru bir gülümseme için çabaladı. *Onla olabilirim, olmayabilirim*. Kadın muzipçe göz kırptı. Sahiden kırpmış mıydı?
“Kesinlikle.” Erik heyecanla kafa salladı. “Elbette, önemli. Kesinlikle. İnsanlara şahsen dokunmaya inanıyoruz ve o yüzden şimdiye kadar haber olmaya uğraşmadık.”
“Ah,” dedi kadın, “elbette.” Thom, Erik mi kadınla yoksa kadın mı Erik’le oynuyor, kestiremiyordu. Tree ile koltuğu taşımaya devam ettiler. Birlikte bir yol çatı daha aştılar.
“E, hangi haberlerdensiniz peki siz?” Thom, Erik’in kaptırdığını görebiliyordu.
“Radyo muhabiriyim ben. Kamusal radyo.”
Erik, “Severim radyoyu,” dedi ve koltuk minderlerinden birine vurdu, ufak bir toz bulutu havalandı.
“Harika. Hakkınızda haber yapabilir miyim yani?”

“İlla,” dedi Erik. “Sor bakalım.”
“Rotanız nedir? Bir iki günde yetişmem gerekecek size.”
Erik dönüp gözlerinde gergin bir yakarıyla Thom’a baktı. Erik’in radyoya çıkmak uğruna iki gün boyunca koltuk taşıyıp taşımayacağı sorgu götürmezdi. Thom, Erik’in hangi yolların kentten çıktığını, ancak radyo haberciliği veya Amerika’yı boydan boya aşma mesafesini bildiği kadar bildiğini görebiliyordu. Tree’nin yüzünde adına uygun bir ifade vardı.[11] Thom iç çekti. İlgisi bariz, zeki görünüşlü ve epey hoş radyo muhabirini evet, üç toplumsal uyum sorunlu gencin köhne bir koltuğu, bunalıma girmeleri ve bu kentte istenmemeleri ve seks manyaklarının üst katta su yatağı patlatması dışında henüz bildikleri herhangi bir amaç olmaksızın Amerika Birleşik Devletlerinin bir ucundan diğerine taşıdığını söyleyerek yanlış yönlendirmeli miydi? Ahlaken yapamayacağına karar verdi. Erik’in blöfünü görecekti; koltuktan kurtulacak ve kendileri gibi tiplere özel hazırlanmış bir cennete giden ilk otobüse yetişeceklerdi.
“I–84’e çıkıyoruz.” Ağzından çıkanlar karşısında midesi şaşkınlıkla guruldadı. “Orta Amerika’da, I–84 üzerinden Oregon çölünü geçip Boise, Idaho ve sonrasına ilerleyeceğiz. Hızlı değiliz. Birkaç gün sonra bizi bir, en fazla bir buçuk saatte yakalarsınız. Röportaj yapmak isteriz,” dedi, süsleme uğruna, “farkında olmak adaleti getirir,” diye ekledi.
Kadın, tavrında yepyeni bir ciddiyetle Thom’a gülümsedi. “Şahane. Farkında olmayı yaratma meselesi benim alanım. İki gün sonra I–84’e çıkıp gözümü yola dikeceğim. Fazla bir şey yoktur o tarafta,” dedi. “Issız arazi.” Bir yol çatı daha geçtiler. “Öteberi lazım size.”
Erik şiddetle kafa salladı. “Kolay olmayacak yolculuk. Biliyoruz, han’fendi.”
“Ben, Thom.” Thom gülümsedi. “Sizin adınız?”
“Jean Sidklowski.” El salladı. “Herhalde el sıkışmak istemezsiniz.”
“Erik.” Hevesle elini uzattı. “Diğer uçtaki de Tree.”
Jean gülümsedi. “Thom, Tree ve Erik. Birkaç güne görüşürüz. İyi şanslar!”
Thom uzaklaşan Jean’i izledi. Belki peşinden gitmeli ve birkaç gün sonra gelip arkadaşlarına bakmalıydı. Ki öyle yapmayacağını biliyordu. Kadının

peşinden gitmenin bir *café*de mahzun oturmaktan başka sonuca varmayacağını biliyordu. Konuşmadan birkaç blok ilerlediler.

"E, nedir aklındaki, Erik?"

Erik omuz silkti. "Hiç radyoya çıkmamıştım."

"Sürtüksün sen," dedi Thom. "Dikkat çekme sürtüğü."

Erik bir daha omuz silkti. "Radyoya çıkmak hoş olur gibi geldi. Yani, bu koltuğu Amerika'nın bir ucundan diğerine taşımak öyle fena bir fikir değil, onu diyorum."

"Delice, boşuna ve saçma. Tamamlanırlığı yok. Beş bin kilometreden fazla yoldan, beş bin kilometreden fazla yolu kocaman, nahoş bir mobilya taşıyarak yürümekten bahsediyoruz. Beş bin kilometre ne kadar uzun, farkında mısın sen?"

"Kibar davrandı kadın. E, nedir hem; bir gün yürüyelim, bakalım ne oluyor?"

Polis arabası yanlarından yavaşça geçti; gözleri ağır çekim kırpışan polis memurları kafalarını güneşteki kertenkeleler misali çevirdiler. Erik el salladı.

"Ne diyorsun, Tree?" dedi Thom.

"Bilemiyorum henüz. Çöl doğru yol gelmiyor bana. Sanki… Batı'ya gitmeliymişiz gibi hissediyorum."

"E, teknik açıdan şu anda kuzeye gidiyoruz, Tree. Halen koltuğu doğuya götürmeyi düşünüyoruz ve tüm bu fiyaskoyla ilgili meşhur otobüs yolculuğunun yönü güney. Açığa çıkardı mı bunlar bir şeyi?"

"Benim aklımda hâlâ batı var," dedi Tree.

Thom başıyla evetledi. Şu anda bir yarışma yapılsa, hayatında ilk defa bu üçlü arasında kendisinin seçileceğini kavradı.

"Bir şey yapmak bu," dedi Erik. "Bir hareketmişiz gibi."

"Amerika'nın bir ucundan diğerine koltuk taşımanın ne gibi bir siyasi önem arz edeceği fikrindesin peki?"

"Başkaları yürüyüşler yapıyor. Veya işte, açlık grevleri, falan."

"Evet… Ama onların amaçları var."

Erik gülümseyerek birkaç kişiye el saldı. Bir siyasetçi gibi, diye düşündü Thom.

“Yani bize gereken bir amaç bulmak. Zor olmasa gerek. Var mı aklınızda bir şey?”

Thom gülümsedi. O işler böyle yürümezdi; önce haksızlığı görür, hisseder, ardından amacı bulurdun. Ama evet, amaçları, sürüsüne bereket davası vardı: çevrecilik, kültürel emperyalizm, ipini koparmış tüketicilik, aşırı uyarılmış, sansasyon takıntılı yapay bir kültür, fikirlerin aşılı özelleştirilmesi ve aşırı özel mahremiyet kaybı. Vardı davaları. Hatta kalp kırıklığı, utanç ve yaşam mücadelesi altında gömülü kalmadıkları zamanlarda bazılarını dillendirmişliği bile vardı.

Thurman Sokağı’na varmışlardı. Derhal I–84’e bağlanan I–5 yoluna çıkan rampasıyla pek kalabalık bir dört yol ağzıydı burası. Herkes amaç sahibi; herkes peşinden dumanlar salıp izlerini bırakarak gidiyor, kendi yaşamlarını yaratıyor, ağ oluşturuyor, iletişiyor; herkes toplum denen, kendilerinin parçası olmadıkları bağıntılı sistemin birer parçası, diye düşündü Thom. Herkes insanların yapmak için dünyaya geldikleri şeyleri yapıyordu: el koymak ve gütmek. Bir yerlerde, bir ofiste, şirketin tekinin e-ticaret motorunu tasarlamakla, tonla para kazanmakla uğraşıyor olmalıydı şimdi. Meslektaşlarının, yaşıtlarının yaptığı buydu. Bir anlamda kolay hayat. Unutulabilir bir hayat. Alışkanlıklarla, gözde lokantalarla, elde ne varsa onla ve kız arkadaşlarla süslü, rahat bir hayat.

“I–84 şu yönde.” Arkadaşlarına sağı işaret etti. “Şu taraftan birkaç blok ileride,”—diğer yönü işaret etti—“Gıda Cephesi kooperatifi var. Koltuğu cidden günlerce taşıyacaksak yiyecek gerekecek.” Arkadaşları baş onayı verdi ve koltuğu kooperatif yönüne taşımaya koyuldular.

“Koltuk bu yöne gitmek istiyor,” dedi Tree.

“Bu yönde daha hafif ama öteki yöne de gitmek istemiyor demek değil bu,” dedi Erik.

Thom gözlerini devirdi. “Acıkmıştır belki.”

Koltuğu kooperatifin girişinde bıraktılar ve kuru yiyecekler, su, abur cubur ve yolda taşıyıp yiyebileceklerini düşündükleri ne varsa aldılar.

Thom, içinde arkadaşlarından saklayabilmeyi umduğu epey büyük, organik, suni yemsiz hayvan ürünü ve yüksek eğitimli salamın da bulunduğu paketi getirirken, “Bu kadar ağır şey taşımamalıyız,” dedi.

“Koltuğun üstüne koyarız, şef.” Erik kesekâğıdından bir avuç tuzlu bademi ağzına attı. “Koltuk taşır.”

Thom kafa salladı. Gidip annesinin yanında yaşayabilirdi. Kredi kartından yüklü bir avans çekip kentte bir daire bulmaya uğraşabilirdi.

Kasadaki gazetenin manşeti bilgisayar ve internet sanayilerinin sonunun geldiğini söylüyordu. Süren bir savaş, bir bütçe krizi, bir çevre felaketi hep olurdu zaten. Thom manşetleri hayal etti: *Koltuk Taşıyanlar Dünya’yı Kurtarıyor*.

Koltuğun başında tekrar bir araya geldiler ve yiyecek torbalarını üstüne bıraktılar.

“Sıra bende, Tree,” dedi Erik.

“Ne diye ben hep taşırken siz sırayla taşıyorsunuz?” dedi Thom.

“Sen koca adamsın,” dedi Erik.

“Koltuk ağır değil ama.”

Erik, sabırlı açıklamalara sakladığı ses tonuyla, “Sen koca adamsın da ondan,” dedi.

Erik ile Thom koltuğu kaldırdılar ve tekrar I–84’e doğru yürümeye koyuldular. Thom daha ilk adımda ağırlığı yine hissetti. Aniden binen değil, sanki devasa bir yerçekimi kolu yavaşça indiriliyormuş gibi artan bir ağırlık söz konusuydu.

“Erik, ya ben artık koca adam değilim ya da bu koltuk ağırlaşıyor.”

Erik, lafına inanır görünmeden, “Yiyeceklerdendir,” dedi.

Tree başıyla evetledi. “Bence de.”

Birkaç adım daha gittiler ve koltuk iyice ağırlaştı.

Erik tuttuğu ucu bıraktı ve Thom aniden durmak zorunda kaldı. “Şunu ne zaman bırakacağını önceden söylesene, gerzek! Bıktım habire bırakmandan.”

“Kahretsin, kahretsin!” Erik kol sallamalı, tekme savurmalı dansına girişti. “Radyoya çıkacaktım.”

“Belki sadece kıyıdan yola başlamamızı istiyordur,” dedi Tree.

“Tamam,” dedi Thom. “Bir düşünelim, aklımızı başımıza alalım. Bir dakikalığına bu koltuğu büyülü sayalım. Ya teknolojinin bize bunu büyülü zannettirecek kadar ilerlediğini varsayalım. Her şeyden önce, genellikle yoksun bir dünyada büyünün varlığını kabul etmemiz gerekir o zaman.”

“Dünya batıya yöneldiğinde yoksun,” diye ekledi Tree.

“Doğru. Sağ ol, Tree. Ve eğer bu koltuk büyülüyse ve bizi bir yere yönlendiriyorsa, aynı zamanda bir iradesinin bulunduğunu da varsayamaz mıyız? Tabii ortada dikey dışında yatayda da işleyen bir tür manyetik kutuplaşma yoksa. Yatay hareket rastgele değişen bir dikey etki yaratıyor. Çünkü bir dakika önce koltuğu Forest Park’a götürmeye karar verdiğimizdeki yöne taşıyorduk ve o seferde gayet hafifti.”

“Hı-hı,” dedi Erik. “Hafifti o zaman.”

“Diğer yandan psikolojik etkiyi göz ardı etmeyelim. Son yirmi dört saat içinde çok az uyuduk ve epey şok yaşadık. Son dört haftada, en azından senle benim, Erik, iş konusunda şansımız çok kötü gitti. Kız arkadaşımı yitirdim; dairemizi yitirdik. Bir yöne hareketin *bize* ne hissettirdiği sadece bunlara bağlı olabilir. Yirmi Üçüncü Cadde’de iyi zaman geçiriyorduk ve beyinlerimiz orada kalmamızı istiyordur belki… Belki o yüzden o sokaktan çıkmak bunca zordur. Duygusal açıdan isteksizizdir. Artı, açıkçası, CVS kod depolamayı saymazsak çok uzun zamandan beri tek başıma yapmadığım ilk faaliyet bu. Takımdık ve eğlenceliydi. Lafların ve insanların tepkileri falan, daha eğlenceli kıldı yaptığımızı.”

Erik iltifata gülümseyerek karşılık verdi. Tree sabırla bekledi.

“Yani diyeceğim, I–84’e çıkma konusunda olumlu düşünelim. Zorlanabiliriz. Bana zor geliyor. Sonuçta çevreyolu ve röportajdan önce yüzlerce kilometre yol var. Senin itiraz etmeyeceğin açık, Erik. Ya sen, Tree?”

“Bana koltuk diğer yöne gitmek istiyormuş gibi geliyor. Batıya.”

“Ama sen hangi yöne gitmek istiyorsun?”

“Ben galiba koltuğun istediği yöne gitmek istiyorum.”

Thom gözlerini yumdu. “Peki, farz edelim ki koltuğun, yani çoğu koltuk gibi cansız bir nesne sıfatıyla, yön seçimi bir yana, gerçekte yön duygusu bile yok. Peki, bu durumda muhabirle buluşmak üzere bu ahşap ve kumaş yığınını I–84’te taşır mıydın?”

“Ama… Peki.”

“Tamam, peki.” Thom nefes verdi ve parmaklarını salladı. “Muhabir bizi ilginç kişiler görüyormuş ve bizle bir daha konuşmak istiyormuş ve bizle

eğlenmiyor veya hayatında duyduğu en saçma şeylerden biriyle dalga geçmiyormuş ve bu nedenle onla tekrar konuşmak ilginç olacakmış çünkü bizle ilgileniyormuş gibi yapacak ve haliyle kendi iredemi I–84'e gitmeyi istemeye zorlayacağım." *Ve Jean'e,* diye fısıldadı beyin.

"Peki, Profesör," dedi Erik.

"Peki, Geveze. Başlıyorum! Doğuya gitmek istiyorum!" Sarsakça zıpladı. "Şunu tekrar, bu sefer mutluluk duyarak kaldıralım. I–84'e gideceğimiz için mutluyuz. Mutlu!"

"Ben o yöne gitmekten hep mutluluk duydum," dedi Erik.

Thom geçen arabaların farkında, zıplamasının, bir koltuğu nereye taşımak konusunda tartıştıklarının farkında, "Tut işte koltuğu," diye homurdandı.

Eğildiler ve kolayca kaldırdılar.

Thom, konuyu çözmüşlüğün rahatlığıyla, "Harika, işte bu kadar," dedi.

I–84 yönünde birkaç adım attılar; koltuk taşınamayacak kadar ağırlaştı. Yine bıraktılar.

"Cidden ağlayacağım şimdi," dedi Thom.

"Ordu bunla ilgilenir mi sizce?" dedi Erik.

"Ha, oldu, Erik. Ordu… Tanrı aşkına!"

"Koltuk ne yöne gitmek istiyor, ona baksak?" dedi Tree.

"Katılıyorum," dedi Thom. "Neler dönüyor anlamak istiyorum."

"Keşke telefon numarasını alsaydım," dedi Erik. "Bizimle diğer yönde buluşmasını sağlardık." Koltuğu kaldırdılar ve Thurman Sokağı'ndan batıya ilerlemeye koyuldular.

Thom da bir telefon numarası almayı akıl etmiş olmayı dileyerek, "Evet, güzel kızdı," dedi. "Ve muhabirdi."

"Bilemiyorum, bence… Güzel demek için fazla kütüphaneci tipliydi."

"Ne? Fazla kütüphaneci mi?"

"Bence en fazla hoş denebilir," dedi Erik.

"O zaman bir dahaki görüşmemizde flört hakkı benimdir."

"Niye?"

"Çünkü senden daha fazla beğendim onu," dedi Thom.

"Güzel kız bence."

“Eh, bir daha görmeyeceğiz sonuçta. Bu da iyi çünkü bu zımbırtıyı Amerika’nın öbür ucuna taşıma zorunluluğumuz ortadan kalkıyor böylece.”

Erik omuz silkti. “Eğlenceli olur demiştim.”

Bir süre konuşmadan yürüdüler, ticari ve meskûn bölgeleri geçip Portland’ın Kuzeybatı Sanayi Bölgesi’nin içlerine ilerlediler. Yol Columbia Nehri boyunca kuzeye kıvrılıp ardından batıya, Astoria yönüne dönüp sonunda Pasifik Okyanusu kıyısınca devam eden 101 numaralı çevreyoluna çıkan 30 numaralı çevreyoluna bağlandı. Suvie Island’da, Thom’un eski kız arkadaşının evinin önünden geçeceklerdi. Thom’un karnında bir endişe kemeri sıkılaştıkça sıkılaşıyordu.

“Bir mola noktasına vardığımızda bu koltuğa enikonu dikkatli bakmak istiyorum. İçinde bir tür tuhaf denge çarkı mekanizması vardır belki. Bu arada uyuyacak yer meselesini ciddi düşünmeliyiz. Kış ortasındayız. Battaniye almamız gerekirdi. Muhtemelen gece boyu yağmur yağacak.”

“Ben battaniye getirdim,” dedi Tree.

“Ben de,” dedi Erik.

“Has…” dedi Thom.

Bir araba korna çalarak geçti, arka koltuktan iki çocuk gruba baktı.

Sokaklar ıssızdı. Atık demirlerle dolu yığınların, içlerinden iç bayıcı makine homurtuları yükselen teneke binaların yanından geçtiler. Ceketleri içinde terliyorlardı.

Thom, soğuk ve yağmur ve uyuyacak yer yokluğu tehdidiyle çöken karanlıktan ürktü. Yirmi dört saat önceki haline bir kez daha şaştı. Televizyon izliyordu; yaşamı endişeyle doluydu ve hiçbir amacı kalmamıştı. Şimdiyse aradaki tek fark, televizyon izlemiyor olmasıydı. Thom beyninin alt tarafında kaşınıp duran kararı aldığında sanayi bölgesinin sınırına varmışlardı.

“Biraz dur, Erik. Yere bırakalım şunu. Bu gece yatacak yer bulmam gerek bize.” Erik ile Tree merakla Kuzey batı Sanayi Bölgesi’nin sınırında göz gezdirdiler, terk edilmiş, gayet itici mekânlardan, ufak bir işçi kafeteryasından ve barınak yokluğundan ötesini göremediler.

Koltuğu yere indirdiler ve Thom kafeteryaya gitti, telefonu rica etti ve fana halde aşina bir numarayı tuşladı.

Sheilene açtı telefonu. “Alo?”

“Selam, Shei. Thom ben.”

“Thom… Neredesin? Epeydir haber alamadım senden.”

“Biliyorum. Tuhaf iki hafta geçirdim.”

“Bir ay oldu. Nasılsın?”

“Emin değilim. Bir daire buldum ve yitirdim, işsiz kaldım ve şimdi hayatımın en tuhaf işiyle uğraşıyorum.”

Bir sessizlik oldu. “Arasaydın keşke.”

“Biliyorum.” Thom durakladı. “İşler iyi gitmiyordu. Düzelince ararım demiştim. Yani lafa iyi haberlerle başlamak, falan…” Gülmek istedi, beceremedi.

“Anlıyorum. E, işler düzeldi mi artık?”

Thom yanıtı düşündü. Hayatı boyunca hiç bu kadar plansız kalmamıştı. Ama daha beş dakika önce, evet, kendisini… Mutlu denemese bile en azından meraklı hissetmişti. “Belki, galiba,” dedi.

“Hım. Peki, neredesin şimdi? Neymiş bu iş?”

“Şey, ben aslında gece sende kalabilir miyim diye aramıştım.”

“Ah… O biraz tuhaf kaçabilir, Thom.”

“Şey, benimle iki arkadaş daha var ve kuzeybatı Portland’dan yaya geliyoruz ve büyülü bir koltuk taşıyoruz ve galiba okyanusa götürüyoruz.” Thom, Sheilene’in garip fikirlerini onaylayacağını, bir defalığına şaşıracağını bilerek gülümsedi.

Sheilene kıkırdadı. “Tamam, o zaman.” Sesine sıcaklık gelmişti. “Hikâyeyi duymak için sabırsızlanıyorum. Kokarca özledi seni.”

Kokarca, Sheilene’in siyah labradoruydu.

“Biraz sürer. Karanlık bastıktan sonra anca geliriz.”

“Arabalara dikkat edin.”

“Arkadaşlarımdan hoşlanacaksın,” diye ekledi Thom. İlişkilerindeki sorunlardan biri Thom’un arkadaş ve arkadaşlığa yönelik ilgi yoksunluğuydu.

“Güzel. Yemek hazırlarım ben.”

Thom, “Görüşürüz,” dedi ve almacı yerine bıraktı. Telefona bakakaldı; iki parçaydı: almaç ve yuvası; eşleşmişlerdi ve biri, diğerinin üstünde

dinleniyordu. Çifttiler, kalıcıydılar, birbirlerine uygundular.

Erik ile Tree, Thom'a dinlenme fırsatı tanımaya karar vermişlerdi anlaşılan. Thom gelir gelmez koltuğu yüklendiler. Thom koşarak yaklaştı ve koltuğun üstüne atlayacakmış gibi yapınca diğer ikisi ürktü. Mutluydu Thom. Mutluluğunu ölçtü. Shei'yle tekrar birliktelik gibi bir seçenek yoktu, farkındaydı. Shei'nin istediği o olmayabilirdi ve bunu Shei de biliyordu. Ama Sauvie Island çiftliğinde kalmak, Kokarca'yla boğuşmak, Shei'nin yemeklerini yemek, Shei'yle arkadaşça gülüşmek, hepsi birden bir anda gözüne hayattan arzulayabileceği her şeymiş gibi göründü. Shei'nin evi Thom'a, hayatında bir daha hiç rastlayamayacağını düşündüğü ölçüde yuva hissi veriyordu. 30 numaralı çevreyoluna ulaştılar ve karşıya geçtiler. Ağaçların karanlık siluetleri yola düşüyordu. Sağlarında eski taşımacılık donanımlarının enkazları yığılı bir tepecik, ardında kentin pisliğini denize taşıyan yavaş Willamette Nehri vardı.

Kol ve bacakları ağrıyor, açlıkları artıyordu. Yolun yalnızlığını hissettiler. Karanlık, hafif yağmurla beraber indi. Her biri kendi düşüncelerinin kara deliklerine düştü; yaptıklarının dehşeti ve sefaleti bilinçlerine yerleşti, makul seçenek yokluğu yürümelerini sağladı. Taşıdıkları yük gittikçe fazlasını talep etmeye başlamıştı; bir kenara bırakmayı arzuladıkları mobilya parçalığından çıkmış, ilerlemelerini sağlayan bir varlığa dönüşmüştü. Arabalar farlarıyla karanlığı yarıp üçlüyü kör bırakarak geçiyordu. Evlerine, sıcak yuvalarına, yemeğe, aileye, başarının güvenliğine dönen araçlarda otuz saniyelik sohbet değerinde anlık bir manzaraydılar şimdi.

Son çıkışa, 30 numaralı çevreyolunu Portland'ın en kuzey kesimine bağlayan devasa gotik güzeli Aziz John Köprüsü'ne vardılar. Karşıya geçip sıcak bir bara girebilir, bir otelde kalabilir, kentin parçası olabilirlerdi.

"Sadece altı kilometre daha gidersek Sauvie'ye varırız," dedi Thom.

Son kilometreler çabalamanın ötesine geçti, ıstırap, yağmur ve gelip geçen arabaların bulanık anılarına dönüştü. Bedenleri uyuştu, bitkinlikten nefesleri kesildi.

Derken bir arabanın farı, Sauvie Island Köprüsü'nün tabelasını deniz feneri ışığı misali aydınlatıverdi.

30 numaralı çevreyolunun araçlarından uzaklaşarak köprüye saptılar ve Sauvie Island'ın yoğun sisine daldılar. Thom, "Bir kilometrecik daha," dedi ve bunu söylemek bile bedenini ağrıyla doldurdu. Her kilometre bir öncekinden uzun geliyordu, o yüzden karanlıkta yoğun sis içinde kayıp, yağmurdan sırılsıklam sonuncusunu bitmek tükenmek bilmeyen, sonunda bedeninin huzura kavuşacağı, buzlu Hades'te çakılı Sisifos kilometresi gibi hayal etti. Derken Kokarca kuyruk sallayarak havlamaya başladı, ev karşılarında parıldadı; Sheilene sundurmada mobilya nakliye grubuyla dalga geçiyordu; tulum içindeki yapılı çiftçi bedeni koltuğun Tree'nin taşıdığı ucuna davrandı, ne kadar hafif olduğuna dikkat çekti. Ne vardı bu kadar sızlanacak?

Koltuk sundurmanın koruması altına alınınca Sheilene Thom'a gönülden, sımsıkı sarıldı ve ardından haksızlık yapmamak için dili tutulmuş Erik'le alışılmadık girişkenlik gösteren Tree'yi kucakladı.

Akşam yemeğinde yerelması, salata çeşitleri ve ev yapımı buğdaysız ekmeklerin en besleyicilerinden vardı. Fasulye ve salça ve sütlaç ve şarap… Peynir ve turta ve dondurma ve ardından bir şişe viski ve bitkinliğin getirdiği rahat kahkahalar… Thom, Sheilene'in her şeyi öğrenmek istediğini, gerçek olsun olmasın öyküden hoşlandığını anladı. Anlattıklarının doğruluğuna inananların ağzından dinlediği sürece herhangi bir şeye inanmakta duraksamazdı Sheilene. Koltuğun uçabildiğini söyleseler yürekten güler, uçan koltuklar şerefine kadeh kaldırır ve sadece inanmayan birisi çıkarsa laf etme zahmetine girerdi. Kuşkucularla işi yoktu.

Thom ile Sheilene, Erik ile Tree'yi çocuklar misali yatırdılar ve geç saatlere kadar kendileriyle ilgisi bulunmayan konularda arkadaşça sohbet ettiler. Koltuktan, Thom'un nihayet kendisini fanteziye bırakabilmesinden, ne olduğundan, nereden geldiğinden, neler olabileceğinden bahsettiler.

"Bence bu," dedi Sheilene, "kemiklerinin içi boşalmış, kalbi kırık bir ihtiyar. Bir denizci. Muhtemelen balıkçı teknesine götürüyorsunuz adamı."

Çiftlikten, havalardan, Erik ve Tree'den bahsettiler. Ve gece yarısını geçtiklerinde Sheilene nasırlı eliyle Thom'u bileğinden tutup yatak odasına

götürdü. İkisi de son görüşmelerinde etmiş olmaları gereken vedayı, birbirlerini hâlâ önemseyen iki sevgilinin geleceklerinin ebediyen ayrıldığını fark ettiklerindeki vedalarını gerçekleştireceklerinin farkındaydı.

Sheilene sonrasında, "Geçenlerde sana uygun geleceğini düşündüğüm bir şey duydum," dedi. "Eduardo Galeano'dan.[12] Biliyor musun Galeano'yu?"

Thom başıyla evetledi.

"Şöyle bir şeydi —kesin katlediyorum— İnsanın hayattaki amacı, hayattaki amacının ne olduğunu bulmak ve sonra bulunca kendisini öldürmesine izin vermemektir."

"Neşeli."

"Ya. Ama ne demeye getirdiğimi anladın, değil mi?"

Thom, ilişkileri boyunca Sheilene'in kayda aldığı kendisine yönelik şikâyetler katalogunu taradı. Çalkılı kalması, sürekli bilgisayar başında oturması, dünyada iyi şeyler yapmak istemesi ama yapmaması ve bunun ağırlığı altında ezilmesi, kasvetliliği, kuşkuculuğu, alaycılığı; hiçbir şeye inanmaması, her türlü insani temastan kaçınması, kilo alması; temiz, mantıklı, işlevsel bilgisayar kodlama dünyası lehine önemli siyasi, duygusal, karmaşık insan dünyasından uzak durması, bir asalağa, bir makineye dönüşmesi…

Thom, hiçbirini tekrarlamayacağı umuduyla, hepsinin doğruluğunu ve hepsini yeniden duymanın feci can yakacağını bilerek, "Hı-hı," dedi. Ya da en azından dünya dahi altından çekilip gidene kadar hepsi doğruydu.

"Yani belki bu koltuğu iki arkadaşınla dünyanın ucuna kadar taşımak şu anda yapman gerekendir. Senin için, Thom."

Thom şafaktan birkaç saat önce uyandı. Uyuyan Sheilene'i bir süre seyretti, ardından ses çıkarmadan giyindi ve koltuğun yanından geçerken birkaç deneysel dürtükleme uygulayıp Kokarca'yla birlikte arazide yürüyüşe çıktı. Sheilene'in çiftliğinin yarısı organik sebzeler, diğer yarısıysa kendin-topla usulü[13] taneli meyvelerle doluydu. Kışın atıl dönemi geçirildiğinden çiftlikteki iş yoğunluğu epey düşüktü. Sheilene'in budadığı birkaç çalı ve dalı temizlerken dünden kalma sızılarının geçmediğini fark etti. Kamyonet ve traktördeki mazot durumunu, herhangi bir eksiklik

çıkmayacağını bilerek kontrol etti. Sheilene, otomatikliğe Thom'dan daha yatkındı. Komşunun arazisine girdi ve komşunun sarı labradoru adanın kıyısına kadar eşlik etmek üzere yanlarına katıldı. Columbia ile Willamette nehirlerinin birleşimini, doğduğu Washington eyaletini seyretti. Yerden bir taş alıp parmaklarını kenarında gezdirdi. Köpekler ısırıklar arasında suları sıçratarak nehirde koşturdular, güneş doğdu ve Thom manzaraya son kez bakıp taşları nehre, gözyaşlarına boğulana kadar atabildiğince uzağa fırlattı.

Eve döndüğünde alt katta dolaştı. Ahşap parkeli, her yanı Sheilene'in kurutulmuş çiçekli, taş yığmalı, çanak çömlekli dekoratif çabasıyla dolu, yirminci yüzyıl başından kalma bir çiftlik eviydi burası. Ne Sheilene'in ne kendisinin çalmayı bildiği güzelim bir piyano ve yeni deneysel badanalarla uyumsuz eski duvar kâğıtları vardı. Sheilene'in iştahlı okuma alışkanlığı için derme çatma bir kütüphaneye dönüştürülmüş eski çalışma odasına gitti. Her yan dikkatsizce yığılmış kitap tepeleriyle doluydu. Çalışma masasının yerini kocaman saksılı bir bitki almıştı. Gariptir, duvarda Thom hakkında, duvarda asılı durduklarını hiç hatırlamadığı bir takım makaleler vardı. Birkaç yıl önce Thom'un kısa süreli şöhret anından, kendisini en az canlı hissettiği dönemden kalma kupürlerdi bunlar.

Thom çantasından dijital kamerasını çıkardı, sundurmaya çıktı ve koltuğun resmini çekti. Eski çalışma odasına dönüp dizüstü bilgisayarını açtı ve diğer gerçekliğine bağlandı. Koltuğun fotoğrafını web sitesine yükledi ve altına kısa bir yazı ekledi: "Menşei belirsiz el yapımı koltuk. Bazı yönlere hareket ettirildiğinde tuhaf ağırlaşma eğilimleri sergiliyor. Bilgisi olan?" Sanchopanchez.net'in fazla ziyaretçisi yoktu. Sadece arkadaşlar, açık kaynak meraklıları ve birkaç hayran… Ama genelde bulmacaları seven ve çözmek uğruna saçma boyutta uğraşanlar onlardı.

Mutfakta kahve yaptı ve kokusunun diğerlerini uyandırmasını beklerken bir miktar krepin dibini tutturdu. Sheilene, Thom'a muzip bakışlar yollayarak *Yi Çing*'ini getirdi. Erik ile Tree çok geçmeden geldiler.

"E, ne yapacaksınız bakalım bu koltukla?"

Erik, çatalını önünde kılıçmış gibi kaldırarak, “Amerika’nın öteki ucuna taşıyacağız,” dedi.

Sheilene başparmağıyla doğuyu işaret ederek, “Amerika bu tarafta,” dedi. “Sizin gittiğiniz yöndeyse yağmur ve alkolizmden sırılsıklam, yüz otuz kilometrelik unutulmuş, bungun bir bölge var. Sonrası okyanus.”

“Ha,” dedi Erik. Thom bıyığının epey uzadığını ve saçlarının dokunulmayacak ölçüde tehlikeli göründüğünü fark etti.

“Koltuk bizi bir yere götürüyor,” dedi Tree.

Sheilene başıyla evetledi. “Nereye peki?”

“Bilmiyorum ama uzaklara galiba.”

“Astoria yayan gidince epey uzak,” dedi Thom.

“Koltuk buraya gelmemize izin verdi,” dedi Erik. Sırıttı. “Belki gelmek istediği yer burasıydı?”

“Bildim bileli koltukların gözde mola yeri olmuştur burası.” Sheilene, Thom’a gülümsedi ve Thom Sheilene’e, lafından okunacak bir şey var mı diye baktı.

“Belki burada kalmamızı istiyordur.” Erik koca bir parçayı ağzına tıkıştırdı.

“Sanmıyorum,” dedi Tree.

“Of, ya, Tree,” dedi Erik. “Bir yerlere gitmek için koltuğu bahane ediyorsun resmen. Nereye gitme dersindesin?”

Tree omuz silkti. “Hiçbir yere.”

“*Yi Çing* biliyor musunuz?” diye sordu Sheilene.

“Ben biliyorum,” dedi Erik. “Kadim Çin Bulmaca Kitabı.”

“E, öyle bir şey,” dedi Sheilene. Ortalarında kare delikler bulunan üç bozuk para çıkardı. “Her birini iki defa atarsın.”

Her atışlarında ya dilini şaklattı ya ıslık çaldı, Thom’a bakarak kaş kaldırdı ve bittiğinde kitaptan okumaya başladı.

İçsel Gerçek. Domuzlar ve balıklar.
Bu kişiyi büyük suyun ötesine götürür.
Sebat artar.
Göl üstünde esinti: içsel gerçek imgesi.
Yoğun bulutlar, batı bölgelerimizden yağmur yok.

Göğün hareketi kudret yüklü.
Üstün insan bu sayede kendini güçlü ve yorulmaz kılar.
Kişiyi bir şeyi üstlenmede ileri götürür.
Göl, göğe yükselir.

Lafını bitirdiğinde bir dakika boyunca kimse konuşmadı.

“Ne demek bunlar yahu?” dedi Erik bariz bir kızgınlıkla. “Domuzlar ve balıklar?”

Thom kıkırdadı.

Sheilene, Thom’a odaklanarak, “Eh, ne anlam çıkarabiliyorsanız onu çıkaracaksınız,” dedi.

“Büyük suyu aşacağız,” dedi Tree.

“Mecazdı o bence,” dedi Thom.

Sheilene omuz silkti.

Sheilene donanmalarına yardım etti. Bodrumunda çeşitli seviyelerde tamir gerektiren bir sürü kamp malzemesi vardı. Sheilene üç arkadaşı kibrit, çakılar, muşambalar, Kuzeybatı Oregon haritası, kap kacak, ilk yardım seti ve baharatlarla donattı. Thom’a bir uyku tulumu, bir kamp ocağı ve birkaç cezve ile tava ödünç verdi. Kavanozlarca reçel ve kurutulmuş meyve, ekmek ve tenekeler dolusu fasulye konservesi, hazır çorba paketleri ve su da ekledi.

Karşılığındaysa Tree uzun bir tel parçasından bir koltuk taşıyan üç adam —iri, orta boy ve ufak— heykeli yaptı. “Böylece unutmazsın bizi,” dedi.

Sheilene Thom’a baktı. “O konuda zorlanacağımı sanmam.”

30 numaralı çevreyolu, hızla geçen arabaları, bolca egzost gazı ve gürültüsüyle hem kalabalık hem iticiydi. Sauvie Island Köprü’sünden aşağı baktıklarında yola paralele giden demiryolunu gördüler. Demiryolu koltuk taşımak için çevreyolundan çok daha sakin görünüyordu ve yürüyüşe orada devam etmek için hemen harekete geçtiler. Koltuk hafiflemişti; rahat taşınıyordu ve Thom, dünkü ağırlık sorunlarının hayal ürünlüğüne neredeyse inanacaktı.

Koltuğu çimenlik bayırdan raylara doğru ittiler. Demiryolunu, ne sıklıkta tren geçtiğini kestirmeye çalışarak incelediler. Erik kulağını raylara dayadı ve "Yüz elli kilometrelik alan içinde tek bir tren bile yok," buyurdu.

Raylar paslıydı ama parlak metalden ince bir çizgi, uzaklara doğru gümüşi bir hat çizerek demiryolu boyunca ilerliyordu.

Thom ve Erik, mıcırlarda tökezleyerek koltuğu taşıdılar. Bilekleri burkuldu ve önceki günü başlatan su toplamaları şişmeye başladı. Tree, ray üstünde denge kurmaya uğraşarak ya da koltukla ilgili yön yardımı yaparak yürüyordu. Aralarında birkaç homurdanma ve koltuğa yön gösterme dışında pek az konuştular. Thom, Sauvie Island'daki evle ilgili düşüncelere daldı. Duygu fokurtuları arasında çözüme kavuşturulmamış meseleler su yüzüne çıktı.

Engebeli yolda bir-iki saatlik yürüyüş sonunda nefes nefese kaldılar. Ayaklarına pamuklu kumaş sarmak ve öğlen yemeği için mola verdiler; koltuğu raylar üstüne çaprazlamasına yerleştirdiler, çeşitli öteberi çıkarıp her şeyi gelişigüzel etrafa saçtılar.

Yeme işi hızını aldıktan sonra, "E, eğlenceliydi bu," dedi Thom. Tree ağzına bolca ekmekle reçel tıkıştırıyordu. Üçü de kışlıkları içinde terlemişti ve ter kurudukça soğuk basıyordu. Kenarlarında tehditkâr karanlıklar taşıyan bulut tabakası iyice yoğunlaşmıştı. Isınmak için ellerini ovuşturdular. Koltuğun üstünde gevşeyen Thom uykuya dayanmaya uğraşıyordu. Önlerinde böğürtlen çalılarıyla bezeli, ortası raylı, yanları dikenli bir koridor uzanıyordu. Davetkâr, anca koltuğa ve taşıyıcılarına yetecek genişlikte ama dikenli çalılarıyla sınırlayıcı, yemyeşil bir geçitti karşılarındaki. Erik bir sigara yaktı, ağır nefeslerle tüttürmeye koyuldu.

"Nereden aldın onu?" dedi Thom.

"Acil durum yedeği." Erik sigarayı kol mesafesinde tutarak inceledi. "Isınmasan bile sıcaklık hissi yaratıyor."

"Eh, ben de isterdim bir tane."

Erik bir sigara daha çıkardı, kendininkiyle yaktı ve Thom'a verdi.

"Eyvallah," dedi Thom nefes vererek. "Kutupta kayıp üç çocuk."

Tree, "Astoria'ya kaç günde varırız acaba?" dedi. Bir ufak böğürtlen reçeli kavanozu daha bulmuş, ekmeğine kalın bir tabaka sürmekle

meşguldü.
Thom, arkadaşlarının kararlılık ve mesafe bilgisini ölçmek adına, “Bir-iki ayı geçmez,” dedi.
Erik, “Vay,” diyerek Thom’un kuşkularını onadı.
“Dalga geçiyordum. Muhtemelen bir hafta sürmez. Tüm yolu bu raylarda yürüyecek aşarsak zorlanacağız gerçi. Koltuğun altına takacak tekerlekli bir zımbırtı bulmalıyız.”
“Hı-hı,” dedi Tree, “bulalım.”
Erik cebinden bir deste para çıkararak, “Bu tatil sandığımdan ucuza çıkacak,” dedi. “Bende hâlâ… On dört dolar var.”
“Zenginsin,” dedi Thom.
“Dün gece düş görmedim. Çok uzun zamandan beri ilk defa düş görmediğim bir gece geçirdim.”
“Sheilene’in evinde kış günü konaklamanın kendisi düş de ondan.” Thom dumanını savurdu. “Şuracıkta uyuyabilirim.”
“Nasıl oldu? Sormak istiyordum. Yani, bir kere, niye terk ettin Sheilene’i? Yani, nasıl denir, her şeyiyle sıkı kız. Kaslı, falan.” Erik imalı bir bakışla kaş kaldırdı.
“Hoştu,” dedi Tree. “Keşke daha fazla kalabilseydik.”
“Hepsinden önce, ben onu terk etmedim. O beni dehledi.”
“Hiç öyle birisine benzemiyordu,” dedi Tree.
Erik başıyla onay verdi. “Ne yaptın? Kesin kötü bir şeydir.”
“Eh, aslında dehlemedi beni. İma etti diyebilirim. Bilemiyorum, geçinemiyorduk işte. Farklı şeylerle ilgileniyorduk. Nefret ettiğim bir işte çalışıyordum, bilgisayar şeylerinden başkasına pek ilgim yoktu ve o… Bilemiyorum. Yani daha canlı birisini istiyordu işte. İnekliği daha düşük, daha az mantıklı, ne bileyim, evi doldurabilecek birisini istiyordu. Yaptıklarıma falan hayranlık duyuyordu; mesele… Bilemiyorum, yarı-makineydim işte.”
“Altı Milyon Dolarlık Adam,” dedi Erik.
“O kadar etmemem haricinde.”
“Otuz Dört Dolar Doksan Beş Sentlik Adam.”
“Dinleyin!” diye bağırdı Tree.
“Neyi?” Erik sadece bir kuşun cıvıltısını ve çevreyolunun uzak uğultusunu duyuyordu.

“Hişt!”

“Ben… Hiçbir şey… Tren!” Thom bağırmaya çalıştı ama sesi birdenbire gidivermişti. Koltuktan fırladı, tökezleyip raylar üstüne dizüstü düştü ve tekrar ayağa kalktı. Devasa bedeni müthiş bir hızla hareket ediyordu. Raylara saçtıkları her şeyi, çantaları, ayakkabıları, ilk yardım setlerini, paketleri, muşambaları ve yiyecekleri demiryolu kenarına fırlatmaya başladı. Erik ile Tree koltuğu kaldırdılar ve zıt yönlere götürmeye uğraştılar. Tree kaydı, koltuğun altına düştü ve derken tren arkalarındaki dönemeçte göründü.

“Çekilin!” diye bağırdı Thom. “Kaçın!” Sesi geri gelmişti.

Tren, ta azı dişlerini sızlatan bir düdük çaldı.

Sersemleyen Tree ayağa kalktı ve Erik koltuğu, Tree’nin ayaklarını tekrar yerden kesecek ve böğürtlen çalılarına fırlatacak güçle itti; koltuk raylar üstünde yanlamasına kaldı. Thom kaldırıp kenara atmak haricinde koltuğu kurtarma yolunun kalmadığını fark etti. Erik’le birlikte hendeğe sindiler. Thom bir anlığına kafasını kaldırıp trenle koltuğun çarpışmasına baktı. Koltuk turuncu bir bulanıklık, ahşap bir çatırtıyla ortadan yitip gitti.

Trenin geçişi saatler sürdü sanki. Tekerlekler hemen başlarının üstünden, mıcırları hendeğe şiddetle fırlatarak geçiyordu. Trenin gidişini çınlayıcı bir sessizlik, ses yokluğunun sesi izledi. Koltuk ortalıkta görünmüyordu.

Thom ile Erik doğruldular. Eşyaları sanki yüz elli metre yukarıdan atılıvermiş gibi duruyordu. Tree’ye böğürtlen çalılarından kurtulmasında yardım ettiler.

“Gitti,” dedi Tree.

“Eh, buraya kadarmış,” dedi Erik ellerindeki tozu silkelerken.

“İzi kalmış olmalı. Öylece yok olamaz,” dedi Thom. Bedeni korku ve titreşimle sarsılıyordu.

“Yok olduğu kesin.” Erik koltuğun bulunmadığı yeri işaret etti. “Hiçbir şey kalmamış geriye. Düşünsenize, bizden birisine çarpsaydı… Milyon parçaya ayrılırdık.”

Thom yüzündeki toprağı temizledi. “Atomlarına ayrıldığını hiç sanmıyorum. Ya çalılara savrulmuştur ya da trenin önüne takılı kalmıştır.”

Durakladılar ve trenin önüne takılı kalmış, tesadüfen kolçağı sıkışmış, bir ucu yerde sürüklenen, hızla uzaklaşırken parçalanan koltuğu düşündüler.

“Yok,” dedi Tree; sarsıldığı açıktı. “Olamaz.”

“Olabilir. Gayet mümkün. Başka ne olabilir?”

“Dağılın!” diye bağırdı Tree. Daha iyi görüş açısı için eğimden yukarı, böğürtlen çalılıklarının içine dört-beş adım attı ve anında tuzağa düştü.

Thom, Tree’nin kulağına örümcek girdiğini fark eden bir kulacının ipleri ucunda savrulan bir kukla misali bir sağa bir sola bükülüşünü izledi. Ardından çamurda kaydı ve bir çığlıkla çalılar arasında gözden yitti.

“İmdat?” Tree’nin kaybolduğu yerdeki çalılar sarsılıyordu. “İmdat!”

Thom kıkırdama sınırına geldiğini fark etti. Bu muydu istediği? Bu iki habise analık etmek mi? Bilgisayar işinin, çoklu-çalışmanın, kendi çalışmalarını iş pencereleri ardında gizli tutmanın, eli-yüzü düzgün bulmacalarla uğraşmanın, temizliğini, adsızlığını, rutinliğini, zihni meşgul tutmayı, işlev çağrıları, dizgeler, değişkenler, SQL ifadelerini, SEÇ * GİBİ beyin_bellekten “%Tree böğürtlen çalılarına düşüyor%” türü ifadeleri özlüyordu.

Erik aramaya gittiği yerden koşarak geldi ve Tree’nin ardından davranıp her adımda böğürtlen dalanlı yana iterek ilerlediler. Tree yan yatmıştı; uzun böğürtlen dikenleri giysilerini deliyordu. Her hareketiyle daha fazla dolanıyordu çalıya. Dikenlerden tek tek kurtardılar ve sonunda ayağa kaldırabildiler. Yüzündeki dört-beş minik yara kanıyordu. Thom, Tree’yi çocuk gibi kucağına alarak tekrar demiryoluna taşıdı.

“Şansına kalın giyinmişsin. Şimdi sana tek gereken bu dikenlerden bir taç, sersem şey.” Thom, Tree’yi yere indirdi. “Bunlar adamı kan kaybından öldürebilir.” Etraflarını saran her şeyi gösterdi.

Buradan çıkmanın sadece iki yolu vardı: ya gerisingeri yürüyecek ya da ilerleyeceklerdi.

“Yitirdik koltuğu.” Tree alnındaki kan damlacığını sildi.

“Çıkar ortaya,” dedi Thom, kuşkuyla. Shei’nin evinden sadece bir saat uzaktayız, diye düşündü.

“Buralardadır,” dedi Erik. “Öyle olmalı. Yoksa, o zaman başka koltuk bulmalıyız derim.”

“Başka koltuk mu?” dedi Thom inanamayarak.

“Başka koltuk. Başka koltuk lazım bize.” Erik radyo muhabirlerini, şöhreti düşündü. Eğleniyordu.
“İyice adadın kendini.”
“Sonunu getirmeliyiz!”
“Neyin sonunu getirmeliyiz, pardon?” dedi Thom.
“Bunun işte! Koltuk taşımanın.”
Thom, Tree’ye baktı, beriki omuz silkti. “Başka koltuk aynı olmaz bence,” dedi.
Raylar üstünde yorgun argın ilerlemeye koyuldular. Tree’nin umutsuzluğu kararsızlığa düştü. Koltuğun kayboluşuyla neyin yitirildiğinden emin değildi. Yükleri iki kat, yarım saat yürüdüler. Geldikleri yönden bir gürültü daha duyuldu.
“Tren!” diye bağırdı Tree, ardından Thom da duydu.
Hendeklere koşturup yüzüstü yattılar. Tren çok yavaş geliyordu. Ve motorunda bir gariplik vardı. Aşırı tiz sesliydi ve yavaş işliyordu. Derken arkalarındaki dönemeçte Thom’un hayatında gördüğü en ufak tren belirdi. Bir tren değildi bu; tekerlekli ufak bir platformdu. Platformun üstünde başı yukarıda, tüyleri geriye uçuşan kocaman, beyaz bir köpek duruyordu. Metin ve asil bir kralın tahtırevanıyla gelişine benziyordu manzara. Thom gözlerine inanamayarak doğruldu ve platformun arka tarafında alçak koltuklara kurulmuş iki adam gördü. Birisi motoru durdurdu ve platform yavaşça üç arkadaşın yanından geçip altı metre kadar ileride durdu.
“Neler varmış burada?” dedi ufak tefek adam. Sırtında bir bornoz, başında bir avcı şapkası, gözlerinde devasa gözlükler ve yüzünde birkaç haftadır jilet görmemiş sakal vardı. Elindeki bira şişesini işaret etmekte kullandı. “Ne varmış burada, Edward?” Üç arkadaşın etrafa saçılmış eşyasına göz gezdirdi ve platformdan indi. “Kamp mı yapıyordunuz?” dedi kuşkuyla.
“Selam,” dedi Erik. “Tren sandık sizi.”
“Öyleyiz, öyleyiz,” dedi adam. “Düşünce treniyiz biz. Barış treni. Alıştırma tekerleri. Tren 2000. Sigarası olan?”
“Var.” Erik cebinden bir sigara çıkarıp uzattı.
“Ateş?”
Erik çakmağını çıkarıp sigarayı yaktı.

“Pekâlâ, ne yapıyoruz burada bakalım?”
“Koltuğumuzu kaybettik,” dedi Tree ve Erik ile Thom’dan onaylamaz bakışlar aldı.
“Anlıyorum.” Adam sigarasından derin bir nefes çekti. Kafasını kaldırdı ve dumanı yukarı üfledi. “Koltuğunuzu kaybettiniz demek.”
“Bir tren çarptı,”—Tree rayları işaret etti—“nereye gittiğini bilmiyoruz.”
“Trenler yapar öyle. Eşyaya, özellikle raylara bıraktığınızda çarparlar. Raylara mı bırakmıştınız?”
Tree başıyla evetledi.
“Eh, sorununuz bu işte.” Şiddetle öksürdü ve burun çekerek sonlandırdı. Omzunun üstünden, “Koltuklarını rayların üstüne bırakmışlar, Edward,” diye seslendi. Araçtan herhangi bir tepki gelmedi.
“Çalılara savrulmuş olabileceğini düşünüyoruz.”
“I-ıh. Sanmam, hiç sanmam.” Araca döndü. “Bir bakmak ister misin?”
Araçtaki iri kıyım adam doğruldu. Kule gibi yükselen tiplerdendi. Elini gözlerine siper etti, bir daire çizerek çalılara baktı, kafasını salladı ve oturdu.
“I-ıh.” Ufak tefek adım birasından upuzun bir yudum aldı, sigarasından bir nefes çekti ve yine dumanı göğe savurdu. “Eh, atlayın bakalım. Yaya gidilecek her yere saatlerce mesafedesiniz.” Adam döndü ve platforma doğru yarım daire çizerek ilerledi. Üç arkadaş kımıldamadı. “Haydi! Çabuk!” Adam bağırdı ve elerlini çırptı; üç arkadaş hemen harekete geçti, eşyalarını topaldılar ve platforma çıktılar.
Adam, “Tanışalım,” dedi ve başlamalarını bekledi.
Erik kendisini işaret etti. “Ben, Erik.” Ardından arkadaşlarını gösterdi. “Thom ve Tree.”
“Tamam. Sen irisin, Thom. Randall’ın karşısına geçmeni istiyorum.” İri kıyım adamın omzuna vurdu. “Randall bu müthiş aracı yapan kişidir.” Thom, adamın diğerine birkaç dakika evvel Edward dediğini düşünerek Randall’a selam verdi. Devasa yapısı ve kar başlığının kısmen örttüğü kel kafasıyla Randall’ın kendisi kadar iri kıyım olduğunu fark etti. Randall, Thom’un baş selamına karşılık verdi.
“Benim adım, Theo. Dümenci Theo. Theo, gene Theo ile başlayan ama bilmeniz gerekmeyen bir adın kısaltılmışı. Bu da Edward.” Theo aracın ön tarafındaki beyaz köpeği işaret etti. Köpek bir anlığına, belirgin bir

hoşnutsuzlukla bakıp kafasını çevirdi. Thom, Erik ve Tree bağdaş kurarak oturdular ve kendilerini ellerinden geldiğince ufak kılmaya çalıştılar.

Sıkış tıkıştı. Çift kişilik yatak büyüklüğünde bir ahşap platform üstünde beş adam, bir köpek, sırt çantaları ve iki akülü bir elektrik motoru. Theo motoru çalıştırdı. Motor mırıldandı, yakındı ve araç hareket etmedi. Theo çevik bir hamleyle aşağı atladı, sallanarak ilerledi ve bir eli bira şişesini korurken diğeriyle itmeye başladı. Azıcık ivme kanadıklarında raylar üstünde, kendisini platforma tekrar çekmeyi becerene kadar koşturdu. Araç saatte kırk kilometrelik güven telkin etmeyen hıza erişene kadar hızlanmaya devam etti.

Thom yaptıklarının yeniliğine, ahşap sahne üstünde gitmeye biraz utanarak içinden gülümsedi. Kötü insanlara denk gelip gelmediklerinden emin değildi ama yaya gitmekten kurtulmak şimdilik değer geliyordu.

Theo'nun ayakları dibinde bir kasa bira vardı. Boşalan şişesini kasaya yerleştirdi, yenisi aldı, kapağını platformun kenarına hızlı bir hamleyle vurarak açtı ve kafaya dikti. Arkaya uzandı ve herhangi bir dümen mekanizmasının bulunmayışının barizliğine karşın yeke gibi görünen bir kolu tuttu. Bir dönemece hızla girdiklerinde devrilmemek için herkes sola yattı.

"Gitmek diye buna derim," dedi Erik. "Budur olay!" Birisinin kendisine baktığını hissederek döndüğünde Edward'ın gaddar, onamaz bakışlarla kendisini süzdüğünü gördü. "Hey oğlum, tatlı köpek." Elini uzattı. Edward ele baktı, ardından kafasını çevirdi ve bir heykel misali uzakları izlemeye devam etti. Erik kollarıyla dizlerini sardı.

Theo, "Alkollü araç kullanmayın," diye bağırdı ve birasını şerefe kaldırdı. "Raymobil 1–4–7'ye hoş geldiniz! E, neymiş bakalım bu koltuk meselesi?"

Thom ne diyebileceğine dair en ufak bir fikir taşımadığını fark etti. Köpekle gergin bir meşguliyete dalmış görünen Erik'e baktı.

"Bir arayış yolculuğundayız," dedi Tree. "Koltuğu Amerika'nın diğer ucuna taşıyoruz."

"Amerika şu tarafta." Theo, Sheilene'in hareketinin benzerini yapıp yeke tutan elinin başparmağıyla omzundan geriyi işaret etti. "Ve belirtmeyi görev biliyorum, bir koltuğunuz yok. Sigara."

Erik bir sigara daha çıkarıp çakmakla birlikte Theo'ya uzattı.
"Niye 1–4–7?" diye sordu.
"Harika sayı değil mi? Tanrı biliyor, bayılıyorum bu sayıya." Sigarasını yaktı. "E, insan ne demeye Amerika'nın öteki ucuna koltuk taşır bakalım?"
Thom, "Faydasız Eylemler Cemiyeti'ndeniz," dememek için kendisini zor tuttu.
"Aslında," dedi Tree, "koltuk bu yöne gitmek istedi. Ya da en azından diğer yönde taşınmayacak kadar ağırdı." Thom başını ellerinin arasına aldı.
Theo düşünceli bir baş onayı verdi. "Bu durumda arayış kimin oluyor? Sizin mi, koltuğun mu?"
"Bizim," dedi Tree. "Ve belki koltuğun da. Emin değilim henüz." Böğürtlen çalılı koridor sona erdi. Demiryolu çevreyoluna paralel ilerliyordu. Dolu araçlardaki insanlar minik platform üstüne doluşmuş yarım düzine tipe şaşkınlıkla baktılar. Theo yarı selam, yarı canınız cehenneme dercesine biralı elini salladı.
Thom kendisini başka seçilmemişler arasında bulduğunu fark etti. Ama bunlar başka kesimden, belki üst-seçilmişlerdendi; beyin, seçilmiş ve seçilmemiş insanların bulunduğunu anlamayan ve iplemeyen insanları kapsayan yeni bir kategori ekliyordu.
Trafikten uzaklaşan orta karar bir eğime ulaştılar ve Thom, motorun zorlandığını hissetti. Ağırlıkları, ufak bir motorun yokuş çıkmasını engelleyecek ölçüde fazlaydı. Öne eğilerek motoru devama zorlamaya uğraştı. *Yapabilirim, yapabilirim*, diye katıldı beyin.
"Safra atışı!" Theo bağırarak platformun kenarına dikildi, fermuarını açtı ve öne arakaya tekinsiz sallanarak yan tarafa işemeye başladı. Altı el birden fırlayıp Theo'yu tuttu. Ortasında yük tankeriyle Columbia Nehri'nin harika bir manzarası belirip kayboldu.
"Hey!" Theo bira şişesiyle tankeri işaret etti. Ardından işini bitirdi, fermuarını çekti ve bir kamyonun ardından fırlatılmış patates çuvalı misali tüm ağırlığıyla yerine oturdu. Aynı anda motor homurtuyla sustu ve duman çıkardı. Çıkışları durdu ve gerisingeri inişe başladılar.
"Lanet hurda!" Theo feci bir öksürüğe tutuldu. Randall uzandı, freni devreye soktu ve bir kez daha manzaranın önünde durdular.

Önlerindeki demiryoluna dönük köpek havlamaya başladı.
“Biliyorum, Edward, biliyorum. Ama ne yapabilirsin?” dedi Theo.
Edward, Randall’a döndü ve iki kez daha havladı.
Randall, “Ağırlık fazla, Eddie,” dedi ve kule misali doğruldu.
Theo boşalan bira şişesini kasaya yerleştirdi, yenisini aldı ve kalanları saydı. Edward sızlanarak yattı.
“Tüh,” dedi Thom. “Gerçekten özür dileriz. Ben… Yani biz yürüyelim. Düşünememiştim...” *Sevimli lokomotifin sonu,* diye düşündü beyin.
“Artık hepimiz yürüyeceğiz!” Theo ellerini havaya kaldırdı. “Öğlen treni!” Gözlerini kocaman açarak geğirdi. “Sigara.”
Erik görev bilinciyle bir sigara çıkarıp Theo’ya uzattı.
“Ateş.”
“Ehem, sende zaten.”
Theo Erik’e kuşkuyla bakarak sürüsüne bereket ceplerini karıştırmaya başladı; nihayet belirgin bir hoşnutlukla buldu. “Almışım, almışım.”
Randall motoru açtı.
Tree yanına gitti ve Thom aralarındaki ebat farkına şaşkınlıkla baktı. Tümüyle ayrı türden yaratıklarmış gibi görünüyorlardı. Derken Tree, önce Randall’la, ardından motorla motor dilinden konuşmaya başladı. İkisinin de elleri kaput üstünde dolanıyordu.
Thom, manzaraya karşı sigaralarını tüttüren Erik ile Theo’nun yanına gitti. Erik’in, Theo’nun kasasından bir bira kapmayı becerdiğini ve şişeyi kendi el hareketlerine kattığını fark etti. Saygıdan, diye düşündü.
“Demek bir arayış yolculuğundasınız. İyi, çok iyi. İnsanın arayışı olmalı. Bugünlerde dünyada arayış çok az. Hepimiz kıçımızı kaldırıp biraz daha arayışa çıkmalıyız.” Hevesle kafa salladı. “Ama arayışın amacı ne, biliyor musunuz peki?”
“Radyoya çıkabiliriz.”
“Eh, hoş fikir ama radyoya çıkınca ne söyleyeceksiniz? Bir koltuk taşıyoruz, bir koltuğu, Koltukların Kutsal Kadehi’ni mi arıyoruz diyeceksiniz?” Bira şişesiyle bütün manzarayı gösterir bir hareket yaptı. Tanker yavaşça manzaradan çıkıyordu. “Sizi birlikte gördüğümden değil ama koltuksuz biraz yolu şaşırmış gibisiniz. Belki genel görünüşünüz öyledir. Şimdi, bu enkazdan kurtulmayı becerirsek büyük olasılıkla sizin

koltuğa rastlarız. Biraz parçalanmış hatta biraz tahribat görmüş olabilir. Buradan bir kilometre uzakta da olabilir, yüz kilometre de. Ama bu size yaptığınız şeyi yapma nedeni vermez. Sizin amaca biraz ihtişam lazım. Şans buldunuz mu mutlaka büyük başarısızlığı ufak başarıya yeğ tutmalısınız. Baksana bana! Ha-ha-ha." Bir elde bira şişesi, diğerinde sigara, coşkuyla kollarını açtı ve her iki yanında duran Thom ile Erik darbeyi savuşturmak için eğildiler. "Size büyük ama harbi büyük bir şey lazım! Yani öyle yaşamın anlamını bulmaya gidiyoruz gibi bir şey değil. Onu hepimiz biliyoruz." Theo, Erik'e göz kırptı, beriki başıyla onayladı. "Ama ona benzer bir şey."

Thom, sigarasından bir nefes çeken Theo'ya baktı. Sigarayı fazla ucundan, dümdüz uzattığı işaret ve orta parmağı arasında tutması dikkatini çekti. Hepimiz biliyor muyuz?

Arkalarından bet bir kahkaha yükselince döndüler ve Tree ile Randall'ın aracın kenarlarına tutunduklarını ve güldüklerini gördüler.

"Ne var o kadar komik?" diye bağırdı Theo.

Tree ile Randall, eşzamanlı yüzmeden bir figürmüş gibi aynı anda omuz silktiler.

Theo, Thom'a döndü. "Ne diyorsun benim koca adama?"

Thom kendisini hantal hissetti. Bir anlığına, kendisini iki ayağı üstüne doğrulmuş, kütüklere tırmanmaya çalışıp beceremeyen, ters dönmüş kaplumbağa misali sırtüstü yuvarlanan aşırı şişko bir ayı gibi, ayı kafalı, ördek ayaklı, iki ayağı üstüne doğrulmuş bir tosbağa gibi hayal etti. "Doğrusu," dedi ve doğrunun ne olduğundan veya doğruyu düşünürken ellerini ne yapacağını bilemediğinden ikisini de ceplerine soktu. "Doğrusu," dedi, "bilimsel açıdan ilgim uyandı. Koltuk… Hem ağır hem değil."

Theo, Tree'nin duymayacağı mesafede bulunup bulunmadığını kontrol ederek, "Sen de inanıyorsun ona, öyle mi?" dedi. "Arkadaşının hafiften üşütüğü fikrine kapılmak üzereydim ben." Çan misali salladı kafasını.

"Öyle zaten," dedi Erik.

"Hey," dedi Theo sertçe, kaş çatarak. "Dayanışmanız lazım sizin. Dayanışma!" Bira şişesini kaldırarak göğü selamladı. "Arayıştaysanız dayanışma şart. Hepinizin biraz,"—yine kafasını salladı—"olduğundan kuşkuluyum ve bu koltuk şeyi neymiş, göreceğiz. Ama koltuk taşıma fikri

hoşuma gitti. Koltuk ve hareket doğa icabı birbirilerinin antitezidir ve bu da iyi, sahiden iyi. Antitezleri hesabınıza işletiyorsunuz. Oturuşu yerinden söküyor, sabiti oynatıyor, atılı hareket ettiriyorsunuz. Bunda iş var ama daha geliştirmeniz gerek. Bira ister misin, koca adam?"

"Olur," dedi Thom.

Theo bornozunun iç cebine el atıp zuladaki diğerlerini şangırdatarak bir şişe çıkardı. Thom nasıl açacağını kestiremedi. Çevir-aç kapaklı değildi ve şişenin üstünde etiket yoktu. Belki de ev yapımıydı. Kapağa asıldı ve her an kendisini daha aptal hissetti. Erik şişeyi elinden aldı, kapağını kendi şişesinin ağzına dayadı ve ayasıyla sert bir darbe indirdi. Kapak fırladı ve Erik köpükleri süzülen şişeyi, saçmalık ölçüsünde minnettar kalan Thom'a uzattı.

"Aferin," dedi Theo. "İşte dayanışma budur. Herkesin becerisi olmalı, çok önemli." Erik'in sırtına dostça vurdu. "Uzmanlaş. Uzmanlaşmaman gerektiği zaman hariç tabii. Şu tarafa geç ve surat asmayı bırak, Edward. Edward gönülsüzce kalktı ve sağlam adımlarla platformun ucuna ilerleyip üç metre kadar ilerilerine yattı. Theo başıyla onay verdi. Thom'a eğilerek, "Pek gururludur pezevenk," diye fısıldadı. Arkaya döndü ve "Siz dâhiler yürütebilecek misiniz bu şeyi artık?" diye seslendi.

Tree ceketinin cebinden kargaburun ve tel çıkardı, motordan tel parçaları çıkarıp yerlerine yenilerini eklemeye girişti. Randall eli çenesinde tepesinden izledi, bir-iki defa başıyla onay verdi, bir dikkat uyarısı veya öneri ekledi, gene kafa salladı.

"Size bir öykü anlatayım, beyler." Theo sigarasını yere attı ve topuğuyla özenle ezdi. Nehirde göz gezdirdi ve ani bir ayıklık haline geçti. "Yaklaşık bin yıl önce, Leif Ericson adlı, alev kızılı saçlı, genç, ateşli bir delikanlı vardı. Leif, son halkasında, önce Norveç'ten, sonra İzlanda'dan cinayet suçlamasıyla kovulmuş babası Kızıl Eric'in bulunduğu bir suçlular soyundan geliyordu. Eric batıya gitti ve göbeği katı buzdan, yaşamaya elverişsiz Grönland'ı buldu ve oradaki ilk Avrupa kolonisini kurdu. Yerli Tuniitlerle kapıştı ve artık ortalıkta görünmediklerine ve Avrupalıların esmer tenlilere yapmayı âdet edinmelerine bakarsak muhtemelen canlarına okudu. Kızıl Eric bu arada kendisine eş tabiatta bir kadından aralarında Leif

adlı oğlanın da bulduğu birkaç çocuk yaptı. Leif babasının sinirli mizacını, patlayıcı doğasını ve uzaklarda daha başka şeyler bulunduğuna dair inancını almıştı. Leif kazların kışın kendi türünün henüz keşfetmediği bir yöne uçtuğunu görünce ölümüne peşlerinden gitmeye karar verdi. Babasının adamları Atlantik'i aşmak üzere yaptığı derme çatma sallardan defalarca sürükleyerek almak zorunda kaldılar ki bu bahsettiğim gerçekleştiğinde daha çocuktu. İçinde bilinmeze yönelik sürekli bir kaşıntı vardı. Herhalde birlikte yaşamak için felaket bir tipti. Yirmi dört yaşında kesin emin olamadığı şeyi aramak üzere denize açıldı ve daha sonra Kuzey Amerika adını alacak ağaçlıklı ufak bir adaya vardı. Beş yüz yıl sonra aynısını yapıp keşfettim diyen diğer tipi hatırlarsınız." Birkaç defa, tarihi yeni bir ışık altında keşfediyormuşçasına başıyla kendisini onayladı. "Leif'in en ilginç yanı başkalarının sezemediklerini sezmesiydi. Kendisi uydurmuş olsa bile tüm işaretlere dikkat etti ve bu işaretlerden bir sonuç çıkaracak denli cesurdu. Öykünüzü uydurduğunuzu ima etmiyorum ama şimdi Leif burada olsaydı, hiç kuşkum yok o da koltuktaki garipliği fark eder ve tüm mantığa karşın koltuğu batıya, gitmek istediğine inandığı yere taşırdı. Ya da kendi gitmek istediği yere. Bir nesneyi mi takip etmişti yoksa arayışının meşruluğunu kendisi mi icat etmişti? Bizi motive eden şeyleri ayırt etmek genelde zordur. Dış etmenlere bağlasak bile aslında bize ait olabilirler."

Motor hırıldayarak canlandı. Herkes alkışlamak üzere makinistlere döndü ama aynı anda bir duman yükseldi ve ikili hemen motoru kapadı.

Edward inleyince Theo derhal elini kaldırarak dur işareti yaptı. "Hiç başlama. İyimserlik! Bak gör, Randall ile çocuk çok geçmeden çalıştıracaklar." Thom ile Erik'e döndü. "Yani işte, arayışlar ve amaçları üzerine öyküm buydu."

"Hım," dedi Erik. Ayağıyla mıcırları dürtükledi. "Hoş. Peki, Kolomb…"

"Beş yüz yıl sonra."

"Vay. Peki, ne oldu onlara?"

Öyküyü bilen Thom, "Çoğunu Kızılderililer öldürdü," dedi.

"Ha." Erik birasından bir yudum aldı ve iç geçirdi. Theo'ya, "E… Siz ne peşindesiniz?" dedi.

“Arabalardan nefret ederim.” Yamuk duran gözlüklerini başka bir yamuk konuma getirdi. “Nefret.”

Konuyu uzatma konusunda emin olamayan Erik başıyla evetledi.

“Sigara,” dedi Theo. Erik ayini tekrarladı. Çakmak hâlâ Theo’daydı ama Erik gene hangi cebe koyduğunu söylemek zorunda kaldı. “Ama hareket etmeyi severim ben. Randall ile hareket eden ama içten yanmalı motor kullanmayan bir sürü şey yaptık. Ben tasarlarım, Randall nasıl yapılacaklarını düşünür. Edward, Edward ne yaparsa onu yapar.” Yüksek sesle, “Ben, Theo. Doktor Theo,” dedi ve bir kez daha Erik’le Thom’un ellerini sıktı. “Sizin adınız nedir beyler?”

“Erik,” dedi Erik.

“Tam adınız, lütfen.”

“Erik Glakowsky.”

“Polonyalı. Polonyalı gençlerle tanışmaktan her daim mutluluk duyarım. Ben de çeyrek kan Polonyalıyım. Gittin mi hiç oraya?”

“Hayır, efendim.”

“Gitmelisin. Senin adın nedir, koca adam?”

“Thom Bakker.”

“Doktor musun?”

“Ne? Yok, hayır.”

“İsim niye tanıdık geldi şimdi? Yemek programına falan mı çıkmıştın? Dur, sen şu tipsin, değil mi?”

“Sanmam,” dedi Thom.

“Kesin osun. Sen o, haydi, tazele bakayım belleğimi, o tipsin. Bilgisayarcı-bilgisayar eleman, değil mi?”

“Ha.”

“Maymunlar elemanı?”

Thom utangaçça gülümsedi. “Evet, galiba.”

Theo öksürükle hurra nidası arasında bir ses çıkardı ve Thom’un sırtına şaplağı indirdi. “Kan bağımız var bizim yahu,” diye bağırdı. “Akrabayız senle!”

“Heh-heh.” Thom, kendisini yarım tonluk bir ayıdan azıcık daha hafif gördü.

“Ya sizin şu makinist? Pine[14] mıydı, neydi?”

“Tree,” dedi Thom.

“İşime yarardı böyle bir çocuk.”
“Ya,” dedi Erik. “O kadar kötü değildir.”
Tree ve Randall’ın sessizlik için didinişlerini seyrettiler. Thom, Theo tarafından tanınmada, kendisine rağmen yeni bir cesaret hissiyle dolmuştu. Yaptığı bir şey vardı işte; hep bir enkaz olmamıştı. Baş aşağı gidip sonunda bir marketin bilgisayar işlerini yapmadan önce bir zamanlar iş bitirici ve sansar bir bilgisayar korsanıydı.
Motor patırdayarak çalıştı. Nefeslerini tuttular ve ardından Edward, neşeli havlamalar eşliğinde araca atladı.
“İleri!”
“Belki bu kadar ağırlık bindirmemeliyiz üstüne,” dedi Tree.
Randall onayladı. “Siz üçünüz tepeye kadar yürüyün.”
Theo çok bozulmuş göründü ve atılgan köpeğe paylayıcı bir bakış attı. Thom ile Erik’e birer yeni bira, Randall’a hızlısından bir selam verdi.
Tree araca tırmandı, Edward yerini aldı ve fren bırakıldı.
Aracın yokuşu tırmanıp dönemeçte gözden yitişini izlediler.
Theo iç çekti. “Yürümeyi de sevmem pek,” dedi ve söylediğini vurgulamak adına raylarda tökezledi, düşüşe başladı ve bedeni önde, kolları yanlara açık, kıçı havada birkaç traverse daha takılıp dengesini toparlamaya uğraşırken ceplerinden bir sürü şey dökerek, bira şişelerini şangırdatarak adımlar attı ve rayların dönemeç yaptığı yerde, aşağıdaki on metrelik boşluğun hemen başında, neredeyse boşlamış bira şişesini muzafferane kaldırarak durmayı başardı.
Yokuşu tırmanmaya devam ettiler ve Thom bir kez daha uyuma konusunda endişelenmeye başladı. Gecenin çökmesine birkaç saat kalmıştı.
“Peki, nereye gidiyorsunuz siz?”
“Washington eyaleti, Longview kenti. Sizi oraya kadar götürebiliriz. Sonrası kendi başınıza kalırsınız.”
Koltuğu tepede gördüler. Randall ile Tree koltuğu Raymobil’e çıkarıp üstüne kurulmuş, konuşmayı nadiren gereksinen insanların rahat, candan sessizliğinin tadını çıkarıyorlardı. Thom gerçekten de koltukta bir fark bulunduğunu gördü. Koltuk, düz bir yüzey üstündeki üç boyutlu bir nesne veya siyah-beyaz bir resimde renk misali öne çıkıyor, olduğundan daha büyük görünüyor, göz alıyordu.

Koltuk, aracın iki yanından taşmıştı ve Edward önündeki dar yere oturmuş, gözlerini raylara, ileri dikmişti.

Theo hayretle, “Şimdi size hiç inanmadım demiyorum, çocuklar,” dedi, “yalnız şuna bakın. Hoş koltuk bu sahiden. Şahsen karşılaşmak ne güzel.”

“Burada bulduk demin,” dedi Tree, Randall başıyla onayladı.

Koltuğu yeniden bulma konusunda ne hissedeceğinden emin olamayan Thom kafa salladı. Parmaklarını, hasar bulmak amacıyla kolçakta gezdirdi ve hiçbir zarar bulamadı. Koltuk yolculuğu kendisinden çok daha iyi kaldırıyordu anlaşılan.

Raymobil artık tepeleme dolmuş, sırt çantaları ve malzemeler ön tarafa, Edward’ın yanına tıkıştırılmıştı. Üç arkadaş, uyanık kalmak için birbirlerini sarsarak koltuğa yerleştiler. Neden şimdiden bu denli yorulmuşlardı? Randall ile Theo kendi yerlerine oturdular.

Vatandaşların çocuklarını yakalayıp demiryolundan hızla geçen oturma odasını gösterdikleri birkaç kasabayı aşarak epey yol aldılar. Pazar günü maç seyretmek üzere koltuklarına kurulmuş, köpekleri ayaklarının dibinde, biraları ellerinde, adamlara benziyorlardı. Arkadaki adam baca gibi tütüyordu. Thom, Erik ve Theo ve Edward’ın her andan zevk aldıklarına emindi. Utangaçça gülümsedi ve keşke bir kuyunun dibinde olsaydım, diye düşündü.

Faal Aziz Helens yanardağıyla uyuyan Hood yanardağı arkalarındaydı. Sağlarından, bölgeye şeklini veren binlerce yıl önceki selden kalan Columbia akıyordu. Çevreyolundan uzaklaştıkça arazi Thom’a tarih öncesiymiş ve yüzlerce kilometrelik alan içinde kendilerinden başka kimse yokmuş gibi gelmeye başladı. Gece inmeden bir saat kadar önce nehrin Longview’un karşısına düşen tarafındaki ufak sanayi bölgesine vardılar. Üç arkadaş koltuğu Raymobil 1–4–7’den hüzünle indirdiler. Randall kalkıp gülümsedi ve Theo, aralarında sarhoş bir topuk dansçısı misali dolanarak hepsini ayrı kucakladı.

“Dikkat edin,” dedi Theo. “İkindi treni her an gelebilir. Bu değerli koltuğu yine raylarda bırakmayın.”

Koltuk taşıyıcılar yükümlülüklerinin bilincinde kafa salladılar. Edward son defa havladı ve Randall garip aracı bir eyaleti diğerine bağlayan tren köprüsüne çevirdi.

“Eh, üzücü bu,” dedi Tree.

Erik başıyla evetledi. “Neşeli hayat bunlarınki. Ben de nefret ederim arabalardan,” diye atıldı ve lokantanın önüne bıraktığı bozuk arabasını suçluluk duyarak hatırladı.

Raylar kısa süreliğine ticari ve meskûn bölgeler arasına daldı ve üçlü, köpeklerle güvenlik görevlilerinin tehdidi karşısında kendilerini dımdızlak kalmış hissetti. Erik ile Thom koltuğu kaldırdılar ve neşelenmeye çalıştılar. Kısa sürede koltuğu taşımanın getirdiği yükü hatırladılar; su toplayan yerler yine belirdi, bilekler ağrımaya ve traversler arasında burkulmaya başladı. Demiryolu, Columbia Nehri’ni izleyerek bir kez daha ormanlık araziye daldı. Nehir hemen yanlarında, altı metrelik dimdik bir yamacın aşağısında akıyordu. Devasa gemilerin gölgeleri düştü üzerlerine. Arapça, Çince, Japonca adlı gemiler… İngiliz ve Amerikan gemileri… Elektronik malzeme getirip hububat götüren ticaretin mekanizmaları… İnsanların bıkmak bilmediği şeylerle dolu kocaman kargolar… Çevreyolu solda, epey yukarılarındaki bir tepeden devam ediyordu.

“Uyuyacak bir yer bulmalıyız.”

“Keşke gene Sheilene’in evinde kalabilsek.” Tree, Sheilene’in verdiği örme başlığını düzeltti.

Erik refleks ile yeni pusulasına baktı.

Ağaçlık bir yere geldiler ve molaya karar verdiler. Bitkindiler; çok az yediler ve günbatımıyla akşamın ilk saatini koltukta oturup akan nehri seyrederek geçirdiler. Tree derhal uyuyakaldı. Yük tankerleri karnaval eğlencelikleri gibi ışıl ışıldı; karanlığın içinde kayıp gidiyor, dev dalgaları kıyıya çarpıyor ve ardından sessizlik yerleşiyordu. Yağmur çiselemeye başladı.

“Hiç değilse *Yi Ching* kehanetinin yağmur yok kısmını boş verebileceğiz,” dedi Erik.

Thom yüzünü buruşturdu.

Erik koltukta, battaniyelere sarınan Tree hemen önünde, yerde ve Thom uyku tulumunda uyudu. Üstlerine, gece boyu yağan yağmurdan kısmen koruyan muşambayı serdiler.

Yağmur Tree'nin düşlerine süzüldü. Etraflarını suyla çevrili, arkalarında belirsiz bir tehditle bir tür akıntıda dönerken gördü.

Thom ile Tree berbat uyandılar. Yağmur şiddetli yağmıştı ve geceyi yattıkları yere sızan nehirciklerden kurtulmak için oradan oraya kaçarak geçirmişlerdi.

Thom kendisini dünyadan daha da kopuk hissetti. Kimsenin dikkatini çekmeyecek tanımsız bir arayış yolculuğunda iki hiç kimseyle hiçbir yerde yitmişti. Don Kişot hiç değilse öyküsünü yazacak bir yazara sahipti. Günün ilk ışığıyla kalktı ve ısınmaya çalışarak kıyıyı adımladı. Uykusunda üzerinde fil yuvarlanmış gibi görünen Tree çok geçmeden yanına geldi. Sırf ucundaki ateş uğruna bir ceket cebinden aldıkları kibritle Erik'in sigaralarından birini yakıp paylaştılar ve akıp giden suyu seyrettiler. Ağaçlandırılmış, ıssız bir ada ırmağı bölüyordu ve her iki yönde yüzlerce kilometre uzanıyor görünen demiryolu dışında görünürde ne bir tekne ne bir ev ne de bir yol vardı.

Thom suya daldığını, kendisini bıraktığını, bedenini ölü bir ayıbalığı misali okyanusa taşımasına izin verdiğini hayal etti. Mücadeleye teslimiyetin huzuru sakinleştiriciydi.

"Suda olacağımızı gördüm düşümde," dedi Tree. "Sudan gideceğiz."

"Nereye?"

"Bilmiyorum. Tuhaf düşlerdi. Bence… Bence birisi koltuğu çalmaya çalışıyor. Koltuğu isteyen birisi var."

Thom gülmesini tutamadı. "Buyursunlar," dedi. "Hiç bakmam şu anda."

Thom sessiz öfke içinde, sonunda uyandırmaya karar verene kadar bir saat daha Erik'i beklediler.

Erik neredeyse komaya girmiş gibiydi. Thom, nihayet ürkmüş hayvan bakışlarıyla gözlerini açana kadar Erik'i sarsmak zorunda kaldı.

"Kalk artık, Erik. Saatlerdir ayaktayız biz."

Erik odaklanmaya çalıştı. Karşısında iki insan şekli ve arkalarında ağaçlar gördü. Nerede olduğunu hatırlayamıyordu. Bir kavgaya karışmıştım, diye düşündü. Bayıltılmışım. Bedeninde acıyı algılamak için bekledi ama hiçbir şey gelmedi. Uyuşturuldum o zaman. Ama karşısındaki iki hayalet sonunda Thom ve Tree'ye dönüştü ve belleği yerine gelmeye başladı. Kol ve bacaklarını anca oynatabiliyordu ve bir an bağlanıp

bağlanmadığı kuşkusuyla aşağı baktı. Uyuşturmuşlar mıydı? Bir şeyler yediğini hatırlamıyordu; hiçbir yiyecek gelmiyordu aklına. Kalkmak üzere bacağını koltuktan indirmeyi başardı, ardından yüzüstü yere kapaklandı ve öylece kalakaldı.

Thom kendisini aniden yere bırakan Erik'i kaldırdı. Erik'in başı arkaya düştü, gözleri devrildi. "Tree! Yardım et!"

Thom kafasını doğrultup başparmaklarıyla göz kapaklarını açarken Erik'i Tree tuttu.

"Erik! Uyan!"

Erik sesi duyuyor ama söylenene anlam veremiyordu. Derken, derin, buzlu sulardan yüzeye çıkarmışçasına nefes nefese ayıklığa erişti, uyandı ve ürktü.

"Şşş, tamam, Erik. Uyuyordun."

Erik haykırdığını fark etti, eliyle ağzını örttü, nefes almak için tekrar açtı. "Ben…"

"Fena kaymıştın. Hep böyle mi uyursun sen?"

"Ben… Hayır."

"Bir an öldün sandım."

"Hafiftir uykum benim."

"Hayır, hiç öyle değil. İnan sözüme."

Thom, Erik'i koltuğa oturttu ama Erik ayağa fırladı ve bir ağaca tosladı.

"Derdin ne senin yahu?"

"Bilmiyorum. Tek bildiğim o koltuğa oturmak istemediğim."

Thom iç çekti. "Kahve yapayım ben." Erik ile Tree konuşurken çantasından kahveyle ufak kamp ocağını çıkardı. Kaçma fikirlerini kafasından kovalayarak ocağı yaktı ve kahveyi üstüne yerleştirdi. Sularının azaldığını fark etti.

Bir tanker kıyıyı dalgalarıyla çamurlayarak yavaşça geçti. Thom, Tree ile kıyıya oturmuş sigara tüttüren Erik'e kahvelerini verdi. "Nasılsın şimdi?"

"İyi değilim pek," dedi Erik. "Söylediğin gibi web sitene koltukla ilgili şeyi koymuş muydun?"

"Dün sabah. Sanki ay geçti üstünden. Unutmuşum."

"Yanıt veren var mı diye bakabilir miyiz?"

"Radyo modem buradan çeker mi bilmiyorum ama deneyelim," dedi Thom.

Dizüstü bilgisayarını çıkardı. Pillerinde yaklaşık yetmiş dakikalık güç kalmıştı. Modem bağlandı. E-postalarına baktı ve beş iş başvurusuna ret yanıtı geldiğini gördü. Küfretti ve koltuk bülten sayfasına girdi. Şimdiden üç yanıt gelmişti. Arkadaşları omzunun üstünden okudular.

12:28 / ip 123.91.2.01 / doğrulandı

Thom, çatlaksın sen. Bu soru sahici mi yoksa bizle dalga mı geçiyorsun? Neyse, bende şunlar var: Bir arama yaptım (kendi arama motorum sam-o-search ile sağ ol, çok sağ ol) ve yerçekimi+koltuk, doğaüstü+koltuk, büyü+koltuk, uçmak+koltuk, tuhaf+bok+koltuk, vs. girişlerinde kimi ilginç sonuçlara ulaştım.

Bunlar komplo teorileri sayfasından: Soğuk Savaş sırasında SSCB ve Vietnam Savaşı'nın başında Pentagon deneysel silahlar için muazzam bütçeler ayırmış. O dönemlerde propaganda ve zihinsel koşullandırmayla savaşların askeri harekâtlarla yapılandan daha hızlı kazanılacağı kuramı ortaya atılmış. O dönemde bir sürü radyo istasyonu kurulmuş; bizimkiler Küba, Rusya, Çin ve diğer komünist ülkelere Amerikan propagandası ve anti-komünist mesajlar yayınlamışlar. Bunların hepsi halkın bildiği şeyler. Kamuya kapalı bilgiyse Pentagon'un zihin kontrol testlerini Amerikan halkı üstünde yürütmesiymiş. Çoğu aşağı yukarı Huxley'nin soması türünde yiyeceklere eklenen katkı maddeleriyle ilgili. Radyo ve televizyon yayınlarında bilinçaltı mesajlardan [burası seni ilgilendiriyor] koltuk kumaşlarını atalet yaratan ilaçlarla dokumaya kadar bir sürü şey denemişler. Yurtdışında olduğu kadar içeride de bir ideolojik savaş yürütmüşler ama tabii kendi ülkelerinde zor kullanmanın aleyhlerine sonuç vereceğini anlamışlar.

Anlaşıldığı kadarıyla sadece, belki her biri farklı etki yaratan farklı ilaçlar sürülmüş birkaç koltuk yapılmış; açıkçası bu koltukların dağıtım kanallarına sokulması çok masraflıymış ve tabii Pentagon moda mobilyalar üretmesiyle tanınmıyormuş ve katkı maddeleri zaten epey başarıya ulaşmış (organik yiyin!). Koltukların başına ne geldiğini kimse bilmiyormuş.

İşte böyle, amigo. Belki sendeki atalet koltuğudur. Ben şahsen derhal atardım. İçine başka ne bok koydukları bilemezsin. —Sammy

----
16:04 / ip 212.171.12.1 / doğrulandı

Sammy'nin bulduğu zırvalar ilginç. Ezelden beri komplo teorisi hastasıdır zaten. Pentagon'a dair söylencelerden kuşku duyduğumdan değil çünkü daha dedikodusu çıkmamış başka bir sürü şey bulunduğundan eminim. Ben aramamı Sam gibi yapmadım (umutsuzca reklamını yapmaya çalıştığım bir maggie-o-search'üm de yok ayrıca), eğlenceli bir şaka saydığımdan (espri anlayışını biliyorum) sadece bir arkadaşıma öylesine bahsetmekle yetindim. Arkadaşım RISD'de[15] sanat okuluna gitmişti; dediğine göre endüstri tasarımı bölümünde tasarımlarında cadılık denemeleri yapan bir adam varmış. Cadılık, aynen öyle dedi. Cadılık nedir bildiğini hiç sanmıyorum ama adamın tırnak içinde kara büyüyle deneyler yaptığını varsayalım. Anlaşıldığı kadarıyla günün birinde bir koltuğa ruh verdiğini öne sürmüş adam. Bana ilginç geldi; bir ruh yarattığını mı yoksa bir ruhu "aldığını" mı düşündü, bilmiyorum. Ama her halükârda öykü ürkünçleşiyor çünkü koltuğun üstüne oturanlara pek olumlu etki yapmadığı söyleniyormuş. Arkadaşıma ne demek istediğini sordum ama o da öyküyü başkasından duyduğu için ayrıntıya giremeyeceğini söyledi. Yalnız olay şu: söz konusu öğrenci mobilya taşıma sırasında merdivenden yuvarlanmış ve koltuk üzerine düşünce ölmüş. KORKUNÇ, değil mi? Taşıdığının o koltuk olduğunu varsayıyorum ama kim bilir?

Hem koltuk niye lazım sana? Koltuklar televizyon izlemek içindir. Tekerli sandalyeler bilgisayarlar içindir. Koltuk pasif, tekerli sandalyeler enteraktiftir. Ha, lafı geçmişken, neden bunca zamandır php imge kitaplığını güncellemedin? Çok mu televizyon izliyorsun yoksa? HA?

—Mags

00:47 / ip xx.xx.xx.xx / doğrulanmadı

Selam Thom. İşlerinin hayranıyım. Şansa, tam da böyle bir koltuk arıyordum. Harika bir şey. Elimdeki her şeye uyuyor. Satmak ister misin acaba? Fiyatı sen belirle. Şu adresten haberleşebiliriz: demx741@mailhaven.com

Thom arama çubuğuna mailhaven.com yazdı ve web tabanlı bir e-posta hizmetine ulaştı. Hiçbir ipucu yoktu. Yollayanın IP adresini gizlemeyi başarması dışında mesajın herhangi bir tuhaflığı yoktu ve Thom'un görebildiği kadarıyla mesajda adresin gizlenmesini gerektirecek bir şey de yoktu. Koltuğa pek bağlandığını ve on bin dolardan aşağısına satmayacağını belirten alelacele bir yanıt hazırlayıp demx741@mailhaven.com adresine yolladı. Fiyatı inanılmaz yüksek

tutmuştu. Karşıdakinin ilgilenmeye devam etmesi ya çok parası bulunduğu, ya dalga geçtiği ya da ellerinde feci değerli bir şey bulundurdukları anlamına gelecekti.

Bilgisayarını kapadı ve Erik'le Tree arasındaki ateşli tartışmaya kulak verdi.

"O yüzden uyandığımda o kadar ürkmüştüm." Erik gözlerini kocaman açmıştı. "Belki o ruh uykumda bana bir şey yapmıştır!"

Tree önce koltuğa, ardından tekrar Erik'e baktı. "Sahiden bir koltuğa ruh yerleştirilebileceğine inanıyor musun sen? Ruhu nereden bulacaksın bir kere?"

"Ne bileyim yahu?"

"Bence koltuğun ruhu yok," dedi Tree.

"O zaman uyuşturuldum ben!" Erik'in sesi bir oktav yükseldi.

Tree'nin ilk defa kuşkucuyu oynadığını gören Thom tartışmaya katıldı. "Koltukta sıra dışı bir şey var, orası kesin. Hatta belki ilaçlıdır ve ruhu vardır. Ama inan bana, Erik, internette her türden cinslik bulabilirsin. Bahse girerim bugün bitmeden daha bir sürü tuhaf söylence gelecektir. Bazılarını diğerlerinin bulduklarını alt etmeye uğraşan arkadaşlarım gönderecektir. Normal bir durum. Özellikle samimiyet simgesi denemeyecek benim site söz konusuysa."

Erik ikna olmamış göründü. "Bakın, ben başıma tuhaf bir şey geldiğinde anlarım. O koltukta bir daha yatmam."

"Bana uyar," dedi Thom. "Feci bir gece geçirdim."

"Sen bilirsin valla."

Thom konuyu değiştirdi. "Koltuğu satın almak isteyen birisi var ve istediğimiz fiyatı verebiliriz. On bin dolar dedim."

"On bin!" diye bağırdı Erik. "Kesinlikle evet! Evet, evet, evet!" Topuklarını birbirlerine vurmaya uğraşarak sıçramaya başladı.

"Satmıyorum," dedi Tree.

"Ne?"

"Satmıyorum. Koltukta birinci hak sahibi benim."

"Tamam, bak, ben de satmıyorum," dedi Thom. "Buna girmeyelim şimdi. Fiyatı ciddiyetlerini görmek için yem niyetine yazdım."

“Neyiniz var yahu sizin?” Erik öfkeyle bıyığını sıvazlıyordu. “Bu bir koltuk yahu! On bin dolar da on bin dolar!”

“İlk gelen kişi on bin dolar ödemeye razıysa elimizde çok değerli bir şey var demektir. Gerçekten öyle bir teklif gelirse ki burada kuşkumu becerebildiğimce vurguluyorum, o zaman konuşuruz.”

Tree başıyla onayladı.

“Peki, tamam,” dedi Erik. “Anlıyorum. İyi fikir. O zaman yirmi bin diyebiliriz. Daha iyi.”

Thom boynunu esneterek gülümsedi. Erik’in neden satıcı olmadığının birinci ipucu, diye düşündü. “Bence dalga geçiyorlar; umutlanma yani.”

Toparlandılar. Eşyaları ıslaktı ve durmadan esen rüzgâr parmaklarını uyuşturuyordu. Hâlâ uyuşturulmuş gibi bakan Erik, koltuğu taşımayı reddetti.

Thom, “Önünde sonunda katılman gerekecek, Erik,” dedi.

“Taşımak istemiyorum onu.”

Tree hiçbir şey söylemeden uzun uzun Erik’e baktı, ardından, “Koltuğu taşımak zorundasın, Erik,” dedi. “Artık senin de arayışın bu.”

Erik, fitili tükenen havai fişek misali atılıp Tree’nin yakasına yapıştı ve sarsmaya başladı. Thom bir anlığına Tree’nin kafasının sallanışını izledi, ardından davranıp Erik’i tuttu.

“Neyin var senin be?” Thom, Erik’i yakasından yakalamıştı.

“Bu koltuk bela! Bizi düdüklemek istiyor ve biz de izin veriyoruz! Taşımamıza bakın. Ne halt ediyoruz biz? Bir avuç köle gibiyiz. Ben artık her şeye inanırım… Koltuğun beni öldürmek istediğine bile! Milyon adım yakınına gelmek istemiyorum onun. Satmalıyız! Para lazım bize!”

Thom’un beyni milyon adımın kilometre cinsinden otomatik hesabına girişti; sayıyı girdiğinde yanıtı veren bir makineydi adeta. “Üç yüz kilometreden az,” dedi Thom. “Şunu Portland’ın üç yüz kilometre dışına taşıyalım, sonra eve döneriz. Hem ben hoşuma gittiği için taşıyorum.”

Erik kafasını sallayarak reddetti. “Benden buraya kadar.”

“Erik, lütfen bir dakikalığına makul davranır mısın?” dedi Thom. “Üstümüze muşamba örtmüştük, dışarısı aşırı karanlıktı; yağmurun sesi hipnotize ediciydi, muhtemelen muşamba normalden fazla karbondioksit

solumana yol açtı; dün feci yorucuydu ve sahiden uyuyakaldın. Bu kadar tepkisel davranma. Evdeyken de böyle uykulu olurdun."

"O zaman da koltukta yatıyordum! Niye bir dakika bile inanmıyorsunuz bana?"

Thom iç çekerek Tree'ye baktı, beriki ses çıkarmadı.

"Senin de suratına edeyim, tepeden bakan şişko piç," diye ekledi Erik.

Thom önce yumruklarını sıktı, ardından omuz silkti. Tüm eşyalarını toplamışlardı. Thom koltuğun ucunu tutup kaldırdı ve Tree'yi bekledi. Ne diye tartışıyorum, diye düşündü. Altı üstü bir koltuktu. Ve Erik'i daha sadece birkaç haftadır tanıyordu. Koltuğu tutarken ayak ve bileklerinin ağrıdığını hissetti. Tree ile Thom, öfkeli Erik'i kıyıda bırakıp tekrar yola koyuldular.

Thom, bülten sayfasını okuduktan sonra epey heyecanlandığını fark etti. Koltuğu isteyen birileri vardı. Anlamsızdı. İnternetten koltuk satın almazdın. Ya da alırdın belki ama antika değeri taşımayan kullanılmış koltukları almazdın. Yoksa antika mıydı bu koltuk? İlgili tarafın büyük olasılıkla Thom'un nerede yaşadığına dair hiçbir fikri yoktu. Seattle'da veya New Orleans'ta oturuyor olabilirdi. Koltuk nakliyesi ucuz bir şey olamazdı ve nakliyat muhtemelen koltuğun ağırlığına bağlı olurdu, diye düşündü gülümseyerek.

Bir dönemece girdiler ve Erik'i gözden yitirdiler.

"Gelmiyor mu sence sahiden?" dedi Tree.

"Geliyor," dedi Thom. "Tükürdüğünü yalamamak durumunda ve daha beteri, kendisini salak gibi hissetmeden bize katılmanın yolunu bulmak zorunda. Kafayı para olasılığına takmış. Bütün gençliğim bu küsme numaralarıyla geçti. Gelecektir."

Tree başıyla evetledi.

"Erik'in tuhaf yanı dolandırıcılığı; yani geçimini başkalarını suni-gerçeklere inandırarak sağlıyor. Ama aynı zamanda başkalarının mavallarını da kolayca yutuveriyor. Oysa insan daha temkinli davranmasını bekliyor." Thom tutuşunu düzeltti. "Pekâlâ, koltuktan bahsedelim. Aklından geçenlerin hepsini duymak istiyorum, ketumluk yok."

"Dediğin gibi, neye inanacağını ya da bu koltuğun o koltuklarla bağlantısı bulunup bulunmadığını bilmek zor, Thom."

“Doğru, doğru ama şu sonuncusu, birisinin koltuğu istemesi tuhaftı. Şaka falan değilse tabii.”
“Birisinin, belki pek çok kişinin koltuğu isteyeceğini biliyordum ben.”
“İnanmamam gerektiğini hissediyorum ama inanıyorum. Galiba bu yüzden taşımaya devam etmek istedim. Herkes bunu, başlarına farklı bir şey gelmesini istemez mi zaten? Sırrı çözdük biz; başına bir şey gelmesi için çok umutsuz, beş parasız ve yapayalnız kalmak gerek. İşte bu kadar!”
“Bu kadar,” diye tekrarladı Tree.
“E, öyleyse şu birilerinin istemesi ve su şeyinden bahset.”
“Cidden bilemiyorum. Bu… Sadece bir histi. Bazen çok daha canlı düşler görürüm ve ayrıntısıyla anlatabilirim ama… Eh, şu kadarını söyleyeyim, üçümüzü koltukta otururken gördüm ve koltuk suda yüzüyordu.”
“Ha-ha,” dedi Thom. “Bu şeyin yüzmesi mümkün değil. Değil mi?”
“Ben ayrıca… Koltuğun bizde olmasını isteyen insanların bulunduğunu düşünüyorum.”
Tree ile dalga geçmekle Tree’ye güvenme arasında kararsız kalan Thom başıyla evetledi. İnancın kıyılarında dolanmak yakın zamanda sık başına gelmeye başlamıştı. Bildiği ayrıntıları kafasında taradı. Birisi koltuğu istiyordu, birileri koltuğun onlarda kalmasını istiyordu, koltuğun bir takım ağırlık ve bir takım uyku meseleleri vardı. Belki CIA’ye, belki ölü bir öğrenciye aitti. Belki sadece daireden aldıkları turuncu bir koltuktu. Bir arayış yolculuğundaydılar. Arayış koltuğun muydu, kendilerinin mi? Aramaya kalksa neyi arardı peki? *Ağaçkakan kaç arayış kakabilir*, dedi beyin.
Yola erken koyulmuşlardı ve Thom, yemek için durmayı meşru kabul edebilecekleri zamana daha çok varmış gibi hissetti. Ön taraftaydı; döndü, kısmen saatlerce Tree’nin yüzüne bakmak zorunda kalmamak için koltuğu arkasında, taşımaya başladı. Erik hâlâ ortalıkta görünmemişti ve Thom, sahiden onu son defa mı gördüklerini merak etti. Ne fena bir ayrılış, diye düşündü. İki kişiyken o denli eğlenceli olmayacaktı.
Bir buçuk kilometre kadar sonra demiryolu nehirden ayrıldı, evlerin yakınından ve birkaç yol çatından geçti. Rayların yanı boyunca su birikintileriyle dolu toprak bir yol uzanıyordu. Üçüncü yol ağzında doğuya gitmeye niyetlendiklerinde buluşacakları muhabir, bir arabaya yaslanmış

bekliyordu. Dalgalı saçlarını bir başörtüsüyle toplamıştı. Thom hoşlandığı bir kadına yaklaşırken hep yaptığını yaptı, kaçmanın en kestirme yolunu bulmaya kalktı. Aklında nehre doğru dikenler arasından bir kaçış hesapladı ama geç kalmıştı.

“Azıcık yolu kaybettiniz, değil mi?”

“Ya… O konuda…” dedi Thom. “I–84 şuralarda bir yerde, değil mi?” Koltuğu raylardan güvenli bir mesafeye bıraktılar. Thom trenlerin tarifeye uyup uymadıklarını merak ederek saatine baktı. “Nasıl buldun bizi?”

“E, komik orası. Şimdi, dün I–84’te saatlerce gittim ve bir de ne göreyim, ortalıkta yoksunuz. Eve döndüm ve babama telefon ettim ve babam, koltuk taşıyan bir takım komik beyefendileri aracına aldığını söyledi.”

“Aracına mı?” Thom dünü düşündü ve herhangi bir arabaya bindiklerini hatırlayamadı ve ardından hatırladı. “Theo senin baban mı?”

Jean gülümsedi. “Biliyorum, biliyorum. Hiç öyle bakmana gerek yok.”

“Harikaydı,” dedi Tree.

“Sağ ol. Genelde kendisi hakkında her tür yorum duyarım.”

“E, sen de ona söyledin ve—”

“Sizi nerede bıraktığını söyledi. Hemen sonrasında mola vermiş olabileceğinize karar verdik ve erken yola çıkarsam vaktinde buraya gelebileceğimi hesapladım. Tahmin edebileceğiniz üzere, bu demiryolu bana epey aşinadır.”

“Tahmin edebiliyorum,” dedi Thom.

“E, pusulsa sorunu dışında nasıl gidiyor büyük yolculuk bakalım? Arkadaşınız nerede?”

“Erik şimdilik bizle sorun yaşıyor. Koltukla da.” Thom kızı süzdü ve gerçekten bir muhabirin takip etmesine değecek bir şey yapıp yapmadıklarını merak etti. İşin içine kimse karışmadan önce neler döndüğünü kestirebilmek için yalnız kalması gerekiyordu. Ama kızın değerlendirmesini de istiyordu. *Dürüst olalım,* dedi beyin, *sana hayranlık duymasını istiyorsun*.

“Hey!” Erik koşarak geliyordu.

“Ah, toparlanmış anlaşılan,” dedi Thom. “Koltukla ilgili bir takım sorunlar çıkmıştı.”

Jean, “Sorunlar mı?” dedi ve Thom ile Tree’nin birbirilerine attıkları bakışı yakaladı. “Nasıl sorunlar?”
“Açıkçası neresinden başlayayım, bilemiyorum.”
Erik yanlarına geldi. “Hey, millet, ne haber? Jean,” dedi ve elini uzattı, “seni gördüğüme sevindim.”
“Selam, Erik. Duyduğuma göre koltukla sorunların varmış.”
Erik, Thom ve Tree’ye baktı. “Yok, canım,” dedi. “Sabah izni vermiştim kendime.”
Jean kaşlarını kaldırdı.
“İyi, tamam, bir-iki minik sorunum vardı.” Gülümsedi ve özür dilercesine Tree’ye baktı. “Çok minik ama. Ve belki… Sorunlarımı biraz dramatik ifade etmişimdir. Ve sadece bir anlığına, minnacık bir anlığına koltuğun beni, bizi öldürmeye çalıştığını sanmışımdır, ha-ha. Ama aştım onları. Tam formundayım şimdi.” Erik birkaç kere otur-kalk hareketi yaptı, yumruklarını sıktı ve tezahürat yaparcasına havaya salladı.
“*Tümüyle* aklı başında gelmedi dediklerin ama öyledir eminim,” dedi Jean. Thom’a yalancıktan endişeli bir bakış attı.
“Normal değil bu koltuk,” dedi Tree.
“Biraz çekiştirdik, Koltuk üstüne fikir ürettik,” dedi Thom. Barsaklarında bir baskı baş gösteriyordu.
“Anladım diyemem,” dedi Jean.
“Şey,” dedi Thom, yüzü kızarırken. “Açıklaması epey güç ve pek inanılır gelmeyecek kulağına. I–84’e gitmedik çünkü koltuk o yöne taşınmayacak kadar ağırdı.”
Jean gözlerini kıstı.
“Demek istediğim, koltuğun bazı yönlere götürülürken diğer yönlerden daha ağırlaştığı. Sınadık ayrıca. Kişisel bir şey değil, eminim ondan.”
Jean kafasını salladı. “Size inanmakta zorlanıyorum açıkçası.”
“Anlıyorum,” dedi Thom.
“Diğer şey,” dedi Erik, “koltuğun seni uyurken öldürmeye çalışması.” Erik cümlesini sarf ederken espri gibi görünmesi için elinden geleni yaptı.
“Ha-ha,” dedi Jean. Cebinde anahtarlarını çıkardı ve otomobilin anahtarıyla oynamaya başladı.
“Erik üstüne her yatışında koltuğun onu derin uykuya sürüklediği hissinde.” Thom kızın elindeki anahtarlara baktı. “Yapabileceğimin en iyisi

seni delirmediğimize ve konuya tamamen bilimsel açıdan yaklaştığımıza temin etmek.” Midesi guruldadı. Bilimsel açıdan, diye geçirdi içinden. Ne diyordu böyle?

“Jean,” dedi Tree. “Bir dene.” Tree koltuğu ucundan tutup kaldırdı ve kızı bekledi.

“Yok, denemesem daha iyi herhalde.” Arabasına döndü, ardından fikrini değiştirdi. “Aman, neyse ya,” dedi. Koltuğun yanına geldi. “Yöntemi falan var mı?”

“Sadece kaldır. Ağırlık meselesini göstereceğim sana,” dedi Tree.

Thom gerildi. Belki hepsi sanrılıydı. İçinden koltuğun tuhaflık yapmasını diledi.

Jean koltuğu kaldırdı ve Tree, ileri-geri rutinine girişti. Birkaç gidiş gelişten sonra Jean’in yüzündeki kuşkucu ifadenin yerini önce şaşırma, ardından hayret aldı. “Peki,” dedi Jean. “Sahiden çok, çok tuhaf. Babama bahsettiniz mi bundan?” Koltuğun üstünde ellerini gezdirdi.

“Hayır. Theo, Jean’in babasıymış,” dedi Thom, Erik’e.

“Vay, sevdim o adamı ben!” Erik uzanıp bir daha Jean’in elini sıktı, Jean gülümsedi. “Bize inanıyorsun artık, değil mi?”

“Ağırlık konusunda size inanmak durumundayım.” Kafasını salladı. “Cidden çok tuhaf. Nasıl bir mekanizma bunu yapabilir, merak ediyorum.”

“Sadece denge çarkları,” dedi Thom. “Bildiğim kadarıyla. Ama denge çarkına hareket vermek gerekir ki bunda kimse çevirmedi. Alt tarafı açmak mümkün değil; bıçakla kesilmiyor. Eğer… Eğer bir çeşit süreğen-denge çarkı söz konusu değilse…” Sesi azaldı.

Jean başıyla evetledi. “Şimdi bir kere ben bir gazeteciyim ve tarafsızlıkla doğruculuk listemde en üst sırada varsayılmak durumunda, bunu anlamalısınız. Yani sizden kuşkulanmamı kişisel almayın.”

Thom kafa salladı. “Biliyorum.”

“Ve ikincisi, farklı yönlere göre ağırlığı değişen bir koltuk haberi yazmaya kalkarsam kısa sürede işsiz kalabilirim.”

“Biliyorum. Siteme millet koltuk hakkında bakınıp bir şeyler söylesin diye bir bülten sayfası ekledim. Çoğu garip ama ilginç şeyler çıktı. Ben programcıyım ve bu tür şeyler benim inanç sistemime de pek uymaz.” Thom kızın kalemini ödünç aldı ve web sitesinin adresini yazdı.

“Sanchopanchez.net? Senin siten bu mu?”
“Evet.”
“Thom Bakker mısın sen?”
Thom, Jean’den çok Erik ve Tree’ye hitaben, “Hayda. Baban da adımı tanımıştı. Beni tanıyan bu kadar kişiyle hiç karşılaşmamıştım. Cidden, çok enderdir,” dedi.
“Şimdi yanlış anlama ama sen benim kahramanlarımdansın.”
“Kahraman.” Thom geğirdi ve kendisini bir kutup ayısı gibi hissederek azman elleriyle yüzünü kapadı. “Bir saniye,” dedi, ardından ekledi: “Yanlış anlıyorum galiba.”
“Neden bahsediyorsunuz?” dedi Erik. “Bilgisayar şeyi mi?”
Jean başıyla evetledi. “Haberiniz yok mu sizin?”
Tree ve Erik kafalarını salladılar.
Jean, “Ünlü bir suçluyla yolculuk ediyorsunuz,” dedi ve Thom bir kez daha kıpkırmızı kesildi.
Erik, “Vay,” dedi. Etkilenmiş görünüyordu. “Ne yaptı? Ne yaptın, Thom?”
Jean Thom’a baktı ve biraz durakladıktan sonra, “Kendisi söylesin,” dedi.
Elleri yüzünde kendisini salak hisseden Thom, “Sonra anlatırım,” diye mırıldandı. Sadece normal davran, diye öğüt verdi kendisine, iltifatı kabul et, sağ ol de, konuyu değiştir, ceketin ne güzel falan de. Derin bir nefes aldı, ellerini yüzünden çekti. “Ceketin ne güzel,” dedi.
Jean ceketine baktı. “Ama neyse,” dedi, “ilginç bu. Haber olasılığına yepyeni bir boyut katıyor, gerçi gene de elimizde bir haber var mı, emin değilim.”
“Niye? Şimdi daha fazla haber olmadı mı?” dedi Erik.
“E, şimdi ben sizi bıraktığımda insanlıkla ilgili türden bir haber söz konusuydu. Bu koltuğu açlıkla savaş veya başka bir şey için Amerika’nın öteki ucuna taşıyordunuz.”
Erik gülümsedi. “Doğru! Yaptığımız bu zaten.” Sertçe iki defa baş onayı verdi, ardından özgüveni gittikçe azalan birkaç yüz ifadesi takındı. “Aslında hayır, haklısın, yaptığımız bu değil.” Yardım için Thom’a baktı.
“Ne yaptığımızı bilmiyoruz biz.”
“Thom!” dedi Erik.
“Aynen,” dedi Jean. “Henüz ortada haber yok. Bunun nedeni kısmen koltuğun… İşte artık bu koltuk her neyse, işimi karmaşıklaştırıyor. Bir şey

yaptığınıza inanmıyorum demiyorum. Yapıyorsunuz. Sadece ne olduğunu kestirmeniz gerekiyor."

"Bence çok uzaklarda bir yere gidiyoruz biz," dedi Tree.

"Peki." Jean gülümsedi. "Size kartımı vereyim, gerektiğinde beni bulursunuz." Her birine birer kartvizit verdi. "Bu söylediğin de fazla fayda etmiyor bana. Ne yaptığınıza dair hiçbir fikriniz yok mu?"

"Tabii, tabii," dedi Thom. "Biz bir saçma arayışlar hareketiyiz."

---

1 "Kung fu" günümüz bilişim argosunda çok çalışan, hızlı düşünebilen ve işini iyi bilen programcıları kastetmekte kullanılmaktadır.

2 Merkezi Tacoma'da bulunan, inşaat ve benzeri çeşitli günlük işler sağlayan kuruluş.

3 Amerikalı işkadını, televizyon sunucusu ve dergi yayımcısı.

4 Değişimler kitabı. Çin klasik metinlerinin en eskisi, bilgelik ve kehanet kitabı.

5 Kadife Elvis: Genellikle siyah ve başka koyu renkte kadife üzerine yapılmış Elvis Presley resimleri. Kitsch sanatının ilk örneklerinden kabul edilirler.

6 Amerikan çevre sağlığı kuruluşu Superfund yapılan araştırmalarda elde edilen ağır kirlilik sonuçlarının ardından Willamette Nehri'ni 2000 yılında öncelikli temizlenme bölgesi ilan ederek taban temizliği çalışmalarına girişmiştir. Ancak akıntı yüzünden lağım taşmalarına varan çeşitli sorunlar çıkmıştır.

7 1919'da kurulmuş, bugün Meksika ve Kanada'ya da yolcu taşıyan otobüs şirketi.

8 Oregon eyaletinin başkenti.

9 Halldor Laxness (Halldor Kiljan Gudjonson, 1902–1998) 1955 Nobel Edebiyat Ödülü sahibi İzlandalı romancı.

10 Post modern edebiyatın önemli isimlerinden sayılan Japon yazar (d. 1942).

11 Tree: Ağaç (*İng.*)

12 Eduardo Hughes Galeano (d.1940): Dilimizde birçok kitabı yayınlanmış Uruguaylı gazeteci ve yazar.

13 ABD'de kimi çiftliklerde müşteriler kiraz, dut vb. meyveleri kendileri toplar ve toplama sırasında yemelerine de izin verilir. Bu yöntem, çiftlik işçisi çalıştırma masrafını dışta bıraktığından daha düşük masraflıdır.

14 Pine: Çam (*İng.*)

15 Rhode Island School of Design: Rhode Island Tasarım Okulu.

“Evet, sizle röportaja gelirken benim de hissim o yöndeydi. Ama bana cidden haber yapacak bir şey lazım. Ama bu koltukla olur gibime gelmiyor.”

“Biliyorum,” dedi Thom. “Theo’nun dediklerini, yaptığımızın modern Amerikan kültürünü protesto etmeye girebileceğini düşündüm. Atıl yaşantının simgesini alıyor ve eyleme dönüştürüyoruz.”

“Hım, bir anti-atalet protestosu mu diyorsun?”

“Evet, öyle bir şey.”

“Hoşuma gitti. Ama gene, koltuk meselesi olmasa iyi olurdu. Yani bu normal bir koltuk olsaydı, tamam. Kendinize normal bir koltuk bulun, haberi yapayım.”

Kocaman bir Ford kamyon gelip Jean’in arabasının yanında durdu. Saçları bakımlı, güneş gözlüklü bir adam penceresinden uzandı. “Bu koltuk sahipsiz mi?”

“Hayır, efendim,” dedi Erik. “Bize ait.”

Adam yavaşça güneş gözlüğünü çıkardı. “Anlıyorum. Kaça satarsınız?”

“Satılık değil.” Tree ellerini beline dayadı.

“Hoş koltuk. Sunacağım teklifi düşünmeyeceğinizden emin misiniz?”

Tree bir kez daha koltuk satılık değil, dedi. Erik adama teklifini sordu.

“Ekip arasında ufak bir başkaldıran var demek.” Gülümsedi. “İki yüz papel veririm. Bu eski koltuk için iyi para.”

Erik, Tree’yi işaret etti. “Haklı. Satılık değil.”

“Beş yüz olsun.”

“Kusura bakmayın,” dedi Thom.

“Bin?”

“Alt tarafı eski bir koltuk,” dedi Jean. “Sahiden gözünüzde bin dolar ediyor mu?”

“Elbette. Tam böyle bir koltuk arıyordum. Hanım bayılır buna. Bence bir hanımı memnun etmek için bin dolar gayet makul bir miktar.”

“Koltuk saltık mı, çocuklar?” dedi Jean.

Thom kafa salladı. “Hanımınızı hayal kırıklığına uğratmak hiç istemem ama koltuk bizde kalacak.”

Adam dudaklarını ısırdı. “Peki, ya iki bin desem?”

Tree, sesi oktavlar arasında dolaşarak, “Satılık değil!” diye bağırdı. “Gidin buradan!”

“Kabalığa gerek yok. Siz bilirsiniz.” Kamyon yavaş bir u-dönüşü yaptı ve geldiği yöne uzaklaştı.
“E… İki. Bin. Dolar. Tree! Bence kısa sürede toplanıp bazı konuları konuşmamız gerekiyor. İki bin dolar!” Bağırıyordu Erik. “Aptallar!”
Thom başıyla evetledi. “Orası kesin. Keşke e-posta adresini sorsaydık adama.”
“E, sıra dışıydı bu,” dedi Jean. Arka cebinden bir not defteri çıkardı ve defteri bacağına hafifçe vurdu. “Kesin haber çıkar buradan. Nasıl, bir onu bilemiyorum.”
“İyi misin sen, Tree?” dedi Thom. Tree yumrukları sıkılı dikiliyordu. “Tree?” Tree bir anlığına bomboş baktı, ardından gevşedi.
“Selam,” dedi Jean. “Hatırladın mı bizi?”
“Affedersiniz,” dedi Tree. “Gerildim biraz. Koltuğu isteyenler var.”
“Gergin! Sen gerginden fazlasın.” Erik kollarını havaya kaldırdı. “Delisin sen. Altı üstü bir koltuk bu yahu!”
“Daha fazla para teklif edecekti adam,” dedi Jean. “Rakamı neredeyse hiç duraksamadan katlıyordu. Koltuğunuzu istiyordu o adam. Neyse, aklıma gelmişken, size bir şeyler getirmiştim. Son karşılaştığımızdan çok daha hazırlıklı görünüyorsunuz ama size yiyecek ve su getirdim. I–84 haritasına ihtiyacınız olmayacak herhalde.”
Jean’in getirdiklerini karıştırdılar.
“Bir şişe şarap bile var,” dedi Jean ve bir kesekâğıdından iki litrelik bir şara şişesi çıkararak gülümsedi.
Erik,” Bir tanrıçasın sen,” dediği gibi şişeyi kaptı.
Jean, Thom’a gülümsedi. “Kimseye söylemeyin. Haber uğruna rüşvet veriyor görünmek istemem. Tarafsız gözlemci olmam gerekiyor, bir, eh… Tanrıça değil.”
Thom cesaretini toplayıp arkadaşça bir göz kırpış denedi. Tarafsız gözlemci sıfatıyla yarı-tarafsız anlamı katabilirdi belki.
Erik şarabın mantarını çıkardı. “Nende bizle gelmiyorsun?” Şişeden birkaç yudum götürdü, ardından şişeyi elden ele geçirdiler.
“Sanmıyorum,” dedi Jean, “gerçi koltuk taşımayı eğlenceli kılmadığınızı söyleyemem.”
Jean tam pikniklik malzeme getirmişti: ekmek, peynir, zeytin, üzüm ve şarap. Arabasının kaputu üstüne yayıp afiyetle yediler. Koltuk rayların

yanında duruyordu.
Bir tren gümbürdeyerek geçti ve üçü birden rahatlayarak alkışladılar ve ardından Jean'e önceki gün yaşanan kazayı anlatmak zorunda kaldılar.

El sallayan ve iki gün sonra Astoria'da buluşma sözü veren Jean'den ayrıldılar. Koltukla demiryolunda bir dönemeci döndüler ve yolculuk bir uğraş hissi kazandı. Bir yanda orman yükseliyor, diğer yanda nehir derinlemesine akıyordu; bilinmeze yolculuğun yalnızlığını, iki litrelik şaraptan adam başı bir çeyreğin melankolisini, uygarlığı geride bırakmanın endişesini duyarak ikisi arasındaki incecik yolda ilerlediler.

Zor bela yürüdüler. Erik bir kez daha taşıma sırasına girdi. Raylar nehre yaklaşarak üçlüyü tankerler ve balıkçıların görüş alanına soktu ve ardından yine sanayi bölgelerinden geçirdi. Hububat silolarında, beton tesislerden geçtiler. Bir köpekle dalaştılar; Thom ile Tree acele adımlarla koltuğu uzaklaştırırken Erik hayvana taş attı ve hırladı.
Ellerinde koca bir yükle yara bere ve pislik içinde topallayarak doğaüstü bir haçlı seferine çıkmış ortaçağdan bir grup görüntüsü vererek bir kasabadan geçtiler. Genç bir çifti döküntü pikabıyla yanaşıp yardım teklif etti, Tree reddetti.
Erik, "Sürekli taşımamız gerekmiyor," diye homurdandı. "Ne fark edecek, bilmiyorum ben. Kamyonetin arkası gayet hoş geliyordu."
"Taşımazsak ne yöne gitmek istediğini anlayamayız," dedi Tree.
Erik, Thom'a baktı, beriki omuz silkti ve konuyu kapadılar. Thom taşımada Erik'le yer değiştirdi ve Erik bir benzin istasyonuna koştu. Gofretler, sigara ve bir torba ay çekirdeğiyle geri döndü.
Koltuk kervanına katılırken, "Ağız alışkanlığı!" buyurdu. Gofretleri dağıtırken, Thom arkadaşının eğlendiğini fark etti. Ne kadar bunaldığını, diye düşündü, durumunu tümden değiştirmeden anlamıyorsun. Bilgisayar başında her yana özgeçmişler yollayarak, kafasına habire ıslak şemsiye yiyerek harcadığı zamanları hatırladı. Şimdiyse bir maceradaydılar. Koltuğu kasabanın ana caddesine bakan demiryolunun yanına koydular ve üstüne

kurulup gofretlerini yediler. Arabalar korna çaldı, insanlar baktı. Erik koltukta otuz saniye kadar huzursuz oturdu, ardından gevşedi.

“Umarım dünyayı kurtarıyoruzdur,” dedi Thom.

“Kıyak olurdu,” dedi Erik. “Yıldız olur, kızlarla falan tanışırdık.”

Thom dünyayı kurtarmış birisini düşünmeye çalıştı ve birden dünyanın dünya-kurtaran kahraman eksikliği çektiğini hissetti. Dünyayı kurtarmak, zamanı geldiğinde kırmızı düğmeye basmayı reddeden kişi olunmadığı sürece imkânsızdı belki. Her biri dünyanın ufak bir kısmını kurtaran milyonlarca kahraman vardı. Thoreau sivil itaatsizlikten hapsedildiğinde Emerson ziyaretine gitmiş ve “Ne işin var burada?” demişti. Thoreau’ysa, “Esas senin dışarıda ne işin var?” yanıtını vermişti.

Jean, kahramanımsın, demişti ama böylesi saçma bir şeyle kahraman olunabilir miydi? Jean içinde iyilik veya bir şey, önemli bir şey yapma, kahramanlaşma arzusu uyandırmıştı. Rosa Parks ve Akira Kurosawa. Ansel Adams ve Denise Levertov.[16] Hepsi istedikleri kadar sekse kavuşmuş muydu?

“Pekâlâ, yaptığım şuydu…”

“Ah, Bay Kahraman nihayet aydınlatacak bizleri,” dedi Erik.

“O kadar önemli bir şey değil aslında. Birkaç sene önce bilgisayarlarla ilgili başım biraz derde girdi. Esasen iş bulmamı zorlaştırdı ve genelde nedeni olgunlaşmamışlığım ve azıcık kibrimdi.” Belki bundan ötesini söylememesi gerektiğini düşünen Thom’un sesi alçaldı.

“Ve?”

“Peki… Bazı arkadaşlarla bir bahse girdik. Sonsuz süre verilirse bin maymun bin daktiloyla tüm edebi eserleri yazabilir deyişini bilir misiniz?[17] Ben imkânsız diyordum ve bahsettiğim arkadaşlarım, istatistik açıdan mümkün diyorlardı. Neyse, tartışmasına girmeyeceğim ama bin maymunla bin daktiloyu nereden bulacağımı biliyordum; tek gereken sonsuzluğa çözüm bulmaktı.” Dinleyicilerin bakışlarının şaşkınlaştığı dikkatini çekti. Devam etti. “Yaptığım şey kendisini bilgisayarlarlara yerleştiren bir program, aşağı yukarı bir virüs yazmaktı. Bu virüs de bir başka programı indirip kuruyordu. İkinci program çok daha özlüydü. Görevi bilgisayarları

belli bir sorun üstünde çalışmak veya bizim meselede gelişigüzel harfler çıkarmak üzere bağlantıya sokmaktı. Lafın kısası, bir sürü bilgisayarı alıp kocaman bir bilgisayara dönüştürdüm. Ve bu büyük bilgisayarı dünyanın tüm edebiyat eserlerini yazmaya ayarladım. Bahsi hiç sonlandıramadım…” Thom bakışlarını göğe çevirdi.

“E, öyle kötü görünmüyor bu,” dedi Tree.

“Eh, dediğim şeyi Washington, Redmond’da epey ünlü bir şirkete yaptım ve bilgisayarlarının bin altı yüz kadarının işlem gücünü bu işi halletmekte kullandım. Beş-altı saat çalıştırdım… Her bilgisayar, anlamlı sözleri işaretleyecek bir sözlük filtresi eşliğinde gelişigüzel yazmaya başladı. Dilbilgisi filtreleri de yerleştirmiştim. Tüm o ‘maymunlar’ muazzam miktarda tuş vuruşu verisi üretiyordu… Bir maymunun daha sık vurma olasılığını yüksek kabul ederek boşluk çubuğuna ağırlık vermek gibi başka ayrıntılar da vardı. Dehşet ölçüde fazla işlem süresi ve veri akışından söz ediyorum. Beş saatlik sürede bir yıllıktan fazla işlem gücü harcandı. Maymun diye bakarsanız, bahsettiğim bilgisayarlar saniyede binlerce harf çıkarıyorlardı. Bir maymunun saniyede bir veya iki tuşa basacağını tahmin etmiştim ve tabii maymunlara ebediyen çalışmalarını sağlayacak bir uyarıcı verildiği varsayılıyordu. Yani hesaplarsanız…”

Erik ile Tree, göğe bakan Thom’un dudaklarının kıpırdayışını izlediler.

“Yani daha çok 2.666.667 maymun beş saat boyunca daktilo başında harf basıyor gibi bir şeydi. Ya da oranlarsanız bin maymun bin daktiloda saniyede bir-iki harf basarak on dört bin altmış yedi gün çalışıyordu veya saatte on roman üretme süresi diyebiliriz. Dört yıllık maymun çalışmasından biraz fazlasını ve elli iki bin roman uzunluğunda çalışma çıkardım. Sonsuzluktan kısa tabii ama epey kıyaktı sonuçta. Yakalandım ve kendilerine bir servete mal olduğumu iddia ettiler… Bin altı yüz kişi bir gün boyunca çalışamamıştı. Buna bir de şebekelerinin çökmesini, bilgisayarları tamir etme ve sözde hasarı düzeltme süresini ekleyin. Bir milyon dolarlık ziyan tazminatı…” Sırıttı.

“Ne oldu peki?” dedi Erik. “Tıktılar mı içeri seni?”

“Hayır. Tıkacaklardı ama. Bilgisayar dünyası tuhaftır. Anlaşmaya göre programın kaynak kodunu şirkete verecek ve şartlı salıverilecektim. Bugün

hâlâ kodun parçalarını satıyorlar ve inanın, ziyan ettik dedikleri rakamdan çok daha fazlasını kazandılar."

"Has… Yani kendin de satabilirdin aslında?"

"Satabilirdim herhalde."

"Manyaksın oğlum sen."

"Ya, galiba. Satsaydım şimdi siz ördeklerle burada olmazdım."

"Herhangi bir kitap çıktı mı peki?" dedi Tree.

"İyi soru. Mümkün. Özgün söylemin ciddi sorunları var. Maymundan bir romanı zırvalamadan, tam mı yazması isteniyor? Yoksa mesela tek satırlık katkı yeterli mi? Tüm gereken öykü yapısını bulmak için yüz doksan milyar harfi baştan alıp okumak. Ha, konu tanıyabilen bilgisayarlar üretildiği anda… Eh, o zaman kendimizi, insanları yaratır, Tanrı oluruz. Ki başta esas işaret ettiğim nokta oydu zaten."

"Yapmana nasıl izin verdiler peki? Virüs yakalayan şeyleri falan yok muydu?"

"Eh, sandığınızdan çok daha azdı ama… Ah… Şey, bu arada ben o şirkette çalışıyordum. Mesaj şirket içinde insan kaynakları bölümünden geliyordu. Herkese bir yazılım şeklinde Noel kartı yollamıştım. Sessiz virüstü yani. Bir ay sonra maymunları işe koştuğumda hiç kimse bulaştığını bilmiyordu." Omuz silkti. "Bence birisi aynısını dışarıdan da yapabilirdi. Ve çoğunluğun öfkeye kapılmasına karşın bazı önemli tipler yaptığımı çok eğlenceli, ilginç bulmuştur diye umuyorum ve galiba beni biraz kolay bıraktılar. Kovuldum tabii."

"Kıyakmış," dedi Erik dostça omzuna vurarak. "İneğin tekisin, orası açık ama yaptığın kıyak."

"Sağ ol, Erik. Onayını aldığıma seviniyorum."

Kamp yapacak iyi bir yer bulmak için Sheilene'in haritasına başvurdular. Columbia kıyısında gözlerden uzak, bol ağaçlık bir yer buldular. Gölgelerle çevrili, karanlık bir kamp yeriydi ama kasabalıların temkinli bakışlarıyla geçen günün ardından yalnız kalmak çekici geldi. Demiryolu nehirden ayrılıp içlere ilerliyordu ve sabah nehirden uzaklaşıp arazinin derinlerine yürümeye pek hevesli değillerdi.

Koltuğu kamp alanının nehre en yakın tarafına yerleştirdiler ve uyuyacakları yeri temizlediler. Tree ateşi hazırladı ve ıslak dallarla

defalarca denedikten sonra yakmayı başardı. Kalan bir saatlik gün ışığı altında Tree, kesilecek yüzeyi bulunmayan bir soğanı ustaca keserek patatesli soğan çorbası kaynatmaya başladı. Thom, bir tarafı için koltuğun arkasından yararlanarak derme çatma bir barınak hazırladı ve Erik kendisini, sonunda sıkılana kadar lüzumsuz miktarda yakacak topladı. Thom daha sonra Erik'in nehir kıyısında pek sersemce görünen bir takım dövüş sanatı hareketleri yapışını izledi.

Thom, yine yağmur yağar korkusuyla dizüstü bilgisayarını plastikle mümkün mertebe fazla sarmaladı. Erik gariban öteberilerini kamp alanına, sanki daha iyi malzeme hasadı yapmak üzere tohum misali ekermişçesine, elinden geldiğince dengeli yaydı.

Çorba pişerken kıyıya oturdular ve bacaklarını bir metre kadar aşağıdan akan nehre sarkıttılar. Erik ay çekirdeği ikram etti. Güneş ufukta, bulutlu göğü deliyordu. Kabukları nehre tükürdüler, suyun kabukları, akıntıda debelenen Liliput boyutundaki kayıkları alıp götürüşünü izlediler ve usulca, havdan sudan konuştular. Kuş cıvıltıları ve bir baykuşun, huzur kaçırıcı ölçüde yalnız sesi duyuluyordu. Dev bir dizel motorun derin gürültüsü tanker kılığında geçti. Gece indi ve ateş karanlığın altını çizdi. Dünyanın kalanı, bir mürekkep denizinde boğulan bir tablo gibiydi.

Thom, ateşin zayıf erişiminin ardındaki karanlıkta bir şeyin bulunduğuna, bir şeyin kendilerini gözetlediğine dair paranoyayla boğuşuyordu. Ay çekirdeği kabuğu tükürme çalışmasını ateşe taşıdılar ve çorbanın pişmesini beklediler. Kabuklar ateşte bükülüp çatırdıyordu.

"Eskiden insanlar her yere gidebilirdi," dedi Erik. "Biz demiryolundayız ve bu yüzden aşağı yukarı doğru bir hatta yürüyebiliyoruz. Ama her yer başkalarına ait. Her tarafta çitler var. Artık istediğin yere yürüyemiyorsun."

"Epeydir böyle buralar."

"Birkaç yüzyıl önce atına atlar, memleketi gezebilirdin," dedi Erik. "Kızılderililerin mülkiyet fikri dâhiyaneymiş."

"Eh, yerleşenler çiftçiydi," dedi Thom. "Çit kurmak için nedenleri vardı."

"Bazılarının. Diğerleri sadece açgözlüydü *bence*."

"Evet, herhalde. Dünyanın kolonileştiği, insana kendisini özgür hissettirecek yer kalmadığı, bilinmeze gidiyormuş hissine kapılabilinecek yer kalmadığı çok doğru."

“Aynen, aynen! Bundan bahsediyorum işte. Para kazanmak istemezsen ne olacak? Tıkılıp kalmışız. Çıkış yok. Farklı bir şey yapmaya kalktın mı hemen vatanseverlikten çıkıyorsun. Avcı-toplayıcı olmak isterdim ben şahsen.”

“Çorba öyle şahane koktu ki inanamıyorum.” Thom’un boş midesi acıyla guruldadı. “Ne zaman hazır olacak?”

“On dakika daha.”

“Düzenden çıkanlar var,” dedi Erik bir ağzı dolusu kabuğu ateşe tükürerek.

“Çorbaya dikkat et,” dedi Tree.

“Pardon. Ve çok para götürüyor. Yani demek istediğim, ormanda bir kulübede elektriksiz, susuz, falan yaşarsın.”

“Bazı komünlerde kabile düzeni uygulanır,” dedi Tree.

“Evet,” dedi Erik. “Hayatta kalmanın markette öteberiyi nasıl paketlediğine,”—Tree’yi gösterdi—“veya bir başkasının çimini biçmeye,”—başıyla Thom’u işaret etti—“ya da bir ekrana sayılar yazmaya değil, yiyecek, yakacak bulma, mekân inşa edebilme, ata binme, yabana karşı kendini savunma becerilerine baktığı zamanlarda yaşamak isterdim demeye getiriyorum galiba.”

“Benim yaptığım… Eh, dediğinden biraz daha karmaşık.”

“Ya öyle ama sonuçta hepimiz başka birilerinin sisteminde köleyiz. Kendi sistemini kuracak veya farklı yaşayacak yer kalmadı artık. Vergi ödemedin mi yasadışısın.”

Thom onayladı. “Peki, hepsinden vazgeçebilir misin sahiden? Bence bizler kendi adrenalinimize bağımlıyız. Hiper-kapitalist dünya zor ama aynı zamanda tehlike ve heyecan ve suç ve uyaranlarla dolu ve hepimiz bu keşmekeşe bağımlıyız.”

“Başka biri olabilseydim Robin Hood olur, zengin dallamaları soyup halka verirdim her şeyi. Onda da gayet heyecan yaşardım.”

“Halka karşı böyle şeyler beslediğinden haberim yoktu.”

Erik omuz silkti ve Thom, ebeveyniyle ilgili bir şeyler mırıldandığını duyduğunu sandı.

Tree aniden döndü ve karanlığa bakarak, “Bir şey var orada,” dedi.

“Ha?” dedi Thom.

Erik ayağa fırladı. “Kim var orada?”

Işıklı sığınaklarının ötesinde sessizlik vardı; sadece ateşin çıtırtıları duyuluyordu. Thom arkadaşlarının paranoyaklığına gülümsedi. Ensesinde bir şey hissetti, silkelemek için ensesine götürdüğü eli metale temas etti. Döndü ve silahlı bir adamla yüz yüze geldi ve dizlerinin bağı çözüldü. Bir başka adam silahını Erik'e doğrultmuştu. Uzun pardösüler giymişlerdi; birisinde kovboy şapkası, diğerinde kayak beresi vardı Thom bir an için iki adamı ettikleri sohbetle geçmişten çıkarıp getirdiklerini zannetti. Hayatında hiç üstüne namlu çevrilmemişti ve dizüstü çöküp yalvaracağı —dişleri takırdamaya başlamıştı— aklının ucundan bile geçmemişti.

"Selam," dedi Erik. "Tam çorba saatinde geldiniz, beyler."

"Koltuğu almaya geldik biz."

"Alamazsınız," dedi Tree.

"Fazla seçeneğiniz var gibi gelmiyor bana."

"Adam haklı, Tree." Erik sakince ateşe bir dal daha attı. "Ama tabii siz beyler, oturma odası dekorasyonu için milletin yüzüne silah doğrultmayı en uygun yol görüyorsanız, o sizin bileceğiniz iş. Bana hepten salakça geliyor gerçi. Ama acele edin, alın mobilyanızı ve gidin."

Kovboy şapkalı Erik'e çenesiyle işaret ederek, "Kaldır bakalım," dedi.

"Ha, mobilya taşıyıcısı da lazım size. Durum değişir o zaman. Ben hiç kimse için mobilya taşımam. Herhalde vurmanız gerekecek beni."

Kovboy şapkalı, ortağına baktı ardından başıyla Thom ve Tree'ye işaret etti. "Siz kaldırın."

Thom ayağa kalktı ve koltuğun ucuna geçti. Tree ile birlikte kaldırdılar. Thom ağırlığın değişmediğine müteşekkirdi. Namlu ucunda dert anlatmaya uğraşmak istemiyordu.

"Nehre atın, çocuklar," diye seslendi Erik. "Gidip alsınlar oradan."

"Buraya getirin hemen," dedi kovboy şapkalı.

Thom adamın işaret ettiği yöne yürümeye başladığı anda Tree'nin koltuğu şaşırtıcı bir güçle diğer yöne çektiğini fark etti. Tree'nin gözleri çılgınlaşmıştı ve ateşin ışığı yüzünde titreşiyordu.

"Nehre," dedi Tree dişlerinin arasından.

Thom, başıyla silahlı adamları işaret ederek, "Tree," dedi. Çamur zeminde sağlam duramıyordu; Tree arkadaşını kıyıya doğru bir adım çekmeyi başardı.

“Kusura bakmayın, beyler, dedi Erik, “kararımız karar. Koltuk nehri boylayacak.” Tree, Thom’u nehre doğru bir adım daha çekti, ardından Thom ayağını bir taşa dayamayı başardı.

Çifteli adamlar koltuğa doğru bir adım attılar, aynı anda Erik ayağa kalktı elini dümdüz ileri uzatarak kovboy şapkalıyı boğazından yakaladı.

Nefes alamayan kovboy şapkalı adam silahını attı, elleri boğazına gitti.

“Kusura bakma, kardeş,” dedi Erik. Kar bereli adam dönerken eğilip çifteyi aldı, ilerledi; ikisinin de namluları birbirlerine dönüktü. “Hiç karşı karşıya kaldın mı böyle?” dedi adama. Adam tüfeği omzuna dayadı, nişan aldı ve terlemeye başladı.

“Vururum,” seni dedi kar bereli. “Hemen, buracıkta vururum.”

“Tüfeği doğru tutmuyorsun. Hayatında kimseyi öldürmedin, değil mi? Bahse girerim ilk defa silah tutuyorsundur. Böyle yapılmaz. Bak, mesela nişan almana gerek yok. Bana odaklanman gerek. Nişan almakla bir yere varamazsın. Tam karşındayım, ıskalamazsın. Akşamın silah becerisi saatini çoktan geçtik.”

Kar bereli, “Sallıyorsun,” dedi ve sesini çıkarabilse Thom da aynısını söylerdi. “Benim fikrim değildi zaten. Koltuğu almamız için para verildi bize.”

Erik omuz silkerek, “Daha önce mobilya için öldürmüşlüğüm var,” dedi. “O kadar önemli değil. Castro hesabına çalışıyordum eskiden.” Erik çifteyi tek eliyle tutarak adamın kasığına dayadı. “Böylesi fena olurdu, değil mi?” Gülümsedi. “Tek atışta kasıkları patlamış bir adam tanımıştım. Feci bir şey. Feci.”

Kar bereli çiftesini Erik’in göğsüne dayadı. “Yeter. Geberteceğim seni, puşt herif.”

“Tabii, tabii, elbette geberteceksin, işin bu. Sonra aynısını arkadaşlarıma da yapacaksın. Bir de bunu hayaların patlamışken yaptığını hayal et.” Erik içten güldü. “Eğlenceli olmazdı öylesi.”

Thom nihayet kendisini topladı, aptal gibi koltuğu hâlâ tuttuğunu fark etti, yavaşça bıraktı, ayağının altındaki taşı kavradı ve adamın kafasına savurdu. Beriki bayılarak yere serildi.

Erik, “İsa aşkına, nen var senin be adam! Bu tür şeylerde iyisin sanıyordum,” diye bağırdı. “Az daha altıma edecektim.”

“Affedersin, ben… Ne yaptığını biliyormuşsun gibi geldi…”

“Biliyordum! Herifi bayıltmanı bekliyordum ulan!”
Arkalarından yoğun bir şapırtı yükseldi; Thom döndüğünde koltukla Tree’nin bıraktığı yerde durmadıklarını gördü.
“Hay… Tree!” diye bağırdı.
“Sudayım,” diye seslendi Tree. “Acele edin, akıntıya daha fazla karşı koyamayacağım.”
Thom ile Erik kıyıya koşturdular ve karanlığa el uzattılar. Tree’yi göremiyorlardı. Ateşin aydınlığı sınırlarında karanlık yaratıyordu. Thom, “Görebiliyor musun bizi?” dedi.
“Görüyorum. Yardım istemiyorum, aşağı gelmenizi istiyorum. Bir dala tutundum ve dal kırılmak üzere.”
“Ne diyorsun sen be?” dedi Erik. “Hayatta inmem oraya!”
“İnersin,” dedi Tree. “Endişelenme, koltuk yüzüyor.”
Erik, sadece kendisine mi öyle geliyor yoksa Tree iyice mi delirdi gibilerinden Thom’a baktı. Thom bakışlarıyla Tree’nin iyice delirdiği fikrini onayladı.
“Düşünde görmüştü bunu,” dedi Thom. Arkalarında bir çifte patladı, Thom hayatta mı diye Erik’e baktı ve ardından hiç düşünmeden Columbia Nehri’nin buz gibi soğuk sularına daldı, dişleri takırdayarak su yüzüne çıktı. Karanlıktan uzanan bir el yakasını kavradı, mucize kavlinden batmamayı sürdüren koltuğa doğru yönlendirdi. Bir an sonra bir el daha uzandı ve Erik’i yanlarına çektiler ve koltuk gene batmadı. Dal kırıldı ve arkalarında suyu tarayan fenerlerin ışığına bakıp dönerek akıntıya kapıldılar.
“Konuşmuyorum artık senle,” dedi Erik.
Tree ciddiyetle kafa salladı. “Peki.”
Erik kasılıp titreyerek, “Gayet iyi gidiyorduk. Anasını sattığımın k-k-koltuğunu suya atmanın hiçbir gereği yoktu,” dedi. Soluk ışıkta birbirlerini zar zor görebiliyorlardı. Erik eliyle kafasını sildi ve saçlarından sular döküldü. “Öleceğiz burada. Hepsi senin kabahatin, Tree.”
“Aşırı ısı kaybı,” dedi Thom. “Haklısın.”
Tree, Thom’a sıcaklık saçan bir şey uzattı. “Çorba,” dedi.
“Çorbayı buraya almayı nasıl becerdin?” dedi Erik.
“Dizüstüm!” dedi Thom. “Has…”
Tree, “Onu da aldım,” dedi ve Thom’a bir kaşık verdi.

Ardından Erik'e de bir kâse ve kaşık uzattı. "Senin eşyandan fazla alamadım. Her yana saçılmıştı."

"Senle konuşmuyorum ben, eşek herif," dedi Erik.

"Al, havlu," dedi Tree.

"Havluyu nereden buldun?"

"Sheilene vermişti."

Erik şaşkınlıkla kafa salladı, ardından havluya sarındı. "Takma sakalım," dedi.

"Ne?"

"Ve hasır şapkam. Ya kılık değiştirmem gerekirse?"

Koltuk dönerek ilerlemeye devam etti. Kıyı manzaraları hareket etti, değişti. Nehrin denge çarkındaydılar; etrafları hareketle, ıslıklıkla, akıntının tüm gücüyle sarılıydı.

"Endişelenmeyin, düşümde görmüştüm bunu."

"Bak," dedi Thom, "düşlemen olacağı anlamına gelmez. Bunu yapıyorsun çünkü düşünde yaptığını gördün. Yapmamız gerekenleri değil, yapacağımız salakça şeyleri düşlediğin gelmedi mi hiç aklına?"

Tree yanıt vermedi.

"Aynen. Bizi suya atan hıyar sensin, düşlerin değil."

"Hiç öyle düşünmemiştim."

Erik ofladı ve öfkeyle suratını kaşıdı. Sakalları endişe verici bir hızla uzuyordu. Karanlığa doğru, "Arrrh!" diye bağırdı, bağırtısı nehirde yankılandı.

"Eh, ayaklarımız rahat edecek," dedi Thom.

"Evet," dedi Tree, "ayaklarımıza iyi gelecek."

"Sen kes sesini," dedi Erik. Suya değdirmeden, koltuğu sarsıp arkadaşlarını dirsekleyerek ayakkabılarını çıkarmaya kalktı. "Birileri koltuğu çalmaya kalkıştı yahu! Ne bu manyaklık? Çifteleri vardı ulan!"

"İyi iş çıkardın bu arada. Her kavgayı kaybetmenle ilgili lafımı geri alıyorum," dedi Thom.

"Gördün mü?"

"Ama—" Thom Ay'ın bir görünüp bir kayboluşunu izledi, birlikte yolculuk ettiği tuhaf yaratıklara şaştı—"sahiden Castro hesabına çalışmadın, değil mi?"

"Yok. Ama tanışmışlığım var. Tatlı adamdır. Midesine düşkündür."

“Nasıl tanıştın ulan Fidel Castro’yla?”

“Babamın arkadaşı işte. Boş verin.”

Thom arkalarında bir tankerin devasa siluetini gördü ve elerlinde yön değiştirmek için hiçbir şey bulunmadığını fark etti. “Gemi,” dedi, “bir tanker geliyor.”

Ayaklarını sudan korumak için bağdaş kurarak oturmuşlardı ama koltuk, ağrılıklarına rağmen şaşırtıcı ölçüde az batarak yüzüyordu. Su kapkaraydı ve koltuğun yanından kabarcıklar çıkararak ve kendi kendine mırıldanarak akıyordu ve koltuk, düzenli daireler çizerek ilerliyordu. Thom geminin arayı kapadığını gördü, önünde bir su duvarını iterek gelişini duydu. Dev motorlar suyu köpürtüyordu. Bulutların ayı örtmesiyle kıyı görünmez hale geldi. Kapkara sular kapkara kıyıya, kapkara ağaçlara ve kapkara göğe karıştı. Kendilerinden, kapkara örtü sütündeki kapkara bir noktacıktan ve artık birkaç yüz metre mesafeye gelmiş ışıltılı, kocaman gemiden başka hiçbir şey yoktu. Üç arkadaş ellerini kürek misali suya daldırıp çılgınca uğraşmaya koyuldular. Otuz metre kadar ötelerinde, çok aşağılarında kalan minik koltuktan habersiz küpeşteye yaslanmış gemi mürettebatını görebiliyorlardı. Bağırdılar, haykırdılar ama geminin homurtusundan kendilerini bile zar zor duyabildiler. Thom bir kez daha kendisini filmlerdeki dizüstü çöküp yakaran karakter gibi gördü. E, yaşamım gözümün önünden film şeridi gibi geçti şeyi neredeydi peki? Zihni ölüm olasılıklarını hesaplamaya koyuldu. Çoklu-çalışma. Alo? Biraz yardım etsen, beyin? *Suya dal*, dedi beyin. *Dal!* Tabii. Thom ayaklarının altındaki katran karası suya baktı ve koltukta-ölüm olabilirliği senaryosunu seçti. Gemi birkaç koltuk arkalarındaydı; üçlüyü bir itiyor, bir içine çekiyordu.

Derken nehir bir karar aldı. Ufak bir akıntı koltuğu bir yöne çevirirken gemi diğer yöne gitti ve saniyeler içinde gemi bir adanın bir tarafında, koltuk diğer tarafında kalıverdi. Ağaçların arasından metal canavarın soluk pırıltısını görebiliyor ve gürültüsünü duyabiliyorlardı. Yavaş akan, dar bir kanala girmişlerdi; kıyı yakınlarında, karanlık bir siluet şeklinde görünüyordu.

“Hay anasını, ucuz atlattık ha!” Erik derin soluklar veriyordu. “Kıyıya çıkalım. Düş olsun olmasın iyi fikir değildi bu.” Arkadaşlarına, karanlıktaki

karanlık şekillere baktı. Suyun usulca akışı ve uykuya dalmış kişilerin daha da usul nefesleri dışında hiçbir yanıt alamadı. “Alo?” Erik en yakınındaki şekli tuttu ve sarstı. “Tree! Uyan!” Koltuk ileri geri sallandı ve Erik içine sızan uyuşukluğu hissetti. Gevşek şekli bıraktı ve Tree’nin bedeni çuval gibi koltuğa devrildi. Erik yumruklarını sıkıp uykuya karşı koymak için önce Tree’nin, ardından kendi bacaklarını yumrukladı. Koltuk üstündeki eşyaları karıştırdı ve kuru sayılabilecek battaniyeler bulup arkadaşlarının üstüne örttü. Adayı geçtiklerinde tankerin çok ileride seyrettiğini gördü. Gözlerini kara suya dikerek bir dal, bir sopa, kürek niyetine kullanabileceği herhangi bir şey aradı. Beysbol sopası uzunluğunda bir dal yakaladı ve koltuğu kıyıya yöneltmeye uğraşarak, uykuyu bedeninden atmaya uğraşarak beyhude kürek çekti. Çevresini saran karanlık yüzünden gözleri açık mı, kapalı mı ayırt etmekte zorlanıyordu. Kıpkırmızı görene dek gözlerini ovuşturdu ama görüntüsü kısa sürede yine karanlığa dönüştü. Sopasıyla Thom’un göğsüne vurdu. “Kalk! Uyansana!”

Koltuğun grip efsunu yavaşça kendi arafına çekerken yarısı bir dünyada, yarısı ötekinde sanrı veya düş görmeye başladı. Suda atlar vardı; nehrin ortasında durmuş otluyorlardı. Ebeveyni demin geçen tankerden el salıyordu. Kıyıda parıltılı ışıklarıyla bir panayır; gerçek miydi yoksa? Gülen bir kız, pamuk helvalı bir çocuk… Gözlerini ovuşturdu, suya baktı. Nehirde bir sığınak, Meksika’daki Zacotecas’ın beyaz kilisesini gördü. Daha dikkatle baktı ve nehir soldu, yerini parlak kaldırım taşlı sokaklar, yoğun trafik, bir *taco* büfesi, sigarillo ve kola satan *tienditas* aldı. Bir taksiden sıyrıldı ve suya daldı, nefes nefese yüzeye çıktı; koltuk karanlıkta bir bozunmaydı. Uzandı, kolçağı yakalı ve üzerinden sular akıtıp koltuğu arkadaşlarını devirecek denli sarsarak kendisini yukarı çekti. Dişleri takırdıyor, bedeni kontrol dışı titriyordu; Tree’nin battaniyesinin köşesini üstüne çekti ve koltukta büzüldü.

Thom masmavi bir göğe ve dört yana uzanan suya uyandı. Görünürde ne bir kuş ne başka bir şey vardı. Tree dizleri üstüne doğrulmuş gündoğumuna, karanın bulunması gereken yöne bakıyordu. Yanında tel heykellerden bir

yığın vardı ve kargaburun sağ elindeydi. Anlayabildiği kadarıyla koltuğun diğer ucundaki sefil görünüşlü büzüşmüş topak, Erik’ti. Thom bağdaş kurduğunu ve bacaklarını zar zor kımıldatabildiğini fark etti. Bacakları birisinin sonradan ekleyip sinir uçlarını bağlamayı unuttuğu uzantılar gibi görünüyordu. Ellerinin yardımıyla bacaklarını uzattı ve kanın yıkılan barajdan fırlayan su misali uyuşmuş ayaklara hücum etmesiyle iğneler, inşaat çivileri gibi saplandı. SEÇ* gerçek_yaşam YERİNDEN “pasifikte koltuk.” Beyni açıklama için otomatik bellek taramasına girişti.

“Baksana,” dedi Tree, “bu telleri uykumda yapmışım.” Yığından bir insan şekli aldı, ellerinde döndürdü. “Hiç böylesini yapmamıştım.” Figür biraz grotesk görünüyordu; tel kıvrımları kazalara has şekil bozukluğu ve uzuvlara işaret ediyordu.

Bu tür bir sohbet için fazlasıyla uykulu Thom kaşlarını kaldırdı. “Vay,” dedi. “Neredeyiz?” Sorunun saçmalığını fark ederek ekledi: “Kansas’ta değil miyiz artık?”[18]

Tree başıyla evetledi. “Nehir cidden hızlıydı herhalde. Kara ne tarafta, onu bile bilemiyorum.”

Thom doğuyu gösterdi. “Kara o tarafta. Bir okyanus falan atlamadıysak. Orta şiddette boku yemiş durumdayız. Nasıl geldik peki buraya? Ne kadar suyumuz kaldı?”

Birlikte Tree’nin son anda koltuğa atmayı başardığı eşyayı karıştırdılar ve onda biri dolu beşlik bir su şişesi buldular. Bedenleri her eğilişlerinde kirişleri, tendonları ve kasları keşfederken ağır çekim bir filmdeymiş gibi hareket ediyorlardı.

“Tamam, güncelliyorum: feci boku yedik.” Koltuk okyanusta usulca ilerledi ve onca hava ve su arasında ufukta hiçbir şey göremedi. Dünya iki yaşanamaz küreye ayrılmıştı. “Belki Erik’i uyandırsan ve eh, ufak bir toplantı yapsak iyi ederiz. Ya da belki uyumaya bırakmak daha iyidir, bilmiyorum. Kıyametin ben uyurken kopup bitmesini yeğlerim, herhalde.” Liderlik beyhude görünüyordu, takım ruhu konuşmaları yararlığını çoktan yitirmişti. Thom kontrolü kaybettiğini, paniğin yükselişini hissetti. Koltuk daha ne kadar yüzebilirdi? Kendisi ne kadar uzağa yüzebilirdi? Beyni

hayatı boyunca duyduğu tüm denizde mahsur kalma öyküleriyle yanıt veriyordu. Kurtarma sandalında, Atlantik üstünde kırk bir gün. Gezegen yüzeyindeki en geniş yabanda bir noktacık.

Tree, adını söyleyerek Erik'i sarstı. Kol ve bacaklarını karşıt yönlerde geren Erik yaşama daha hızlı çekim döndü, kolçağa tırmandı ve tam denize yuvarlanacakken Tree gömleğini arkadan yakalayıp koltuğa çekti.

"Hay anasını! Okyanustayız!"

Tree ve Thom ciddiyetle onayladılar.

"Uyuyakaldınız ulan dün gece! Sarsıp uyandırmaya çalıştım ama tınmadınız."

Thom yine başıyla onayladı. "Ben… Biliyorum. İnanması zor. Uyuşmuştum. Haklı olabilirsin… Koltuğun uyku konusunda biraz tuhaflığı var gibi. Kocaman bir gemi yok muydu dün gece?"

"Dememiş miydim? Demiştim. Ne demiştim? Kim inanır Erik'e? Evet, koca bir gemi vardı! Ne halt edeceğiz şimdi?" Erik'in saçları başından mümkünsüz şekillerde dikilmişti ve Thom, fazla sakal bulunmamakla beraber bıyığın gürleştiğine dikkat etti.

"Eh, bir geminin gelmesini ummak durumundayız."

"Kürek! Kürek lazım bize!"

"Kürek bulsan bile gemiye ne kadar yaklaşabilirsin, bilmiyorum. Kıyıdan on kilometre açıkta da olabiliriz yüz de."

"Bence işler yolunda gidecek," dedi Tree. Thom ile Erik arkadaşlarına baktılar. Tree'nin yüzü beyaz kesmişti ve alnında ter birikmişti.

"İyi misin sen?"

"I-ıh. Deniz tuttu galiba," dedi Tree. Döndü ve koltuğun arkasından eğilip inledi. Bir daha, boğuk sesle, "Düzelecek her şey," dedi.

"Sağ olasın." Erik kızgınlıkla bıyığını sıvazladı.

Tree suya kustu, bitirince eline sümkürdü, elini suya daldırarak temizledi ve tuzlu sudan bir yudum içti.

Thom iç çekti. "Neden yoluna gireceği fikrindesin? Tamam, bu lanet koltuk senin yüzünden suda bulunduğuna göre öyle düşünmelisin. Erik ile silah meselesini sen suya dalmadan halletmiştik. Hey," diyerek Tree'nin sırtına vurdu. "Deniz suyu içme. Daha fazla susatır ve mideni bulandırır."

"Düşümde bugün bir geminin gelip bizi alacağını gördüm."

Tree'nin düşünün doğru çıkmasını ummaktan başka seçeneği bulunmadığını fark eden Thom başıyla evetledi. Gözlerini kapadı nefesini düzenli aralıklara yavaşlatmaya, kalbinin gümbürtüsünü azaltmaya, zihnini mantık alanına geri çekmeye çabaladı. "Peki," dedi. "Tamam. Dün gece koltuğumuz için tehdit edildik. *Silahla*."

Tree ve Erik onayladılar.

"Ve sonra, Tree yüzünden yüzen bu tuhaf koltuğa atladık… Yani koltukların yüzmemesi gerekir, malum. Yani belki azıcık ama böyle değil, onu diyorum."

"Biliyorum!" dedi Erik.

"Astoria'ya bile gelmemiştik. Mesela dokuz saatte ne kadar uzağa yüzülür?" Thom en kötü senaryoyu, saatte yirmi beş kilometre hesapladı. Astoria, mola verdikleri yerden altmış beş kilometre kadar uzaktaydı. Adrenalin yüklü umutsuzlukla sonda sesini yükselterek, "Kıyıdan seksen kilometre falan açılmış olabiliriz," dedi.

Erik, koltuğun altına hafifçe çarpan sulara bezgin bir inanmazlıkla baktı.

"Bunlar var bir de." Tree tel heykelleri aldı. "Bu da başka mesele."

"Kimse inanmayacak bunlara," dedi Thom.

Erik yüzünü buruşturarak, "İnanacak şansı bulan çıkarsa," dedi ve ufka döndü. "Şu da ne?"

Çok uzaklarda, su üstünde bir nokta gördüler.

"Bahse girerim gemidir," dedi Tree. "Tıpkı düşümdeki gibi."

"Küreklere!" diye bağırdı Thom. Üç arkadaş asıldılar. Erik kolçağın üstünden eğilip iki kolunu dirseklerine kadar batırarak eğildi. Thom ile Tree koltuğun arkasını bir elleriyle tutup diğerleriyle çılgınca küreklemeye başladılar.

Thom, kolu bitkinlikten uyuşur, eli sudan kırışırken güneşin gökte yükselişini izledi. Resmi el sallayıcı tayin ettikleri Tree bütün günü görsel teması sağlamaya çabalayıp mendil sallayarak geçirdi. Noktacık yaklaşıyor gibiydi. Artık önceki halinin iki katıydı. Thom, bir geminin saatler önce gözden yitmiş olması gerektiğini, uçsuz bucaksızlığın yarattığı görsel yanılsama yüzünden gördüklerinin bir tanker ya da yüzen bir teneke kutu olabileceğini söyleyen mantıklı beyni bastırdı. Saatler geçti, kollarına ağrılar girdi, arada şişeden yudumla su içtiler, tuzlu su ellerini uyuşturdu, çabaları yüzünden ter içinde kaldılar. Thom güneşin gökteki yolunun bir

çeyrek daha süreceğini tahmin etti. Zaman bazen hızla, bazense dayanılmaz yavaşlıkta geçerdi.

"Ne demeye uykumuz gelmiyor," dedi Thom. "Hâlâ koltuktayız."

Erik omuz silkti. "Belki bir zaman sınırı vardır?"

Dönüp Tree'ye baktılar.

"Bilmiyorum," dedi Tree.

"Bilgisayarını denesek?" dedi Erik. "Yardım isteyemez misin?"

Thom, şaşarak baktı arkadaşına. Elbette ya, bilgisayarı… Çantadan çıkardı ve günün büyük kısmını her yana tuzlu su sıçratarak geçirmelerine rağmen kuru kalmasına şaşırdı. Açtı, pilin epey gücü kaldığını görerek sevindi ve bağlanmaya çalıştı. Bağlanamadı. Yine denedi. Hiçbir şey olmadı. Kapsama alanının kilometrelerce dışındaydılar herhalde. Bilgisayarını kapadı, üzüntüyle kafa salladı ve birden hızla tekrar açıp sağ alt köşedeki tarihe baktı. "Bugün günlerden ne?" dedi.

Erik parmaklarıyla saydı. "Şubat'ın yirmi altısı," dedi. "Salı."

Thom kafa salladı. "Bilgisayar yirmi yedisi diyor."

Erik başıyla evetledi. "İyi, yirmi yedisi olsun. E?"

"E, yirmi altısı olması lazım."

"Dedim ya zaten," dedi Erik. "Yirmi altısı o zaman."

"Ama bilgisayarım yirmi yedisi diyor."

"Diyorsun. E? Ya biz yanılıyoruz ya o yanlış gösteriyor."

"Bilgisayar yanlış göstermez," dedi Thom. "Kafasına göre tarih değiştiremez."

"İki gündür koltuktayız," dedi Tree.

Erik bomboş baktı. "Yok artık. İki gündür burada bulunmamız mümkün değil."

"Dün bütün gün uyuduk," dedi Tree.

"Ben uyumadım," dedi Erik. "Dün Jean'le konuştuk, koltuk taşıdık. Uyumadım ben. Belki sen uyumuşsundur, düşçü efendi."

Thom başıyla evetledi. "Haklı. Otuz dört saat kadar uyumuşuz. Bu arada yanmışsın sen." Zihni olası mesafeyi, dört yüz seksen kilometre hesap edip otomatik ekledi. Umut asansör misali hızla indi.

Erik doğrulunca koltuk tekinsiz sallandı. "Anasını sattığımın koltuğu!" diye bağırdı. Koltuktan ayrılmak istercesine zıpladı ve inişinde arkaya

çarpıp minderler üstünde dengesini tutturmaya çalışırken suya yuvarlandı ve nefes nefese yüzeye çıkıp imdat istedi.

Thom ile Tree, Erik'i koltuğa çektiler ve bir süre konuşmadan oturdular.

Erik titreyerek, "Öleceğiz, değil mi?" dedi.

"Öyle görünüyor."

"Bir gemi gelip alacak bizi," dedi Tree.

"Umarım haklı çıkarsın," dedi Erik. "Ha, demin düşerken o noktayı yine gördüm. O kadar uzakta değil. Gemi de değil. Suda yüzen bir şey; çöp falan. Belki kürek çekmede kullanabiliriz."

Üçlü uzandı ve yepyeni bir hevesle kürek çekmeye koyuldu. Bir saat sonunda ellerinde, içinde bir buçuk kasalık Olympia birası bulunan kocaman bir soğutucu vardı.

"Bütün gün bunun için mi uğraşmışız?" Thom biralara yüzünü buruşturarak baktı. "Eh, günü kukumav kuşu gibi düşünerek geçirmekten iyidir herhalde."

"Hay," dedi Erik bir bira açarken, "ölmek o kadar da kötü değil." Kutuyu dikledi. "Evren bakıyor bize!" Birayı dehşet bir solukta bitirdi. Kutuyu ezip denize fırlattı.

"Erik, çevreyi kirletme," dedi Thom.

"Ne yapalım yani? Batana kadar hepsini koltukta mı biriktirelim?"

Thom omuz silkti. "Bira içmemeliyiz," dedi. "Daha çabuk su kaybederiz."

"Sen pek durumun farkında değilsin, değil mi?"

Tree omuz silkti, bir bira aldı. Erik de bir tane daha açtı. Thom iki arkadaşına bir süre baktı, ardından kendisi de bir kutu aldı. Hayatında içtiği en lezzetli biraydı. Kendisiyle anlaşma yaptı: artık sadece bu markadan içecekti. Ayaklarının dibindeki dışında hayatlarında başka bira kaynağı bulunmadığından fazla seçeneği yoktu gerçi.

Suda yüzen soğutucu ayaklarının dibinde, içtiler, daha fazla içtiler. Erik neşeyle, "En baştan beri bu lazımdı bize," dedi. Boş mideye dört bira yuvarlamıştı bile. "Bir puf! Her şeyi değiştirir! Bu koltuk ne arıyor, biliyor musunuz? Bir puf! Yalnızlık çekiyor çünkü. Zavallı, zavallı koltuk." Ardından histerik bir kahkaha patlattı, diğerleri de güldüler ve ardından Erik'in kahkahası durmak bilmeyince sessizleştiler.

Akşam alacasında ve sekiz veya onuncu biralarda Thom bağıra çağıra vasiyetnamesini ve sevdikleri için dileklerini saymaya başladı. “Megan hep aradığı düşlerinin yatına kavuşsun, Izaac doğru dürüst yemek yemeyi ve daha az içmeyi öğrensin, annem kendisine bir koca bulsun!” Tree dirseğinin üstüne yatıp kendinden geçmişti. Thom’dan birkaç bira öndeki Erik uzuvlarının kontrolünü yitirdi ve kenardan işemeye çalışırken defalarca devrildi, genelde kahkahalar atarken arada hıçkırıklara boğuldu veya sahiden gülüp gülmediği belli değildi ve ağzı dolaşarak İspanyolca şarkılar patlattı, tuzlu su, gözyaşları ve bira birbirine karıştı. Alanları sarsaklıkları için fazla dardı ve Erik art arda denize yuvarlandı. Thom vasiyetnamesine ara vermeden her seferinde elini suya daldırdı, güçlü parmaklarıyla debelenen Erik’i yakaladı ve koltuğa geri çekti. Hafif bir yağmur indi ve tuzun bir kısmını götürmeye başladı. Thom ağzını açarak dilini tatlı suyla kaplayıp ardından birayı yuvarladı. Bira Thom’a feci gaz yapıyordu ve bir sonraki geğirişinde Erik bir kez daha histerik kahkahalara boğuldu ve denize devrildi. Thom, “Ha-ha,” diyerek elini karanlığa, Erk’in ıslak debelenişine uzattı ama eline hiçbir şey gelmedi. Kolu ağırlaşır, başı öne düşmeye başlarken sabırsızca, “Erik!” diye bağırdı. “Erik!”

Çiseleyen yağmurun okyanusa inişinin hafif uğultusu dışında hiçbir ses duymadı. Suda hercümerç bir şapırtı olmamış mıydı? Yoksa geçen sefer miydi o? Ne zamandır böyle elini uzatmış bekliyordu? Genelde koltuk sarsılır ve Erik’in suya düşüşünün şapırtısı duyulurdu. Zor bela kafasını kaldırdı ve odaklanmaya, Erik’in koltuğun ucunda uyuyup uyumadığını anlamaya çalıştı: karanlıktı, harcadığı çabadan başı dönüyordu ve Erik’ten hiçbir iz yoktu. Soğutucuyu elden kaçırmışlardı; yirmi metre kadar ötede beyaz bir parıltı gözüne çarptı. Soğutucu kendi rotasında gidiyordu. “Erik… Erik Davey Jones’un dolabına[19] gitti.” Ne demekti bu? “Erik!” diye haykırdı. “Erik!”

Yanına birkaç kutu bira sıkıştırdı ve birini açtı. “Şerefine, Erik!” Yüzünü sildi. “Bir gitti, iki kaldı!” diye bağırdı. Boğulan Erik’e ulaşacağını hayal ederek birayı denize boşalttı. Erik’i kolları iki yana açık, ağzı İspanyol şarkısının yarısında açık kalmış, saçları her yöne dikilmiş, kabarcıklar

çıkartır, dibe doğru inerken düşündü. Suya döktüğü bira suyun içinde yalıtılmış altın bir şerit çizerek ağzına ulaşıyordu. Bir bira daha açıp kendisini ve Tree'yi, kaderlerinin benzeyeceğini, koltuktan düşmenin kaçınılmazlığını, bedenlerinin tuzlu suyla doluşunu, kendi bedeninin iyice şişeceğini, binlerce millik su basıncı uzaklığa sürüklenişini düşünerek suya boşalttı. Eşek şakasıydı, eksin; Erik hemen şuracıkta, salaklığına gülüyordu. "Erik!" diye bağırdı bir daha. "Zırvalamayı bırak, eşek herif!" Hafif bir dalgayla öne-arakaya sallandı. Her dalgada panik seviyesi yükselip alçaldı. Tree'yi koltuktan denize yuvarlayıp iyice bastırarak bedeni susuz koltuk sersemliğiyle uyanma kâbusundan, daha beter ölümden, susuzluktan, can sıkıntısından, korkudan, kendini açığa çıkarma yüzünden ölmekten kurtarmayı düşündü. Ölümü şimdi sunmak… Uyuyan arkadaşını gönülsüzce itti. Her şey sudan gelir, her şey suya döner. Bir bira daha açtı, havaya kaldırdı ve "Erik!" diye haykırdı ve kafaya dikti. Yanındaki ufak tefek bedeni sağ eşliyle sertçe ittiği anda dengesini kaybetti, bir kolu ve bir bacağı suda debelenerek dengesini buldu, tekrar koltuğa yerleşti. Bir bira daha açtı ve bu sefer, "Siktir git, Erik!" diye bağırdı. Derken kafası geri düştü ve Ay, bir bulutun arkasından çıkarak denizde kaybolanları aydınlattı.

---

16 Rosa Parks (1913–2005): ABD kongresince "Özgürlük hareketinin anası" sıfatı verilmiş sivil haklar savunucusu. Akira Kurosawa (1910–1998): Sinema tarihinin en önemli yönetmenlerinden kabul edilen, sektörde büyük etki yaratmış Japon film yönetmeni. Ansel Adams (1902–1984): Amerikalı ünlü fotoğrafçı ve çevreci. Denise Levertov: (1923–1997): Savaş karşıtı ve siyasi şiirleriyle ün kazanmış Amerikalı şair.

17 Sonsuz Maymun Kuramı: Bir daktilonun tuşlarına sonsuz bir süreyle gelişigüzel basan bir maymunun belli bir metni neredeyse eksiksiz yazabileceğini ortaya koyan matematik kuramı. Kuramda sözü geçen "neredeyse eksiksiz" deyişi matematiksel bir terimdir ve "maymun" da gerçek bir maymunu değil, rastgele harflerden kurulu bir diziyi sonsuza dek üreten soyut bir aygıtı ifade eder. Kuram, çok büyük ama sonlu bir sayı hayal ederek sonsuzluk hakkında akıl yürütmenin risklerine dikkat çekmektedir.

18 "Oz Büyücüsü" filminden.

19 Davy Jones'un dolabı: Denizde boğulmayı/dibe gitmeyi ifade eden bir denizcilik terimi. Kökeni bilinmemektedir.

II. Anafor

Thom küçükken ve bir deve dönüşmeden önce okulda epey eziyet çekmişti. Dört çocukluk bir çete uğraşmaya bayılıyordu ve Thom her seferinde şiddete maruz kalmasına yol açacak tuhaf, gereksiz veya ters bir şey söylemeyi başarıyordu. En beterlerinden birinde yere yatırmışlardı; bir tanesi tüm ağırlığıyla kafasına oturmuş, kulağını yere vururken bir diğeri bacaklarını tutmuş ve kalan ikisi kusturana kadar karnını yumruklamıştı.

Thom aynı dört çocukla uyandı; yanağı kusmuğuna batmıştı ve başı basınçtan patlayacak gibiydi. Her yeri ağrıyordu. Ama çocuklar yoktu; sadece çıplak bir ampul, yün battaniyeler, dönüp sallanan ufacık bir oda ve kendisinden yükselen berbat koku vardı. Yukarı baktığında üstünde ranzanın tahtalarını gördü.

Daha fazla kusmuğa bulanmadan ranzadan çıkmaya uğraştı ve bacaklarını yere indirmeyi başardı. Karnının dışarı çıkarmaya istediği ne varsa hepsini tutarak baş dönmesinin yavaşlamasını bekledi.

Bacaklarında kuvvet bulmaya çalışarak dengesini buldu, ardından ayağa ve ileri fırladı. Kafasını ranzanın üstüne vurdu ve başını tutarak dizlerinin üstüne düştü. Yaşıyorum, diye düşündü. Yaşıyor olmalıyım; sadece yaşamak bu denli can yakar.

Kıpırdamadan durdu; hareket etmemek en iyi hareketti. Oda yeterince sallanıyordu zaten. Bir de kendi pervasız hareketlerini eklemeye gerek yoktu. Kurtarılmıştı… Kurtarılmış mıydı? Erik'in koltuktan son düşüşünü düşündü. Kurtarılmak için elini uzatmış mıydı? Ölmüşlerdi. Öldük demişlerdi ve işte, yaşıyordu. Erik… Boğuluşunun anısıyla bir dizi kuru öğürme geldi. Geçince bir eli yerdeki kusmukta, önce zemine, ardından ranzanın alt katına tutunup sallanarak tekrar ayağa kalktı. Üst kata tutunarak doğruldu. Şaşırtıcı bir yolculuktu ayağa kalkışı: Dönme dolap, atlıkarınca, balerin… Çırılçıplaktı ve odada bir bedeni giydirecek hiçbir şey yoktu. Üst ranza boştu ve birilerinin yatmışlığına dair hiçbir iz taşımıyordu. Göğsünde bomboş bir tereddüt, bir korku duydu. Tek kurtulan kendisi miydi?

Belleğinde belli belirsiz bir itme anısı vardı. Yaşıyordu, titremelerle kasılıyordu bedeni. Tanrı'ya şükür ben değildim ölen dedi beyni ve Thom derhal susturdu. Erik denizin dibinde, kendisi hayattaydı; bulantılı, aptal ve piyango vurmuş gibi hissetti kendisini. Hayatta kalmıştı.

Oda bembeyaz, duvarları metaldi; belki sahiden ölmüştü; öte taraf böyleydi. Yatağın duvara lehimli demir iskeletine tutundu ve kendisini odanın sallantısına bıraktı. Müthiş bir rahatlamayla odanın ciddi sert sallandığını fark etti. Sadece sarhoş sersemliğinin denizinde değil, gerçek denizdeydi. Koltuk. Değerli, bela koltuk. Niye satmamışlardı lanet şeyi? Parmakları demir yatak iskeletinde, gözleri kapalı kapıda, ne yapması gerektiğini bilemeden ve pek kımıldama isteği duymadan öylece dikildi.

Kapı açıldı ve Thom'a tanıdık gelen, iri yarı, burnu kemerli bir adam içeri girdi. Belki bir televizyon şovundan, yaşlılara vitamin veya ilaç satan bir reklamdandı adam. Gülümsedi, zemindeki kusmuk öbeğini dikkatle aştı ve ranzanın üst katına katlanmış kıyafetler yerleştirdi. Kafasında kendisini, yakışıklılığına rağmen sersem birisiymiş gibi gösteren, yamuk takılmış bir beysbol kepi duruyordu. Sırtında bir aşçı ceketi, ayaklarındaysa yırtık pırtık spor ayakkabılar vardı. Gümüşi sakalları bir haftadır tıraş görmemiş gibiydi. Eşikte tulumlu bir adam belirdi ve içeriye göz gezdirdi. Thom çırılçıplaklığından utandı ama elinden gelen tek şey yatak demirlerine daha sıkı tutunmaktı.

"Kalkmana sevindim. Endişelenmiştik biraz. Bana Shin derler; geminin aşçısıyım." Elini uzatmadı. "Thom sen misin?"

Thom konuşmadan, başıyla evetledi. Başını hareket ettirmek acı veriyordu. Kesin uyurken iti biri gelip gözlerini yuvalarından içeri bastırmıştı.

"Acele etme. Duş almak istersen, koridorun sonunda duş var ve sağdan ikinci kapıdan yemek odasına inebilirsin. Hazırlanınca gel. Sıvı lazım bedenine." Elindeki şişeyi uzattı, ardından cebine davrandı. "Al, bu hap deniz tutmasına iyi gelir." Diğer cebini karıştırdı ve birkaç hap daha çıkardı. "Bunlar da alkol sersemliğini alır."

Thom bir daha başıyla teşekkür etmek istedi ama göz kırpmaktan ötesini beceremedi. İçinden yükselen fırlayıp güverteden atma arzusunu bastırdı.

Shin kibarca gülümsedi, elini alnına götürerek selam verdi ve çıktı.

Thom dikildiği yerde karar vermeye çalıştı. Sıcak duş, en iyi dirilme yolu görünüyordu. Koridora çıkmadan giyinip giyinemeyeceğini merak etti. Giyinemedi.

Giysileri göğsüne bastırıp kabin kapısını açtı. Işıklar gözlerini kamaştırdı, atıldı ve başparmağını eşikteki yükseltiye vurdu. Geminin sallantısı ve kendi iç mekanizması yüzünden dengesini bulamadan bodoslama koridorun ucundaki kapıya daldı ve kapı, toslamasıyla açıldı. Düşüşü kuburda sonlandı, acıyla inledi. Katlı giysiler yere saçılmıştı.

Sıcak suyun dolaşımı hızlandırması ve tuzlu suyla teri söküp götürmesiyle birlikte temizlenince kendisini daha iyi hissetmeye başladı. Şimdi başka bir yaşamdaymış gibi gelen Sheilene'in evinden beri duş almamıştı. Tree ile Erik'in boğulduklarını nasıl söyleyecekti Sheilene'e? Başını duş borusuna dayadı; sıcak su sırtını döverken kimin dinlediğine aldırmadan inledi; iniltisi seramik banyoda yankılandı.

***

Giyinmiş, geminin ucunda duruyordu. Suda devasa, kırmızı bir kabuk. Bir tanker. Devasa kapıları kim bilir neye açılan upuzun kargo güvertesinin bitişinden yükselen kıç kulesindeydi. Güneye gidiyorlardı. Thom kendisini kenardan atacak hareketi düşündü: sol eli metal korkulukta, hızlı bir jimnastik sıçrayışıyla bedenini mezarların en büyüğüne, devasa kubura atabilirdi. Derhal getireceği bedensel rahatlamayı düşünerek kenarda sallandı, zihninde hissedeceklerini, akciğerlerine suyun doluşunu kurdu.

Döndüğü anda beyaz duvara yaslı, çevresinde su birikintisiyle gördü onu. Turuncu kumaş kaplama ve yüksek arkalık… Hâlâ onlaydı. Lanetiydi bu koltuk.

Zihninde gömdükten sonra Tree'yi yemek odasında capcanlı ve Shin'in karşısına oturmuş kahve içerken görmek Thom'un gırtlağından istem dışı

bir çığlığın kopmasına yol açtı. Tree kalkıp elini sıktı. Thom heyecanla sarıldı ve konuşmaya çalıştı.

“Tree! Sanmıştım ki…”

Tree başıyla evet dedi. Kıpkırmızı gözlerini koyu halkalar çevrelemişti; bereli, açlık çekmiş bir görüntüsü vardı.

“Başardık.” Tree gülümsedi. “Bir geminin gelip bizi alacağını biliyordum.”

“Erik?” diyerek bakındı. Belki de güvenilmezin tekiydi; Tree’yi çoktan öldürmüştü. Gerçeğe yönelik kavrayışını daha iyimser birisininkiyle değiş tokuşa hazırdı. “Erik?” dedi bir daha.

Tree bomboş baktı ve Thom bir anlığına Erik’in kendi düşlediği birisi olup olmadığını düşündü.

“Erik burada değil,” dedi Tree. “Sadece seni, beni ve koltuğu bulmuşlar. Erik düşmüş olmalı. Ben… Sen biliyorsundur belki demiştim.”

Thom başıyla onay verip oturdu, Shin’in varlığının farkındaydı, makul davranmaya, bu tür durumlarla nasıl başa çıkılacağını biliyormuş gibi davranmaya çabaladı. Bir mutfakta, masa başındaydı. İnsanlar masalara otururdu. Sıkışıktı; her şey sabitlenmişti, mesela kötü hava koşullarında çarpı tangırdamasınlar diye tavalar duvara cırt cırtlı bantlarla yapıştırılmıştı. Midesi, kemerin karnına yaptığı eziyete karşı birkaç içsel gayzer püskürttü. Karnına baktı. Ne hali var da harekete geçiyor, diye düşündü. Bomboştu. Hain mide.

“Erik boğuldu,” dedi nihayet. “El uzattım… Karanlıktı… Tutmadı elimi. İçiyorduk…”

Shin başını eğdi. “Üzücü.”

Anı taptazeydi; elleriyle gözlerini kapadı. Erik’in dün gece yanında olması ve şu anda olmaması arasındaki çizgi çok belirsiz, çok ani, çok garipti. Başat fizik kurallarından biriydi; madde yok edilemez, sadece değiştirilebilirdi. Ama Erik’in tümden yokluğu yasaya meydan okuyordu. Bedensel kabuğu dipte, kumlardaydı ama kalanı, sesi, eylemleri neredeydi?

Shin hafifçe öksürdü. “Kaptan sizle konuşmak ister. Bir yerde duracak vaktimiz yok, o yüzden maalesef Güney Amerika’ya gidiyorsunuz.” Bir an duraklayıp Thom’un söylenenleri sindirmesini bekledi. “Yiyecek bir şeyler hazırlayayım mı?”

Thom sessizce evetledi. Her yer uyardı. Dünyanın sonuna götürün beni, diye geçirdi içinden. Yaşantısını ele geçiren karanlık anafora verdi kendisini; ne yöne savrulduğunun önemi yoktu. Kötücül, karşı konmaz bir güç onu kendi okyanusuna hem mecazen hem gerçekten çekiyor görünüyordu.

Shin, çırpılmış yumurta ve kızarmış ekmek getirdi ve Thom, hırsla kopardığı buğdaylı beyaz ekmeği, midesinde daha sonra yaşayacağı keşmekeşi düşünerek kendisini cezalandırmak üzere yedi. İyi olmak istemiyordu. Vicdanı bu anaforun yaratılmasında ne kadar rol oynamıştı, merak etti. Yıllar yılı süren tembellik ve ataletten sonra bu ayaklanmada sorumluluk sahibi miydi? Yemekten sonra biraz düzeldi ve ilk defa dikkatini Shin’e yöneltti.

Ve birden bulmacanın bir parçası yerine oturdu; beyni, çözümcü beyni komplo teorisinin patlamasıyla dehşete kapıldı. “Sen… Sen İyiNiyet’teki adamsın!”

Shin güldü. “Evet, İyiNiyet’teki adamım. Diğer şeylerin yanında ayrıca ev sahibinizim.”

“Ne işin var burada? Sen”—parmağını Tree’ye salladı—“İyiNiyet’teki adam olduğunu biliyordun bunun!”

“Saatlerdir ayaktayız,” dedi Tree. “Konuştuk.”

“Kabahat senin it herif.” Thom ayağa kalktı, neredeyse kafası alçak gemi tavanına değecekti. “Lanet koltuğu en baştan alsaydın bunların hiçbiri gelmeyecekti başımıza.” Uzandı, Shin’i yakaladı ve ayağa çekti.

“Eh, iyileşmişiz anlaşılan.” Komuta tınlamasına sahip sert bir ses geldi kapıdan. Kot pantolon ve süveter giymiş, ellilerinde, yakışıklı, berber eli değmesi gereken rüzgârdan dağılmış gri saçlı bir adamdı gelen.

“Ben, Robert,” diyerek Thom’a elini uzattı. “Aşçımı serbest bırakmanı tavsiye ederim.”

“Sahtekârın teki bu adam,” dedi Thom. “Portland’daki İyiNiyet’te çalışıyor ve tüm bunların sorumlusu.” Shin’in yakasını bıraktı.

Kaptan içten bir kahkaha patlattı. “Pek hoş! Oturma odasıyla denizde sürüklenen tipsin sen, değil mi? Cidden, gördüğüm en tuhaf şeylerden

biriydi. Sel felaketi mi yaşandı diye yetkilileri bile aradım. İnsanların sel sularına kapılıp oturma odalarından sürüklendiğini düşündüm!" Kaptan bir fincan kahve doldurup masaya geçti.

"O…" Thom nereden başlasın bilemedi. Konumu pek sağlam görünmüyordu. İnanılmayacağına şimdiden karar vererek, "Koltuğumuzu İyiNiyet'e götrümeye kalktık," dedi "ve bu adam almadı. Sonra başka bir yerde daha karşımıza çıktı ki tuhaftı ve orada da almadı koltuğu ve işte, koltuktan kurtulmaya çalışıyorduk, her şey böyle başladı." Thom kendisini Erik gibi hissetti ve son gören kişi sıfatıyla Erik'in rolünü miras alıp almadığını düşündü.

Robert, parmaklarını saçlarında gezdirerek kafa salladı. "Anlıyorum." Gülümsemememeye çalışıyordu. "Shin," dedi, "en son ne zaman karaya çıkmıştın?"

"Japonya'da," dedi Shin. "Üç ay kadar önce."

Thom yardım için Tree'ye baktı ama Tree kargaburnunu ve tellerini çıkarmış, bir gemi yapıyordu. Denize ilk bunları, lanet kargaburnu ve telleri atacağım, diye düşündü Thom. Tree'den hemen önce; ardından Shin'i, sonra da kendimi.

"Önemli değil," Shin, kaptana baktı, "dert etmiyorum… Aslında üç kişiymişler."

"Ya," dedi Kaptan, yüzü karardı. "Bilmiyorum. Üzüldüm. Denizde adam kaybetmek, kayıpların en zorudur."

Thom sessizce evetleyerek bakışlarını ayaklarına indirdi.

"Tabii bir koltuk, denize en uygun tekne değildir. Yaşadığınız için ikiniz de çok şanslısınız. Koltukların yüzebildiğinden bile haberim yoktu."

Thom utanç içinde birkaç defa daha kafa salladı; başı hâlâ hindistancevizi gibiydi, dalgalar beynine acı vererek çarpıyordu.

"Koltuğu gemiye almayacaktım ama Shin, mürettebatın koltuktan hoşlanacağına ikna etti beni. Neyse, bir ara öykünün tümünü dinlemek isterim. Önümüzde haftalarca zaman var. Shin belki sizi karaya bırakacak vaktimin bulunmadığını söylemiştir. Kusura bakmayın ama durum böyle; programın gerisindeydim ve yoldan oturma odası toplayacağım aklıma

gelmemişti. Güney Amerika televizyon istiyor ve şirket iki hafta önce orada olmamı istemişti."

Thom, bir şeyler borçlu olduğunu düşünerek kafasını kaldırıp kaptana baktı. "Bizi aldığınız için teşekkürler," dedi. "Nankör görünmek istemem."

"Önemli değil," dedi Robert.

"Koltukta bir dizüstü görmediniz, değil mi?"

Kaptan güldü. "Gördük. Leş gibi bira kokuyordu. Havalandırsın diye bizim bilgisayarcıya verdim. Bu arada istersen yukarıda bilgisayar odamız var. Herhalde ailelerinize yazmak ve sizi kurtarsın diye sahil güvenliği yollamalarına gerek kalmadığını bildirmek istersiniz. Ve tabii, diğer arkadaşınızın ailesine haber vermek de size düşüyor."

Tree gemisini bitirdi ve kaptana uzattı.

"Pek güzel." Kaptan tel heykeli elinde evirip çevirdi. Tree yirmi santim uzunluğunda karmakarışık bir gemi iskeleti yapmıştı. "Bunu yol ücreti karşılığında alıyorum."

Kaptan birlikte akşam yemeği sözü vererek çıktı ve Thom bakışlarını Shin'e çevirdi.

Shin, "Bazen kimi şeyler açıklandığında daha az anlam ifade eder," dedi. "Ama anlaşılma eksikliği önemlerini eksiltmez."

"Ne demek bu şimdi?"

"Kaderim o koltuğa sizinki kadar bağlı demek."

Thom ağzı açık bakakaldı. "Ne?"

"Benim görevim koltuğu götüreceğiniz yere götürmenizi sağlamak."

"Peki, kaptanı karaya çıkmadığın konusunda nasıl kandırabildin?"

"Gemiden hiç ayrılmadım. Japonya'dan beri karaya çıkmadım."

"E ama demin İyiNiyet'teki adam bendim dedin?"

"Öyleydim. O da bendim. Bazen kimi şeyler açıklandığında daha az anlam ifade eder."

Thom hiddetle Tree'ye döndü, beriki omuz silkti. "Bir şey demeyecek misin? Tuhaf gelmiyor mu sana bunlar?"

"Fazla düşünmüyorum üstünde."

"Fazla düşünmüyormuş," dedi Thom. Bir tutam saçını tutup çekti. "Düşünmüyormuş fazla."

“Normalin biraz dışında, farkındayım ama işin gerçeği, normalin yüzeyi altında bir anormal tabakası yatıyor. Genelde yüzeye çıkmıyor. Sen sadece rastladın. Ben de. Ve sana bir görev verildi.”

Thom anlamsızlık karşısında köşeye sıkışmış gibiydi. Arka çıkma babında, en azından makul bir tepki verebilecek Erik’e güvenebilirdi. Barsakları kasıldı, karnına keskin ağrılar saplandı, hava gazla doldu. Bilgi ağırlık çağda bir insanın en büyük becerisinin bilgi sentezleme olduğunun söylendiğini duyduğunu hatırladı. Günde yüzlerce ayrı web sitesine bakmaya ve sadece genel yapı veya tondan bilginin değerini ve önemini kestirmeye alışıktı. Ama bu? Duyduklarına bir anlam dahi veremiyordu. Shin’in gözleri sulanmıştı. Gazdandı muhtemelen. Thom’un kaçmaya, bir-iki saatliğine gayri-insani bir yere kaçmaya ihtiyacı vardı. Tree ayağa kalkmıştı ve odanın Thom’a en uzak köşesindeki tavaları inceliyor görünüyordu. Bilgisayar odasına girmeli, kapısına barikat kurmalıydı. Gaz iyice sıkıştırınca tuvalete gitmesi gerektiğini fark etti. Shin’e, “Ne müthiş,” dedi ve merdivenlere davrandı. “Mobilya taşıyıcısıyım. Üçüncü türden!”

Tuvalette biraz vakit geçirdikten sonra, aralarında belli ölçüde üne kavuştuğu birkaç tayfayı aşıp bilgisayar odasına erişti. Tayfalar ya yüzen koltuklara dair şakalar yaptılar ya da böyle aptal işi bir eyleme kalkışmasına yönelikliği bariz bakışlarla izlediler. Erik’in başına gelenleri bilenler başsağlığı dilediler, kendi öykülerinden bahsettiler.

“Bilgisayarcı” odada Thom’un dizüstüyle uğraşıyordu ve tanışma faslının ardından Thom elemanın düzen takıntılı, toplumsal açıdan başarısız bilgisayarcı tiplerden olduğunu anladı. Dizüstü bilgisayarı verip çıktı ve Thom, bilgisayar sanayinin bu tiplerle doluluğuna şükretti. Bilgisayarından belli belirsiz bira kokusu yükseliyordu. İçi kalktı ama dert etmedi.

Dizüstünü geminin şebekesine bağladı ve Sheilene’e beş satırlık bir e-posta yazabilmek için bir saatini harcadı.

Sheilene,

Bunu başka türlü söylemenin pek yolu yok. Bir şekilde koltuk üstünde denize ulaştık, kaybolduk… Erik boğuldu. Şimdi bizi alan bir gemideyiz ve Güney Amerika’ya gidiyoruz. Tree iyi.

Şaşkınız ve Erik'in yasını tutuyoruz. Haberi böyle verdiğim için beni bağışla. Ailesine nasıl ulaşabileceğimi hiç bilmiyorum. Deniyorum.

Sevgiler, Thom.

İnternette Erik'in ailesine dair endişe içinde birkaç arama yaptı. Jean'den bir e-posta gelmişti: Astoria'da bekliyordu, ne cehennemde kalmışlardı? Tree'nin arayışa iyice inandığını ekleyerek aşağı yukarı aynı içerikte bir yanıt yazdı. İçinden Jean'e Güney Amerika'da buluşmak isteyip istemeyeceğini sormak geldi. Ya da her nereye gidiyorlarsa. Jean… Beyin, daha ağır davranması, romantik ilişki olasılığından sakınması gerektiğini bilerek geri çevirdi. Annesine yazdı, bir daire bulduğunu ve Portland'da yoğun çalıştığını söyledi, kedileri sordu. Eski işverenine bir projeye kapandığını ve birkaç hafta boyunca bira almaya bile çıkacak vakit bulamayacağını bildirdi. Bir tane de kendisine yazdı.

Sevgili Thom,
Lütfen değecek bir iş yap.
Anaforu kontrol etmeyi öğren.
Buğday yemeyi kes!
Sevgiler, Thom.

E-posta kutusu yeni yarım düzine başvuru reddi ve koltuğu satın almayı teklif eden kişiden gelen bir mesaj barındırıyordu.

Thom,

Bir koltuk için on bin dolar biraz fazla. Fiyata şaşırdım; belki şaka yapmışsındır. Neyse, anlaşılan koltuğu çok istiyormuşum ve evimde ne hoş duracağını düşünmekten kendimi alıkoyamıyorum. Parayı nereye yollayayım? Çabucak halledelim bu işi.

—dem

Thom gözlerine inanamadı ve e-postayı defalarca okudu. Hepsi alay etmek için bir numara mıydı? Beyni bu kadar insanın sırf Thom'u kafalamak için örgütlenmesine dair mantıksal sorunları kabataslak sıraladı. Thom'un aklı sağlığının sınırı neydi? Bilgiden yoksun inanç, kanıt görmeden inanmak doğasına aykırıydı. Tümdengelim ve mantık programlama sanatının iki elzem unsuruydu ama tuhaflıkların sayısı

tümevarımsal bir kanıta gidiyordu. İkinci derece kanıtlar. Her şeyi reddetmekle bir yere varamayacaktı. En iyisi bu işin nereye gittiğini görmek için eldeki kartları oynamaktı. Bir yanıt hazırladı ve koltuğun fiyatının yüz bin dolara yükseldiğini yazdı. Niye olmasın? Koltuk bülteni sayfasına girdi ve bir referans kütüphanecisiyle evlenip New York'a yerleşmiş eski bir kız arkadaşından gelen mesajı gördü. Mesaj yan yanan dizilmiş bir sürü anlamsız harften oluşuyordu. Anlamsız metnin en üstündeki karakterlerden yıllar önce kendi aralarındaki mesajları şifrelemekte kullandığı kod anahtarını tanıdı. Paranoyak bir kızdı.

16:04 / ip 212.55.1.8 / doğrulandı

Thomas. Hep en tuhaf boklara bulaşırdın zaten. Ama sana dökecek bokum var. Ne yapayım, insan dudaklarından bok misali alaycılık dökülmesin diye parmaklarını çatırdatmaya başlamadan önce "Aşırı verimli kişilerin yedi alışkanlığı" kitabı için fazla talep bulamıyor.

Diyeceğim, sorduğun zırvalar için bir gün boyunca sağı solu dürtükledim. Sonra öğrendiklerimi kuşanıp bülten sayfasına geri döndüm ve birilerinin sana koltuğu satmanı (!) teklif ettiğini gördüm. Umarım bunları okuduktan sonra satmamaya karar verirsin. Evet, paranoyam azdı, evet, fazla paranoyak davrandığımı düşündüğünü biliyorum ve hayır, umurumda değil. Bunları okuyorsan mesajı nasıl deşifre edeceğini hatırlamışsındır.

Utanmadan her şeye inandığım ve sen hiç utanmadan neredeyse hiçbir şeye inanmadığın için çeşitli konularda anlaşamadığımızı biliyorum. Gerçi sende de fazla inanan kızlara tutulma gibi bir eğilim var. Gizli kalmış bir arzu mu yoksa? Ya da zıtların çekimi şeyidir. Neyse, sana inanmayacağın bir şeyler buldum. Bazıları binlerce yıl eskiye dayanıyor. Açıkçası çoğuna inanmamalısın zaten. Ama koltuk tarihçelerinde kesin bir şey var, ister ünlü olsun, ister büyü amacıyla kullanılmış veya büyüye dair hakkında söylenceler çıkmış olsun, hiçbiri iyicil görünmüyor. Belki genel anlamda insanlık tarihinin kötücüllüğünden ve gerek güncel gerek geçmişe ait yazılarda iyicilliğe fazla yer bulunmadığındandır. Tarihin ne kadar azının gerçek anlamda iyilik veya kahramanlık içermesi çok dikkat çekicidir ve belki en ufak kahramanlıklara bile onca şarkı düzülmesi bu yüzdendir. Ya da belki ben bu sersem yaratıklarla geçinemiyorumdur. Başka bir türden olmak için çok mu geç?

1) Yaratıklardan bahsetmişken, işte sana UFO dosyalarından hoş, minik bir söylence: Bildiğin gibi, UFO tayfası ikiye ayrılır. Uzaylıların kötücüllüğüne ve insan zihinlerini ele geçirmeye çalıştıklarına ya da insanlığı tümden yok edeceklerine inananlarla uzaylıların cana yakınlığına inanan

ET tipleri. Sana bulduklarım ilk gruptan. Anlaşıldığı kadarıyla uzaylılar Dünya’ya bir koltuk bırakmışlar (insanlara zararsız görünecek bir şey yerleştirmeyi düşünmüşler. Herhalde) ve koltuk aslında dev bir antenmiş. Bu antenin ne işe yaradığı tartışılır durumda. Kimileri yayın dalgaları üstünde gücü olduğunu ve televizyon programlarını kontrol ettiğini veya içlerine mesajlar yerleştirdiğini öne sürüyor. Diğer elemanın dediği gibi daha fazla atalet falan, herhalde. Kurumsal Amerika’nın boklarını almamızı uzaylılar mı sağlıyormuş yani? Aman ne rahatladı içim. Bir başka iddiaya göre koltuk bilinmeyene, normal ötesine, işte, esasen mantık ve fizik kurallarının terse çalıştığı başka bir dünyaya yönelik bir anten. Anten lafı ilginç… Böceklerin etraflarını algılamak için antenleri vardır. Arabalarda anten radyo sinyallerini yakalamak için vardır. Radyo istasyonlarında yayın yapmak için anten vardır. Yani antenlerin işlevi çok. Eğer iki yönlü, alma ve yayınlama iletişimin varsa o zaman anten bir geçitle, bir kapıyla karşılaştırılabilir demektir.

2) Bu, benim kitabıma göre hastalıklı bir şey. Bir barbar büyücü kral varmış (nasıl kitap adı sence?) ve anlaşıldığı kadarıyla para kaynaklarına yıldırım saldırı türü saldırılar düzenleyerek Roma İmparatorluğu’nun çöküşünde epey büyük rol oynamış (hakkını teslim etmek gerek). Gerçi fazla gün yüzü görmeyen kitaplarda Romalıları mahvedenin bu olmadığı ileri sürülüyor. Meşgul adammış. Anlaşıldığı kadarıyla büyülü bir koltuğun üstünde bir sürü kadınla (gene anlaşıldığı kadarıyla Romalı kadınlar) yatmış. Orgazma ulaştıklarında (aygırın tekiymiş anlaşılan) derhal ölüyorlarmış ve koltuk ruhlarını emiyormuş. Bir başka koltuk/ruh öyküsü. Neyse, koltuk Romalılara hediye edilmiş. Bir çeşit büyülü Truva atı yani. Tabii Romalılar yumuşak şeylerden hoşlanırmış. İngilizler veya İngilizler İngiliz olmadan önce ne idiyseler onları yağmaladıklarına Romalılara çok gülerlermiş çünkü yanlarında oturmadan önce altlarına yerleştirmek üzere yumuşak yastıklar taşırlarmış. İngilizler Romalıları bir avuç süt çocuğu zannetmişler yani. Neyse, koltuğun siyasi çevreleri birbirine kattığı söyleniyor ama fazla ayrıntı bulamadım. Ruhlarla dolu bir koltuk üstüne oturana ne yapar? Roma’da fazlasıyla ahlâksızlık ve ahlâk yokluğu çekildiğini söylemeye gerek yok.

3) Pandora’nın Kutusu’nun bir tür oturma birimine gizlendiğini söyleyen bir dipnota rastladım. Başka bilgi yoktu. İlginç ama.

4) Bu ilginç: Pek beğendiğim, çok saygın bir tarihçi var ve takma adla inanılırlığı daha düşük kitaplar da yazıyor… Bunu bilmemin nedeni kütüphane müdavimi olması. Bir kitabında Eski Ahit’ten çıkarılmış bir takım bilgiler bulduğunu öne sürüyor. Bu bilgiler kısaca Tanrı, bilgi elmasını yürüttükleri için çok kızıp cennetten kovaladıktan sonra Âdem ile Havva’ya bir tür hediye vererek barışma numarası çektiğini iddia ediyor. Anladın tabii. Verdiği hediye bir koltuk veya o dönemde neye koltuk deniyorsa işte oymuş. Kim bilir, belki çam dalından yapılma bir oturma eşyasıydı. Bu

tarihçi insan doğasındaki tek en büyük kusur, ileriyi görememektir iddiasında. Geçmiş ve geleceğe dönük nesilleri kapsayan bir görüşümüz yok, tür değil, birey olarak düşünüyoruz ve bu nedenle hep aynı hataları yapıyor, bir asırdan ötekine aynı savaşları yaşıyoruz diyor. Bu iddiaya çevreden, küresel ısınmadan, devam eden din savaşlarından, türlerin yok oluşundan falan bahsetmekten öte dalmama gerek yok. Örnek çok. Elmanın kendisi kötü değildi; bilgi kendi başına asla kötü değildir. Yanlış kullanılan bilginin sonuçlarını ve etkilerini öngörememek esas kötülüktür. Anlaşıldığı kadarıyla Tanrı, Âdem ile Havva'ya koltuk kılığında bir görüş-engelleyici vermiş. Âdem ile Havva veya soylarından gelenler oturduğu sürece koltuk gücünü koruyacakmış. İntikamı buymuş Tanrı'nın. İnsanlar ileriyi göremedikleri için asla barış içinde yaşayamayacaklarmış.

Tabii o günlerde Tanrı, Yeni Ahit'te dönüştürüldüğü Noel baba kılıklı yumuşak elemandan çok daha sertmiş. Ebediyete dek sürecek intikamı vermeyecek denli âlicenap değilmiş.

5) Bunlar benim için o kadar eğlenceli değil ama elimizde sosyologlar, antropologlar vesaire tarafından yazılmış, koltuğun uygarlığın en beter yönünü simgelediğini anlatan altı-yedi tane kitap var. Temelde bir toplumun kendini aşmaktan vazgeçince koltuk yapmaya ve kullanmaya başladığı söyleniyor. Koltuk çabasız yaşamın simgesi. Atalete, tembelliğe, şişkoluğa teslim uygarlıkları simgeliyor. Kabaca patates çuvalı misali oturmak dediğimiz şeyden bahsediliyor yani. Hatta bir koltuğun insanı nasıl yönlendirdiğini bile anlatmışlar. Edilgenliğe teşvik ediyormuş.

Kütüphanecinden bu kadar. E, ne yapıyorsun peki koltukla? Ben merak ederdim. Ve paranoyaklaşırdım! Zinalı bir ziyaret için devasa yakışıklılığını ne zaman getireceksin buralara? Koltuğu da getir, görelim bakalım ruhumu kaybediyor muyum içinde. (dalga geçiyorum… Bu cümle bile içimi ürpertti. Yani koltukla ilgi şaka yapma kısmı, diğeri değil… Yani, burada zaten güzel bir koltuğum var; yatağım da, onu diyorum… Jim işteyken yani…)

Sevgiler, Clare.

Thom gülümsedi. Clare her daim flörtçüydü. Ender ama çekici bir saflık ve paranoya karışımına sahipti. Parmaklarını masada tıkırdattı ve kendine bir şeylere inanma izni vermeye başladığını fark etti. Shin'e, Tree'ye ve Clare'e inanacaktı ve bunu itiraf etmek, olabilirliklerin ağırlığının bilincine sızmasına yol açtı. Bilgi akışı başını döndürdü. Kalktı ve güverteye çıktı. Yağmur her yanı sırılsıklam etmişti ve havanın kokusu inanılmaz güzeldi. Bir an yağmurun okyanusa inişini, kuyuya yağan, sağa sola savrulan minik damlacıkları seyretti. Erik oralarda bir yerlerdeydi. Cesedi oralarda bir yerlerdeydi. Dipte bir yerlerde. Erik'le tuzlu su arasındaki özel kütle çekimsel farkı geçişim[20] dengeliyordu.

Tree'yi gemi kütüphanesinde, önünde bir sürü kitapla buldu. Geminin bir kütüphanesi vardı! Melville[21] görse ne derdi?

Clare'den öğrendiklerini Tree'ye özetledi.

"Müthiş," dedi Tree.

"Öyle mi? Âdem ile Havva olayı ne zaman yaşanmıştır? Kaç yıl önce, sekiz bin mi? Elimizdeki koltuk çok yaşlı." Ellerinde gezegendeki en değerli şeylerden birini bulundurduklarının fark edilişi içinde bir heyecan ve korku gıdıklanışı doğurdu. *Becerebildiğince uzağa kaç,* diye uyardı beyin.

"Çok yaşlı." Tree bir İncil'in sayfalarını artıyordu. "Başka metinler lazım bize," dedi.

"Öyle," dedi Thom. "O kadar yaşlıysa, pek çok kültürel değişime yayılmıştır. Eden sonrasında çok-tanrılı bir sürü kültür var. Görünüşe göre ya çok yaşlıya —Âdem ile Havva, Romalılar, Pandora— ya da uzaylı seçeneğini dışlamadan çok yabancıya bakmak durumundayız. Çok fazla soru var. İnanmazken daha kolaydı ama inanmak dipsiz bir gizem kuyusunu açıyor."

Ufak bir sarsıntıyla geminin alıştıkları tekdüze mırıltısı değişti. Thom, soran bakışlarla Tree'ye kaş kaldırdı. *Programda bir durak var mıydı?*

Tree, geminin hareketini görmezden gelerek, "Erik'i özledim ben," dedi.

"Ya." Thom, Tree'nin ifadesinde herhangi bir suçlama iması bulunmayışıyla rahatlamıştı. Tree'nin gizemli ilgisizliğine, mesafeliliğine şaşıyordu. Yası ölçmek kolay değildi. Gerekli bir miktarı var mıydı? Erik gün boyu aklına gelip gitmişti. Suya uzattığı tembel, sarhoş elinin ve Erik'in olması gereken yerdeki sessizliğin anısıyla bir saat geçirebilirdi. Kabahat onda değildi. Erik'in, sarhoş itin eli orada olmalıydı. Onda da hata vardı. Umudu nasıl kolayına bırakıvermişti? Tree'yi de boğmayı düşünmüştü; suçluluk duygusu çalar saat çınlamasıyla uykulu beyin kıvrımlarına doldu. Ölü, ölüydü. Ölüler yalnız *Yıldız Savaşları*'nda hologram kılığında geri gelip teskin edici konuşmalar yapardı. Erik'in bıyığını bir daha hiç göremeyecekti.

"Düşlerimde hep üç kişiydik." Tree'nin gözlerinde masum, bomboş bir bakış vardı.

Geminin motorları durdu ve Thom bakmak için dışarı çıktı. Koltuk dışarıdaydı ama yağmurda değildi ve tayfalardan birisi üstünde uyuyakalmıştı. Thom adamı sarstı, ardından bir daha, var gücüyle sarstı.

Adam'ın kalkışı Erik'inki gibiydi. Yere yuvarlandı, Thom'a kuşkuyla baktı, abartılı göz kırpışlarla ayılmaya çalıştı. Bakışları hâlâ ayıklıktan binlerce kilometre uzaktaydı.

Derken kaptan geldi ve tayfa birdenbire ayılıverdi. Meşgulmüş gibi görünmeyi becerdi ve hafifçe sallanarak uzaklaştı.

"Eh," dedi kaptan, "sudan ne çıkardık, tahmin edemezsin. Balık avına benzedi bu seferimiz. Az evvel yarı boğulmuş, yarı donmuş Meksikalı bir delikanlı bulduk. Boğulmuş bir maymuna benziyordu. Kendimi gerçekten kahraman hissetmeye başladım."

"Meksikalı bir genç mi?" dedi Thom.

"Tek kelime İngilizce konuşmuyor. Berbat haldeydi. Doktor bakacak birazdan. Gemide konuşmaya çalışacak iki Meksikalı adamım var ama şimdilik en iyisi dinlenmeye bırakmak. Gençle konuşan adamım hepten ipin ucunu kaçırdığını, tümden sanrılı olduğunu söyledi."

"Görebilir miyim?"

"İspanyolcan var mı?"

"Yok."

"Kusura bakma o zaman. Karantina durumu. Biliyorum, muhtemelen kendine yakın hissettin ama şimdi yanına gitmen işe yaramaz. Toparlandığında senle bir çevirmen yollarım, o zaman içini dökersin."

Thom,

Beni artık hiç aramamana rağmen, umarım iyisindir. Bir cep telefonu alsam ondan arar mıydın beni?

Carter evvelki gün öldü; üzüleceğini biliyorum. Belki cenaze için eve gelmek istersin demiştim. Şimdilik bahçedeki kulübede ama hava çok soğuk —altmış santim kar var yerde— sen eve gelene kadar idare edecektir. Bekleyeceğim seni. Ama acele et çünkü tek başıma yapmak istemiyorum.

İş yerinden sana ulaşmaya çalıştım ama beni on dakika beklettiler telefonda. Santralinize bir baktırır mısın, lütfen? Sheilene'i de aramaya çalıştım ama karşıma telesekreter çıktı.

Umarım iyisindir hayatım.

Sevgiler,

Annen.

Shin mutfakta, yemek sonrası masaları topluyordu ve Thom içeri girer girmez açlığın içine çöreklendiğini fark etti.

"Selam, Shin." Thom sesine uzlaşmacı geleceğini umduğu bir ton vermeye çabalamıştı.

"Thom." Gülümseme ve baş selamı. "Seni gördüğüme sevindim. Düşünecek zaman bulabildin mi?"

"Evet, evet, düşündüm. Lazanya mı şu?"

Shin yanıt vermeden bir tabak lazanya, salata ve ekşi mayalı ekmek getirdi.

Thom, ekmeği daha sonra düşünmek üzere tabaktan uzağa itip hamurlara temkinli yaklaşımı boş vererek yemeye girişti. Tayin mi edilmişti bu adam yani? Koltuğu gözlemek için mi? Yoksa niye? Bülten sayfasında söylenenlere dair ne biliyordu? İnanma düğmesine basılmıştı artık ve başkalarının koltuğu ele geçirmeye çalıştığını biliyorken Shin'in aynı şeyin peşine düşmediğini nasıl bilebilirdi? Bülten sayfasındaki söylencelerin hemen hepsi koltuğu paha biçilmez kılıyordu.

"Her şeyi açıklamanı bekliyorum, Shin. Kural icabı artık her şeye inanıyorum; yani buyur, koltuklarla ilgili ne kadar boktan fantezi varsa anlat. Dikkatim tümüyle sende. Ha, bu arada, ya koltuğu götüreceğiz ya da tayfalardan bir kısmının komaya girme riskini göze alacağız."

"Pardon?" dedi Shin.

"Koltuğa oturunca uykuya dalıyorsun ve uyandırılman neredeyse imkânsızlaşıyor."

"Ya. Denizin ortasına böyle mi geldiniz yani?"

Thom omuz silkti.

"İlginç." Çelik süngerle ocağın üstünü ovalıyordu. "Bildiklerimi anlatayım ama muhtemelen hayal kırıklığına uğrayacaksın."

"Dinliyorum."

"Tek başıma değilim. Bir konseye üyeyim ama diğer üyeleri tanımama izin yok. Sadece beni konseye sokan kadını tanıyorum. O da sadece iki üye tanıyor: beni ve kendisini konseye alan adamı. Bir takım beceriler öğreniyoruz ve gözcülük için bazı şeyler veriliyor. Kaç kişiyiz, hiçbir fikrim

yok. Yaptığımızın büyük kısmı çeşitli… Eh, çeşitli çağlardan kalma nesneleri gözlemek. İnsanlığın bütün olarak kendisine gereğince bakacak olgunluğa evrimleşmediğine ve çoğu durumda gerilediğine inanıyoruz. Yani konsey, türümüzü kendi kendisini yok etmekten korumaya çalışıyor.”

“Pek asil,” dedi Thom. Çatalını doldurdu.

“Göründüklerinden çok daha fazlası olan bir takım nesneler var günümüze ulaşan. Ama bu nesneleri kendilerine isteyen, kendi çıkarlarına kullanmaya niyetli bir takım koleksiyoncular da var.”

Thom, dolu ağızla ve neşeyle, “Hepsine inanıyorum,” dedi. Ekmeği eline alıp seyretti. “Ne varsa söyle. Anlayacağıma dair söz veremiyorum gerçi.”

“Belirsiz çok şey var ve açıkçası yanıtlara sahip birisini tanımıyorum. Üçünüz arayışı gerçekleştirmek için özenle mi seçildiniz yoksa arayış üçünüz bir araya geldiğiniz için mi doğdu, bilmiyorum. Tek bildiğim, uzun süredir beklemede kalan bir durumun aniden olgunlaştığı. Presto!” Shin’in son lafı kızarmış ekmeğin makineden aniden fırlayışı gibiydi.

Thom, hafifçe açık ağzında yarı çiğnenmiş ekmek lokmasıyla durakladı. İnanılması en zor gelenin kendisinin önemli bir şeyde rol alması, kendi ufak inek çevresinin dışından birilerinin kendisiyle ilgilenmesi olduğunu fark etmişti. Yaşamı boyunca ne zaman bir şey için seçilmişti? Vurmayı başardığı ender anlarda top daima havan mermisi misali sahanın uzaklarına uçmuştu. Ama o zamanlarda bile Küçükler Ligi’ne seçilmemişti. İnsanın kıyaklık derecesi eksideyken yetenek —herhangi bir spora aşırı yeteneği de yoktu zaten— ne işe yarardı? Ya bu? Thom’du o. Seçilmemişlerdendi. Onlarca yılını almıştı ama sonunda rolünü kabullenmişti.

Shin yanıt bekliyordu.

“Tamam, haklısın, neden bahsettiğine dair en ufak fikrim yok. Koltuğu anlat o zaman.”

“Koltuğa dair bilgim neredeyse sıfır. Senin de bir şey bilmemenin muhtemelen zararı yoktur. İçgüdü ve sezgiler bilgiden daha fazla işe yarayabilir. Muhtemelen anlamışsındır; koltuk kötü. En azından doğası kötü etki yaratıyor.”

“Nereye götürüyoruz peki?”

“Güvenli bir yere. Güvenli tek yere.”

“Yapma ama! Yardım et biraz.”

“Nereye götüreceğinizi bilmiyorum. Tree’ye sor. Daha iyi bir fikri olabilir. İsim veremez ama görmüştür belki. Hepinizin bir özelliği var. Tree’ninki de bu.”

Erik’in Tree’ye taktığı adı, düşçüyü hatırlayan Thom, “Peki, tamam,” dedi. “Koltuk bize belli bir yön mü gösteriyor. Yani bazı yönlere gittiğimizde hafifliyor mesela.”

“Ya da gücü azalıyordur. Bir yönde gücü artıyor, diğerinde azalıyordur.”

“Ne?”

“Fikir sadece. Ama başlangıç için işinize yarayacağı kesin.”

“Fikir,” diye tekrarladı Thom. “Senin işin ne peki?”

“Benim işim, işin bitirilmesini sağlamak. Karışanları engelliyor ve devam etmenizi sağlıyorum. Koleksiyoncuların sizi duymasını engellemeye uğraşıyorum ve bundan sonra sonuna dek size eşlik edeceğim. Koltuk görevine atanmış birden fazla konsey üyesi bulunabilir. Bilmem yasak.”

“Ne, senin hoca-hanım günün birinde üç kişi bir koltuk taşıyarak gelecek mi dedi yani?”

“Öyle bir şey.”

Thom tabağını temizledi; çok daha toparlanmıştı. Derken buğdaylı ekmeği ve buğdaylı hamurları yediğini ve kısa süre içinde midesinin cadı kazanına dönüşüp zehirli gaz salmaya başlayacağını fark etti.

“Şu çifteli elemanlara müdahale gibi mi mesela?” dedi. “Pek yardım görmedik orada.”

“Kusura bakma. Küçümsemişim biraz. Ama inan, Güney Amerika’ya vardığımızda daha beterini göreceğiz.”

“Daha beteri mi?”

“Ha, lafı geçmişken, web sitende söyleyeceklerine dikkat etmelisin.”

“Biliyor musun onları?”

“Elbette. Koleksiyoncular da biliyor. Ve şifrelemenin bir işe yaramayacağı kesin.”

Thom’un tüyleri ürperdi.

“Koltuk neyin nesi, bilen yok ama herkesin fikri var ve güçleri gayet açık,” dedi Shin. “Mısır lahitlerinde bulunanlar veya bakıldığında güç toplayan sanat eserleri gibi, güçle ilintilendirilen bir sürü nesne var. Habersiz, cahil bir çağda yaşıyoruz ve elimizde bilimin üretmediği çok az kudret nesnesi var. Maddiyat çağında, bilim çağındayız ve insani

olasılıklardan geriye kalanın çoğu göz ardı ediliyor. Koltuk… Koltuk, ‘O Nesne’. Daha güçlü bir şey varsa bile bugüne dek ortaya çıkmadı. Ne olduğunu, nereden geldiğini bilmemiz gerekmediği kanısındayım. Ama tam şu anda Portland, koltuğun yokluğuyla değişiyor ve değişim bütün Kuzey Amerika’ya yayılıyor.”

“Nasıl değişim?” Thom inanmama ünlemlerini bastırmaya, alaycı gülümsemeyi gizlemeye uğraşıyordu.

“Söylemek için çok erken ama olumlu yönde.”

Thom kafa salladı. Zihninin dönüşmesine izin verdiği boş kaba inanılmaz şeylerin dolmaya başladığını fark etmişti. “Peki, başlangıç için yeterince dinledim. Konuyu başka zaman bitirmemiz gerekecek.” İlk boğucu bulutu gürültüyle saldı. “Affedersin,” dedi. Utanca alışıktı; kaş çatıp gözlerini masaya dikti. “Glüten dayanıksızlığı. Buğday yiyemiyorum.”

“Söylemen gerekirdi. Niye yedin?”

“Evet, niye, diye düşündü. “Bilmiyorum,” dedi. “Affedersin.” Kıpkırmızı kesildi. “Gidip koltuğu taşısak mı?”

Koltuk ortada yoktu. Shin yaşından beklenmeyecek bir çeviklikle fırladı, geminin her iki yanındaki cankurtaran sandallarını saymaya girişti. Thom, eli karnında, kendi özelliğini merak ediyordu.

Shin nefes nefese geri döndü. “Cankurtaran sandallarının hepsi yerinde. Bahse girerim revire götürülmüştür.”

“Revire mi?”

Shin, “Birileri Erik’i öldürmeye çalışıyor,” dedi ve bir merdivenden aşağı atıldı.

“Erik öldü!” Thom sesinin hiddetle çınlayarak mide gurultusuyla karışıp arkalarında bıraktıkları koridorları dolduruşunu duydu.

Shin omzunun üstünden, ya saldığı gazlar ya da bilgi eksikliğine kızan bir bakış yollayarak parmaklarını şaklattı. “Demin kurtardık Erik’i.”

Thom kitaplarda iyi haber aldığında yüreği şakıyan insanları okuduğunu hatırladı. Başka organlar da aynı monologlara girişiyor muydu, merak etti.

Erik’in rengi yanlıştı ve gözlerini çevreleyen karanlık yanaklarına haddinden fazla inmiş görünüyordu. Bıyığı iyice uzamıştı ve denizde

sadece birkaç gün kalmış birisi için şaşırtıcı ölçüde zayıf ve kırılgan görünüyordu. Sanki bedeni kendi kendisini yemeye başlamıştı. Birisi revirdeki yataktan kaldırıp koltuğa yatırmıştı Erik'i. Karlar kadar hareketsizdi delikanlı.

Shin koltukaltlarından kavradı, Thom ayaklarını tuttu ve Erik'i yatağa taşıdılar. Shin nabzını kontrol etti, alnını tuttu, kalbini dinledi.

"Hâlâ hayatta. Bahsettiğin koltuk bungunluğunun yaşamını emeceği fikri düştü aklıma. Koltuk yatanı komaya sokmuyor; uyanma iradeni alıyor. Koltuğu buraya getiren her kimse, bunu biliyordu herhalde."

Shin köşedeki soğutucuyu işaret etti. "Ellerini ayırana kadar epey uğraştılar. Bırakmadı bir türlü."

"Demek öyle kurtuldu… Yüzdüğünü hayal etmeye çalışıyordum ben." Thom soğutucuya artık her şeye baktığı gözle baktı. Belki o da büyülüydü? Uzaylılardan veya tanrılardan gelme kadim bira soğutucusu. Mezopotamya'dan kalma bir nesne, bir mücevher kutusu, bir sanduka, bir define… *Buz kabı işte*, dedi beyin.

"Koltuğu odana taşı ve gözünü üstünden ayırma. Başka birileri var gemide. Akıllıca bir satranç hamlesiydi yaptığı. Görev Erik'siz tamamlanamaz. İyi ki koltuğu alıp gemiden ayrılmadılar ya, öyle yapsalar daha kolay yakalanırlardı. Koltuğu istiyorlar ama esas öncelikleri sizin başarıya ulaşmamanızı sağlamak."

Bir anlığına korkuya kapılan Thom başıyla evetledi. Başka birileri. Yatağa ilişti ve elini Erik'in kalbine koyarak boğuk, yavaş atışını dinledi. Geveze geri dönmüştü.

Tree geldi ve yatağa oturarak gülümsedi. "Üç kişi olmamız gerektiğini biliyordum. Devam edebiliriz artık."

Erik gözlerini açtı ve Shin'i görür görmez irkildi.

"*Hijo de puta, qué haces, no me toques*."

Thom Erik'e baktı ve bir anlığına Erik'i değil, Meksikalı bir genci kurtardıklarını düşündü.

"Şşş… Dinlenmelisin."

"*Pinche penjedo, vas a llevar el sofa o no?*"

"Koltuk? Orada işte."

“*Te voy a mater, cabron, sin no me dejes, voy a matarte*.”

Shin iç çekti. “Eh, İspanyolcası Güney Amerika’da işimize yarayacak. Ne diyor, hiçbir fikrim yok.”

Thom Tree’ye gergin bir bakış attı. “İyi mi?”

Tree omuz silkti.

“Erik,” dedi Thom, “İngilizce konuşabilir misin?”

Erik’in gözleri Thom’la Tree arasında bir odaklanma dansına girişti. Kafasını kaldırdı, ardından gözleri pes etti, gözkapaklarının ardına devrildi ve bayıldı.

“Ah,” dedi Thom. “Konuşamıyor anlaşılan. Yapabileceğimiz bir şey var mı?”

“Gidip doktorla konuşayım, bakalım koltukla ilgili bildiği bir şey var mı? Bunun dışında bırakın dinlensin. Ayıldığında konuşursunuz. Kendine getirebilecek misiniz, bir deneyin derim.”

Gemide bir hafta geçmişti. Thom’un göbeği, Shin’in buğdaysız yiyecek konusundaki mütevazı kaynakları ve öncesinde koltuk taşımak sayesinde göbeği küçülmeye başlamıştı. Üç arkadaş yine birlikteydiler. Gemi doktorunun özenli bakımına karşı Erik’in İngilizce konuşmamasının garipliğine karşı Thom ile Erik, Panamalı tayfa Carlos’a başvuruyorlardı. Thom bu durumu biraz İspanyolca kapma fırsatı bildi ve Erik’e İngilizce sorduğunda İspanyolca yanıt alabildiğini keşfetti.

“Bana birkaç güzel cümle öğret, Erik.”

Erik hâlâ gemi içi emriler uyarınca yatakta yatmak zorundaydı. Donması yüksek ateşe çevirmişti ve anadili hariç eski haline daha yeni dönmeye başlamıştı.

“*Lo que sea mejor por el pais*.”

Thom, Carlos’a baktı. “Ne demek bu?”

“Vatan için en iyi ne varsa, diyor.”

Thom, “Vatan için en iyisi neyse,” dedi ve İspanyolcasını tekrarladı. Yanında taşıdığı not defterine yazdı. İnanmakta güçlük çektiği her şeyi bu deftere yazıyordu. “işe yarar herhalde, Erik. Ama ben daha çok, tuvalet nerede, şunun fiyatı ne kadar, türü cümleleri kastetmiştim.”

Erik gülümsedi. “*Mis labios estan cerrados*.”

Thom yavaşça ve cümleyi gırtlaktan, hece yutan bir aksana bulayarak, "*Mis labios estan cerrados*," dedi. "Ne demek peki?" Carlos'a döndü.

Carlos omuz silkerek, "Dudaklarım kapalı," dedi.

"Erik? Ne işime yarayacak bu yahu?"

Erik dudağını ısırdı ve gözleri muzipçe ışıldadı. "*Son muy buenas, muy importantes, estas oraciones*." Erik, Carlos'a hitap ediyordu. "*Es cierto, él no tiene la oportunidad de aprender espanol que podria usar antes de que llegemos. Estonces, le enseno unas cosas que pueda decir. Es mejor que parezca misterioso que tonto*."

Carlos Thom'a gergin bakarak gülümsedi.

"*A quie es le mas importante*," dedi Erik. "*Puedes usarla en qualquier situacion: Pero mi perro no tiene dientes*."

Thom, yüzünde Erik'in ne dediğini anlamayı bekleyen ıstırap yüklü bir ifadeyle Carlos'a baktı.

"En önemlisi bu, dedi." Carlos zorla gülümsedi. "Köpeğimin dişi yok."

"Erik! Bu mu en önemlisi?"

Erik hevesle kafa salladı.

Thom üç yeni İspanyolca cümlesini, gemide, metal koridorlarda dolaşırken, güverteden denizi seyrederken, annesini, Clare'i, Sheilene'i düşünürken mırıldanarak ustalaşana dek tekrarladı. Portland kentinin kuyruklu yıldız misali uzaklarda soluşunu düşündü.

Aklı Jean'de, yüzüstü bıraktıkları muhabirdeydi. Sırf Thom'a hitap eder görünüşünde bir enerji vardı kızın.

G. Amerika'ya gel, diye yazdı Thom, *Erik yaşıyor! Tam haber bu işte, katıl bize*. Sandalyesinde terledir, masada parmaklarını tıkırdattı ve şöyle yazdı: *Salsa için eş lazım olacak bana*.

O hafta boyunca Tree'yi ender görmüştü. Ne zaman aramaya kalksa ya uyurken ya da Shin'le ateşli sohbetlere dalmış buluyordu arkadaşını. Ayrıca güneye indikçe havaların daha fazla ılındığını fark etmişti. Paranoya kaşıntısı her daim arkasındaydı; gizemli takipçilerinin dikiz aynasında beliriveren polis arabası misali her an ortaya çıkıverecekleri hissindeydi. Erik'i sürekli kontrol ediyordu. Tayfaları, içlerinden birisi Shin'in dediği

gibi, “onlardan” birisi, koltuğu taşıyan kişi mi, anlamak için durmadan süzüyordu.

Kime: thom@sanchopanchez.net

Kimden: demx741@mailhaven.com
Thom,

Anlaşılan benle oynuyorsun. Ama satacaksan, 100 bin ödemeye hazırım. Evet, abartılı bir miktar ve açgözlülüğünden utanmalısın. Ama istiyorum koltuğu ve daha fazla oyun oynamaya niyetim yok. Tamam dediğin anda paranı yatıracağım.
—dem

Kime: thom@sanchopanchez.net
Kimden: obizeait@yahoo.com
Ne yaptığını ya da neyle oynadığını bilmiyorsun. Sizi karşılamak üzere bir gemi geliyor. Ya koltuğu teslim edersin ya sonuçlarına katlanırsın.

Kime: thom@sanchopanchez.net
Kimden: clare@nyc_libray.ny.state.gov

Konu: İkisi bir arada

Hey yakışıklı, bahsettiğim tarihçi vardı ya, senin koltuk işini söyleyince feci ilgilendi ve resmen dizleri titredi adamın. Konuyu araştırıyor ama sana yazdıklarımı gösterdim. Bahsettiğim koltuklardan bazılarının aynı koltuk olduğu fikrinde! Yani belki barbar kralın elindeki Âdem ile Havva’nın koltuğuydu, falan filan. Kim bilir, kim bilir ama ileteyim dedim sana. O koltuk sahiden sendeyse gerçek bir gizemin kapağını açtın galiba. Daha tutulur bir şeyler bulmaya çalışacak ve bir de senle tanışmak istediğini söyledi. Ama açıkçası tuhaf birisi ve ilgilenişindeki yoğunluktan biraz endişelendim… Cesaretini kırar diye G. Amerika’ya gittiğini söyledim. Yolladığın fotoğraflar çok hoştu. Nasıl binmiştiniz o gemiye? Arkadaşların hoş görünüyor. E, var mı gelecekte birisi? Bahsetsene. Evet, kaza sonucu insanların belleğinde dil karışmasını bir olayda duymuştum, yani arkadaşının sizle dalga geçmediğini tahmin ediyorum. Uydurduğu değil, bildiği bir dili konuştu için kendini şanslı say bence. Pasifik’teki bir tankerde bulunmanın bu tarafa gelir bir yanı yok görünüyor.
Sevgiler, Clare.

Kime: thom@sanchopanchez.net
Kimden: jean@sidklowski.net
Konu: Re: yanlış alarmlar ve boğulan maymunlar

Selam, Thom! Demek G. Amerika yolundasın… Normalde benim menzilimin biraz dışında kalıyor. Ama editörümle görüştüm ve görünüşe göre gelme şansım var. Biraz G. Amerika, artı sen

içerikli dört makale olasılığı, artı biraz tatil yapma konusunda konuştuk. Neden yapıyorum bunu? Hiç bilmiyorum, cidden bilmiyorum. Cidden elinizde haber var mı sanıyorsunuz? Ne var benim için? Yoksa? Sözlerinden birini sahiden tutabileceğin fikrindeysen bir yerlerde buluşalım. Guayaquil'de, öğlen vakti Nahim Isaias Barquet Müzesi'nde buluşmaya ne dersin? Web sitelerinde gerçek küçültülmüş kelleler görebileceğimiz yazıyor. Ne dersin? Senden önce varabilirim oraya. Erik yaşıyor, ha!

—Jean

(salsa öğrenecek kişi)

Kime: jean@sidklowski.net

Kimden: thom@sanchopanchez.net

Konu: Güney Amerika randevusu

Tam üç İspanyolca cümle öğrendim. Güney kıtasını fethe hazırım yani. Evet, gelmelisin. Evet, bir haber var elimizde. Evet, Latin dansında birbirimizin ayağına kesin basarız. Her türlü heyecan var burada. Ölüm tehditleri alıyoruz! Dirilmelere şahit oluyoruz! Sana hızlı gazetecilik vaat edebilecekmişim gibi görünüyor. Sırf "Çok ilginç bir haber" diye gelmeliymişsin gibi yapmaya çalışıyorum. Ama beceremiyorum. Ama tek amacın gazetecilikse, anlayışla karşılarım.

Buluşma yeri şahane—kafam kazan gibi, biraz küçülme iyi gelecek. Hedefimiz Guayaquil!

—Thom

Thom küpeşteden denizin biteviye dalgalanışını seyre daldı. Yüz bin dolar, ölüm tehdidi, çağlar boyu bela çıkarmış bir koltuk ve *Jean*. Her zamanki e-postalar değildi gelenler. Jean'i içine çekti, nefesini korku-çekinme-ihtirasla verdi.

Thom, Tree ve Shin mutfak masasına oturmuş havuç atıştırıyor ve Pasifik'e bir cankurtaran sandalı indirip koltuğu yükledikten sonra ayrılmayı tartışıyorlardı.

"Ya şu senin konsey şeyi? Bir şey yapamazlar mı?" dedi Thom.

"Anında devreye girecek türden örgütlü değiliz. Çok, çok uzun zamandır varız ve okyanus ortasındaki bir gemiye kötü adamlar gelmeden önce yardım yollamak özelliklerimizden sayılmaz pek. Benim eğitmenime söylemem gerekir. O kendi eğitmenine bildirir ve öyle devam eder ki ana konsey konuyu haftalar sonra bile duyabilir. Biz, eh, bir yeniden örgütlenme yapmaya çalışıyoruz ama maalesef bu arada, biraz makineleşme karşıtıyız."

Thom öfkeyle iç çekti. “Bugüne gelmek istediğinizde haber verin, size bir e-posta sunucusu kurayım. Tanrı aşkına yahu!”

“Koltuğu suya indirip üstüne atlar, nereye varacağına bakarız,” dedi Tree. Kargaburnunu açıp kapıyor, alete karada soluk almaya çalışan balık havası katıyordu. Teli kalmamıştı ve ıstırabını elleri çekiyordu.

“Okyanus ortasında o kutlukta uyuyakalmak isteyeceğim son şey,” dedi Thom. “Sonumuz olur.” Shin’in hafif yiyecekleri ve düşük stres sayesinde midesi Thom’un bir haftadır rahat bırakmıştı.

“Hey-hey! Yaşıyorum!” Erik merdivenin tepesinden sesleniyordu. Neredeyse iki haftadır ilk defa İngilizce konuştuğunu duyuyorlardı. Üst dudağı yeni tıraşlı çıplaklığıyla parıldıyordu.

“Erik!” diye bağırdı Thom. Kalktı ve hiç düşünmeden kucakladı; Erik’in yüzü buruştu.

“Ben de seni gördüğüme sevindim koca adam.”

Thom gururla, “*Mi perro no tiene dientes!*” diye bağırdı. “İngilizceyi unuttun zannediyordum. Sırf senle konuşabilmek için bir dil daha öğrenmem gerekecek sanıyordum.”

“Ya, komik. Doğru dili konuşuyormuşum gibi geliyordu bana.”

“İspanyolcayı nereden biliyorsun sen?” dedi Tree.

“Ha… Bir ara anlatırım, düşçü. Pekâlâ! Neler oluyor bakalım? Niye suratlarınızdan düşen bin parça? Beni özlediniz diye herhalde. Shin, senden epey bahsedildi bana. El uzatmaktan öte güvenmezsem, gücenme,” diyerek elini uzattı.

“Sağ ol, Erik.” Shin uzanan eli sıktı. “Onur duydum.”

“Ölüm tehditleri,” dedi Thom.

“Ne olmuş onlara?”

“Alıyoruz.”

“Vay, iyice film oldu demek. E, ne yapacaklarmış? Füze mi atacaklar?”

“Gemi yolluyorlar.” Shin beysbol kepini düzeltti ve bir tutam gümüşi saç dışarı fırladı. “Buraya ne zaman ulaşırlar veya ne kadar güçlüler bilmiyoruz. Kaptana da bir şey söyleyemem. Koltuk hakkında hiçbir şey bilmeyenlere herhangi bir bilgi vermemiz gerekiyor ve ikincisi, kaptanın gözünde hepiniz kaçak yolcusunuz. İşini düşünmek zorunda ve gelen gemi yetke sahibi göründüğü anda sizi teslim edecektir.”

“Eh, koltuğu verme fikri fena değil bence.” Erik ayağını bankın üstünden aşırıp oturdu. “Yeterince eğlendim ben. Portland’da sağlam bir iş aramak gayet uygun.” Birkaç havucu maymun iştahıyla yuttu.

Thom derin bir iç geçirdi ve koltuğun ne olabileceğine dair çeşitli görüşleri saymaya, fikirlerden birine inanır renk verir mi gibisinden kontrol için Shin’i gözleyerek girişti. Shin’in sonuna kadar arayışta kalacağını anlamıştı. Birisinin koltuk için yüz bin dolar teklif ettiğini Erik’e söylemeyi es geçti.

“Vay be,” dedi Erik. “Amma hikâyeymiş. Neye inanayım ben şimdi?”

“Size şunu söyleyebilirim,” dedi Shin. “Siz koltukla ayrıldığınızdan beri Portland halkı koltuklarına daha az oturuyor.”

Erik izleyen dört dakikayı kahkahalar atarak geçirdi. “Kafayı yemişsin sen, ihtiyar. Ne, Koltuklar Kralı’nı falan mı taşıyoruz sanıyorsun?”

“Öyle.”

Erik bir kahkaha daha patlattı. “Siz niye gülmüyorsunuz yahu? Dayanışma yok burada?” Thom’a baktı. “Yapma be, sen Bay Biliminsanısın.”

“Eh, biraz değişti artık. Birbirine uyan bir sürü ufak tefek şey var. Ve daha yeni bir ölüm tehdidi aldım, Erik. İnsana gayet ciddi bir şeyler döndüğünü düşündürüyor.”

“Biraz gülemezsin demek değil ama. Portland halkı koltuklarına daha az mı oturtuyormuş? Nasıl araştırdın? Komik değil mi şimdi bu?”

“Öyle galiba,” dedi Thom.

Shin beyaz aşçı ceketinin önünü düzleterek gülümsedi. “Ama bunun anlamı belki de insanların hayatlarında ilk defa etraflarında dönenlere dikkat etmeye başlamalarıdır. Büyüden kurtuldular; televizyonlarını, evlerini bırakıyor, dikkat ediyorlar. İnsanlığın düştüğü hale gerçekten bakıyorlar.”

Thom, ensesinde bir ürpertiyle, “İkna oldum ben,” dedi. Erik’in inanmaz gözlerle baktığını gördü. Erik bir hafta önce yanında olsa tuhaflığa, saçmalığa birlikte direnirlerdi kendi başına geçirdiği bir hafta içinde Thom kendisini kahramana dönüştürmüştü. “Plan lazım bize,” dedi. “Mümkün mertebe çabuk gemiyi terk etmeliyiz. Ekvador’dan ne kadar uzaktayız?”

“Yakınız; bir günlük yolumuz falan kaldı.”

“Yani Kolombiya kıyıları açıklarındayız,” dedi Erik. “Babam burada oturuyor. Evde sayılırım yani.”

“Burada mı?”

“Hı-hı.” Erik ellerini alıntı işareti yapmak üzere iki yana açtı ve dramatik bir sesle konuştu: “Te-rö-risttir kendisi.”

“Gerilla mı?”

Erik başıyla evetledi. “Adam kaçıran tayfadan değil. Eski moda, bir türlü başarıya ulaşamayan adalet ve barış savaşçılarından. Sosyalistler, falan. Malum boklar işte.”

“İspanyolca konuşman bu yüzdendi demek.”

“Sekiz yaşımdayken taşındık buralara. Annem nerede, emin değilim. Gerilla hayatına pek hevesli değildi. Ekvador’dadır belki. En son birkaç sene önce haberini aldığımda Quito’da yaşıyordu.”

“Fazla geçinemediğini çıkarıyorum ailenle,” dedi Thom.

“Pek değil. Hoş Kuzey Amerikan çocukluğu geçirmek istemiştim ben. On altı yaşımda evden kaçtım ve Birleşik Devletlere döndüm. Ebeveynim her türlü ABD kimliğini yaktığından diğer herkes gibi Meksika sınırından kaçak girmek zorunda kaldım ülkeye. Nefret ederler Amerika’dan benimkiler.”

“Vay be,” dedi Thom. “Benim çocukluğum bayağı iyiymiş o zaman.”

Shin masaya şaplağı indirdi. “Sonra konuşursunuz. Bize plan lazım şimdi.”

Ardından gelen sessizlikte gemi motorundaki ton değişikliğini fark ettiler ve paniğe kapıldılar. Shin öfkeli bir hızla konuştu. “Gidip koltuğu alın ve diğer gemi ne yandan geliyorsa diğer uca gidin. Konuşup vazgeçirmeye çalışırım ama denize atlamak ve gözden uzak durmak zorunda kalabilirsiniz. Muhtemelen sizi göreceklerdir gerçi.”

“Komik.” Erik birkaç havuç daha aldı. “Tekrar İngilizce konuşmayı daha yeni öğrendim ve içkili koltuğa geri dönüyorum.”

Shin, Erik’e parmak şaklattı, beriki sustu. Hızla merdivenlere koştular. Güverteye çıktıklarında ufak, silahlı bir teknenin yaklaştığını gördüler. “Kolombiya sahil koruma,” diye bağırdı Shin. “Acele edin!”

Koltuk inanılmaz hafiflikteydi. Kafalarında on metre aşağıdaki denize atlama fikriyle sahil korumanın yaklaştığı tarafın aksine taşıdılar.

“Ya gelenler sadece normal sahil korumacılarsa?” dedi Erik.

“Hemen atlamamız lazım,” dedi Tree. “Biliyorum. Atladığımız an, bu an.”

“Hiç uğruna atlamak hoş kaçmaz,” dedi Thom. “Hiç ıslanma havamda değilim.” Güneş gemiyi yakıyordu ve küpeşte dokunulmayacak kadar kızmıştı. Geminin hız kesmesiyle esinti gitmiş ve her şey terleyip buharlaşmaya başlamıştı. Thom bu işlerin nasıl yürüdüğünü merak ediyordu. Sahil koruma gemiye mi çıkardı yoksa teknelerinden bağırmayı mı yeğlerlerdi? Aşağıdaki sular köpüklüydü. Atlasalar pervaneye kapılmayacaklarını nasıl bilebilirlerdi? Ya köpekbalıkları?

“Dur, bir dinleyelim, Tree.” Koltuğun Tree’nin küpeşte üstünden aşırmaya çalıştığı ucunu aşağı doğru çekti. Tree arkadaşına solup gidiyormuş, dünyada geçici bir süreliğine bulunan bir hayalete dönüşüyormuşçasına yüzüne gittikçe daha fazla yerleşiyor görünen hırslı, çıldırmış bakışlardan yolladı. Thom, Erik’e, Tree’ye göz kulak ol manasında bir bakış atıp sahil koruma teknesini görebileceği tarafa ilerledi ve tepeden tırnağa silahlı dört adamın çoktan güverteye çıktığını şaşkınlıkla gördü. Müthiş bir korku düştü içine. Arkasını dönüp nasılsa göreceklerini bilmesine rağmen koltuğu denize atmalarını söylemek üzereyken Shin’in ses tonundaki bir şey Thom’u durdurdu. Shin ile kaptan silahlı adamlarla konuşuyordu. Aşçı kıyafeti içinde dört üniformalı adam arasında bir uşak gibi görünüyordu Shin. Thom söylenenleri zar zor işitiyordu.

Üniformalılardan birisi, “Bulana kadar arayacağız gemiyi,” dedi. Kesin liderleriydi. İngilizcesi aksansızdı ve sahil koruma şapkasının kenarlarından kısa kesilmiş sarı saçları görünüyordu. Tabancası elindeydi.

“Elbette,” dedi Shin. “Ama bizde silah yok. Televizyon taşıyoruz.” Thom, Shin’in sesinde daha önce duymadığı iyicilliğe dikkat etti. Sanki gurur duyduğu torunuyla konuşuyordu adam.

Lider, kızgın bir vurguyla, “Bir koltuk arıyoruz biz,” dedi. “Silahtan falan bahsetmedim hiç.”

“Tabii, haklısınız ama benle gelirseniz tüm kargomuzun televizyon olduğunu göreceksiniz. Barışçıl bir ticaret gemisiyiz biz.”

Thom bir şeylerin döndüğünü hissetti ve bir anlığına geminin silah taşıyıp taşımadığını merak etti. Liderin kaşlarının çatıldığını gördü. Gözleri tabancasındaydı; ardından bir daha ileri davrandı.

Adam bir daha, “Silah aramıyoruz biz,” dedi ama sesinde kuşkulu bir vurgu vardı.

“İsyancıların eline düşmelerini istemezsiniz tabii,” dedi Shin. “Anlıyorum. Lütfen, buyurun, kargoyu kontrol edin. Tek bir silah bile bulamayacaksınız.”

Lider, şeker çalarken yakalanmışçasına kararsız bir duruşla kafa salladı.

“Gitmek zorunda kalmanıza üzüldüm açıkçası. Belki dönüşümüzde sizi akşam yemeğine misafir ederiz.”

Lider bir kez daha başıyla onay verip tabancasını kılıfına soktu. Dört adam geminin yanındaki merdivenden indiler ve Thom’un görüş alanından çıktılar. Birkaç dakika sonra sahil koruma teknesi tankerden ayrıldı. Thom ilk defa uzaklarda, sisler içinde dağ yükseltilerini gördü.

Shin, kaptana, “Çok iyi idare ettiniz,” dedi. “Lisanslı bir tankerde silah aramaya gelmeleri tuhaftı doğrusu.”

“Kesinlikle.” Kaptan birden ayılmıştı. “Gemime silahlı adamların çıkmasından hiç haz etmem Şirkete bildireceğim.” Döndü ve uzaklaştı.

Thom saklandığı duvarın ardından Shin’e yanaştı. “Silah mı arıyorlarmış?”

“Sizi arıyorlardı.” Sıkıntılı görünüyordu Shin.

Koltuklarla ilgili söylenen bir şeyin anısı yavaşça belirirken Thom, kafası karışık, durakladı.

“Vazgeçirdim ama esas eleman zorluydu. Eğitim görmüş. Yeterli değildi ama görmüş. Kuşkulandı. Kırk beş dakika ile bir saat arası zamanımız var. Geri gelecek ve bu sefer neyle uğraşacağını biliyor olacak.”

Thom, Shin’e yönelik yeni bir hayranlık hissiyle, “Sen… Sesinle bir şey yaptın,” dedi.

“Çocuk numarası. Öğretecek zamanım yok şimdi ama nasıl yapılacağını bilir ve alıştırma yaparsan kolaydı. Geçen hafta boyu sizlere bir şeyler öğretmem gerekiyordu ama nasılsa sizle birlikte gideceğim diye düşünmüştüm. Ama kalmam gerekecek anlaşılan. Şimdi, sizi buradan

yollamamız lazım. Bir cankurtaran sandalı hazırlayalım. Yandan indiririz ve arkanıza bakmadan kaçarsınız.”

“Ses şeyini öğret bana.”

“Zaman yok.”

“Ama öğrenmek istiyorum.” Başka, yeni, diğer bir büyü çıkmıştı karşısına. “Bu şey gibi… Şey…”

“Eh, Tolkien fikri nereden buldu sanıyorsun?”

“Yok… Obi Wan Kenobi gibi!”

“Vaktimiz yok bunlara.”

“Ama ne—” Thom kafasına üşüşen muazzam sayıda sorulara nereden başlayacağını bulmaya çabalıyordu, “ses frekansıyla mı ilgili yoksa—”

“Önemli bir şey değil. Peki, çabucak… Sana nasıl etkilenmeyeceğini öğreteyim. Şimdi seni yere yatmaya ikna edeceğim. Beni engellemek için etrafındaki bir şeye odaklan ve konuşmam kesilene kadar içinden adını tekrar et. Anladın mı?”

Thom başıyla evetledi, gözlerini Shin’in çirkin, yemek lekeli spor ayakkabılarına dikti ve içinden ayakkabının yeni öğrendiği İspanyolcasını tekrarlamaya başladı.

“Yere yatmak sana daha iyi gelecek, Thom,” dedi Shin. “Bu kadar yüklenmemelisin kendine.”

Thom içinden saydı: *Zapato zapato zapato zapato zapato*.

“Biraz dinlenirsen dizindeki ağrı geçecektir.”

Thom’un dizine keskin bir ağrı saplandı ve ağzına alüminyum çiğniyormuş gibi bir his doldu. Var gücüyle tekrarladı: *Zapato zapato zapato zapato*…

“Çok yorgunsun, dizin ağrıyor, dinlenmek iyi gelecektir. Yatmak için ne hoş bir yer seçmişsin.”

Zapato. Thom yorulduğunu hissetti. Zapato. Bunca koşturma, koltuk endişesi ve dizi… Diz çöktü ve sırtüstü uzanmak için ellerini yere dayadı.

“Thom! Vaktimiz yok!”

İçine panik doldu ve önce sahil korumacıların geri döneceğini, ardından *zapatoları* hatırladı ve yere yattı. “Yuh!” dedi. “Nasıl yaptın bunu?”

“Alıştırma yapman ve tek bir şeye odaklanman lazım. Haydi, gidelim artık.”

Thom, içindeki yere yatma arzusuyla boğuşarak sersem sepelek Shin’i izledi. Zaman kavramını yitirmişti ve Tree ile Erik’in hâlâ koltukla uğraştığını görerek şaşırdı: Tree itiyor, Erik durduruyor, tartışıyorlardı. Manzara, yanlarından az evvel ayrıldığını bilmesine rağmen Thom’a haftalar önce düşünde gördüğü bir şey gibi göründü.

“Tree,” dedi Shin. “Dur.” İkili donakalmış gibi durdu ve koltuğu yere bıraktı. “Tanrı aşkına, cankurtaran sandalı kullansanıza!”

Üç arkadaş heyecanla uzay gemisini andıran, turuncu brandayla örtülü, yanda demirli tekneye baktılar.

“Onu kullanamayız,” dedi Shin. “Yokluğunu hemen fark ederler. Aşağıda eski bir tekne var. Motor durdurup yirmi dakika kadar kazandırabilirim size. Dönerim birazdan.”

Altı kişilik, genlikle spor ve gezme amaçlı kullanılan alüminyum sandalı alt kattan taşıdılar. Tayfalara rastladıklarında Shin, “Bağla çıkıyoruz!” dedi. Küpeşteye ulaştıklarında ve sandalı suya indirirken Tree ve Erik balık tutma heyecanına kapılmıştı ve Thom içinden sürekli *zapato* sayıyordu.

Epey uğraşarak önce Erik’i, ardından koltuğu sandala indirmeyi başardılar. Çaprazlamasına yerleştirdikleri koltuk her iki yandan tekinsiz taşıyordu. Thom, Shin ve Tree öteberi toplamaya ve Thom’un dizüstü bilgisayarını getirmeye koşuştururken Erik sandalın içini düzenledi. Shin son anda yirmi litreli bir bidon benzinle bir motor getirdi. İlgilenip bakmaya gelen tayfalara karşı sesini kullandı. Tayfalar başka yerde yapacak önemli işleri çıktığına inanarak uzaklaştılar ve Tree birkaç defa, Shin çağırana kadar, tayfalarla birlikte kendi önemli işini yapmaya gitti.

“Ses bazen epey zorluyor,” dedi Shin. Alelacele doldurulmuş yiyecek kutusunu Erik’e uzattı. “Kedi gütmek gibi bir şey. Zihin işi daha iyi ama her seferinde tek yapabiliyorum ve yaparken başka hiçbir şeyle ilgilenemiyorum. Bilmeniz gereken şu: kuşku kırıntısı hissettiğiniz anda odaklanmalısınız. Sürekli odaklanma alıştırması yapın. Birileri size tuhaf bir şeyler söylediğinizde sadece bir saniyelik hareket fırsatı bulacaksınız yoksa ses işi ele alır. Bazen fiziksel tepki verirsiniz,” diyerek omuz silkti.

“Herkeste farklıdır. Mesela sesi duyduğumda benim ayak parmaklarım acır.”

Thom endişe duymadan kafa salladı. Fazladan iki *pazato* çekti. Bir dakika, ayakkabı bu muydu? “Sen gelemiyor musun bizle?”

“Geri geldiklerinde sahil korumacıları halletmem gerekecek. Yetişirim size.”

Thom hafif bir korku duydu: bir kez daha denizin ortasında koltukla baş başa kalacaklardı. Sonunda kayığa yerleştiler. Erik motora, Tree burna geçti ve Thom huzursuzca koltuğa yaslandı. Pasifik Okyanusu’nda bir sandalda bulunmanın kaygısı içlerine dolarken Shin cesaretle el saldı. Nereye gittiklerine dair en ufak fikirleri yoktu. Sadece Tree’nin aklında belli belirsiz bir yön vardı. Ayrılmalarından önce Shin Güney Amerika’nın neresinde bulunduklarına dair tahminini harita üstünde göstermişti. Plana göre, bir tür içsel yön bulucu taşıdığını varsaydıkları Tree yolu belirleyecekti ve ne yapacaklarına yolda bakacaklardı.

Konuşmuyorlardı. Ufak motor arı gibi vızıldıyordu. Tankerin arkada küçülüşünü izlerken sahil koruma teknesine karşı tetikte beklediler. Yanlardan su sıçrıyor, koltuğun altını ıslatıyordu.

Tree ara sıra aniden bir yön gösteriyor ve Erik gözlerini devirerek sandalı çeviriyordu. Thom yiyeceklerle uğraşmaya koyuldu; arkadaşlarına cips ve gazoz ve ardından kuru üzüm ve zaman geçirmeye yardım edecek başka ne bulursa verdi. Eğer sahil koruma tarafından öldürülmez veya köpekbalıklarınca yutulmazlarsa, bir ıssız adaya düşmez ya da alabora olmazlarsa, gök başlarına yıkılmaz veya yer yarılıp içine düşmezlerse, koltuk üçünü birden uyuyan güzellere çevirmez veya eve dönmeye karar vermezse kısa süre sonra yabancı bir ülkeye varacaklardı. Thom’un gittiği tek yabancı ülke Kanada’ydı ve orada bile kültür şoku yaşamıştı. Para, trafik levhaları, yiyecekler hatta güvercinler bile farklı görünmüştü gözüne. Kuzey aksanıyla gurluyorlardı sanki. Paranoyak bir şaşkınlıkla dolanmış insanların işte ABD’den gelen dev, büyük para ve sinema ve savaşçı siyaset diyarının temsilcisi diyerek kendisini işaret etmelerini beklemişti. Ama kimse dikkat etmemişti. Ekvador’da da benzerini yaşamayı umuyordu.

Shin daha ağzını açamadan bağlandı ve zorla yapıştırılan bir bantla susturuldu. Birkaçı Kolombiyalı ama çoğu Amerikan, otomatik silahlı on kişi gemiye çıktı. Her yanı didiklediler.

"Nerede?" dedi liderleri.

Shin, kaptanın arkalarını kollayabileceği umuduyla kımıldamadan durdu.

Aşçısının sucuk misali bağlanmasına şaşan ve kızan kaptan, "Bir koltukla ne işiniz var, anlamıyorum," dedi. "Pasifik ortasında bulduk! Şirketi aradım. Hükümetinizin doğrudan bizle ilgili bir diyeceği varsa amirinizin benle temasa geçmesini öneririm. Yoksa yaptığınızı haneye tecavüz sayacağım."

"Bizim karasularımızdasınız. Koltuk bu gemideydi, biliyoruz. Yasadışı madde saklanmıştı içine ve o üçü için tutuklama emri var. Suçlulara yataklık ve—" başıyla Shin'i işaret etti—"ortaklıktan sizi limana çektirebiliriz."

Kaptan iç çekince her şeyi anlatacağını sezen Shin heyecanlandı.

"Tayfalarımdan birkaçı bir saat kadar bir sandalla ayrıldıklarını görmüş. Gittikleri yön…" Kaptan gözlerini kapayıp usulca küfretti. "Kuzey."

Lider, Shin'e, "Çık!" diye bağırdı. "Çık adamın zihninden!" Silahını adamlarından birisine verdi, Shin'i yakalarından yakalayıp havaya kaldırdı ve küpeşteden denize savurdu.

"Hey!" diye bağırdı kaptan. "Lanet olsun size! Lisanslı tankeriz biz. Uluslararası yasalara uymadığın için ne ceza alacağınızın farkında mısınız siz?"

Lider kaptana el etti. "Buraya getirin." Shin'in yüzeye çıkışını ve yüzmek için sadece ayaklarını kullanmaya çabalayarak debelenmesini seyretti.

Lider, "Ver," dedi ve silahını adamından aldı. Otomatiğin namlusunu küpeşteye dayadı. Shin tankerin altı metre kadar açığındaydı.

"Seni vurmak üzereyim farkındaysan," diye seslendi lider. Adamları küpeşteye toplanıp gösteriyi izlemeye koyuldular.

"İstersen,"—sağındaki adamına döndü—"Bill? Sence hayatını kurtarmak için ne yapmalı?"

"Koltuk nerede?" diye bağırdı Bill. "Taşıyıcılar nerede?"

"Hah, bu iyi fikir. Nerede olduklarını söyleyebilirsin." Eliyle küpeşteye vurdu. "Sesi ne yapacağız peki, Bill?"

"Yazabilir."

“Evet, aynen. Sana kalmış, ihtiyar,” diye seslendi. “Neredeler söyle ve kurtul, tamam mı?”
Shin, suda durabilmek için ayak çırptı. Başıyla evet dedi.
“Ha, iyi bari. Bill, in aşağı, getir şunu.”
Çok geçmeden Bill’in bağırdığı duyuldu ve lider aşağı baktığında Shin’in bedenini bir balık gibi dalgalandırıp suyun altından yüzerek uzaklaştığını gördü.
Bill, Shin’i ucu kancalı demirle yakalamaya uğraştığı sahil koruma teknesinden, “Daldı!” diye bağırdı.
“Hay…” dedi lider. Shin’in sahil koruma teknesinin altından geçmesine iki-üç metre kalmıştı. Lider, yüzeye kan çıkana dek suya ateş etti.
“Kaptanı getirin,” dedi. “Bakalım şimdi ne diyecek.”

***

Motor, uğultusu —soluk alıp veren doğal bir güç gibi— tam bilinçlerinin parçasına dönüşmüşken, tam devamlılığın, çarpan dalgalarla biteviye iniş-çıkışın güvenliğinde gevşemişken, tam korku bedenlerini terk ederken teklemeye başladı.
“Hayda,” dedi Erik. Bir an motor ve yakıt tankına düşünceli baktı, tankı tutup kaldırdı ve tekmeleme nöbetine tutuldu. Ayağını yere koymak zorunda kalana kadar tanka, motora ve sandalın yanlarına tekmeler savurdu. Gözlerini kapatıp ona dek saydı ve tanka bir tekme daha attı, kordonlarını söktü ve kaldırdığı gibi denize fırlattı.
“Erik!” dedi Thom. “Sakin ol yahu!”
Erik, öfkeden dudakları yapışık, omuz silkti. Yüzü kıpkırmızı, sandalın zeminine baktı. “Of ya,” diyerek saçlarını çekiştirdi. “Hiçbir şey azıcık kolay gidemez mi?”
Kıyı hâlâ ulaşılamayacakmış kadar uzaktaydı; tek görünen orada bir şeylerin bulunduğuna dair ufukta belli belirsiz bir karaltıydı. Tree yönlerini kıyıya değil, güneye çevirtmişti.
“Kürekler,” dedi Thom. Sandalın her yanını aradılar.
“Bir daha karşılaştığımızda geberteceğim o ihtiyarı,” dedi Erik. “Bizi bu halde denize saldı. Canınıza tak etmedi mi artık? Gerçekten koltuğu istediklerini nereden biliyoruz?”

“İstiyorlardı.” Thom bacaklarını uzatıp koltuğa yaslandı. “Duydum konuşmalarını.”

“Eh, verseymişiz o zaman,” dedi Erik açık bir öfkeyle.

“Julio yardım edecek bize,” dedi Tree.

“Julio mu?” Thom bir Julio’yla tanışıp tanışmadıklarını hatırlamaya çalıştı. “Theo’nun tren şeyindeki irikıyım eleman mıydı Julio?”

“Kim, bilmiyorum. Bize yardım edecek, onu biliyorum sadece. Kısa boylu ve Erik komik konuştuğunu düşünüyor.”

“Sandalda mı şimdi?” dedi Erik.

Tree biraz düşündü ve “Hayır,” dedi.

“Denizde o zaman?” Erik, Tree’ye bağırabileceği daha iyi bir görüş açısı için ayağa kalktı. “Denizkızı mı? Belki yunustur? Yunusların konuşması komiktir.”

“Suya düşeyim deme,” dedi Thom. “Kötü anılar kafama doldu bile.”

“belki ileride bir bira kasası daha vardır. Kımıldamayınca feci sıcak bastı.” Erik alnında biriken teri sildi. Elini gözlerine siper ederek uzaklara baktı. “O-o,” dedi.

“Ne?”

“Bir tekne geliyor.”

“Ne kadar uzakta?”

“Şimdilik nokta kadar görünüyor. Gidip gene boğulmalı mıyım dersiniz? Son seferde gayet işe yaramıştı.”

“Orada dikilmeye devam edersen düşeceksin zaten. Lütfen beklemediğimizi yap ve düşme.”

Tree birden ayağa fırladı. “Bunlar onlar!” Koltuğun bir ucunu yakaladı, kaldırdı ve sandalı diğer uçtaki Erik’i suya yuvarlayacak denli sarsarak denize attı.

“Tree! Hay ben senin!” Erik ağzından su püskürterek yüzeye çıkmıştı. Sandal beşik gibi sallanıyordu. Erik, Thom’a baktı. “Kendim düşmedim! Kabahat bende değil!”

Tree koltuğun ardından suya atladı, yüzeye çıktı ve koltuğa tırmandı. “Gelin!” diye bağırdı. “Sandaldan ayrılmalıyız. Sandalı takip edeceklerdir.”

“Tree.” Thom yakarırcasına ellerini iki yana açtı. “Bir fikir birliğine varamaz mıyız? Lütfen?”

Tree acele etmelerini işaret etti. “Haydi, kımıldayın.”

Thom, Erik’e baktı, beriki parmaklarıyla tırnak içine alarak, “Yön bulucumuz o,” dedi.

“Erik, sandalı koltuğa doğru çekebilir misin? Bilgisayarla atlayamam suya.” Siyah çöp torbasına sarılı sırt çantasını gösterdi. “Artı, biraz su ve yiyecek işimize yarar.” Koltuğa baktı, Shin’in söylediklerini hatırladı: koltuk eylem iradesini azaltıyordu.

***

Tree koltuğun üstünde birkaç dakika sonra ağzı açık, yüzü güneşte, komamsı bir uykuya daldı. Sudaki Thom usulca tişörtünü çıkarıp yüzüne örttü. Sandalı uzağa ittiler ve koltuğa tutunup kıyıya doğru ayak çırpmaya başladılar. Dikkat çekmemeye, peşlerindeki teknenin korkusunu akıllarından atmaya uğraşarak sohbet ettiler. Erik Güney Amerikan öyküleri anlattı ve Thom, birisinin okyanus boşluğunu sesle doldurmasından memnun, dinledi.

Evde neler oluyordu acaba? Annesi nasıldı, Güney Amerika kıyılarına doğru bir koltuğa tutunup ayak çırptığını bilse ne derdi? Kesin yüzü kıpkırmızı kesilir, içinde fokurdayan endişe histeriye dönüşürdü. Zavallı anneciğim. *Zavallı Thom*, dedi beyin ve Thom bu görüşü paylaştı. Ama içinde ufak bir coşku kıpırtısı da vardı. Millet uyurken oturduğu yerde fonksiyonları üst üste yığan patates çuvalı bilgisayarcı değildi artık. Alışılmamışın tadını almıştı.

Saatlerce ayak çırptıktan, kıyı bir türlü yaklaşmamış ve sandalları gözden kaybolduktan sonra Tree’yi uyandırıp ayak çırpma sırasına almaya karar verdiler. Yüzleri güneş yanığı ve tuzlu suyla acıyordu. Tree’yi, nihayet ölüler diyarından dönene kadar sarstılar, bağırdılar. Yüzünde anlayamaz, insanlık dışı bir ifadeyle uyandı Tree.

“Sıran geldi, düşçü. İn aşağı ve biraz ayak çırp. Azıcık da ben dinleneyim.”

“Düşlerin en tuhafını gördüm.”

“Atla suya, öyle anlat.” Erik, ıslak köpek misali tırmandı koltuğa. Silkindi ve Tree köşeye sindi.

“İstemiyorum.” Tree koltuğa sarılmıştı. “Köpekbalıklarından korkuyorum.”

“Ben de,” dedi Erik. “Herkes gibi. Çünkü dişleri var. Ama beni teslim bayrağıyla göremezsin. Isırıyorlarsa sen de ısıracaksın.”

Tree soyundu, solgun, kemikli bedeni ortaya çıktı ve yavaşça suya girdi. Koltuğu sımsıkı tutarak ayak çırpmaya başladı. Koltuktan horultu neredeyse anında duyuldu.

“Ormana gidiyoruz,” dedi Tree. “Düşümde gördüğüm buydu.”

“Ekvador’da mı?” dedi Thom.

“Galiba. Hangi ülkeydi bilmiyorum aslında. Çok çamur vardı ve koltuğu taşırken sürekli kayıyorduk. Patika çok dardı ve bende… Ve Erik’te birer *machete*[22] vardı. Yağmur yağıyordu ve yön belirsizdi ve sonra her yan kelebek doldu. Gökten patlamış mısır yağıyordu sanki.”

“Cengel gibi görünüyor.”

“Evet, cengeldi belki. Orada koltuğu isteyen birisi var.”

Thom, kendisinin koltuğu isteyip istemediğini düşünerek, “Koltuğu isteyen çok, Tree,” dedi. Belki de bu esrarengiz nesneliği ortaya çıkan mobilyayı kendi yararına kullanabilirdi.

“Evet de galiba koltuğu götürmemiz gereken kişi o… Şey gibi… Yani koltuğu evine götürüyormuşuz gibi…”

“Bunca zamandır teslimat hizmetinden başka şey yapmadık. Hani, ne bileyim, daha büyük bir şeyler olur diye bekliyordum.” Thom bir türlü yaklaşmayan kıyıya göz attı. Akıntıya karşı mı uğraşıyorlardı acaba? Güneşin batmasına iki-üç saat kadar kalmıştı; güneye ilerlerken oluşan gece-gündüz değişimini hatırladı. On iki saat gündüz, on iki saat gece… Ekvatoru geçmişler miydi? Kısıtlı bakış açısından kıyıdaki, belki balıkçı tekneleri çıkabilecek birkaç noktacık dışında yakınlarda herhangi bir gemi görünmüyordu. Bir süre konuşmadan ayak çırpmaya devam ettiler. Thom fazla güneş yanığından korunmak için başını öne eğik tuttu. Üstlerinden önce bir, sonra bir martı daha geçti ve arkalarından bütün bir sürü geldi.

“Ah! Bacağıma bir şey çarptı!” diye bağırdı Tree.

“Emin misin? Ayağımdır belki. Dikkat etmiyordum.” Thom suya baktı ve sudan başka bir şey göremedi.

“Bir şey çarptı bana,” dedi Tree dehşete kapılmış gözlerle. “Ah! İşte, gene!” Tree maymun gibi koltuğa tırmanıp Erik’i aşarak çıkabildiğince yükseğe çıktı. Durduğu yerde sadece geceleri mağarasından çıkan bir hayvanı andırıyordu. Gollum gibi, diye düşündü Thom, ıslak saçları omuzlarında, zayıf, bembeyaz ve sırılsıklam şortlu… Yeraltında yaşayan troll çocuklarından birisi…

“Tree, köpekbalıkları durduk yerde adam yemez. Ya kan kokusunu alırlar ya da yaralandığını sezerler. Köpekbalığı öykülerinin çoğu abartıdır.” Tree’nin inanmaya niyeti yoktu. Gergin ve deli bakışlarla koltuğun arklığına yerleşti, gözleriyle denizi taramaya başladı. Thom köpekbalıklarını düşünmemeye gayret ediyordu. Koltuğun üstüne tünemenin Tree’yi uyutup uyutmayacağını merak etti. Derken bacağına bir şeyin dokunduğunu hissetti. Sert bir çarpmaydı ve daha beyni sakinleşemeden kendisini koltuğun arkalığında, Tree’nin yanına tünemiş, koltuk devrilmesin diye ağırlığını dengeli dağıtmaya çalışırken buldu.

Sakin bir ses kullanmaya çalışarak, “Bana da, eh, bir şey değdi,” dedi ve Tree başıyla evetledi. Koltuğa sıkıca tutunup suyu taradılar ama hiçbir şey göremediler. Korkuya yenilmişti Thom. Çarpmayı zihni hayal etmişti. Güneşin konumuna baktı; yola devam etmeliydiler. Suya dönmeliydi. Suya dönmeli ve ayak çırpmalıydı. Üçte, dedi kendi kendisine. Bir. İki.

Koltuk, hız tümseğine çarpmış gibi sıçradı. Tree’nin dişleri takırdıyordu. Thom ayağıyla Erik’i dürterek dişlerinin arasından, “Erik,” dedi, “*Erik, uyan!*” Mavi derinliklerde hareket eden, bir an belirip sonra yiten bir kavis, kocaman bir beyazlık gördü. Önemli değil, diye düşündü. Nefes al, nefes ver. Bir balık hatta belki bir köpekbalığı ve tek yaptığı etrafını keşfetmek. Deniyor. Sınıyor. Derken koltuğun bir ucu aniden sudan kırk beş derece yükseliverdi. Thom ve Tree çığlık atarak koltuğa yapıştı ve Erik bağırarak suya yuvarlandı. Thom uzandığı gibi saçından yakalayarak arkadaşını koltuğa çekti. Erik can havliyle bağırdı. Thom kolunu tuttu ve koltuğun üstüne çıkardı.

Erik, tekinsiz sallanan koltukta ayağa kalkarak, “Ne oluyor lan?” diye bağırdı. Dikkatle kafasını tutuyordu.

“Kö-kö-köpekbalıkları!” Takırdayan dişleri Tree’nin sözcüklerini paralıyordu. “Ot-otur! Otur aş-aşağı!”
Erik kendi etrafında döndü, Tree ile Thom kollarından yakalayıp zorla oturttular.
“Ne? Ne oluyor be?” dedi Erik.
“Sürekli düşüyorsun koltuktan.” Thom, koltuğun uyku sersemliğini Erik’in yüzünde görebiliyordu; saçının çekilmesinin etkisini azalttığına kuşku yoktu.
“Düşmüyorum. Tekneden bahsediyorsan, kabahat Tree’deydi.”
“Sus artık. Kimliğinin parçası sanki. Bir şeylerden düşüp duruyorsun.”
“Bizim yiyecek kutusu mu şu?” Tree, üç metre kadar ötelerinde, suda yarı batık yüzen yiyecek kutusunu işaret ediyordu.
“Hah, o nasıl girmiş bakalım suya?” Erik’in sesinde alay vardı.
“Söyledim sana. Köpekbalıkları.”
“Köpekbalıkları mı attı suya yani?” Sırıttı Erik.
“Koltuğa tosladılar. Sen de öyle düştün suya zaten.”
“E, sizin ayak çırpmanız gerekiyordu ama. Hepimiz buraya çıkarsak uyuyakalırız ki o da boku yedik demektir. Ayrıca gidip yiyecek kutusunu alın!” Thom ile Tree, ayağa kalkmaya yeltenen Erik’i tekrar çekip oturttular. “Ben sıramı savdım. Sıra sizin!”
Thom açlıktan yavaş yavaş ölmeyi köpekbalıklarınca yenmeye her halükârda yeğleyeceğini fark etti. “Erik, köpekbalıkları var suda. Ciddiyim.”
Aynı anda gürültülü bir şapırtı, ardından kemik kırılışını andıran bir ses duyuldu. Yiyecek kutusu gitmişti. Üçü birden çığlığı bastı. Çok geçmeden bir elma fırladı yüzeye. Ardından birkaç kıymık…
Erik, şaşırtıcı bir sakinlikle, “Eh, belki doymuştur karnı,” dedi. Thom bağırmayı kesti. Tree kesmedi. “Kuru üzümlü barlardan vardı içinde, değil mi? Canım çekti valla.”
Tree soluk soluğaydı, Thom sakinleştirmek için ensesini tuttuğu anda dizüstü bilgisayarını hatırladı. Koltukta çantasını aradı.
“Sırt çantam nerede?”
“Ha-ha,” dedi Erik. “Köpekbalığını sürpriz bekliyor. Çarpılır mı dersin?”
“Hay…” Thom gözleriyle suyu taradı. Sırt çantasından iz yoktu. “Kahretsin! Kahretsin!” Koltuğa birkaç yumruk indirdi, ardından kafasını

ellerinin arasına aldı. “Shin’in verdiği para da oradaydı.”

Plastikle sarmalanmış sırt çantasının olta şamandıraları misali su yüzüne çıkıvermesini umarak denize baktılar. Yolculuk birdenbire çok, çok uzun geldi. Beş parasız Güney Amerika… Kıyıya varabilirlerse elbette.

Tree, Thom’un omzuna hafifçe vurdu. “Üzgünüm, Thom. Hayattayız en azından. Belki bilgisayarın köpekbalığının cesaretini kırar. Afiyetle yenecek bir şey değil sonuçta.”

“Şu elma güzel görünüyor,” dedi Erik. Uzanabilecekleri mesafenin az ilerisinde yüzen elmaya baktılar. “Alacağım gidip.”

“Erik, hayır.”

“Yiyeceğimiz son şey olabilir.”

Erik, Tree çığlığı basarken suya daldı. Otuz saniye kadar sonra sıcak, tuzlu bir elmayı paylaşıyorlardı ve elmanın tadı, Erik’in böbürlenmeleriyle bile cennetten çıkmış gibiydi.

Su altında kocaman beyazlık, yakından bakmaya gelen devasa bir göz misali yeniden belirdi. Çarpışmaya hazırlanarak kasıldılar, gözlerini yumdular. Beyazlık uzaklaştı.

Beklediler. Her biri koltuğun kendi tarafından heyecanla suyu taradı. Suya tekrar giremeyecek kadar korkarak biraz daha beklediler ve kıyıya ilerlemediler.

Derken Tree, ardından Thom uyuyakaldı. Erik bir denize, bir karaya baktı ve elinden gelenin en iyisini yapıp dua etmeye başladı. Lütfen, lütfen Tanrı’m, diye denedi, karaya ulaştır bizi. Bir daha dolandırıcılık yapmayacağım. Parmakları muazzam uykusuzluğa karşı gözkapaklarını destekledi. Arkadaşlarının üstünü elinden geldiğince örtmeye çalıştı ama fazla giysileri kalmamıştı. Lütfen, lütfen, Julio, artık her kimsen ve denizkızları ve ah, kimdi denizler tanrısı? Poseidon, lütfen —Neptün müydü yoksa?— kıyıya bırakıver bizi. Kara tarafında bir noktaya gözü takıldı Yanlarına geliyordu sanki. Yoksa umutlu bir sanrı mıydı gördüğü? Ama uyku koca elini üstüne bastırıyordu. Thom’u dürtükledi ama kollarında mecal kalmamıştı ve sonunda pes etti, ayaklarını yandan sarkmasınlar diye altına çekerek kedi misali koltuğun köşesine kıvrıldı.

“*Gringos, gringos, despén, gringos*.”

Erik neyin ters gittiğini kestirmeye çalıştı. Üst kattaki su yatağı mı patlamıştı yine? Üstüne fırlatılan suyu hissediyordu. Gözlerini, birbirine bağlanmış iki kütük üstünde dikilen ufak tefek bir adamı görecek kadar araladı. Aralarında, üstünde yırtık pırtık bir yelkenin dalgalandığı uzun bir kütle yükseliyordu.

"*Griiin-gooooos,*" diye yükseldi adamın şakıyan sesi.

Duyuları teker teker toparlanan Erik, sesi üstlerine su atan sırıtkan muzip gülümsemeli ufak tefek tiple birleştirmeyi başardı.

"Tamam! Yeter *con el agua, hijo de puta!*"

Ufak tefek adam zevkle kıkırdadı. "*Que 'cen p'qui?*" Biri üstte, ikisi altta toplam üç dişini göstererek kocaman gülümsedi. Misina tutan eliyle, kafasındaki sarı beysbol kepi dışında tüm giyimini oluşturan eski püskü spor şortunu düzeltti.

Erik, "*Qué?*" diyerek öne eğildi. Adamın söylediği sözler İspanyolcayı andırıyordu.

Elindeki misina gerildiğinde adam diğer elini kaldırarak, *bekle* işareti yaptı. Misina teknesinin etrafına, altına, arkasına hareket ederken iki kütük üstünde, yalınayak sekip duran bir boksör misali müthiş bir dans yaptı ve epey çabanın ardından yetmiş beş santimlik bir balığı tekne bozmasına çekti. Karnından sımsıkı kavradığı balığın kafasını, daha önce başka pek çok balığın aynı muameleyi gördüğünün izlerini taşıyan yelken direğine art arda vurdu, ardından kaldırıp yine üç dişini birden göstererek Erik'e döndü. "*Corvina!*"

"*Bravo!*"

Adam balığı kuşku uyandıracak ölçüde tanıdık görünen bir soğutucunun içine attı. Tekne koltuktan ayrılmaya başladı ve adam, Erik'e ip atmadan önce bir dakika boyunca bir sürü anlaşılmaz laf etti. İpi karşılıklı çekerek yanaştılar.

"*'de 'sta la vela?*"

"*La vela? Es una sofa, ni un barco,*" dedi Erik. "Yelkeni yok tabii, İsa aşkına. Koltuk bu yahu."

Adam gene kahkahayla güldü. "Julio." Parmağıyla kendisini gösteriyordu.

“Julio! *Mucho gusto*.” Erik, düşlerindeki kurtarıcının geldiğini fark etti mi diye Tree’ye baktı. Ciddi mucizeydi bu oğlan. Pazarlama fırsatı vardı resmen önünde. Erik parmağıyla kendisini gösterdi. “*Enrique. Como va?*”

“*Bin, bin!*”

“*Donde estamos?*”

“*Playas*.”

“*Playas?*” Erik iyice yaklaşmış görünen kumsala baktı. “*Si, pero las playas donde? En que pais, ciudad, region?*”

“*Playas, s’el pueblito. Ecuador*.”

“Hey millet.” Erik, Tree’yi tekmeledi. “Kalkın, adamınız Julio geldi.”

Tree yavaşça kendisine geldi, bir dakika kadar manzarayı inceledi, ardından Thom’u uyandırdı.

Erik tanışma faslına daldı. “*Enrique, Tomas, y… y… Arbol*.” Başka ne diyebilirdi Tree için. Arbol’le (ağaç) idare edecekti.

Julio, “*Arbol?*” dedi ve güldü. Kendisini gösterdi, Julio dedi ardından üstünde durduğu iki kütüğü işaret etti. “*Arbol y arbol, jo tengo dos arbole*.”

Erik başıyla evetledi. İşler yolundaydı. Bir de adamın neden bahsettiğini anlayabilseydi…

“*Pero mi perro no tiene dientes!*” Erik dönüp bu salakça cümleyi kimin kurduğuna baktı. Salakça sırıtan Thom’du.

Julio şaşkınlıkla gözlerini açtı. “Tampco mio!”

Thom, Erik’e baktı. Belki de feci bir hata yapmıştı.

“Onunkinin de yokmuş. Öyle anladım. İkinizin de köpekleri dişsiz yani.”

Thom bir kez daha aptalca sırıttı Julio’ya.

“Eh, anlaşılan ortak nokta buldunuz,” dedi Erik. “İyi, bunu halletmenize sevindim. *Julio, que milagro que te encontramos, puedes ayudarnos ir a la costa? Que has visto, no tenemos una vela*.”

Tree, “Düşümde kendisini gördüğümü söyle,” dedi.

“Tree.” Erik iç çekti, dürtüsel bir hareketle bıyık yerini kaşıdı. “Düşünde gördüğünü falan söylemeyeceğim, hasta herif.”

“O zaman kıyıya ulaşmamıza yardım edebilir mi, onu sor.”

“Sordum zaten,” diye tersledi Erik.

“*Nadar*.” Julio yüzme taklidi yaptı.

“Yüzün, diyor.”
“Hayır! Köpekbalıklarını söyle,” dedi Tree.
“Öylesi biraz süt çocuğu gösterir bizi. Baksana teknesine.”
İyice kirli keten yelkende kırka yakın yama ve aşırı solgun, kocaman bir şampanya şişesi resmi vardı. Kütüklerin, arka taraftaki dikkatsiz kullanım veya köpekbalığı ısırığı havası veren eksik kısım dışında sudan yükselen uçlarına belli belirsiz tekne biçimi verilmişti.
“*Lo que sea mejor por el pais*,” diye gülümsedi Thom. *Vatan için en iyisi neyse*.
“Susar mısın?”
Julio kıkırdadı. “*Beno, beno*.” Ardından her birkaç cümlesinde bir kıkırdadığı, nükteli görünen bir dizi paragraf sıraladı. Yelkenini sıkılaştırdı ve yelken rüzgâr almaya başladı.
Tree ile Thom, Erik’e baktılar, beriki omuz silkti. “Belki ipi sıkı tutup ne olacağına bakmalıyızdır?”
“İspanyolca bildiğini sanıyorum.”
“Biliyorum zaten. Bu herif pek İspanyolca konuşmuyor. Konuştuğu… Kelimeleri kesiyor ve çok hızlı konuşuyor işte.”
İp gerildi ve on metre kadar önlerindeki Julio dönüp bir daha el salladı. Neşeyle el sallayarak karşılık verdiler ve Thom, üçüncü ev son İspanyolca cümlesini kurmamak için kendisini tuttu. Hepsini tek seferde harcamasam daha iyi, diye düşündü.
Koltuk yavaşça kıyıya doğru hareket etti. Kumsalda Julio’nunkine benzer tekneler sıralanmıştı. Lokma dilenen martılar ve pelikanlar yanlarından geçiyordu. Kumsalda yan yana sıralanmış derme çatma kulübeler de vardı ve Thom hepsinin üstünde *restaurante* yazdığını gördü. Kumsalın sonunda tepeye doğru yayılan bir kasaba vardı. Ufak bir balıkçı grubu sahile toplanmıştı; anlaşılan Julio *corvina*’dan başka bir şeyler tutmuştu bu sefer. Mendireğe ulaştıklarında Julio teknesinin yönünü değiştirerek sörf tahtası misali dalga yakalamaya, bir yandan idare edebilmeleri için ipi daha fazla uzatırken diğer yandan ustalıkla ilerlemeye başladı.
“Tamam,” dedi Erik. “Peki. Sıkı tutunun!” Kıyıya el kürekli-sörf yöntemiyle ulaşmaya hazırlandı. Koltuk dalgalarda şiddetle sallanmaya,

dönmeye başladı. Kıyıdakiler gelenleri ilgiyle izliyordu.
Sert bir dalga, don-gömlek ve güneş yanığı üçlüyü koltuktan denize savurdu. Koltuk sekti, döndü ve kıyıya yaklaşmadı ve sadece Thom'un ayak parmakları dibe değiyordu. Tree'nin çığlık çığlığa debelendiğini gördü.
"Tree! Ne oluyor?"
Tree çıldırmış, panik içinde bir bakış attı. "Erik!" diye bağırdı Thom ve nasıl başaracağını merak ederek, "Tree'yi kıyıya götür. Köpekbalığı korkusuna kapıldı. Koltuğu ben getiririm," dedi. En az otuz balıkçının eğlenir bakışlarla izlediklerini görebiliyordu. Aman dikkat, uygar dünya geliyor, diye düşündü Thom, don-paça ve yüzen koltuklarıyla bilmem kaçıncı kez kolonileştirmeye geliyor.
Koltuğun arkasına doğru yüzdü ve koltuğu itmeye koyuldu. Her dalgada kafası koltuğa tosluyordu. Koltuk her dalganın ardından inip her yenisiyle yükselirken var gücüyle kıyıya yöneldi. Bu yöntemle kıyıya varması altı ayını alırdı. Yardım alabilir miyim diye kıyıya baktı ama herkes Erik'le Tree'ye odaklanmış görünüyordu. Suyun göğsüne kadar geldiği yerde doğruldu ve kaldırarak çekip çekemeyeceğini görmek köşesinden tuttu ve koltuğun hafiflediğini ürkerek fark etti. Shin ne demişti hafiflik konusunda? Köşeyi iyice kaldırdı, altına girdi ve bir dalgayla suya devrildi. Tekrar doğruldu, halter kaldırırmış gibi çömeldi ve nefes verdi. Tek hamleyle koltuğu kaldırıp tek omzunda zar zor dengeledi. Diğer kolu boşta sallanıyordu. Denge zordu ama ağırlık önemsizdi; yirmi kilo bile değil, diye düşündü.
Bastığı yerlere dikkat ederek kıyıya doğru döndü. Kafasını su ancak bileklerine geldiğinde kaldırdı ve ağzı açık şaşkınlıkla izleyen kalabalığı gördü. Esmer adamlar ve don-gömlek iki beyaz. Balıkçıların boy ortalaması bir elli dolaylarındaydı. Derken Thom ne gördüklerini anladı: omzunda koltuk taşıyan, beyaz balina iriliğinde bir adam denizden, bacakları ağaç kütüğü, kolları gemi direği kalınlığında, ayakları kürek, kafası güneş misali kocaman bir dev efsanelerden çıkıyor, inanılmaz büyüklükte bir nesneyi, bir evi omzunda taşıyan bir hayal misali ışığı keserek karşılarına geliyordu. Her

zamankinden daha fazla keşke ufak tefek birisi —sirk kaçkını bir dev değil, bir jokey veya bir akrobat— olsaydım diyerek bir an dönüp kumsalın diğer yönüne yürümeyi düşündü. Belki unuturlardı onu. Ama yapmadı. Her adımda yeri titreterek kısa insanlar kalabalığının ortasına ilerledi, koltuğu yere indirdi ve yavaş, utangaç bir sesle, “*Pero mi perro no tiene dientes!*” dedi.

Şaşkın sessizliği kahkaha tufanı izledi. Balıkçılar yanaşıp kol kaslarını mıncıkladılar ve içlerinden birisi bir şişe bira verdi. Ekuador’a ulaşmayı başarmışlardı.

Üç arkadaş bira içip şimdi ne yapacaklarını merak ederek birçok el sıkıp kendilerini tanıttılar. Batan güneş üstlerine turuncu bir parıltı düşürüyordu. Thom, karanlık boy ve ten rengi farklarını siler silmez ortak bir dil kurabileceklerini umdu. Minnacık bir teknede pelikan besleyip bira içen ve balık yiyen, Amerikan yayınlarının tantanasından ebediyen kaçan bir balıkçı olmak ne hoştu…

Erik, Julio’ya kalacak bir yer sordu ve kalabalık hep birlikte bir otoparka doğru hareketlendi. Thom, yanlışlıkla biçilen rolüne uymak adına koltuğu tekrar omuzladı. He yanı pas ve vuruk içindeki 1974 model bir Dodge’a ulaştılar. Julio içine daldı ve iç bayıcı birkaç dakika boyunca motoru bezginlikle bağırtıp inleterek marşı çalıştırmaya uğraştı. Tüm çabası boyunca Amerikalı arkadaşlarına teskin amaçlı gülücükler yollarken içten yanmalı motorların sırrının gizlendiği anlaşılan yolcu koltuğu tarafındaki havalandırmaya vurup durdu. Ardından altı balıkçı, Julio nihayet marşı çalıştırana kadar arabayı itti. Koltuğu arabanın üstüne yerleştirdiler ve başka dünyadan gelmiş üç don-gömlek gringo Julio’nun arabasına atlayarak arkalarından neşeyle bağıran kalabalığa el sallayarak uzaklaştılar. Araba aksıra tıksıra ilerlerken Thom ile Erik her iki pencereden uzanıp koltuğu tutuyordu.

Julio hiç susmadan Erik’e bir şeyler anlatırken Thom ile Tree geçip giden kasabayı seyre daldı: her türden tuhaf açılarla asılmış İspanyolca tabelalar, toprak sokaklar, mangallarından berbat kokulu dumanlar yükselen seyyar

satıcılar… Bir futbol sahasını geçerken Julio yavaşladı ve hızla konuşarak top oynayan on dörtlükleri, ardından binaların arasından görünen, ürkütücü ve masmavi denizi işaret etti. Her yanda sokaklar insanlarla doluydu. Hoş görünüşlü okul üniformaları içinde gülüşen, şakalaşan, itişip kakışan sırt çantalı kız ve oğlanlar… Park banklarında bol pantolonlu, gömlekli ihtiyarlar… Yara bere içinde, topallayan bir köpek ve çevresinde kuşlar… Elleri kolları sebzelerle dolu, siyah saçları bellerine inen kadınlar… Sigara tüttürüp birilerini çekiştiren erkek kalabalıkları… Julio sivilce basmış surat misali delik deşik, şose bir yan yola saptı ve az daha bir keçiyi eziyordu. Arabayı ikinci viteste gazı kökleyerek sürüyordu; motor inliyor ve araba köşeleri ve nesneleri ürkütücü yakınlıkta geçiyordu. Koltuk her köşe dönülüşünde kendini tavandan fırlatmaya kalkıyordu.

Erik neşeyle siperliğe vuruyor, Julio'yla şakalaşıyordu.

Thom ile Tree birbirlerine şaşkınlıklarını gizleyemeyen gülümsemeler yolladılar; arabanın dışında seyrettikleri yabancı kaleydoskopu anlamaya başlamaları bile aylar alırdı.

Tree, Thom'un koca bacağına dostça vurdu, bir daha yüzüne baktı, "Her şey düzelecek," dedi cümlesinin soru gibi çıkmamasını sağlamayı başardı.

Thom başıyla onay verdi. "Düzelecek." Alnındaki teri sildi. "Erik İspanyolca konuşuyor. Harika tabii ama eh," diyerek sesini alçalttı, "bu, biraz Erik'in eline baktığımız anlamına geliyor."

Tree, Julio'yla konuşan Erik'e baktı. "Erik de gayet iyi götürecek, Thom," dedi. Tree cümlesini *başka* şeyler bildiğini, geleceğin düşlerinde kendisine bildirildiğini ve her şeyin ve herkesin tamamlaması gereken ayrı amacı bulunduğunu belirten bir vurguyla söyledi.

Tree'nin sözlerini, öngörülerinin belirsizliğine ve evden binlerce kilometre uzağa gitmelerine yol açmalarına rağmen herhangi bir alaycılık katmadan sarf edişi Thom'un dikkatinden kaçmadı. İçinden sekiz bin kilometre, diye geçirdi ve çöküp kalmamak için umutsuzca çabaladı.

Koltuğu arabanın üstünde bırakarak Julio'nun evine girdiler. Hepsi Thom'un beliyle göğsüne eren boylardaki karısı ve üç oğluyla tanıştılar. Julio il yarım saati ailesine, Thom'a gereğinden fazla gelen kıkırdamalar

arasında tuhaf öykünün ayrıntılarını naklederek geçirdi. Karanlık, şaşırtıcı bir refah ve yoksulluk dağılımı gösteren iki katlı, beton bir evi vardı Julio'nun. Evde bir ocak ve Thom'un daha sonra keşfedeceği üzere sıcak su yoktu ama kocaman bir televizyon (Amerikan ürünleri reklamları, pembe diziler ve futbol maçları gösteren tek kanallı) ve görünüşe göre internet bağlantısına sahip bir bilgisayar vardı. Julio evdeki değerli eşyayı işret ederek, Erik vasıtasıyla, *New York'ta yaşayan bir oğlum var*, dedi. Zemin soğuk ve halısız, Meryem Ana resimleri ve İsa'yı çarmıhta kanlar içinde gösteren tasvirlerle süslü duvarlar boyasızdı. Ailesi Julio'yu dinler, karısı sıcak, tarçınlı bir alkollü içecek hazırlarken Thom bilgisayarın karşı konulmaz çekimine kapıldığını hissetti. Orada hâlâ don-gömlek, hâlâ her yanı açık otururken az ötesinde mekânın kendisine tanıdık tek şeyi duruyordu. Evin nemli karanlığında hiç kimse kendisinden fazla bir şey giymiyor görünüyordu. Julio'nun oğullarından birisinin babasının anlattıklarından dikkatini ayırdığı kısacık bir anda Thom çekingen bir işaretle bilgisayarı gösterdi. Saçları ergenlik başkaldırısı ipuçlarında dolaşan, siyah AC/DC tişörtlü, on altılık delikanlı birkaç İspanyolca cümle sıraladı. Thom, kendini mahcup bir astronot gibi hissederek bomboş baktı çocuğa. Ricardo veya Carlos ya da Juan diye tanıştırıldığını hatırladığı delikanlı Thom'un anlamadığını kavradı. Kafa salladı ve parmağıyla gırtlak kesme işareti yaptı. Thom oturdu yerde büzülerek bakışlarını yere indirdi. Ne demekti bu şimdi? Bilgisayara dokunanı öldürürüm mü diyordu? Thom alanının feci dışındaydı.

Thom'un huzursuzluğuna gülen Erik, "Bozuk diyor, şaşkın," dedi.

Thom, Erik'in ortamla kaynaştığını gördü. İç çamaşırlarıyla bile olabildiğince rahat görünüyordu.

"Nesi varmış?" dedi Thom.

Julio'nun tuhaf, dişsiz sırıtışlı köpeği Thom'un sesine geldi ve beklenti içinde dibine dikildi.

Erik ile Carlos veya Juan bir şeyler konuştular, ardından Erik omuz silkti. "Söylediği sözleri tanımıyorum. Sürücü mü, disklerle ilgili bir şey mi, anlamadım. İnek sensin sonuçta."

"Bir bakabilir miyim acaba?"

“Tabii.”
“Sorsan önce.”
“Bakabileceğini söyledi zaten.”
Tanıdıklık kırıntısına hevesli Thom, toparlanıp kalktı. Peşinde dişsiz köpekle gidip bilgisayarın karşısına oturdu. Kalbi gümbürderken bilgisayarı ve ekranı açtı, bellek dizilimini, DOS’un kendi kendine konuşmasını izledi. Ne sanmıştı, elbette Windows olacaktı sistem. Açık-kaynak yazılımları buralara gelmiş miydi, merak etti. Ekrana Windows ikonu çıktı ve ardından ekran karardı, yazılar belirdi. Video-monitör sürücüsünün yeniden yüklenmesi gerekiyordu. Thom bilgisayarı bu sefer güvenlik konumunda çalıştırıp sistemi açtı ve her şey tamamlandığında böğrüne tekme yemiş gibi hissetti. Her şey İspanyolcaydı. Ama elbette öyle olacaktı; İngilizce sistem kullanacak halleri yoktu ya! “*Mis labios estan cerrados*,” dedi ve AC/DC tişörtlü Juan bakışlarını Thom’a dikti. Ama Thom birden dilin önem taşımadığını fark etti. Komutların yerleri ezberindeydi ve ara sıra Juan’a gülümsemek dışında odada neler döndüğüne bakmadan sistemin çeşitli dolambaçlarında yolunu bulabilirdi. Görünüşüne bakılırsa oğlan Üçüncü Dünya virüs yazıcılarından birisi, on yedisinde Batılı iş dünyasını yirmi dört saatliğine önünde diz çöktürecek bir dâhi olma yolundaydı ve Thom, sırf bu nedenle çocukla arkadaşlık kurmayı umutsuzca istedi. Aniden belinde eller hissetti ve baktığında Julio’nun karısının arkasına geçmiş, mezurasıyla bel ölçüsünü almaya uğraştığını gördü.
“Vücudunun aileyi bir hafta beslemeye yetip yetmeyeceğini hesaplamaya çalışıyor,” dedi Erik.
Thom’un ensesindeki tüyler dikildi.
“Oğlum biraz rahatlasana artık. Kadın sana elbise dikecek çünkü buralarda sana uygununu bulmak mümkün değil.”
“Ha.” Gülümsemeye çalıştı Thom. “Tabii.” Tree ve Erik’in çoktan giyindiklerini gördü. Tree, gömlek ve bol pantolonla şık görünüyordu. Erik de aynı durumdaydı ama giysileri üstüne pek oturmamıştı. Tree sessizce bir köşeye çekilmişti ve kargaburnunu denizde yitirmesine rağmen sokakta bulduğu on beş santimlik bir tel parçasını bükmeye dalmıştı. Thom, tüm dikkatini tele verdiğini, her zamanki gibi kendisini dışa kapadığını fark etti.

Erik bira içiyor ve yaylım ateşini andıran bir hızla Julio'yla konuşuyordu. Julio'nun oğullarından birisi elinde gitar, Rage Against the Machine'in parçalarından görünen bir ezgi tıngırdatıyordu. Tavandan sarkan iki çıplak ampulle aydınlanıyordu mekân. Thom bir ofisten, döner sandalye ve masadan, çalışmasını görmek isteyen bir müdürden çok uzaklardaydı şimdi.

Video-sürücü sorununu halletti ve Juan durumu herkese gururla duyurdu. Birkaç tebrik, birkaç sırt şaplağı ve bolca İspanyolca laf aldı, ardından biralar geldi. Ödülü bağlanmaktı. Burada, hiçliğin ortası denecek bir yerdeydi belki ama dünyaya erişebilirdi. İspanyolca bir hata mesajı belirdi. Modemi kontrol ettiğinde telefon bağlantısının bulunmadığını gördü.

"Telefon?" diyerek işaret etti.

Juan, Erik'e bir şeyler söyledi ama ne dediği belliydi. Thom'un bütün hevesi gırtlağında kalmıştı.

Erik omuz silkerek, "Telefonları yokmuş," dedi.

"Modemleri var ama?"

"Latin Amerika'ya hoş geldin, Profesör. Tezatlar diyarı. Buraya telefon bağlatmak muhtemelen bir yıl sürer ve gene muhtemelen bilgisayardan pahalıya patlar."

Thom başını eğdi; direkten dönmüştü. Jean'le Guayaquil'deki, artık her neresiyse orası, randevusunu kaçıracaktı.

"Ekuador'dan bahsetmişken," dedi Erik, "burada her türlü ıvır zıvır için ayrı efsane vardır. Anlaşılan biri bizle ilgiliymiş."

"Bizle mi?"

"Ya, Fernanda hatırladı." Erik Julio'nun, aynı anda hem dikiş dikiyor hem yemek pişiriyor hem içecek hazırlıyor görünen karısını işaret etti. Erkeklerle dolu bir evdeki tek kadın. Eski moda dikiş makinesine kocaman, elektrik mavisi bir çarşaf yerleştirmişti. Thom ürperdi; çarşafın kendisini hedeflediği kesindi.

"En azından bizle ilgili görünüyor," dedi Erik. "Kabaca, kudret tahtı mıdır, koltuğu mudur, oturağı mıdır her neyse işte onun çok uzun zaman önce dünyanın merkezinden kaldırılıp götürülmüşmüş. İnka şeyidir belki. Ya da Canar veya diğerlerinden birinden geliyor. İknaların gelip herkesi alaşağı etmesinden önce milyon farklı grup yaşarmış buralarda. Sonra da İspanyollar gelip defterlerini dürmüşler tabii. Ama işte, efsaneler bir şekilde

yaşamış, Katolikliğe karışmış, falan filan. Kısacası bu koltuğun yerinde bulunmaması dünyanın dengesini bozmuş ve her türlü kötülüğün yolunu açmışmış. Ve eh, efsaneye göre yolunu kaybetmiş, böyle çevirmek daha doğru herhalde ya da hep kaybeden de denebilir, üç kişi çok uzaklardan gelip koltuğu ait olduğu yere götürecekmiş."

"Müthiş. Sence… Doğru mu sence peki?"

"A… Yok, sanmam. Sence? Nuh'un gemisine inanır mısın sen? İnansan bile bize dair efsanelerin olabileceğinden kuşkuluyum açıkçası. Valla fazla bel bağlamam ama öte yandan, dediğim gibi, buralarda her şeyin efsanesi vardır ve Amerika'da gerçekleşmeyen pek çok şey burada gerçekleşir. Burası Güney Amerika oğlum!"

Thom, kendisini güzelim bir tabak dolusu kızarmış balık, pilav, fasulye, soğan ve avokadonun beklediği masaya çağrıldı. Erik aileyle sohbet etti ve Thom kimle göz göze gelirse gülümsedi.

Bir süre sonra Erik, "Buradan nereye gideceğiz peki?" dedi.

Thom sırıtmamaya çalışarak, "Tree patlamış mısırları göreceğimiz fikrindeydi," dedi.

Tree tabağından kafasını kaldırıp baş onayı verdi. "patlamış mısır misali kelebeklerin bulunduğu yere."

Erik yüzünü buruşturdu.

"Dünyanın merkezi neresi peki? Her kültürde bir dünyanın merkezi var görünüyor," dedi Thom.

Erik aileyle konuştuktan sonra, "And dağları olabilir diye tahmin ediyorlar," dedi, gülümsedi, "Gerçi Washington DC ve Hollywood da dediler."

"Ha, doğru… Çok yol gitmek gerekecek gerisingeri."

"Yollardan uzak durmalıyız," dedi Tree.

"E, nasıl ulaşacağız oraya o zaman?"

Tree omuz silkti.

Zhumir adlı bir şeyden bir şişe çıkarıldı, elden ele geçirildi ve Thom her turda tatlı uyuşukluğu daha fazla hissetti. Giysisi tamamlanmış, devasa bir çadır yere serilmişti. İkinin getirdiği cesaretle sırtına geçirerek her türlü moda fikrini bastırdı. Elektrik mavisi içinde bir dev… Bele kadar inen siyah düğmeler, gevşek bir yaka… Sağ kalçasını kocaman, parlak yeşil bir cep

kaplıyordu. Giyinmesi bittiğinde bir kahkaha tufanı koptu. Thom karnını tutarak kıkırdadı.

"Şeye benzedin… Tanrı'm, bilemiyorum valla."

"Süpermen," dedi Juan.

"Pijama-men," dedi Erik.

"Kaportacı," dedi Tree.

Thom kızardı ama giyinmişlik iyiydi ve kahkahalar iyi niyetli görünüyordu. Bir anlığına kolunu ileri uzatıp diğerini yanında tutarak uçuştaki Süpermen pozu verdi ve kahkahalar iki kat arttı. Tamam, hiç ayrılmayacaktı bu evden. Sevildiği yerde geçirecekti ömrünü. Süper-kahramandı burada. Bundan iyisi yoktu. Göğsüne yazılacak bir ad lazımdı. Azul, mavi demek, dedi Erik. Azul-men. Gizli güçleri: gaz çıkarma ve makine gibi düşünebilme… Azul-men! Omzuna tünemiş kedi misali dırlanan bir beyinle lanetlenmiş kahraman.

Bir saat sonra Fernanda, Thom için ayakkabı da yapmıştı. Araba lastiğinden kesilmiş iki parçanın üstüne keten şeritler eklemişti. Şıpınişi, iş görür, dâhiyane bir çift sandalet…

Koltuğun içeri alınıp bir köşede karanlığına terk edilmesinin ardından üç arkadaş, battaniyeleri örtünüp yere yattılar.

Thom arkadaşlarının uykuya dalmasını bekledikten sonra kalktı ve pencereye gitti. Dünyanın uzaydan görünüşünü ve üstünde ait olduğu yerden çok uzaklarda bulunan kendisini hayal etti. Çekirgelerin veya uyurken enseye ölümcül ısırıklar bırakabilecek başka çok bacaklı bir şeylerin sesini duydu. Soluğunu kontrol altında tutmak, bedenini tüm çılgın, paniğe kapılmış duygularla harekete geçmekten alıkoymak tüm irade gücünü alıyordu. Düşünceleri davalarının değerinden, evden binlerce kilometre uzakta bulunuşun yaban coşkusundan ana gemiden fırlatılmış, uzay boşluğunda sonsuza dek kayıp kaçış mekiği duygusu arasında çılgınca gidip geliyordu. Soluğunu derin ve kararlı almaya zorladı ama kendisini yapayalnız hissediyordu. Bir kız arkadaş ve bir iş ve hoş bir aile ve bir yuva ve normal insanların diğer her şeyi istiyordu. Seçilmiş insanlara şeyler kendiliğinden, edinmek için intiharın kıyılarında dolaşmadan geliyordu.

Ama birden bunları veya her şeyden önce bunları istiyorsa elde edebileceğini ama elde etmek yerine kısmen kendi seçimiyle burada bulunduğunu fark etti. Keşke kararları onayan, insanın burnunu ok misali uygun kadere yönlendiren bir vitamin olsaydı…

Tekrar gidip debelenen, iki dünyada yaşayan, düş dünyasının sınadığı, aldattığı, alay ettiği Tree'nin yanına uzandı.

Gözlerini tavana, gecenin karanlığına dikerek kendi yerini bulmayı denedi. Kapının ötesinde karmakarışık ve yabancı bir dünya vardı ve ilk defa heyecanlanmaya başladığını hissetti. Ardından yağmur, çatıyı çekiç misali dövmeye başladı.

Sabah Tree'nin ayağından alnına elli-altmış kadar sivrisinek ısırığıyla kaplandığını, bir kabarcık koleksiyonuna dönüştüğünü gördüler.

Kendi bedenini kontrol edip hiçbir ısırık izi bulamayan Erik, "Yuh," dedi. "Genelde severler beni ama sen sahiden lezzetlisin herhalde. Annemle babamın ayrılma nedenlerinden biri buydu. Annem orman sivrisineklerine dayanamıyordu. Babamı hiç ısırmazlardı. *Los indios,* sivrisineklerin yalnız tek kişiyi ısırmalarını kötü işaret sayarlar. Sivrisineklerin ölümün kokusunu aldıklarını söylerler."

Tree'nin cidden korktuğu Thom'un gözünden kaçmadı. Erik'le göz göze geldi ve susmasını işaret etti.

"Üzüldüm, Tree," dedi Thom. "Fena." Onu da ısırmamışlardı. Tree'nin yeni ten rengine, bir gecede yayılıveren kaşıntılı kızarıklığa hayretle baktı. "Gece kaşındığını duydum ve düş görüyorsun sandım."

Tree ısırıkları kanatana dek kaşıdı. Fernanda anaç bir bakışla Tree'ye bir şişe böcek kaçırıcı ve yanıkları için güneş kremi verdi. Ellerinin boş kalmaması gerekiyordu Tree'nin.

Varlıklarından memnuniyet duyan Julio'nun evinde bir gün daha dinlendiler. Julio komşularını çağırdı ve hepsini denizden üç yabancının nasıl geldiğini anlatan öyküsüyle eğlendirdi; Thom, Tree ve Erik öyküsünü destekledi. Kendilerini dünyanın ucunda ve hepten bulunamaz hissediyorlardı. Pasifik kıyısında yapayalnız bir balıkçı köyüne çıkmışlardı. Thom birkaç İspanyolca kelime daha öğrendi. *Cerveza*—bira, *chuchaki*—

akşamdan kalmalık, *mar*—deniz, *viaje*—yolculuk, *disculpeme*—affedersiniz. Shin nerede kalmıştı? Thom merak ediyordu. Ne zaman ortaya çıkıp önderlik etmeye ve üç arkadaşı korumaya başlayacaktı?

Yine aynı balık yemeğinden —*ceviche*— yiyip yine içtiler ve Thom ile Juan bilgisayar konusunda biraz birbirlerini anlamaya başladılar. Böyle konuşmayı, bu dili biliyordu Thom. Juan'a programcılık ve sistem yazılımcılığının ilkelerini, içinde heves uyandırır umuduyla gösterdi. Programlama dilerli İngilizce veya genelde ilgili dilde ama İngilizce alıntılı olduğundan Thom fazla çaba harcamadan yolunu bulabiliyordu.

Yolculuklarının finansmanı üstüne uzun tartışmaların ardından Tree koltuğun yarıklarından birinden ATM kartını çıkardı ve Erik ile Julio'yla birlikte banka bakmaya gittiler. Bir kargaburun, birkaç makara tel, hasır şapkalar ve dondurmalarla geri döndüler. Tree arkadaşlarına yüz ellişer doları, Noel hediyesi gibi verdi.

"Amerikan doları kullanıyorlar burada." Kızmış görünüyordu Erik. "Şekeri 99'da öldürdüler herhalde. Yazık. Benimkiler fena sinirlenmiştir."

Thom yabancı paralardan fazla anlamıyordu. "Şeker mi?" Kısa tanınanlar listesine bir madde daha eklemek hoşuna gitmişti.

Tree, çam sakızı-çoban armağanı niyetine telleri bükerek ailenin küçük heykellerini yaptı.

Ertesi sabah küçük bir Ekuador haritasını inceleyerek kabataslak bir plan yaptılar. Ya da kişi nereye gittiğine dair herhangi bir fikir taşımazken planın ne kadarını yapabilirse, o kadarını yaptılar. Erik kimi devasa bölgeyi, kaçırmamaları gereken eğlenceliklermiş gibi işaret etti. "Amazon! Oraya gidelim. Ekvator! Tuvaletlerine kesin uğramamız lazım. Ingapirca, Güneş Tapınağı… Bir gösteriye katılmıştım orada!"

Thom aşılacak yüzlerce kilometrelik araziyi inceledi ve köyün dışında yolculuğun neye benzeyebileceğini kafasında canlandırmaya çalıştı. Parmaklarını girintili-çıkıntılı And dağlarının, binlerce kilometreli cengellerin, koltuk taşımanın imkânsızlaşacağı yerlerin üstünde gezdirdi.

Sürekli kıpırdanıp kaşınan Tree, *yollardan uzak durmalıyız* cümlesini arka plan uğultusuna dönüşene dek yineledi. Serinleme derdinde sürekli

gömleklerini havalandırıyorlardı.

Erik ile Thom, gidecekleri yöne dair ipucu için Tree'ye yalvardılar. Bolca baskının sonunda Tree parmağını haritada gezdirmeye başladı. Zihninde görünen imgelerden —Arnavut kaldırımı sokaklar, bir dağ yolu, bir cins vagon, uçsuz bucaksız sis— başkasını arayıp aramadığından emin değildi. Nasıl anlaşabilirdi bu iki boyutlu haritayla? Parmağı güneydeki bir dağ sırasında durdu. Haritanın orasında bir yükselti, belki sırf onun için konmuş bir körler alfabesi işareti vardı.

"Şurada bir çıkıntı var," dedi ve diğerlerinin görmesi için parmağını kaldırdı.

"Haritanın altındaki kum o, uyanık. Haritanın kendisi değil."

"Oraya gidiyoruz." Tree parmağını haritadaki noktaya, güney doğularında kalan dağlık bölgeye indirdi.

"Kum o be," dedi Erik bir daha. "Hiçliğin ortası oğlum orası! Sadece kum çıkıntısı. Thom, yardım etsene."

Thom noktayı inceledi. "Teknik açıdan evet, sahiden haritanın altında kum var. Bana uyar."

Julio tüm cömertliğiyle üç arkadaşı, Guayaquil kentinden geçen Guayas Nehri'nin sonunun muazzam kahverengilikte aktığı güneydeki Posorja'ya götürmeyi teklif etti. Üç arkadaşı teknesiyle Isla Puna'dan geçirip ormanın derinlerine, koltuğu yüklenip Tree'nin işaret ettiği çıkıntıya yürümeye koyulacakları muz diyarına kadar götürebilecek arkadaşı Carlos vardı. Thom'un karnı öngörülemezlik fırınına dönüşmüştü. Kaygı terleri döküyordu. Erik kuşkuyla Tree'ye baktı. "Düşünde bunu gördüğünden emin misin? Yol bu mu, emin misin?"

Ama koltuğu tavana bu sefer bağlayıp arabada gitmek iyi geldi. Rüzgâr Thom'un mavi giysisini dalgalandırıyor, serinlik sağlıyordu. Julio çılgınca kullanıyordu arabayı; solluyor, karşıdan gelenlere meydan okuyor, sağa geçiyor, çamurdu, topraktı, mıcırdı, çayırlıktı bakmadan gidiyor, araba yokuş aşağı kaptırmış sarhoş bir at misali sarsılıyordu. Arka koltuk egzost dumanıyla doluyor, Thom ile Tree nefes alabilmek için yüzlerini rüzgâra

veriyorlardı. Yol boyunca yıkıntı binalar, göğü kaplayan teller, keyfe keder asılmış yol tabelaları, kil evler ve duvarlarına siyasetçi portreleri resmedilmiş saz veya paslı teneke çatılı yapılar, sokaklarda hayvanlar, kartpostal inceliğindeki köpekler, tavuklar, keçiler, domuzlar gördüler. Julio direksiyonu bir o yana bir bu yana kırıp, vurgularını dilini üç dişinde şaklatmayla yaparak hiç durmadan bir şeyler anlattı. Thom can korkusuyla bulabildiği her şeye sımsıkı tutundu.

Julio ara sıra tanıdık birilerini görüp duruyor ve *gringo* öyküsünü baştan sona anlatmaya koyuluyordu. Thom ile Tree artık öyküyle ilgili mimik ve jestleri iyice tanımışlardı. Tavana bağlı koltuk gösteriliyor, denizde üstünde giden üç gringo işaret ediliyor, gülünüyordu. Sonra arkalarında Julio'nun motordan saldığı gazlı kuyruğu bırakarak tekrar yola düşüyorlardı.

Posorja'nın pazar günüydü. Sokaklar seyyar satıcı arabaları ve sebze, meyve, baharat ve et tezgâhlarıyla dolup taşıyordu. Thom'un göğünse erişen bir siyah saç denizi, masalarda balık yığınları, *Cangrejo, Cangrejo* diye bağıran bir adamın omzundan sarkan ipteki yengeçler… Sararmış domuz kelleleri dizili bir tezgâh, birinin burnuna saplı bir çatal, bir diğerinin ağzına tıkılmış, beysbol topu büyüklüğünde bir kaya parçası, çengellerden sarkan sığır eti parçaları, toz kaplı zemine akan kanlar, köpekleri taş atarak kovalayan kasaplar, eşekli, yüz elli yıllık kırışıklıklarla dolu bir adamla sohbet eden, omzunda kuzusuyla melon şapkalı bir kadın… Etrafları yeşil yapraklı sebze yığınlarıyla, domatesi piramitleriyle, cin mısırlarıyla, devrilmiş fil büyüklüğünde yeşil muz dağlarıyla çevrili, battaniyeler üstüne, duvarlar üstüne, her yana oturmuş kadınlar… Elindeki çubukla bir insan iskeletine vurarak megafonundan ilacını bağıran bir adam… Elinde canlı, kafaları sallanan, dünyayı tersten gören tavuklara bağlanan tavuk bacaklarıyla dolanan bir kadın… Tezgâhlar arasından bağırarak kaçan bir dişi domuz ile peşindeki bir bar taburesinden azıcık uzun adam… Her şey karmakarışıktı; sokaklar hayhuya batmıştı.

Thom nihayet park eden Julio'nun uzay aracından çıktı ve Posorja'ya ilk uzaylısıyla tanışma fırsatı sundu. *Azul-men!* Tüm gözler eğilerek yürüyen ve kafasını her tezgâha, kapı girişine ya da tavana çarpan mavi deve döndü.

Balon kırmızısı yüzüyle, bildiği birkaç kelimeyi mırıldandı: *gracias, hola, mis labios estan cerrados*.

Tree koltuğun yanından ayrılmayı reddedince Julio diğer ikisinin önüne düşerek çarşıya daldı. Thom'un peşine derhal ufak bir çocuk grubu takıldı. Arkasına döndüğünde sağa sola kaçışıp saklanıyorlardı. Kıyafetine sövdü. Sandaletleri sokakların çamuruna batıyor, keten şeritleri kararıyordu. Julio sokaktaki en hoş binaya, kiremit çatılı, su mavisi boyalı, iki katlı bir yapıya daldı. *Kaçamıyorsan aralarına katıl*, teklifini sundu beyin. Eşikte dönüp takipçilerine el sallamak istedi, bir kıkırdama fırtınası, birkaç refleks işi el sallama ve kaçışmayla karşılandı. Bazıları can korkusuyla kaçtı. Diğerleri gülümsediler ve devleri içeride huzursuzca otururken kapının iki yanına korumalar misali dizildiler.

Carlos'un bir teknesi, üç arkadaşın tekneye ihtiyacı vardı. Büyük deltanın aşılıp okyanusta elli küsur kilometre yol gidilmesini içeren uzun bir yolculuk söz konusuydu. Zorunlu fiyat pazarlığına giriştiler. Altın dişli Carlos, müreffeh ve refahı seven bir adamdı. O arkaya yaslanabilen, köşedeki televizyona dönük tahtında kral misali otururken, bizimkiler taburelere iliştiler. Açık kapıdan çarşı gürültüsü doluyor, üst kattaki bir radyo havaya salsa yüklüyor, televizyonun madeni sesli hoparlörlerinden pembe dizi diyalogları dökülüyordu. Bir buçuk kilometrelik alan içinde tüm enerjisiyle titreşmeyen bir atom dahi yoktu.

Thom, mekânın bir lokanta olabileceğini fark etti. Sıcak, rutubetli, mağaramsı bir yerdi. Duvarda yiyecek resimleri asılıydı. Erik ekrandaki Arjantin işi pembe dizideki tüm karakterleri adıyla tanıyordu. Julio, Carlos ve Erik konuştular ve Thom, işlerin yolunda gidip gitmediğinden, nereye ve neden gittiklerinden emin olamadan yanlarında oturdu. Kalktı, çocuk müritlerinin beklediği ve Speedy Gonzalez tarzı cırtlak seslerle sorular sorduğu kapıya çıktı. Güney tarzı Amerikan bayrağı tişörtlü bir oğlanın saçını okşadı. Dünyanın merkezi neresiydi? Burada olabilir miydi? Üstüne dikilen bakışlardan rahatsızlık duymamaya başladı. Kötücüllük yok diye düşündü veya umdu, sadece merak ve evet, gülüşmeler. *İyi de giydiğine bir baksana*, dedi beyin. *Sen de gülerdin*. Üç, dört veya beş yaşında bir oğlan

—hepsi minnacıktı— paçasından çekiştirerek yüzünde apaçık *neden* sorusuyla baktı. Evet, neden? Giysilerimi köpekbalıkları yedi. Mobilyalarla ilgili önemli bir görevim var benim. Kendi memleketimde iş bulamadım. Kız arkadaşım terk etti beni. Bir muhabiri etkileme derdindeyim. Nedeni bu. Thom, uçuşa hazırlanan, yerçekimini geride bırakacak Süpermen taklidi yaptı. Tepkiler yaşa göre değişiyordu. Beş yaş ve altı grubundan heyecanlı mırıltılar yükselirken, altı yaş üstü grubun yüzlerinde utangaç ve kuşkucu gülümsemeler belirdi. On bir yaş üstü tayfa kuşkuyla kaş çatmakla birlikte ne olur ne olmaz diye çekip gitmedi. Birkaçı ailelerine haber vermeye koştu. Buraya yerleşebilir, bir ev edinir, akordeon çalmayı öğrenir, çarşıda bir şeyler satabilirdi. Ne atacaktı? Web siteleri mi? Amerikan edebiyatı mı? Buraya uygun herhangi bir becerisi var mıydı? Garabet gösterisi yapabilir, bakmaya gelenlerden para alabilirdi. Annesi asla onaylamazdı.

Ya da belki bilgisayarları tümden silerdi hayatından. Çözümlenebilir bir dünyaya çıkar, gözlerini görebildiği, iletişim için ağızlarını kullanan insanlarla ilişki kurmayı deneyebilirdi.

Pazarlıklar bitmişti; Erik eşiğe geldi. Dizinin en heyecanlı yerini bekleyen Julio televizyona takılı kalmıştı. Carlos üst kata çıkıp gözden yitmişti.

"İyi idare ediyor görünüyorsun. *Mande?*" dedi Erik soru soran bir ufaklığa, ardından güldü. "Ne zaman uçacağını soruyor."

Kıkırdadı Thom. "Kıyafet yüzünden."

Erik oğlana göz kırptı. "Muy pronto. Muy, muy pronto." Başparmağıyla arkayı, pazarlıkların yapıldığı tarafı işaret etti. "Eh, yola çıkıyoruz ama adam bizi tekneden atarsa hiç şaşmam. Yol için, varışta ödemek üzere on yedi dolar söz verdim. Büyük para buralarda."

Erik, binaya yaslanmış duran bir adamdan bir sigara aldı, ardından sorular, el sıkışmalar, Thom'u işaret etmeler geldi.

"Herkes Amerika'da iş var mı, diye soruyor. Herkes Amerika'ya gitme derdinde." Erik çarşıya doğru savurdu dumanını. "Thom, nereye gittiğimiz ve ne yaptığımız konularına aklım yatmadı benim hâlâ. Kuşku duymak normal mi? Yani, Tree'nin önünde bir şey söylenmiyor ve kimden kuşkulanacağımı bile kestirebilmiş değilim. Tabii, Julio gibi

güvenebileceğimiz birilerine rastlıyoruz bazen. Adamın kazık atmayla ilgisi yok. Ama şu Carlos veya Shin hatta Jean… Düşündün mü bunları hiç? Jean neden buluşuyor burada bizle? Tuhaf koltuk olsun olmasın, Portland'dan ta buraya, yolda tanıştığı üç tip için gelmek fazla değil mi?"

Thom, Erik'in sigarasından bir nefes çekti ve arkadaşına veren adam, ortak dil yoksunluğunu abartılı hareketlerle kapatarak derhal bir tane de ona ikram etti. "Evet, biliyorum."

"O kızdan bir şeyler çıkaracağını düşünüyorsun, farkındayım," dedi Erik. "Hatta belki o da aynı şeyleri düşüyordur." Thom'a baktı, dudağını ısırarak kaşlarını kaldırdı. "Bak… Aramızdaki aklı başında, makul eleman sensin. Ben pek öyle tanınmam. Ama bu konuya parmak basmakla iyi edeceğimi düşündü. Tamam mı?"

Thom, sandaletlerine bakarak kafa salladı. "Tamam," dedi. "Demek istediğin anlaşıldı."

"Yani, bu koltuk binlerce kilometre uzaktaki oturma odamızdaydı ve şimdi… Yoldayız. Eğlenceli, Ekuador'u sevdim. Hatta belki benimkilerden birini bile bulmaya kalkarım. Ama bu ne ya? Koltuğu bir İsa meseli gibi taşıyoruz yahu!"

"Başkalarının günahları için."

"Aynen."

"Veya bizimkiler için."

"O da var. Ya da daha beteri, hani yerlilere gösterebilmek için kocaman bir buzu cengele taşıyan tipleri anlatan bir film vardı, hedefe varamadan ölüyorlardı, izlemiş miydin?"

"Hı-hı," dedi Thom. "Kaderi baştan boka batmış arayışlar... Jean'e ne demiştim ben? Saçma arayışlar hareketi. Ama bir yere gittiğimiz kanısındayım ben. İnanmamayı kenara atmaya yetecek kadar fazla tesadüf yaşadık." Hayranlarına gülümsedi.

Erik, "Ya da fazlasıyla şanslı bir yanılsama söz konusu," dedi ve çamurlu, gazlı bir çukura tükürdü.

"Ondan endişeleniyorum ben de."

Kavun yüklü bir at arabası, balık dolu bir tezgâha tosladı. Derhal bir tartışma patlak verdi. Kavun üstü balık, balık üstü kavun, hepsi birbirine girdi.

"Shin'e ne diyorsun?" diye sordu Thom. "Şu konsey şeyi…"

Erik omuz silkti. “Ürkütüyor beni o adam.”
“Ama ya büyük bir iş yapıyorsak, ya yeni savaş buysa? Ya dünyanın zehrini alıyor, gezegeni değiştiriyorsak?” Thom, midesi çılgınca yanıtlamaya girişirken tüm umutlarını tek nefeste sayıverdi. Müritlerinden birisinin burnunu tıkadığını gördü.
Erik iç çekti. “Tabii, olabilir. Kendimi hiç öyle görmedim ama neyse ne… Evet, yapalım bu işi. Sonuna kadar. Benimkiler gurur duyardı. Ama nereden bileceğiz? Yani, sonuçta bir koltuk işte. Fazla umut bağlamamak lazım.” Bıyığını sıvazladı, dumanını savurdu. “Ya cidden kaybolduysak? Bak, kardeş, alınma ama ben dünyanın merkezine falan inanmıyorum. Tree’nin Cennet Bahçesi şeylerine, tüm bunlarla ilgisi varsa bile inanmıyorum. Tamam, koltuk bence de tuhaf… Ama… Uf ya, başa türlü söylemenin yolu yok, altı üstü bir koltuk işte.”
Carlos ile Julio yanarlına geldi ve Julio dostça Thom’un koluna vurdu.
“*Vamanos*,” dedi Carlos.

Tekne, dik karinalı ve motorlu, yanarlı yüksek, aşırı büyük sandal irisiydi. Koltuğu yüklerlerken Thom, Carlos’un kolçakları mıncıkladığını ve yapısını dikkatle süzdüğünü fark etti. Deltanın ötesine koltuk taşıyan üç çatlak gringonun doğurduğu normal merakta mı böyle yapıyordu yoksa işin içinde başka şeyler mi vardı? Bindiler ve Julio’ya yürekten teşekkürlerini sundular. Thom, sarf edilebilecek uygun sözleri bilemediğinden, “İyi ki doğdun” şarkısına girişti. Julio sırıtarak acele etmelerini işaret etti.
Julio gidince Carlos tekneden indi ve gözden kayboldu. Beklediler. Su usulca tekneye çarparak şapırdıyordu. Tekne, kayalık bir çıkmanın dalgalardan koruduğu tahta bir iskeleye bağlıydı. Güneş altında terleyerek on, yirmi, otuz dakika beklediler.
Tree, ısırıklarından birini kurcalayarak, “biz mi kullanacaktık tekneyi?” dedi.
“Hayır. Yok.” Erik kafasını uzatıp sabırsızca rıhtımı taradı. “Birazdan dönerim demişti.” Motora baktı, kaçış hesabına girişti.
Thom’un çocuk grubu birden rıhtımda belirdi; en ufakları gitmeden önce uçmasını istiyorlardı. Çıplak ayaklarını suya sarkıtarak iskeleye dizildiler. Çarşının iki blok ötedeki uğultusu duyuluyordu.

Derken Carlos, neşe içinde ve kolları kocaman şişeli Ekuador biralarıyla dolu geldi, kapaklarını açtı ve herkese dağıttı. Gömleği karnına kadar açıktı; çevik bir hamleyle tekneye atladı. Ekuador'da araç kullanan herkes gibi tekneyi son hızda sürmeye başladı.

Tree yarım litrelik şişeye karmaşık duygularla bakarak, "Bira burada her saat gidiyor anlaşılan," dedi.

"Ver bana, içerim ben," dedi Erik.

"Olmaz. Buz gibi." Tree, havadaki nemi emip terleyen şişeyi yüzüne yasladı. Saçları yüzüne yapınmıştı ve ısırıkların acısından kıvranıyordu.

Ardından süratin getirdiği esinti geldi. Teknenin burnu dalgalarda yükselip olanca ağırlığıyla suya çarpıyordu. Sağ taraflarında alçak bitkilerle kaplı bir arazi belirdi.

Erik karayı göstererek, "*Vamos alla?*" dedi.

"*No, es la Isla Puna. Alla les llevo*." Carlos adların arasından görünen ufku işaret etti: *Sizi götürdüğüm yer orası.* Erik, Carlos'un yanına oturdu.

"Diyor ki Puna eskiden harika bir adaymış ama artık pek yaşayanı yokmuş. Balsayı oranın haklı icat etmiş."

"Balsa?"

"Julio'nun teknesi. Yelkenli balsa kütükleri. Bunlarla ta Orta Amerika'ya ve ötesine gitmişler. Ne kadar uzağa gittiklerini kimse bilmiyormuş. İnkalardan önceymişler; sonra İnkalar işgal edince Mayalarla İnkalar arasındaki ticareti üstlenmişler."

"Ne olmuş peki onlara?"

Erik soruyu yöneltti ve Carlos omuz silkerek, "*Desapareciados*." Yok oldular.

Su önce bulandı, ardından nehir ağzından geçerlerken kırmızımsı kahverengiye döndü. Kentin çöpü ve lağımıyla parıldayan kahverengi deniz aynı anilikle yine maviye dönüştü.

Carlos bir tur daha bira çıkardı, Tree ilkinden kalanla birlikte kendi birasını Erik'e verdi. Teknenin zemininde ısınmıştı biralar.

Gene bir kahverengi bölgeden geçtiler ve Carlos ileride beliren Guayaquil kentini işaret etti.

Thom, nehirden Jean'le buluşacakları kente baktı ve iç çekti. Erik'in kaygıları tartışmaya açık sonuçta, diye düşündü. Kızda bir şey vardı yalnız.

Daha iki karşılaşmada tutulmayı becermişti Thom. Jean güzellik, akıl ve espri anlayışının hoş bir karışımına sahipti ama gene de topluma uyumda zorlanmakla birlikte ortalama görünüşlü, kocaman ayaklı ve azıcık kafası çalışan tiplerin menziline uygun görünüyordu. Nitelemelerinde abartıya kaçmadığını umarak yutkundu Thom. Sonuçta erişilebilirlik ötesi değildi Jean. Seçilmemiş birisine gönül vermeye ikna edilebileceğini düşündü. En azından gerçek beni, dağlardan kopup sürüklenen yaprak misali özgüven bunalımlarımı ve toplum-dışı eğilimlerimi anlayana kadar, diye düşündü. Ardından sahiden hâlâ öyle miyim yoksa o Thom başka, ağırkanlı ve nefret ettiği bir masa başı işinde hapis, kız arkadaşıyla sağlıklı beslenme, arkadaş edinme gibi yanıldığını aslında bildiği konularda inatla münakaşa eden Thom muydu? Ilık birayı dikledi ve birden içine müthiş bir huzurun çöktüğünü hissetti. Motorun gürültüsü sohbeti tümden ortadan kaldırıyor, biraysa varışın heyecanını susturuyordu. Beş yüz, bin, on bin yıl önce balsalar üstündeki insanları hayal etmek ürperticiydi. Kaç yıl önceydi sahiden? Denizin tabanı tarih ve iskeletlerle kaplıydı. Koltuk buralara gelmiş miydi daha önce? Evi burası mıydı? Arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı.

Tree kentte inmeyeceklerini, yoldan uzak durmaları gerektiğini açıkça belirtmişti ama Carlos iki yönde uzanan kumlar ve koca yapraklı ağaçlar dışında tümüyle ıssız bir kumsala yöneldiğinde Thom’un kaygısı bir daha yüzeye çıktı.

“Tree? Yeme, içme, barınma işleri ne olacak?” Çakır keyifliği Thom’a teknenin yanından sığ suya atlamada yardımcıydı.

Tree, güven vermeyen bir vurguyla, “Bulacağız hepsini,” dedi.

Erik ödemeyi yaptı. Carlos midesinde iki buçuk yarım litrelik bira ve diğer elinde bir yenisiyle gülümseyerek ve gülerek yalpalıyordu. Thom’la birlikte koltuğu tekneden suya yuvarladılar. Düşe kalka kumsala taşıdılar. Erik on adım öteye gidip fermuarını açtı ve muhtelif rahatlama nidaları eşliğinde denize işedi.

Ardından Carlos’un teknesine omuz verip tekrar suya ittiler. Carlos neşeyle el salladı. “*Suerte! Que les vayan bien!*”

“Ne dedi?”

“İyi şanslar diledi ki ondan geldiğini düşünürsek, bir çukura düşesiniz anlamına geliyor bence.” Erik tişörtünü çıkardı ve kendisini koltuğa bıraktı. “İşte hayat bu! *Ceviche* veya yengeç veya *langosta* ve bir bira daha ve beş-altı sigara ile bir kadın, bir de kadınla yatacak bir hamak istiyorum. Bir de ayak masajı. Yeme, içme ve barınma şeyleri, ha?” Parmaklarını şaklattı. “Getir bakalım, Tree.”

Thom bir dizi bira geğirtisi eşliğinde güldü ve düğmelerini beline kadar açarak kuma uzandı. Unutulmuş bir cennetti burası. Gözün görebileceği hiçbir yerde kimsecikler yoktu. Ne yapıyorlardı böyle?

Tree asık suratla dikilip kumsalın sınırını çizen ağaçlığa baktı. “Çocuklar?”

Erik, “Yanıt verme,” diye fısıldadı. “Hiçbir yere gitmiyorum ben.”

Thom kumları avuçlamaktan, gökteki tek bulutun hareketini izlemekten, kıyıya çarpan dalgaların sesini dinleyerek terlemekten memnundu. Belki birazdan çırılçıplak soyunup denize atlardı.

“Çocuklar.”

“Tree,” diye mızıldandı Erik. “Azıcık dinlenip kumsalın tadını çıkaramaz mıyız yahu?”

“Aynı yerde kalmamalıyız,” dedi Tree.

“Nereye gidiyoruz?” dedi Thom.

“Şu ağaçlığa.”

Erik, dönerek Tree’ye baktı. “O ağaçlar ne, biliyor musun sen? Dev yapraklı, bodur, binlerce çük misali sarkanları… Onlar muz ağacı. Onların arasına girmek nasıldır, biliyor musun? Toprak akla ziyan ölçüde balçıktır, deli gibi rutubet vardır, her yanından ter fışkırır… Ya, ne bileyim işte feci nemlidir, ayrıca her yanı böcek kaynar ve inan, o böcekler sana bayılacaklardır çünkü sen bedava sunulan böcek *almuerzo*susun. Tree *almuerzo*nuz yuvanıza gelsin! Ya da böceklerin evlerine ne deniyorsa artık.”

Tree işaret parmağıyla kargaburnu açıp kapatarak huzursuzca kıpırdandı. “Cidden gitmeliyiz ama. Thom?”

“*Lo que sea mejor por el pais*.”

“Vatan burada kalsak daha çok sevinir. Hey, vatan? Biraz daha kalmak istemez misin bu güzelim kumsalda? Evet, evet, isterim,” dedi Erik,

Ekuador’u seslendirirken farklı bir ses kullanma zahmetine girmeden. “Çok isterim.”

Thom güldü, dirsekleri üstünde doğruldu ve tembelce ağaçlara baktı. Bilinmezin başladığı yere. Kumsal dediğin çok… Sade, ele gelir bir şeydi. Kumsalın ötesinde muz tarlaları ve ormanlar ve cengellerden kurulu, yiyecek edinmenin bulmacaya dönüştüğü, işaretlerin boşa çıkabileceği bir labirent uzanıyordu. Hiçbirinde saat bulunmadığını bilerek, “Saat kaç?” dedi. Bilgisayarı ya denizin dibinde ya da köpekbalığının midesindeydi. Çalar saati… Nereye gitmişti? İyiNiyet. Birden tüm varlığının lastik sandaletleri, mavi giysisi ve Tree’nin verdiği yüz elli dolardan ibaret olduğunu fark etti. *Robinson Crusoe*, diye atıldı beyin. *Gilligan’s Island*.

“Kısa bir mola vermeliyizdir belki, Tree,” dedi. “Azıcık.”

Ufukta yok olanların adasının belli belirsiz şekli dışında hiçbir şey yoktu. Yine kuma uzandı, gözlerini kapadı.

“Fazla zamanım yok benim,” dedi Tree. Kuma oturdu, kargaburnuyla ısırıklarından birini kurcalamaya koyuldu.

“Acelen ne? Randevu falan kaçıracak değiliz ya,” dedi Erik.

“Hastalanacağım.”

“Şimdi mi? Tanrı aşkına git ağaçların oraya kus.”

“Daha sonra.”

“Ha. E, herkes hastalanır, kardeş. Yabancı ülkede egzotik deneyimin parçasıdır. Günlerce kalkamazsın tuvaletten. Çok eğlencelidir.”

Yanıt gelmedi. Sonunda Erik ile Thom doğrulup Tree’ye baktılar. Bağdaş kurup oturmuş, öne eğilmiş, kafasını elerlinin arasına almıştı arkadaşları.

“Hey, Tree, hemen gidebiliriz. Sadece bir-iki dakika oturalım istemiştim,” dedi Erik. “Yok mu hakkım iki dakika dinlenmeye?”

Tree belli belirsiz kafa salladı.

“Ne tür hastalık?” dedi Thom.

“Bilmiyorum.” Boğuklaşmıştı sesi Tree’nin. “Dimdik bir yamaç var, hava çok soğuk, her yan sisli, siz koltuğu taşımaktan bitmişsiniz… Nefes almak çok zor, bir sürü kaya var, durmadan yağmur yağıyor, ben koltukta yatıyorum, siz beni taşıyorsunuz koltukla… Ya da başka bir şeyin üstünde yatıyorum… Çok… Çok ıstırabım var. Yani korktum şimdi… Koltukta başıma ne geliyor söyleyemiyorum.”

Thom, ağzı burun oynatarak *Delirdi mi*, diye soran Erik'e baktı. Kafa salladı ve ağaçları işaret ederek sessiz bir, *haydi*, dedi.

Erik ayağa kalkıp gerindi. "Pekâlâ, millet, çıkalım mı yola artık? Merak etme düşçü, seni koruyacağız biz. Koltukla birlikte taşımak istemeyeceğimize göre, seni korumak hayrımıza yani." Ellerini kavuşturup Tree'ye baktı, baştan ayağa kabarcıkla kaplandığını gördü ve içini korku kapladı. Sarıhumma, ateşli humma, malarya ya da diğer bir sürü şey… Belki sahiden hastalanacaktı oğlan. Derken düşüncesi panikle bölündü. Erik'e dair ne biliyordu peki? Ne zaman öleceklerini biliyor muydu?

"Ya ben?" dedi. "Beni bekleyen bir şeyler görüyor musun?"

Tree kafasını kaldırıp gözlerini kısarak Erik'e baktı. "Böyle sorulara yanıt vermiyorum, Erik. Biliyorsun."

"Ulan neyime faydası var o zaman? Haydi, tepem atmaya başladı artık. *Ceviche*'m de gelmedi. Gidelim." İki arkadaşına doğru kum tekmeledi ve berikiler gönülsüzce doğruldu. Tree ile Thom koltuğu kaldırdılar.

"Tekneler," dedi Tree.

Thom kafasını kaldırdığında manzaraya katılan iki teknenin kumsala doğru geldiğini gördü. "Ne yapıyoruz?"

"Tamam, koşun, çabuk, çabuk!" Tree, Thom'u peşinden sürükleyerek ağaçlara doğru koşmaya başladı. Thom arkasına baktığında Erik'in düşe kalka peşlerinden geldiğini gördü.

---

20 Karışabilen iki sıvı veya gazın birbirine geçişmesi, osmoz.

21 Herman Melville (1819–1891): Moby Dick romanıyla ünlü Amerikalı yazar, şair ve denemeci.

22 Genellikle sık ormanlarda yol açmak için kullanılan bir tür pala.

III. Dünyanın Merkezi

Muz ağaçlarının arasında bulunmak, aşırı oksijen verilmiş, bol buharlı bir seraya girmeye benziyordu. Tree ile Thom çukurlara bata çıka, balçıkta ayakkabı bırakarak, düşüp kalkarak, dizlere kadar çamur içinde bin bir zahmetle ilerliyor, koltuk her düşüşte renk değiştiriyordu. Öne geçen Erik sövüp sayarak kuru yer arıyor, arada arkaya geçip izlerini muz yapraklarıyla örtüyordu. Koltuk hafif ama hantaldı; kollarında ağrılarla ve umudu gittikçe yitirerek ağaçlar arasında saatlerce ilerlediler. Tree dadanan böceklerle uğraşabilsin diye yerini Erik aldı. Tree'nin boynu ve kolları kıpkırmızı bir haritaya dönüşmüştü.

"Böcek kovucuyu kullanmıyor musun?" Erik, Ekuador işi ayakkabısını derin çamurdan şapırtılı bir sesle çıkardı.

"Hişt," dedi Tree. "Fısıldayarak konuş."

"Sana bayılıyorlar anlaşılan."

"Dinleyin." Thom giysisini havalandırdı ve yerde bulduğu muzların en olgun görüneninden bir ısırık aldı. "Bir servis yolu olmalı buralarda. Muzları başka nasıl toplayacaklar?"

"Ha." Erik ayakkabısını ağaca vurdu, kalıplaşmış çamurlar döküldü. "Öyledir herhalde. Sefalet bu. Ne kadar yürüdük? Sekiz yüz metre mi?" Deniz yönüne baktı ve bitmek tükenmek bilmez ağaçlardan başka şey göremedi. Geldikleri yön orası mıydı? "Daire çizmiyoruzdur umarım," dedi.

"Esas umarım herhangi bir yoldan seksen kilometre uzakta değilizdir," dedi Thom.

"Yoldan uzak durmalıyız."

"Aynı zamanda makul ve gerçekçi olmalıyız, Tree. Böyle giderek bir yere varmamız imkânsız," dedi Erik.

"Bence bir servis yoluna paralel ilerliyoruz," dedi Thom. "Durun bakınayım azıcık." Tartışmaya mahal vermeden dümdüz fırladı, yaprakları yarıp etrafta bulunabilecek bataklık canlılarından endişe ederek yola koyuldu. Bir yol olmalıydı. Yoksa hasat zamanı ağaçların arasında

geçmekle mi yetiniyorlardı? Havadan gelen bir *vup-vup-vup* duydu. Helikopter. Lütfen ilaçlama çıkmasın diye yakardı içinden, ardından helikopterin kendilerini mi aradığını düşündü. Muz yapraklarının ardına saklandı. Helikopter gürültüyle yaklaşıp dolandıktan sonra uzaklaştı. Koru sahibi hasat kontrolü yapıyor herhalde, diye düşündü. Erik'le Tree saklanmayı akıl etmişlerdir umarım.

Düşe kalka devam etti ve ağaçların arasından giden dar bir patikaya ulaştı. Yüz-iki yüz metre kadar dümdüz gittikten sonra kıvrılıp gözden yitiyordu.

Erik ve Tree'ye seslendi. Sesini duyuramayacak kadar ilerlemiş miydi? Yolu kaybetti. Geldiği yönden geri döndü. “Hey?” Aldığı yek yanıt muz yapraklarından damlayan çiy taneciklerine aitti. “*Alo?*” Her şey, ağaçlar ve çamur, aynı görünüyordu. Ayak izlerine bakındı ama bulamadı. Çamurdan kaçınmak için ağaçların köklerine basarak yürümüş, geride iz bırakmamıştı ya da belki kendi izini bile çoktan yitirmişti. “Hey?” Bir sivrisineğin vızıltısı dışında tamamen sessizlik hâkimdi. Koluna şaplağı indirdi ve trafiği kendine çeken Tree'nin yokluğunda şimdiden iki defa ısırıldığını gördü. Neredeydiler peki? Bu kadar uzağa yürümedim, orası kesin. Döndü ve yolu şaşırdığı düşüncesiyle gerisingeri, seslenmeye devam ederek yürüdü. İt herifler; ne demeye yanıt vermiyorlardı? Yoldan bu kadar çıkmamış olması gerektiğini düşünerek yüzünü kaşıdı. Döndü, yolu sağında tuttuğunu düşünerek diğer yöne ilerledi. Bir dakika, sağda mıydı? “Hay!” diye bağırarak durdu, kulak kesildi. Yeni bir sivrisinek, sağ kolda dörde çıkan ısırık sayısı, artı solda iki tane… Ensesi kaşındı. Sıvadığı gömlek kollarını indirdi ve hızlanarak tekrar yürümeye koyuldu. Becerebildiğinde, yaprakları sağa sola iterek koştu. Sivrisinekleri yaklaştırmamak için kollarını salladı. Ve sonunda okyanusu gördü. Kendisine küfrederek ağaçlığın sınırına vardı. Ne diye yiyecek ve su almamışlardı yanlarına? Ne demeye lanet muz ağaçlarının arasına dalmışlardı? Soluklanarak sakinleşmeye çalıştı. Ya bekler ya beni aramaya çıkar ya da yola devam edebilirlerdi. Üç seçenek de umutsuz görünüyordu. Ağaçlık sınırını takip ederek servis yoluna ulaştı. Aynı yol muydu bu? Yola çıkıp koşmaya,

bağırmaya başladı. Ne kadardır uzak kalmıştı arkadaşlarından? Yarım saat geçmiş miydi? Bir? Yol sonunda daha geniş bir toprak yola birleşti. Thom sola döndü. Başka ne yapabilirdi? Zayıf izcilik deneyimi, ormanda kaybolursan olduğun yerde kal, buyuruyordu. Ama kim gelip onu burada arardı?

Yolu izleyerek bir dönemeci aştı ve Erik ile Tree'yi elli metre kadar ileride, dört adamın bakışları altında koltuğu bir pikaba yüklerken gördü. Rahatlayan Thom koşmaya başladı. "Hey!" dedi, ardından Erik'le Tree'nin yüzlerindeki ifadesizlik dikaktini çekti. "A… Araç buldunuz demek?"

Adamlardan birisi İngilizce, "Koltuğu bize getirdiğin için teşekkürler, Thom," dedi. Hasır şapkalıydı ve dostane, yuvarlak bir yüzü vardı. Elindeki copla şapkasına dokunarak selamladı Thom'u.

Adımı biliyor, diye düşündü Thom. Arayışın sonlandığı rahatlamasıyla adamın selamını karşıladı. Koltuğu bu adamlara getirmişlerdi. Eve dönebilirdi artık. Denize dön, macerayı ve aşkı ve cesaretli ve hızlı ve güçlü ve kahraman olmayı unut… Sonunda çatlayana kadar yiyebilecek, film izleyip günlerce uyuyabilecekti. Bir iş bulacak ve annesini sevindirecekti.

"Büyük iş becerdiniz. Bu yolu izleyin; Naranjal'dan otobüse binebilirsiniz. Ana caddede harika bir lokanta var. El Olvidor."

Thom eli çenesinde, başıyla evetleyip gülümsedi; dişleri ağrımaya başlamıştı. Acıktığını fark etti. Erik'in ayakkabılarını gördü. Yerde, mahvolmuş ve çamur içindeydiler. Tree'ninkiler hâlâ ayaklarındaydı. Uygunsuz zamanlarda faydasız bilgiler sunmaya her daim hazır beyin, *Zapato*, dedi. Çamura batmış bir *Zapato*. Ardından bir tekrarlama anısı belirdi. *Zapato, zapato*, diye giderken bilincinde bir tıklama duydu.

Soyuluyorlardı.

Thom'un içinde yanardağ misali bir öfke kabardı. Adamın sesini devre dışı bırakmak için bağırarak kamyonete atıldı ve arka kapağı kapayan adamı tuttuğu gibi bez bebek misali yola savurdu. Koltuğu çekip çıkarırken Tree'yi yere devirdi. Diğer iki kişi, hasır şapkalının işaretiyle üstüne atılıp yumruklamaya başladılar. Thom yumruklarının, her kolunda yüzlerce kiloluk et ve kemik taşıyan bir ayıyı çevik avını yakalamaya çabalarken gösteren ağır çekim bir doğa belgeselinde yıkım gülleleri misali

savruluşunu izledi. Yumruklarını savuruyor, adamlar eğilip savuşturuyordu. Karnına, yüzüne, böbreğine ağrılar saplandı; ağzı kan tadıyla doldu. Körleşti, daha fazla acı duydu, acıyla kıvranıp büzüldü, darbeler sırtına, başına, her yerine indi.

Erik akşam alacasının kasvetiyle dikiliyordu tepesinde. Yüzünde bir tuhaflık vardı; yamru yumru bir maskeye benziyordu. Bir gözü kıpkırmızı ve balon gibiydi. Burnu bir yana yatmış görünüyordu.

Eli Thom'a uzandı. "Sana kavga etmeyi öğreteceğim, arkadaşım."

Thom odaklanmaya çabaladı. Uzanan eli kavradı ve bir süre öylece tuttu. Bedeni tümden ezilmiş gibiydi ve yaralarını belirlemek birkaç saniyesini aldı.

Erik çekerek kaldırdı Thom'u. Ayakkabısızdı hâlâ Erik. Thom, Tree'nin başı dizlerinin arasında, yol ortasında oturduğunu gördü.

Ne koltuk var ne kamyonet, diye düşündü. Karanlık çökmek üzere.

"Of, hay anasını…" Thom'un kafası acıyla zonkluyordu. En ağrıyan yerlerini bulabilmek için hafifçe bedenine dokundu. Dudağı akla ziyan bir balona dönüşmüştü. Kafasının arkasında devasa bir kaz yumurtası vardı. Kaburga kırığı? Belinde birden fazla yer ağrıyordu ve bir dizi şişmişti. Lanet konsey çok yaramıştı işlerine. Shin ne cehennemde kalmıştı?

Erik, var gücüyle dev bir ağacı kucaklamaya çalışırmış gibi kollarını iki yana açıp sallayarak, "Bak," dedi. "Öyle gelişigüzel sallanmaz. Aynen böyle görünüyordun." Sarhoş ayı taklidi yaptı. "Gayet yavaş ve savuşturulması kolay. Dengeni korumalısın." Erik dizlerini kırdı, sağa-sola yaylandı. Thom, arkadaşının kımıldayabilmesine şaşıyordu. Hareket ettiğini izlemek bile canını yakıyordu.

"Böyle yumruk savrulur işte. Dümdüz, ileri. İki nokta arasındaki en kısa mesafe nedir?"

Thom, gücenikliğini bastırarak, "Düz bir çizgi," dedi.

Erik direkt vuruşlar gösterdi. "Yumruklar, korunmak için önde, çaktın? Ve dinle bak, karşındaki bedenleri düşüneceksin. İttirmek karşındakine zarar vermez." Yumruklar havada yaklaştı. "Gırtlak!" Erik'in yumruğu Thom'un gırtlağına bir santim kala durdu. "Kasık! Gözler! Arkası dönükse böbrekler! Centilmen boksundan değil, kazanmaktan bahsediyorum."

Thom, tükürüğünü yutabilmek için aşması gereken ananası fark ederek başıyla evetledi. Gözünün üstündeki ağrıyan, hissizleşmiş bölgedeki teri sildi.

Tree kafasını kaldırdı. Yüzü kan, gözyaşı ve çamura bulanmıştı. “Faydası yok artık.”

Erik boksör misali dans edip boşluğa direktler savurarak, “Hey, hey,” dedi. “Bir dahaki sefere hazırlıklı olacağız işte. Kalk artık, düşçü. Bakalım nasıl yumruk atıyorsun.”

Tree kafa salladı.

“haydi, kalk.” Erik Tree’nin sırtını ayağıyla dürttü, dansa devam etti. “Haydi!” Tree’nin saçını karıştırdı, bir adım geri sıçradı, ardından kolunu uzattı ve Tree, kuduz maymun misali kolu yakaladığı gibi dişlerini geçiriverdi. Thom ikiliyi ayırmaya çabalarken Erik çığlık çığlığaydı.

Kurtulan Erik, “Hay gelmişini geçmişini!” diye haykırdı. “Herifler buradayken niye yapmadın bunu?” Kararan kolunu inceledi. Takdir yüklü bir ifadeyle, “Kan oturttun resmen,” dedi. “Çakal seni.”

Tree bir kez daha başını dizlerine gömdü, omuzları sarsılmaya başladı.

Thom’un kıyafeti dizlerinden ve omzundan yırtılmıştı. Minik nakit deposu cebi boştu. Küfretti. “Pekâlâ, toparlanalım.” Yolda yirmi adım topalladı. Bir kez daha, bu sefer nasıl yapabileceğine dair fikir bulmayı umarak, “Haydi, toparlanın,” dedi. “Bu tarafa.” Adamın işaret ettiği yönü hatırladı. Naran… Neydi?

Yol kenarından, kendi kararsız adımları ve kesik solukları dışında herhangi bir ses duymadan ve hiç konuşmadan ilerlediler. Ev yapımı kıyafetleri sökülmeye, parçalanmaya başlamıştı.

Thom, “Az kaldı,” dediğini fark etti. Doğrudan annesinin lafıydı. Teskin amaçlı yalanının gerçekten had safhada uzaklığı korkusunu katlamaktan öte işe yaramadı.

Tree, köşeye sıkıştırılmış kedileri anımsatan bir ses çıkardı.

“Hey,” dedi Thom. “Başaracağız.”

Sivrisinekler kıtlıktan çıkmışçasına saldırıyor, ziyafetin yükünü Tree çekiyordu. Saatler geçti. Karanlıkta yoldan sapma durumunda bir yerlere toslamamak için elleri önde, düşe kalka ilerlediler. Erik çıplak ayakları yara içinde topallıyordu. Tree’nin ayakkabıları da parçalanmaya başlamıştı.

Derken ileride, bir yokuşta ışık gördüler. İlkin erişemeyecekleri bir yıldız gibiydi. Zifiri karanlıkta ışığa ulaşacak yol aradılar. Yağmur başladı. Bedenin içine dalıp sinir sistemini kapatarak beyni devreden çıkardığı ıstırap ve sefaletin eşiğindeydiler. Yol bulamadılar, ağaçların arasında kayıp düşerek, emekleyerek bitki örtüsü ve yağmurun kararttığı ışığın olması gereken yere, bir ömür alacak nem ve çamur ve muz mesafesi öteye çabaladılar.

Uzakta bir çatı belirdi. Büyükçe bir evin sundurmasında parıldayan bir ışık… Taş ve betondan bir ev, tahta basamaklar, özenli oymalara sahip bir kapıya varan tırabzan… Üç yarı-insan, içeride kendilerini katliam mı bekliyor, hiç umursamadan kapıyı çaldı.

Per bastonuna dayanıp ardında bulunandan emin olamadan kapıyı açtı. Üç şekil… Mezardan az evvel çıkarılmış üç ceset, fazlasıyla tamirat gerektiren üç insan formu… İsveç aksanlı bir İngilizceyle, “Gelin, girin, aman Tanrım,” dedi.

Üçlü hiçbir şey demeden içeri daldı. Per yardımcı ordusuna seslenirken sular damlatarak girişte beklediler. “*Rosa, traiga toallas, dios mio, muchas. Esme, hay mas merriemda? Marita, prepara las camas, tenemos huespedes, extranjeros*.” Ellerini ovuşturdu. “Tanrım, berbat görünüyorsunuz.” Hizmetçi lejyonu işe koyulurken ak saçlarını geri attı, ceketini ve gevşemiş kravatını düzeltti, karısını çağırmaya gitti.

Rosa koşturarak geldi ve üç arkadaşı havlularla sardı. Buz kesmiş, ruhen çökmüşlerdi; Rosa üç arkadaşı kurularken bir anne misali teskin edici vurgularla İspanyolca konuştu. Havlular çamura, kana ve yağmur suyuna bulandı. Ayakkabılıların ayakkabılarını çıkardı, gizemli mavi kıyafeti üstünden dökülen dev için Per’in giysilerinden getirmeye gitti ve sonrasında üçünü de giydirmeye karar verdi.

Kocaman, modern bir klimanın serinlettiği girişte beklediler ve titremeye başladılar.

Olan biteni fazla kavrayamadan havlularla kurutulup banyolara götürüldüler, ardından şık giysilerle donatıldılar. Thom, kendisinden sadece bir parmak kısa ama dal kadar ince Per’e ait, 1940’lardan kalma bir takım

elbiseye sığdırıldı. Marita adlı kadın yaraları kontrol etti, gerekli *pobrecito*ları, yani sempati sözlerini sıralayarak antiseptik sürdü veya sardı, çoraplarını giydirdi. Tree banyoda, yatak odasında ve koridorda duvara yaslanarak uyuyakaldı.

Per yarı boyunda, tıknaz bir kadınla döndü. Üç arkadaş antikalarla süslü hole bayramlıklarını giymiş çocuklar misali dizildiler. Per bir kez daha kendisini tanıştırdı ve gençler nihayet konuşmayı becerebildiler. Thom, Tree ile ağaç, armutla Per, diye düşündü.[23] Per'in eşi, Erik'in daha sonra çevireceği üzere adı "ruh" anlamına gelen Alma kendisini tanıştırdı. Güneş lekeli cildi ve yaşlılıktan sulanan gözleriyle Per upuzun ve centilmen tavırlıydı. Alma'ysa canlı, hareketli ve neşeliydi. Verilen odalardan ikisi Per ile Alma'nın, duvarlarda fotoğrafları asılı, yarı İsveçli, yarı Ekuadorlu, artık büyümüş ve dünyanın seçkin bir yerlerinde eğitim gören oğullarına aitti.

Sonrasında porselen vazolar, insan figürü heykeller ve çerçeveleri yaldızlı dışavurumcu resimlerle süslenmiş görkemli yemek odasındaki devasa meşe masanın etrafına yerleştiler. Önce çorba, ardından fasulye-pilavlı, balıklı ve yeşillikli geleneksel Ekuador yemekleri geldi. Per ile Alma şaraplarını yudumlayıp oyalanarak sohbetin başlamasını beklediler. Thom, vatandaşlarından birisinin kalkıp bir öykü uydurmasını umuyordu. Turistiz biz. Kaybolduk. Tree'nin büyülü koltuk öykülerini dökülmesinden çekiniyordu. Dünyanın bir ucundaydılar ve ateş yerine misafirperverlikle karşılanıyorlardı.

Ama fazla beklenti yararsızdı. Tree masada uyuyakaldı. Erik acılarını şarapla boğmayı seçti ve gelen çakırkeyifliği bulanık gözler ve gülümsemelerle karşıladı. Tüm kibar sözcükleri Thom sarf etti ama ayrıntılara girmedi ve "Nerelisiniz?" "Biraz daha şarap? Yiyecek?" "Amma yağıyor bu gece, değil mi?" dışında herhangi bir ayrıntı sorulmadı. Thom çatalını balon dudağında dikkatle kullanıyordu. Erik'in yüzü bir renk ve şişik panayırına dönmüştü. Per, kırkların sonunda New York, ellilerin başlarında New Orleans ve son elli yılda Ekuador'a dair bir sürü öykü anlattı. Macerayla dolu bir yaşam geçirmişti. Masada sigara tüttürdü, şaraptan konyağa geçti; belagatli bir İngilizce konuşuyor ve ya fark etmeden ya da vurgulama amacıyla araya İspanyolca sözler serpiştiriyordu.

Kendisiyle geçmişi arasındaki onca yılda alaycı dolanan bir gülümsemesi vardı. Duvardaki resimleri işaret etti, “O yaptı hepsini,” dedi. Karısı, ressam Alma…

Masalarındaki üç perişan *gringoya* başlarına geleni bir defa bile sormadılar. Ve Thom, bu denli yorgun ve müteşekkir olmasa kesinlikle kuşkulanacağını düşündü.

Gecenin kalanı hayal gibiydi. Thom’un odası klimalı ve sivrisineksizdi. Hayatında gördüğü en rahat yatağa yattı, yağmuru dinledi ve Per ile Alma’nın oğullarının geride bıraktığı, karanlıkta parlayan fosforlu galaksiyi seyretti.

Ertesi günü Per ile Alma’nın evinde geçirdiler. Gün ağrılar ve yoğun misafirperverlikle başladı ve her ikisi de gün boyu azalmadı. Kahvaltıda egzotik meyveler ve kahve vardı; ardından Per’le birlikte göz alabildiğine uzanan muz arazilerini görmeye gittiler. İşçiler geldi, Per her birini adıyla selamlar, hatırlarını ve ailelerini sorar ve ellerini sıkarken Amerikalılara Ekuador’daki çalışma sistemine, sosyalizme, kapitalizme dair nutuk çekti ve sohbet hızla dev bir İtalyan *almuerzo*suna dönüştü. Üç arkadaşın gözleri şiş, bereleri etkileyiciydi. Tutamadıklarında inleyerek Per’in ardından yavaşça yürüdüler. Durumları Per’in konuk ağırlama hevesini azaltmıyor görünüyordu. Öğleden sonra Per ile Thom viski içip satranç oynadılar, matematikten ve bilgisayarcılıktan bahsettiler, örtülü sorularla birbirlerine yüklendiler. Erik, Per’in televizyonuyla çocuklarının bilgisayar oyunlarına daldı. Tree kütüphanenin İngilizce barındıran kısmını taradı, kulak veren herkese çeşitli kaygılarını ve umutsuzluklarını mırıldandı ve sonrasında Alma’ya stüdyosunda poz verdi. Yola çıkmaları geciktikçe daha fazla huzursuzlaşıyordu. Nihayet akşam yemeğinde patladı.

Yemek sonrası kahvelerini yudumluyorlardı ve baştan çıkarıcı konyak masadaydı. Kaliteli içki asla Per’den uzakta durmuyordu.

“Duymuştum bu efsaneyi,” dedi Alma. “Bir sürü efsane var. Kimi yerde tarihten bugüne sadece efsaneler kalıyor. Sahiden bir koltuk olacağı aklıma gelmemişti gerçi.”

Thom, öyküyü yumurtladığı için Tree'ye ters bir bakış attı. Bu kadar temkinli ve paranoyak birisinin aynı zamanda nasıl bu denli kararlı aptallıkta umursamaz davranabildiğini merak ediyordu.

Per, "Bazen tarihin ta kendisidir bu; tarihin unuttuğu kendisi," dedi. Bir elinde bardak, diğerinde konyak şişesi, gözlerinde tehlikeli bir bakışla devam etti: "Koleksiyonumu göstereyim size."

"Per, bırak bitirsinler içkilerini," dedi Alma. "Yorgunlar."

Thom belli belirsiz evetledi. Ya, yorgunluk, tabii, diye geçirdi içinden. Shin'in koleksiyoncuları anlatmasından sonra "koleksiyon" lafından pek haz etmemeye başlamıştı.

Per beklemeye koyulunca savuşturamayacaklarını anladılar. Thom, belki yığınla koltuğu vardır, birini alıveririz, diye düşündü. Belki buraya en başta bu yüzden gelmişti Per. Koltuğu çağırmıştı belki…

Alma, "Başlattınız artık," diyerek kafa salladı.

Per önlerine düşüp eski araçlarla, çanak çömlekle ve müzik aletleriyle dolu kilitli bir sürü kilitli büfe barındıran iki kocaman odaya götürdü. Tavana bağlı iplere bir dizi, potin büyüklüğünde kabaca kesilmiş tas asılıydı. Per bir tahta çekiç aldı ve taşları çan misali çalarak odayı notalarla doldurdu.

"Pek çok gizem var." Per son notanın çınlamasını durdurdu. "Bu şeylerin çoğunu çiftlikte bulduk. Bazılarını çerçöp zanneden diğer çiftçilerden aldım. Buralıların umurunda değil. Bu tür şeyleri getirip bana verirler. Bazıları dağlardan, Amazon'dan geliyor. Yazılı tarih denen şey aldatmacanın dik âlâsıdır. Okulda öğrendikleriniz ya uydurmadır ya da kim bilir kimlerin ihtiyaçlarına göre yeniden yazılmıştır. Nesilden nesle aktarılan ve bozulan sözel efsaneleri görmezden gelirseniz ki insanlık tarihinden elimize başka şey kalmamıştır, mesela İnkalara —ve elbette kendilerinden önceki herkesi yenip yok ettikleri için tüm Güney Amerika tarihine— dair bilginiz sadece vakanüvislerin yazdıklarıyla sınırlı kalır. Bahsettiğimiz vakanüvisler yola, buradaki kültürleri, İspanya köleliği hak etiklerini düşünsün diye katletmek üzere çıkmış İspanyol fatihlerdi."

Per öksürerek gırtlağını temizledi, derse hazırlandı.

"İnkalar öyküleri vakanüvislere anlattılar ve vakanüvisler öyküleri bozdular. Amerika kıtasında yazı kullanan ilk halk Mayalardı. Geniş

kapsamlı bir yazılı tarihleri vardı ama İspanyollar bin beş yüzlerde tüm kitaplarını yaktılar. Kaybımız ne peki? Vakanüvisler anlatılarında yamyamlığa ve insan kurban etmeye odaklandılar. İnsan kurban edildiğine dair zerre somut kanıt bulunmadığını söyleyen yarım düzine arkeolog tanıyorum ben. Sıfır kanıt. Neyi biliyoruz gerçekte? Şunları görüyor musunuz?" Per elini taştan oyma çanaklara, figürlere ve çömlek parçalarına doğru salladı. "Bunların tarihi İsa'dan önce on ilâ on üç bin yıl öncesine dayanıyor. On beş bin yıl sonra bir kültürden geriye kalan bu. Taş ve çömlek dışında hiçbir şey zamana bu kadar dayanmaz. Elbette ilkel olduklarını düşünüyoruz; bu kıtada İsa'dan Önce sekiz binlere kadar hiç insan bulunmaması gerekiyordu… Oysa bugün seksen bin yıl öncesine kadar insan vardı buralarda diyenler bile var. E, şimdi yetmiş dokuz bin yıl boyunca ateş çevresinde oturup yabandomuzu yiyerek uygarlığın gelmesini beklediklerini mi söyleyeceksiniz bana? Peki ya başka bir Âdem ile Havva, felaketlerle, zapt edilmeyle ve karşılıklı evliliklerle ortadan kalmış ikinci, rakip bir insan türü yaşadıysa? Arkeologlar insanların buraya Bering'den, son buzul devrinden sonra kuzeyde oluşan kara bağlantısından geçerek geldiğini düşünüyorlar. Bu insanları yok sayıyorlar."

Erik taş çanaklardan birini alıp kokladı.

Per, "Elleme onu!" dedi ve Erik irkilerek aldığı yere bıraktı.

"And dağlarındaki Canariler," diye devam etti Per. "İnkalar, Mayalar… Hepsinde büyük bir tufanı, sular altında kalan kentleri anlatan efsaneler var. Nuh tufanının MÖ 3400 dolaylarında yaşandığı varsayılıyor. İnkalar karanın sular altında kalacağı korkusuyla kentlerini dağların doruklarına kurarlardı. Son buz devrinde Kuzey Amerikan buzulları eridi. Deniz yükseldi. Halkın çoğu atalarının okyanusa gömülen büyük kentlerden geldiğine inanıyor. Sadece Akdeniz'de sular altında kalmış yüz seksen eski kent var. Ne kaybedildiğini düşünün bir!"

Per bardağına konyak doldurdu, koca bir yudum aldı. "Kuelap'ı duydunuz mu hiç? Bulutlara değen, üç bin metre yükseğe yapılmış ve Güney Amerika'daki mimari yapıların hiçbirine benzemeyen kent. Yirmi altı metre yüksekliğinde duvarlar. Mısır'daki büyük piramittekinden üç kat fazla taş kullanılmış. İçinde iki metrelik, senin boylarda,"—Thom'u işaret

etti—“sarı saçlı iskeletler bulundu. Güney Amerika ‘keşfedilmeden’ bin yıl önce nasıl gitmişlerdi oraya peki? Kentin neden terk edildiğiyse bilinmiyor.”

Per, Thom’un İsveççe diye tahmin ettiği bir dizi küfür sıraladı. “Arkeologlar hep, ‘Şu ve şu tarihlerde, bilinmeyen bir nedenle kenti terk ettiler,’ der. Terk etmek mi? Nereye gittiler peki?” Per odaya bağırıyordu. “Nereye gittiler?” Sesini alçalttı, fısıldadı: “Biz nereden geldik peki? Esas soru bu… Büyük tufan öncesinde dünya nüfusunun büyük kısmı kıyılarda yaşıyordu. Denizciler, gemiciler… İzleri gezegenin her yerinde var. Anlamadığımızın üstünü örtmeye kalkıyoruz biz.”

Thom, Tree’ye baktı. Elleri bir heykelin çevresinde donakalmış, gözleri kocaman açılmıştı.

“Mısır piramitleri, Paskalya Adası, Maya matematiği ve mimarisi nasıl açıklanabilir? Peki, Hindistan’daki, uçan makinelerin yapım ve bakımını anlatan Rama kitapları? Tanrı nedir, nasıl biliyoruz? İnsan beyninin zaman algısı çok kısa. Bir şey yüz yıldan eski çıkarsa hemen kuşku duyulur. Anlamı büyük bir tarihsel olayla birilerinin çocuklara anlatmak üzere uydurduğu büyük bir öykü arasında bir yerlerde kalmış o incecik, anımsaması güç kelime beş bin yılda efsaneye dönüşür. Bin yıl önce, beş bin yıl önce olduysa mittir… Tabii köktenciler İncil veya Kuranlarında falan yazanları kelimesi kelimesine doğru bilip kalan her şeyi mit sayar ve bu uğurda binlerce yıldır kan dökerler, onlar ayrı.” Kafasından metal çubuklar uzayan bir heykelcik aldı. “Virakoça,” dedi. “İspanyollarca İnka”—Per parmaklarıyla havaya alıntı işareti çizdi—“tanrısı diye yorumlanan bu Virakoça örneklerden biri. Oysa bugün büyük bir mucit veya başka bir yerden yanında icatlarla gelmiş birisi olduğunu gösteren kanıtlar var. Zeus konusunda ne anlama gelebilir bu durum? Belki de Zeus, yaşadığı kültürün Thomas Edison’uydu ve yanlış yorumlama sonucunda tanrı bellendi.” Omuz silkti. “Nedir Tanrı’nın kökeni? Yunanlara ateşi veren Dev Prometeus aslında kibriti bilinenden beş yüz önce icat eden adamın teki miydi? Büyük adamlar kahramanlara, kahramanlar efsanelere, efsaneler mitlere, mitler tanrılara dönüşür…” Per bastonunu savurdu, dengesini yitirdi, toparlandı. “Şu haritayı görüyor musunuz? Görüyor musunuz?”

Konyağını dipledi. “Bu, on altıncı yüzyılda yaşamış Türk kâşif ve korsanı Piri Reis’in haritasının kopyası… Tarihi 1513. Bizzat kendisi bunu çizerken yararlandığı haritaların nereden geldiğini bilmediğini söylemiş. Bazıları Büyük İskender zamanına, MÖ 300’e kadar dayanıyor olabilir, demiş. Ama o insanların da bu haritayı çizebilecek teknolojileri yoktu! Kolomb’da da aynı harita vardı demiş. Evet, Amerika’yı Kolomb keşfetti ama dikkat ederseniz Amerika bu haritada zaten var! Keşfetmişmiş! Tüm yaptığı haritaya göre gitmekti! Şurayı görüyor musunuz? Antarktika orası.” Per bastonunu haritaya indirdi. “Antarktika! Antarktika’nın ne zaman keşfedildiğini kim biliyor?”

Odayı şaşkın bir sessizlik kapladı. Yüzlere ödevlerini yapmamış çocukların koyunsu bakışları yerleşti.

“Görüyor musunuz nasıl çizildiğini? Koca kıta kilometrelerce buz altında değilmişçesine görünen şu dağları ve vadileri? Bu dağ sıraları daha yeni, buz altında 1959’da keşfettiğimiz dağ sıralarını temsil ediyor. Bu haritadaki dağların hepsi tutarlı. Antarktika ne zaman keşfedildi peki? 1820’de… 1820’ye kadar bilinmiyordu!”

Per feci bir öksürüğe kapıldı. Yüzü coşkudan kızarmıştı. Daha sakin devam etti: “Ne demeye getirdiğimi kavrıyor musunuz? İma ettiğim… Hayır, ima etmiyor, söylüyorum,”—sesini alçalttı—“öğretiyorum size. Antarktika’nın haritasının buzla kaplanmadan önce çıkarıldığını anlatıyorum size. Piri Reis’in haritası kendi haritası değil. Boylamları kusursuz. Bizse Rönesans’a kadar boylam hesaplamayı bilmiyorduk. Küresel trigonometri kullanılmış burada. Sen bunun eğitimini almamış mıydın, Thom?”

Thom başıyla onayladı.

“O zaman arkadaşlarına anlamını söyle.”

“Bu… Ih… Bu bir matematik türü… Küre üstünde koordinat hesaplamakta kullanılır. Bin yedi yüzlerde kullanılmaya başlandı. Genellikle dünyanın haritalandırılmasında veya yıldız sistemlerinin konumlarının hesaplanmasında kullanılır.”

“Ama bu harita 1513 diyor! Avrupa’nın Karanlık Çağları’ndan, çoğu bilginin yitirilişinden neredeyse hemen sonra. Demek istediğim, dünyanın geçmişinde büyük bir, belki birkaç uygarlık bulunduğu ve ya ölümcül bir

hata yapıp dünyanın iklimini, kendilerini mahvedecek ölçüde değiştirdikleri —haberleri, iklim değişikliklerini takip ediyor musunuz?— ya da birbirlerini katlettikleri veya türlerin kendilerini yok etmeleriyle sonuçlanan diğer şeyleri yaptıkları… Ya da belki sadece şanssızdılar. Dünya yeniden şekillendi… Bilmiyorum, bilemiyorum."

Per sakinleşti ve bardağını bir daha doldurdu. Solukları derinleşmiş, alnında bir damar kabarmıştı. Sesi iyice alçaldı, kötücülleşti.

"İnsanlığın kalanı karanlık bir çağa, bilgiye duyulan korkuya ve umutsuzca hayatta kalma mücadelesine gömüldü. *Belki* bu uygarlıklardan biri Atlan adasında kurulmuştu. Atlantis diye bildiğiniz peri masalından bahsediyorum. Efsaneden mite dönüşen bir başka öykü… Plato bundan bahseder; adanın, kıtanın bir gün ve gece içinde yok olduğunu söyler. Sağ kalan pek az Atlanlı yaratılan hemen her şeyi yitirdi. Bazıları Mayalara karıştı. Küba açıklarında batık bir kente dair yeni kanıtlar bulundu ki burası eski Maya topraklarına çok yakındır. Atlanlıların bazıları doğuya, bazıları batıya gitti. Onlara veya başka uygarlıklara ait kayıp ve yalıtık izlerin hâlâ bulunduğuna, belki Keulap gibi, inanılmaz hassas taş işçiliği kullanılmış ve belki bir zamanlar ellerinde bulunan teknolojiden arta kalanla yapılmış, hâlâ ileri denebilecek başka kentler olabileceğine inanıyorum ben. Neyin yitirildiğini düşünün bir. Uygarlığınızdan son kalanlar olsanız elektrik üretebilir miydiniz? Kâğıt? Bir tekne yapabilir miydiniz? Bir silikon yonga, bir radyo dalgası nasıl yapılır, herhangi bir fikriniz var mı? Çiftçilik biliyor musunuz?

"Dünyanın ebadı insanlar için hâlâ kavranamaz durumda. Küçük ama aynı zamanda çok büyük. Myanmar'daki bir sokak çocuğunun ıstırabını asla bilemeyecek, İzlandalı bir balıkçının mızrağıyla vurulmuş bir balinanın etini asla tadamayacaksınız. Buna rağmen erişimimize açık bilgiye bir bakın. Her şeyi bildiğimizi sanıyoruz. Kendimizi aldatıyoruz. Elimizdekileri hak etmiyoruz ve kibrimiz asla gerçekten anlayamayacağımızı garantiliyor."

Per bir avuç iki santimlik cam küre aldı, avucunda çevirdi. "Bunların ne olduğunu kim biliyor? Bunu kuyu açarken buldum. Bunu bir arkadaşım verdi; kendi arazisinde bulmuş. Saf kristal. Her tür teori duydum bu

konuda; Noel ağacı süsü gibi dekorasyon malzemeleri, bilgi depolama aygıtları… Kristal içine ne depolanabilir, biliyor musunuz? Işık kırılması. Atlan’da güneş enerjisinden yararlanıldığına dair kanıt var. Tabii, inanılmaz geliyor kulağa.” Per elini ciddiye almıyorum dercesine salladı. “Ama kristal küre yapmak bile başlı başına çok ileri teknoloji gerektirir. Üstlerinde metal işçiliği izi de yok. Başka bir şey… Elmas uçlu matkaplar mı? Bu küreler kusursuz… Belki burada daha önce yaşamış kültürün eserleridir. Veya atalarının. Ya da atalarının atalarındandır… Belki izi sürülemeyecek kadar eski bir geçmişten geliyorlardır.”

Koyak bardağını, damlaları kil çömleklere saçarak salladı. “Ama her şeyi kaybettiğimiz tek zaman bu değil. Romalılarla Hıristiyanlar arasındaki dönemde İskenderiye Kütüphanesi yakıldı. Eski dünyanın en büyük bilgi deposu… Bir milyon kitap… Altı yüz yıl önce yaktılar. Kıptiler kimdi, biliyor musunuz? Bugünkü modern polislerin öncelleri… İskenderiye’de devriye gezip bilgiye uzaktan yakından benzeyen her şeyi ve herkesi ezen keşişler… Ardından dünya son karanlık çağına yuvarlandı. Tabii bugünü karanlık çağ saymıyorsanız. Bilgiye güven kalmadı. Veba geldi otuz milyon can aldı ve… Ve ben bile hâlâ güvenemiyorum bilgiye. Bilgiyi ve nasıl kullanılacağını ve nasıl kendimi öldürmeyeceğimi anlıyorum. Nükleer bombaları ve genetik mühendisliğiyle Batı… Teknolojiyi gayet iyi anlıyorsunuz ama sonuçta yaratacağı etkilere dair fikriniz ve endişeniz pek az.”

“Pekâlâ, Per,” dedi Alma. “Uzun bir gün geçirdi çocuklar.”

Per, “Hım,” dedi ve eşyalar arasında bir şey arayarak dolandı. “Neyin yitirildiğini yeniden öğrenmemiz yıllar aldı… Neyin yitildiğini bilmiyoruz gerçi! Şuna bakın!” Karmakarışık oyulmuş, alaca bulaca renkli metal bir figür gösterdi. “Platin bu. Ekuador’un kuzeybatı kıyısından, La Tolita’dan. Birkaç bin yaşında, emin değilim. Platinin eritilip şekillendirilmesini sağlayan teknoloji 1850’lerde, Antarktika’nın keşfinden hemen sonra keşfedildi,” dedi alaycı bir vurguyla. “Ve ‘keşfedildi’ lafını Kolomb’un Amerika’yı keşfedişiyle aynı kullanıyorum. Platinin eritilmesi için aşırı yüksek ısı gerekir. Ne kadar yüksek, biliyor musunuz? Yaklaşık iki bin

derece. İnanamıyorsunuz bana! İsveçli yaşlı bir komplo teoricisi… Doğru, tüm çıkarımlarım efsanelere dayanıyor ama gayet anlamlılar… Buraya taşındıktan sonra inançlarımın çoğu değişti. Ben… Artık doktora bile gitmiyorum.” Sesi alçaldı, kalan konyağını kafaya dikti.

Thom, son lafın anlamını merak ederek Erik’e baktı.

“*Curandero*,” dedi Alma. “Büyücü doktor. Per kansere yakalanmıştı. Sonunda gitmeye ikna edebildim.”

“İnsanın içinde yetiştiği inanç sisteminden vazgeçmesi zor ve burada duyduklarımın yarısı zırva ötesi… Eski tıp bilgilerini ucuz temaşacılıkla karıştırmışlar ve öyle uzun zamandır kullanıyorlar ki hangisi gerçek tıp, hangisi soytarılık, kendileri de bilmiyor. Ama işe yarayınca aklın yatıyor, neyse ne diyor, hangisi nedir aldırmıyorsunuz. Adamın birisi gelip elini kafanıza koyuyor ve sırf koymasıyla bile canınız feci yanıyor ve sonra bir bakıyorsunuz kanser gitmiş…” Omuz silkti. “Büyücü doktorun sekreterinin beni iyileştirmediği ne malum? Sizin lanet ülkeniz,”—Erik’i işaret etti —“verimlilik kültürünü, tüketiciliği, fanteziyi, cinselliği ihraç ediyor, her şeyi yaldızlıyor, karşı konmaz parlaklığa sokuyor. Pes ettim ben. En yeni ne varsa hepsini edindim. Baştan çıkma, arzu, açgözlülük… Her gün bir kültürü yitiriyoruz. Tarihimizi hızla kaybediyoruz. Romalılar kendilerininkini zorla kabul ettirmek için yüzlerce kültürü ezmişlerdi. Aynısı İnkalar, İspanyollar, İngilizler, Amerikalılar, Japonlar ve Çinliler için de geçerli. Yitirdiğimiz binlerce kültür kendilerinden önceki binlercesini ezdi. Ekuador ve petrol şirketleri Amazon’daki kültürleri öldürüyor, inanç ve gelenekleri, yüzlerce, binlerce yıldır var olmuş bir kültür kendisi hakkında hiçbir şey bilmez hale gelene, tüm bir ırk ilerleme adına ipe dizilene dek yok ediyor… Yerlilerin geçen beş yüz yıl boyunca kullandığı cengellerin iyileştirme özelliklerinin izini sürmek bilimin beş yüz yılını alacak. Bu kültürlerin kaçı kanseri bir diz sıyrığı kadar önemsiz ve tedavi edilebilir görmüştür sizce? Bilgi yitiriliyor çünkü bilim bir domino turnuvasına dalan kör gergedan misali ortaya dalıyor… Peki ya koltuk? Belki bir diğer büyülü şeydir? İçine bir şey saklanmıştır belki?” Diz çökmüş, arkasında koltuk biçimi almış bir hilal bulunan doksan santimlik

heykelciği gösterdi. “Eski bir oturak… Beş, altı veya yedi bin yıllık. İki yüz nesil eski ve yapan kültüre dair hiçbir bilgi yok hâlâ. On yıl önce böyle bir şey demezdim ama eğer elinizdeki böyle bir şeyse ve sahibi hâlâ yaşıyorsa geri vermeniz hayrınıza bence. Görebileceğiniz üzere, ben bir koleksiyoncuyum. Buradakilerin çoğu çalıntı çünkü insanoğlu düşünemeyecek kadar aptal, yaşayamayacak kadar dar görüşlü…” Bakışları donuklaştı, taş devrinden kalma görünen dişliler dizili bir rafa yaslandı. Odada Per’in hışırtılı soluğu dışında çıt çıkmıyordu.

“Gel, *amor*, bırakalım konuklarımız uyusun artık.” Alma, Per’in koluna girdi, odadan çıkardı.

Per ile karısı çıkınca odaya ürkütücü bir sessizlik çöktü. Üç arkadaş şaşkın şavalak bakıştılar. Thom kendisini bir meşe palamudu kadar küçük hissediyordu. Erik’in eline aldığı karmaşık oymalı bir kâse aniden çatladı, parçaları ufalandı, toza dönüştü. Erik çığlık atarak elinden düşen parçaları yakalamaya çalıştı.

“Per akıllı adam,” dedi Thom, ihtiyarın az evvel durduğu yere bakarak.

Aletler, silahlar ve çanak çömlek ölgün müze parçaları değil, canlı, sahipleri az sonra almaya gelecek eşyalar gibiydi. Tüm parçalar kullanılma beklentisi içinde mırıldanıyorlardı sanki. Erik un ufak ettiği kâsenin parçalarını saklamaya çabalıyordu.

Thom tozları avuçlayarak, “Nasıl oldu bu?” dedi.

“Ne bileyim? Dağılıverdi birden.”

Thom neşeyle Erik’i dürtükledi. “Al sana biraz daha tarih işte,” dedi.

Tree kristal kürelerden birini almıştı.

Erik telaşla, “Aman dikkat et!” dedi.

Thom, “Bilgi depolama,” dedi ve Tree’nin elindeki küreye baktı. “Hologramlarladır belki? Kıyak. Bunda milyon kitap, tüm eski sırlar bulunabilirdi. Bilgi yüzeye mi, içine mi konurdu acaba? CD’lerde alüminyuma yazılıyor, ona inanıyorum ama kristal üstüne bilgi yazmak?” Küreyi Tree’den alıp ışığa tuttu, karşı duvarda bir gökkuşağı belirdi. “Herhalde içindeki bilgiyi yansıtmak için doğru ışık dalga boyunu bilmek gerekecektir. Bir kürede açı çoktur.”

“Hey, bir oda daha var.” Erik dizleri üstündeydi. “Şunun altından mavi bir ışık sızıyor.” Duvara vurdu ve boş izlenimi veren bir ses çıktı. “Gizli bir kapı bu!” Erik heyecandan terlemişti.

Thom, “Bence…” diye başladı, duvar kapı misali yana kayıp açılarak ardındaki bilgisayar ekranının mavi ışığını ortaya çıkarınca durakladı. “Hey, bilgisayarı varmış!” Silikon elektroniğinin çekimine kapılan Thom, Erik’i itekleyerek odaya daldı. Klavye başı yaptı, herhangi bir parla gerekmediğini gördü ve bir dakika geçmeden çevrimiçi oldu. Jean’den e-posta gelmişti belki… Erik ile Tree arkasında, arka planda kalan bir şeylerin heyecanına kapılmışlardı. Kızarak döndü ve duvarların bir sürü makine, kent, alet, çömlek, gelişkin mekanizma çizimiyle dolu olduğunu gördü. İçlerinden biri kuşkusuz uçuyordu; helikopter gibi havada duruyordu ama pervanesi falan yoktu. Yoksa bu adam da UFO manyaklarından mıydı? Maya tarzı bir piramit yapının tepesindeki dev kristalden çıkan gökkuşağı yerde hologramları andıran şekiller yaratıyordu.

“Per belli ettiğinden fazlasını biliyor,” dedi Erik. “Ya da kafayı yemiş. Veya Yeni Çağ fanatiklerinden… Nereden bulmuş bunları?”

Tree çizimlerden birinin köşesindeki yazıyı işaret etti. Resimde ağaçlar arasında asılı duran bir kent, orman zemini sütünde yüzer görünen dikilitaşlar, kozalar vardı. Yazı şöyleydi:

SACALACAS HAZİRAN 1974 0 K 68 B (KXLNNTMTDXERKKAWS)

“Bunu sahiden görmemiştir, değil mi?” dedi Tree. Thom yazıyı inceledi. “Koordinat bunlar. Son kısmın daha kesin koordinatların şifrelenmesi olduğuna her türlü bahse girerim. Sıfır kuzey, ekvatordur. Hâlâ yaşayan eski uygarlıklarla temasta mı sizce bu adam?”

“Cık,” dedi Erik, “baksana şunlara.” Fantezi ve bilimkurgu kitapları yığılı rafları işaret etti. Mimarlık, tarih, teknoloji, g-folklor, efsaneler ve hayatta kalma…

“Bilmem. Belki düşçünün tekidir, belki değildir. Evde bir-iki bilimkurgu kitabı bulundurmanın ters bir yanı yok.” Thom, dalgalarla ilgili bir şey yapıyor görünen bir makine çizimini incelemeye koyuldu. Dev bir çark veya su değirmeni… Karaya uzanan bir boru hattı… Enerji üretimi mi? Su arıtma mı? “Bunda B–28 numaralı tomardan çıkarılma yazıyor. Ne bu? Eski yazılardan falan mı bulmuş?”

Bir diğer duvar Thom'un televizyon programlarından tanıdığı gerçek yerlere ait fotoğraflarla kaplıydı. Fotoğrafların altlarına notlar yapıştırılmıştı. Palenque, Tikal, Macchu Picchu, Uxmal, Paskalya Adası Moaileri, Mısır mimarisi, Olmek başları, Kızılderili tapınakları, Minoa, Mikenos, Stonehenge… Olabilirliklere boğulan Thom kafasını salladı. Dünya düz değildi, güneş çevrelerinde dönmüyordu, evren sonsuzdu…

Bilgisayara dönüp e-postalarını aldı.

Kime: thom@sanchopanchez.net

Kimden: jean@sidklowski.net

Bir randevuya bile sadık kalamıyorsunuz, değil mi? Neyse, ben de başka bir haber için güneydeki Cuenca kentine geçtim. Gelebildiniz mi buraya? Ekuador'da mısınız? Hâlâ buluşmak niyetindeysen bana uyar.

Komiktir, Cuenca'nın koloni dönemi mahallesinde, kapuçino içilebilen bir mekânda takılıyordum ve sizin koltuğun aynısını bir eve taşınırken gördüm. Koltuk sizde… Koltuk hâlâ bizde de, lütfen. Görünce özlediğimi fark ettim. Neyse, bu sefer yer ve zamanı sen seç. Geleceğim. Belki sen de gelirsin…

—Jean

Not: La Casa adlı bir *hospedaje*de kalıyorum.

Thom gelmelerini işaret etti. "Şuna bakın çocuklar, okuyun bir."

"Koltuk Cuenca'da," dedi Tree. "Gitmeliyiz. Gidelim hemen."

"Vay," dedi Erik yüzünü kaşıyarak. "Jean'e bak sen." Kaş kaldırarak Thom'a döndü. "Fazla rastlantı ama."

Thom, Erik'in bakışını görmezden geldi. "Bilmiyorum, Tree, belki sabah erkenden çıkmalıyızdır… Yani, dışarısı gece şimdi… Hem belki Per yardım eder bize. Belki bizim koltuk değildir bu…" Diğer e-postaları taradı, annesinden gelen dışında okumaya değecek bir şey bulamayınca hayal kırıklığına uğradı. Duygularını bastırdı.

Kime: thom@sanchopanchez.net

Kimden: bmarga379312@aol.com

Jim ve Ellie Samway'i hatırlar mısın? Jim sana göre bir bilgisayar işi bulduğunu söyledi.

Bu hafta sonu akşam yemeğine geliyorlar. Gelip Jim'le konuşmalısın. Birkaç gece kalırsan sevinirim. Jim ile Ellie seni bekliyorlar.

Seni seviyorum,
Annen.

Kime: jean@sidklowski.net
Kimden: thom@sanchopanchez.net

Jean, ne tesadüf! Koltuk çalındı

"Kardeş," dedi Erik omzunun üstünden bakarak, "koltuğu çaldırdığımızı söylemeyeceksin, değil mi?"
"Niye söylemeyecekmişim?"
"Düşün bir. Koltuğun peşindeyse ve elimizde olmadığını öğrenirse bir daha hiç göremeyiz Jean'i ve ayrıca koltuğu asla bulamayız."
"Erik… Jean'e güveniyorum ben."
"Aferin sana şeyiyle düşünen adam."
"Kapa çeneni." Thom, Erik'i ekranı göremeyeceği uzaklığa itekledi.
Erik hayret edercesine ellerini havaya kaldırdı ama Thom yazdığı satırı sildi. Kafasını elleri arasına alıp zararsız bir yanıt düşündü.

Şansa bak! Biz de Cuenca'ya geliyorduk. Kaldığın yerden ayrılma, oteline uğrarız. Özledim seni. Thom.

Bilgisayarı bulduğu haline getirip bıraktı. "Gitmeliyiz, beyler. Ürkütücü burası. Per, bir nedenle tüm bu bilgileri bizden gizledi. Yani bu bulduğu şeylerin bir kısmıyla feci zengin olabilirdi herhalde."
Erik başıyla evetledi, alabileceği bir şey var mı gibisinden odada göz gezdirdi. Elinde çömlekten bir parçayı hâlâ tuttuğunu fark etti, cebine attı.

Kahvaltıda Per, geceki çabası yüzünden on yıl yaşlanmış görünüyordu. Göz temasından kaçınmaya öncelik verdiler. Thom tüm dikkatini kızarmış ekmeğine, kahvesine, Erik'in hemen sol omzunun üstündeki pencereden görünen muzlu Ekuador'un buğulu manzarasına verdi.
Alma ve Tree portre ressamlığı üzerine samimi bir sohbete daldılar. Yemeğini bitiren Tree, kargaburun ve tellerle Alma'nın profilini yaptı.

“Koleksiyonumda görmek isterdim.” Per çatalının ucunda, üstünden reçel damlayan krep parçasına dikmişti gözlerini.

Thom, Perin çatalına baktı, kendi bardağındaki portakal suyunu hafifçe çalkaladı. Per’in koltuğu kastettiğini anlamıştı. Ta en baştan konuyu bildiğini de. “Öyle yürüdüğünü sanmam… Geri alabilirsek yuvasına... Eh… Dış dünyayı etkilemeyeceği yere götüreceğiz. Hepsini biliyorsunuz zaten, değil mi?”

“Elime geçmesini, en azından görebilmeyi isterdim. Eğer bulursanız, eğer buraya getirirseniz, eğer, eğer… O zaman hayatım değişir. Öyle diyorlar. Bak.” Per dolu çatalı, reçelleri damlatarak evine doğru salladı. “Şuraya bir bak… Pahalı şeylerle dolu, enerji emen aygıtlar sayesinde dışarıdaki sıcağa karşı serinletilen bir ev… Sıradayım ben, dün geceki vaazlarımdaki gibi yaşamıyorum… En rahat, yapması kolay şeydi o. Coşkuyla geldiniz ve şu olana bak. Tembelleştiniz. Hoş şeyler istiyorsunuz,” dedi. Sesinde pişmanlık ve savunu vurgusu vardı. “Yabancı sıfatıyla burada öne geçmek çok kolay.” Krep parçasını tabağının kenarına indirdi. “Nereye gittiğinize baktım. Yolunuzu gözledim. Odamı gördünüz mü dün gece?”

Thom boş bakışlarla kafa salladı.

“Sıradayım işte. Umarım başaramazsınız ama sizle gelip başardığınızı görmek de isterdim. Bahse girerim müthiş bir yerdir. Nasıl bulacağınızı bilemiyorum. Bulunabilir mi hatta var mı, onu da bilmiyorum. En azından normal yolla. Belki sadece geçmişte kalmıştır. Harabedir.” Elini havaya kaldırmasıyla çatalın ucundaki krep parçası fırladı, ahşap zeminde yapışkan izler bırakarak yuvarlandı. Sandalyelerin birini altından fırlayan bir kedi derhal atılıp yuttu parçayı.

“Bizden alanları tanıyor musunuz?” dedi Erik. “Siz miydiniz?

Per gülümsedi. “Hayır, elbette hayır. Düşünmedim değil gerçi. Tanrı aşkına, düşündüm sahiden. Denize atmanızdan sonra duydum koltuğu. Her yan dedikoduya boğulmuştu. Buraların şamanı beni görmeye geldi. Benden… Karışmamamı istedi. Koltuk nedir, kimse bilmiyor. Ben yaşlı bir koleksiyoncuyum ve koltuğun paha biçilmezliğini ve batıl inançlıların gözünde açıklanamaz her şeye büyülü, dünya-dışı veya uzaylı denmesi türünden büyülü olduğunu biliyorum. Peşinizde bir sürü ciddi koleksiyoncu

var. Konsey de.” Per bakışlarını Erik’e dikerek durakladı. “Paha biçilmez,” dedi bir kez daha.

Erik yutkundu ve gırtlağından bir ses çıktı.

“Ama hepsi bu değil. Şirketler, hükümetler, bazı mitlere inanmanın önemini kavramış herkes koltuğun peşinde. Bilseniz şaşakalırsınız. Gerçi sahiden anlayan çok az. Bazıları etkisi için değil, sırf söylenen ederi için arıyor. Tam tersi de geçerli. Çok, çok uzun zamandır kayıptı. Nüfus kontrol aygıtı… İnsanların düşünüşlerini, tepki gösterme veya göstermemelerini etkiliyor. Geri götürülmesi belki dünyanın düzenini değiştirir…” İç çekti. “Belki değiştirmez. Benim için fazla önemi yok. Yaşlıyım ve inandıklarım yaşantımdan farklı. Ama pek çok insan için çok önemli o koltuk. Başaramazsanız ki başarısızlık olasılığınızın yüksekliğinden bahsetmeyerek iyimser davranmaya çalışıyorum,”—Omuz silkti—“başaramazsanız dünya şimdiki haliyle devam edecek. Sizce öylesi daha iyiyse şimdiden vazgeçmelisiniz derim.”

Thom öne eğilerek, “En azından geri almamıza yardım edemez misiniz?” dedi.

Per yarım ağız gülümsedi. “Cuenca’ya otobüs bileti paranızı öderim.”

“Cuenca’da olduğunuz biliyorsunuz yani?”

“Elbette, gördüm onları. Benden önce davrandılar. Yetiştiler size. Kim olduklarını biliyorum. Genel anlamda. Koleksiyoncular pek geçinemezler.”

“Dün geceki nutuktan sonra daha fazlasını beklerdim. Ne oldu politikaya?”

“Benim kavgam değil bu artık, Thom. Kayıtlı bir hayırseverim ben. Türümüzün şansı kaldığına inanmıyorum. Kavga sizin. Ben kendimle kavgayı çok önce kaybettim. Herkes enerjisini neye harcayacağına kendi karar verir. Toplu bir insanlık bakışını kovalamayı ya da hepten göz ardı etmeyi seçebilirsiniz. Ben ikincisini seçtim. Rahatlığı seçtim.”

“Ama geç değil o kadar!”

“Hayır, geç! Lanet… Çok geç.”

Thom adamın yüzünü inceledi ve tartışmanın sona erdiğini gördü. Portakal suyunu içti ve ihtiyarla göz göze gelmemeye çalıştı.

Thom aynada yüzünü, yüzünü imleyen bereleri, kesikleri ve şişleri inceliyordu. Yarılan dudağı kabuk bağlamış, gözünün çevresi sarı-kahverengi-mor renklerdeydi. Kafasının ardında inmeye başlayan yumruyu yokladı. Ama yüzü başka açılardan da farklıydı. Ne kadar farklı göründüğüne şaşarak hayranlıkla seyretti, kafasında taşıdığı kendine ait görüntünün aynadakine hiç benzemediğini fark etti. Şiş burnu güneş yanığı kırmızısıydı ve soyuluyordu; yüzü esmerleşmişti. Teni daha gergin görünüyordu. Hamur beyazı yanakların yerini sakallı ve pütürlüleri almıştı. Sağ kaşının üstünde çizikler vardı ve gözleri yeşildi. Tanıdık gelip gelmediğini kontrol için yüksek sesle "yeşil gözler," dedi ve doğduğundan beri mi böyleydi yoksa son zamanlarda mı daha yeşilleşmişlerdi, merak etti. Çenesi yüzüne gömülmekten vazgeçmiş, öne fırlamıştı ve evet, gerdanı kalmamıştı. Gülümsedi ve gülümseyişi hoşuna gitti, aldanıyor muyum acaba diye kontrol etmek için gözlerini açıp kapadı. Yakışıklı değildi, hayır. Ama çirkin de değildi. "Pekâlâ," dedi, "tamam." Derin bir nefes aldı, bekleyen günü düşündü ve ardından kalbi gümbürdemeye başladı, nefes kontrolünü yitirdi.

Yumruklarını sıktı, Erik'in gösterdiği hamleleri yaparken *zapato* diye düşündü; kendisini sınavları henüz başlayan, gülümsemesi üstünde çalışan bir kahraman gibi gördü. *Mis labios estan cerrados*. Ardından Per'in klimalı Amerikan azmanıyla otobüse götürülürken kendisini bir kez daha dikiz aynasında gördü. Soluk soluğa kalmamaya çalışırken idrar kesesinin sıkıştığını hissetti. Kalp krizi mi geçiriyordu? Uygun değildi bu işe; özünde ödlek, beceriksiz bir et yığınıydı. Nasıl karışmıştı bu… Bu şeye? Tree karşısında sessizce süzüyordu Thom'u.

Otobüs terminali tozlu çarşının ortalarındaydı. Per, Erik'e para verip yolu gösterdi. Kimden yanaydı, hiçbirisi kestiremiyordu. Sırtlarında hâlâ adamın takım elbiseleri vardı; ödül töreni için, tiyatroya gitmek için, beyaz yakalı bir suç işlemek için giyinmişlerdi sanki. Otobüsleri müzik kutuları veya bir yarış arabası ya da rodeo palyaçoları rengârenkti; bir sürü hız çizgisi, püskülü, İsa resmi, müstehcen çıkartma ve slogan vardı üstünde. *Dios es mi senor ya da Cambiaré una vieja de treinte anos por dos chicas de quince*.

Nefesli sazlar, çığlıklar, haykırışlarla yüklü çıngırtılı, şen şakrak müzikler eşliğinde dağ yollarını tırmandılar. Şoför dönemeçlerde müziğe ayak uyduruyor, otobüsün motoru dişçi delgileri misali cazırdıyor, Thom'un korkusu sahillerini yutan Mississippi, taşan Nil, ürkütücü Amazon, azgın sulu Columbia ve sakin akan Tuna arasında gidip geliyordu. Basınç karnını, şakaklarını zorluyor, kulaklarını tıkıyor, gözlerinden arada birkaç korku damlası süzülüyordu. Düşmanla yüzleşeceklerdi. Düşmanları vardı. Gerçek kötüler. Kendisi iyilerdendi. Öyle miydi? Herkes kendine göre hep iyi değil miydi zaten? Filme çekilse roller nasıl dağıtılırdı? Kimin bakış açısına göre? Thom rolünü kim oynardı? Senaryo yazarı neredeydi? Kim yazmıştı bu şakayı, düşü, alengiri? Dünyanın değişmesini, dur ışıklarıyla, milyonlarca internet bağlantısıyla, şarkı söyleyen balıklarla, dans eden ayıcıklarla, mısır ekmeğiyle, hayvan şekilli kurabiyelerle dolu rahat Amerika'yı istiyor muyum? Tree yanında uyukluyordu. Erik şansına bir Ekuador prensesinin, bir aşk tanrıçasının yanına oturmuştu; konuşuyor, flört ediyordu ve korkunun avucundaki Thom ter döküyordu. Dağlarda yükseklere çıktıkça sıcaklık düştü. Bir And geçidinde, çamurlu bir yolda, inanılmaz diklikte, sis kaplı dağlar arasındaydılar. Atlantis özlüyor muydu kendi Dünya'sını? Dünyanın sırtından bir yük kaldırmak o kadar iyi bir şey miydi? Koltuğun kötülüğü önemli ve gerekli kötülük değil miydi? Mücadele yoksa nasıl mücadele edilirdi?

Derken geçidi aştılar, alçalmaya, Cuenca'ya doğru inişe geçtiler. Erik otobüsten elinde telefon numarası yazılı bir kâğıt, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle indi. Akşam için randevu koparmıştı.

Cuenca'da tümüyle farklı, bambaşka bir Ekuador buldular. Arnavut kaldırımı sokaklar, serin hava ve kalite… İki, üç katlı binalar gördüler. Koloni tarzı çatılar, güneye uzanan berrak bir gökyüzü… Batılarında, Andların tepesinde hava kapkaraydı. Cuenca takım elbiseyle dolanmaya uygun görünüyordu. Kimse dönüp bakmıyordu. Sadece Thom'un devliği birkaç ürkek bakış doğurdu. Çatlak, dizel homurtulu otobüsler ve bir iki intihar heveslisi taksi şoförü dışında kent gayet düzenli görünüyordu. Yol

sordular ve Jean'in oteline, hosteline, *hosepedaje*sine doğru ilerlediler. Art arda iki internet *café* geçtiler ve Thom, Erik'in omzunu yakaladı. "Bak."

"Ya, evet. Coşabilirsin burada. İnternet pornolarını özlediğine eminim."

Sokakta tek sıra yürüyen uyumsuz bir gruptular. Saçmalık ölçüsünde erkeksi Erik her önüne gelene laubali bir *buenas tardes* çekiyordu; takım elbisesi, modası geçmişliğine karşın şıktı ve centilmenli bir filmden fırlamış bıyıklı bir centilmeni andırıyordu. Bakışları yerde, tabutsu sessizlikte, var olmayan bir varlık, bir hayalet misali yürüyen Tree hemen ardındaydı. Üçüncü sırada giysisi kırışık ve dar ve sırtı hâlâ terden nemli dev geliyordu. Dağlardan gelen serin esintiye rağmen kaşlarında ter boncukları dizili, kasları uçuşa hazır, gergindi. İki yüz yıllık, amfiteatr büyüklüğünde katedralleri, her mahallede yeni bir kiliseyi, kırmızı kaldırımları ve taş sokakları geçtiler. Thom balkonlardan çocukların kendisini gösterip *gördünüz mü şunu* dediklerini hayal ediyordu. Kentin güney ucuna, La Casa adlı bir hostele gidiyorlardı.

Thom'un korkusu her sokak başında dostane yüzlü, hasır şapkalı ve tehditkâr coplu bir adamın gölgeli sanrılarını doğuruyordu.

Jean birden bir köşeden çıkıverdi, az daha Erik'le çarpışacaktı. Anında selamlar alınıp verildi, kucaklanıldı. Thom'a daha sıkı sarıldı ve beriki, kızın güzelliğini hatırlamaya arzu ve korkuyu katarak kontrolü kaybetme duygusuyla sarsıldı. Kuşkusunu da bastıramadı: nasıl bulmuştu Jean üçlüyü? İnsan tek seferde kaç duyguyu idare edebilirdi? Gülümsemeye, kibarca özgüvenli görünmeye çabaladı. Kandırabiliyor muydu kimseyi acaba? Jean'in ağzından çıkan her sözcüğü aşırı dikkatle dinledi.

Jean Erk'in şiş gözüne, Thom'un dudağına dokundu, ıstırabı çekilir kılan türden şefkat sözleri sarf etti. Kolunu Tree'nin omzuna attı ve "Öykünüzü dinlemek için sabırsızlanıyorum," dedi.

Üçlüyü hostele yönlendirdi ve Tree günlerdir hiç susmamışmış gibi konuşmaya başladı. Erik bir oda tuttu. Karanlık, çatıdaki odalarına, bir tür dördüncü kata çıkan merdivenleri gacırtılı, üç katlı, soluk bir binaydı. Yeşile çalan turuncuya boyanmış kontrplak duvarlar, tavanda çıplak bir ampul, bir adet iki kişilik yatak ve tahta bir masa… Thom nasıl uyuyacaklarını merak

etti. Jean kendi başına odasında, üçü burada. Beyin, *üç burada, bir öteki odada; doğal geçişim yasasına uymuyor*, dedi. Arzuları saydı: Önce, ölmek ve sonra, ilki olmazsa davet edilme umudu…

Bir kafeteryada yemek yediler, konuştular, içtiler. Jean, Thom'un e-postasından sonra koltuğun götürüldüğünü gördüğü evi göz hapsine almıştı ve ayrıntıları anlattı. Dedektifmiş gibi davranıyorlardı. Macera kahramanları gibi… Plan yaptılar. Erik, ölmemize yol açmayacak bir plan lütfen, dedi. Thom, titreyen dizleri masayı sarsmasın diye uğraşıyordu.

Yemeğin ardından Erik, Ekuadorlu randevusu için bir salsa barına gitti.

Cuenca sokakları karanlık ve sessizdi. Odalarına öndüler. Thom, sinek ısırıklı Tree'yle yatak paylaşmayı hayal etti. Sosa bulanmış, terli, sigara kokan Erik geç saatlerde gelip yere kıvrıldı hayalinde.

Girişte duraksadı. Tree'nin artık tanıdık yatmaya hazırlanışına giriştiğini gördü: fırçaya aşırı diş macunu, her daim lavaboda köpük bırakma, saat tam dokuzda çöken komamsı uyku… Birden bu odada, bu yatakta ne kadar yatmak istemediğini fark etti.

Portland ne durumdaydı acaba? Oradaki rutinlerinden birine geri dönmeyi hayal etmeyi denedi. İnsan bundan çıkıp normal hayata dönebilir miydi? Bir daireye ve bir işe?

Odaya girmeden, geceye dalmadan hemen önce dönüp Jean'e baktı. Ve Jean kaşlarını kaldırdı. Başı hafifçe odasına doğru eğildi. Thom da kaş kaldırarak yanıt verdi. Bir seferliğine çekingenlikten vazgeçmeye karar verdi, hole, aldığını düşündüğü mesajı doğrulamaya, denemeye indi.

"Sen… Sana… Yani… Sabah kahvaltı etmek ister misin?"

"Ne?"

"Kahvaltı. Sabah?"

"Hepimiz kahvaltı edeceğiz. Demin konuştuk ya."

"Tabii, tabii. Yani demek istediğim… Odan nasıl senin?"

"Aşağı yukarı—"

"Onu sormadım… Demek istediğim… Senle yatabilir miyim?" Tam böyle dediğinden emin değildi. Uyuyorlar mı diye sözcükleri ağzında hayal etti. Söylediğini düşündüğü sözleri duyup duymadığını anlamak için Jean'in yüz ifadesini inceledi.

Jean gülümsedi. "Thom. Ben… Yüksek sesle söyleyince çok daha gerçek geliyor… Yavaş, ıstıraplı flörtü yeğlemez misin? Genelde öylesini yaparım

ben."
Thom bir adım çekilerek, "Hım," dedi. "Demek… Demek söyledim… Yani yatmakla ilgili…"
Jean'in yüzü ciddiyet maskına dönüştü. "Dedin galiba. Ben mi dedim yoksa?"
"Ha, olabilir. Evet, sen dedin bence."
"E, iyi o zaman. İş değişir bu durumda."
"Öyle mi?" Ne yapması gerektiğinden emin değildi. Ölüm gelecekse, tam zamanıydı şimdi.
"E?" dedi Jean.
"Yolu göstersen?"
Gözlerini kıvırcık saçlarından ayırmadan hostelin dolambaçlı koridorlarında Jean'in peşinden gitti. Diş fırçası, diye düşündü, diş ipi, sabun, *prezervatif*… Daha bir, yok, iki hafta önce tanışmamışlar mıydı? Başka birisiyken… Amerika'da, başarısız bir bilgisayarcıyken… Neydi peki şimdi? Süper kahraman Azul-men konumunu çoktan yitirmişti. Jean bir merdivenden indi, bir koridoru geçti, ardından bir merdivene daha, bu sefer çıktı; çıkarken kalçaları Thom'un göz hizasındaydı; varış kaygısı, artı görüş açısının hoşluğuyla keşke bitmese merdiven dedi. *Az kaldı*, dedi beyin, önce tene geçen diş, ardından tene yaslanan ten imgeleri sundu.
Yaparken, peşinden giderken peşinden gidenin kendisi olduğunun, merdivenleri tırmandığının arkındaydı; kendisine ait her gergin hareketi ikircikli bir gözlemci, kafasının hemen üstünde duran bir oyuncu gibi seyretti. Bedeni sanki bir yönetme koluyla —ha-ha-ha, diye düşündü, ilk defa değil— ya da klavyenin yukarı okuyla kontrol ediliyor, içindeki oyunda yukarı, yukarı, Jean'in göklerdeki, toplumsal bir felaketin veya ona, gaddar sevilme arzusuyla oyuncak ayı misali sarılıp sıkmak istediği kıvrımlı bedenine sahip olmanın mutluluğunun her an saldırabileceği yatak odasına gidiyordu. Ama Jean de bir kere dönüp utangaçça, baştan çıkarırcasına bakmış, niyetin karşılıklı olduğu ipucunu verir görünmüştü.
Derken beyni kafasının üstündeki bilgisayar oyuncusu görüntüsünü çoğaltarak uzattı; bir aynalar evindeydi adeta; yönetme koluyla kontrol edilen her imge hemen üstündeki bir başkasının kontrolündeydi ve görüntü

kontrol kolunu kendisinin mi yoksa başkasının mı tuttuğunu anlayamayacağı uzaklığa erişiyordu. Hişt, dedi beynine, bırak tadını çıkarayım şunun; bırak insan olayım.

Jean odasına girince ışıkları bir anlığına yaktı ve kapatarak odayı ve içindekileri belleğe kaydetti. Gözleri karanlığa alıştı. Bir bulutun ardından sızan minnacık ay ışığı parçası Jean'in siluetini çiziyordu. Thom'a bakıyordu Jean. E? Birden Jean'in giysilerinden kurtulduğunu fark etti. *Çıplak*, diye atıldı beyin. Sağ ol. Biliyoruz tanımı. Gömleğini çıkardı, *tuşe*. Oda konuşulmayacak denli sessizdi. Çıkacak bir ses tuhaf, özür dileyici görünecekti. *Mis labios estan cerrados*. Jean duvara tutunarak ilerledi. Kocaman oda, ortada yatak… Thom diğer duvara tutundu, ayakkabısını çıkarırken tökezledi, toparlandı. *Sarsaklığın yeri değil. Şimdi olmaz. Bilgisayar şeyini yaptım diye mi hoşlanıyor benden? Hoşlanıyor mu benden? Sadece seks mi istiyor? Bir insan irisiyle seksin nasıl olacağını mı merak ediyor? Kullanıyor mu beni?* Kapa çeneni, beyin. Ayakkabılar, pantolon, iç çamaşırlar alelacele çıktı ve hareket ettiğini umduğu şekilde, çevik, duvarda sürünme oynayarak, bu yaban hayvanı şeyini sürdürerek hareket etti. Yoksa durmalı mıydı şimdi? Oynuyor mu yoksa benden mi kaçıyor? Kapa. Çeneni. Durdu, duvara yaslandı, Jean'in kolları birbirlerine değene dek gelişini izledi; loşluk kıvrımları vurguluyor, her şey gölge içinde gölgeye dönüşüyor, ikisi de ileri bakıyordu. Jean biraz daha geldi, önüne geçti, sırtını beline dayadı, başı kolunda gezindi, köprücük kemiğine sürtündü.

Thom'u yatağa çekti. Thom ebadının farkındaydı. Her yerdeydi ebadı. Jean, Thom'u oradan, ebadının tümünden tuttu. Tüm ebadıyla sırt üstü yatırdı.

Sonrasında karanlıkta saatlerce fısıldaştılar. Yeni bir şey edindiğinde uyumanın zorluğu… Hemen yanı başında…

Gece sıcağında çarşafı üstlerinden attılar ve Thom yan yatarak Jean'in şafakla uyumasını seyretti. Saç telleri yüreğini acıtan yuvarlaklıkta ve dolgunluktaki ve mükemmellikteki dudaklarının, sıradan çeneyle hafif

kemerli burnun arasına yerleşerek çok daha fazla parlayan ve şakıyan dudaklarının üstünde birleşmişti.

Thom’un gözleri Jean’in boynundan köprücük kemiğinin birleştiği yerdeki, uyurken bir avuç cıvanın konabileceği derinlikteki çukura, çay yapraklarının demlensin diye atılabileceği kusursuz havuza kaydı.

Göğsünün yavaşça inip kalkışını izler ve horlamaların en hafifinin teskin edici ıslığını dinlerken bedenine yakın memenin bir anlığına tüyleri ürperdi, ucu sertleşti; elini memenin hemen üstüne getirdi, sıcaklığını hissetti.

Belki onca yolu bunun için gelmişimdir. Belki bir kadını elde etmenin düşünülmüş en özenli, en gösterişli, en karmaşık yolu budur. Eli belli belirsiz aşağı kaydı, göbeğin yumuşacık teni üstünde gezindi, bir anlığına işaret parmağını göbek deliğine değdirdi. Jean’in soluk alışı değişti, hızlandı. Uykusunda Thom’a döndü, sokuldu, eli arayıp ensesini buldu, bacağı kalçasının üstüne yerleşti. Dudaklarını yaladı ve Thom, uykunun bu seviyede yakınlaşmaya, bu seviyede şehvete izin verişine şaşarak soluk alışı normale dönene kadar nefesini tuttu. Jean güvenmişti Thom’a ve Thom, nedenini merak ediyordu. Yaşamı herhangi bir gözlemciye bir dizi karman çorman itkiden ibaret görünmeliydi. Belinin inceldiği yerden çağırıcasına yataktan yükselen kalçasını hafifçe kavradı, sertçe kendisine çekip çığlığı basana dek kollarında sıkmak istedi. Güveniyorum ona, dedi ve Erik’in kuşkularının sözcükleri arasında yüzdüğünü, sözcüklerini boğduğunu gördü.

Nerden bilmişti koltuğun burada olduğunu? Üç arkadaşı bulmuş, peşlerinden binlerce kilometrelik yol gelmişti. Thom korkusunu yutmaya çabaladı. Jean bulmuştu izlerini ve safça yatmıştı kızla…

Kapalı göz kapaklarına dikti gözlerini. Thom’un kalbi gümbürder, paranoyası yükselirken, Jean rahatça uyuyordu.

Birden emin oldu. Başka türlüsü mümkün değildi. Erik ve Tree ile birlikte bir kalıntı, belki bir kutsal emanet taşıyorlardı. Önemliydiler. Herkes peşlerindeydi ve elbette koleksiyoncular yalnızlığını, kalbi kırık kişiliğini potansiyel zaaf sayacaklardı. Ne yapmak için peki?

Jean, avını yakalayan örümcek misali sarmalamıştı Thom’u. Uyandırmadan kalkması imkânsızdı. Ama alt etmesi kolaydı. Odada

başkası yoksa tabii. Başka bir varlığı duymak için kulak kabarttı, kanının kulaklarında dalgalar misali yankılanışını, soluğunu tren sesi gibi duyana dek dinledi. Derken Jean'in uyandığını ve kendisini seyrettiğini, kocaman siyah bilye gözlerinin açıldığını ama doğru dürüst görünmediğini, hiç kırpmadan, meşum baktığını fark etti. Ardından yalnız yatan Tree'yi anımsadı. İstedikleri Tree'ydi. Düşçülerinin peşindeydiler.

Jean'i itekleyerek bağırdı: "Ne yaptınız ona?" Yataktan fırladı, peşinde boğuk, kırgın bir çağrıyla Tree'nin odasına koştu.

Kapıyı hızla açarak içeri daldı ve yatakta gürültüyle horlayan şekli görünce rahatladı. Işığı açtığındaysa Erik'in diken bıyıklarını gördü. "Erik!" diye bağırdı. "Erik!" Omuzlarından yakalayıp sarstı arkadaşını.

Erik sersem bakışlarla uyandı. "Thom! Git başımdan be!"

"Tree nerede?"

"Ne bileyim nerede? Uyuyorum ulan! Sen neredeydin esas? Kayıp sensin…"

"Jean…" dedi ve sustu. Tree eşikteydi; yüzü çölde kalmış kemik gibi bembeyazdı ve alelacele üstüne bir şeyler geçirmiş Jean hemen arkasındaydı. Thom çırılçıplaklığını, aceleciliğinin yarattığı sahnenin ortasında dikildiğini fark etti.

"Ben… Bu gece çok gitmem gerekti banyoya," dedi Tree. Elleri karnındaydı.

Jean, "Ah, tatlım," dedi ve Tree'nin omzuna hafifçe vurdu.

Thom içine düştüğü durumdan, çırılçıplak ve seks ve ter kokan ve yanlış suçlamalarla yüklü halden kendisini nasıl kurtarabileceğini bilemiyordu.

Erik muzip bir gülümseme sundu, göz kırptı ve arkasını döndü. "Hiç değilse birimiz şanslı çıkmış bu gece," dedi ve yorganı kafasına çekti. "Yanlış alarm, millet." Sesi yorganın altından boğuk geliyordu. "Aşk yuvanıza dönün de şu ayyaş iki dakika gözünü kapasın."

Thom, Jean'in peşinden odasına başı önde gitti. Yatağa birlikte girdiler ama bir sürü özürden sonra bile Thom içindeki kuşku tohumunu atamadı.

"İnan bana, Thom," dedi Jean. "Hoşlandım sizden… Siz ve projeniz ilgimi çekti, ben de peşinize düştüm. Bendeki muhabir merakı ve güveninizi yitirecek bir şey yaptığımı hiç sanmıyorum.

Thom gülümseyip başıyla evetledi. “Tamam. Deneyeceğim…” dedi ve denediğine inandı. Anlaşmayı mühürlemek ve artık kuşkuları gidermek için bir daha seviştiler.

Kahvaltıda planı gözden geçirdiler ve plan saydıkları şeyin üstünde düşünmeye değmeyeceğine karar verdiler.

Thom’un midesi gayet konuşkandı ama onun dışında uzun süredir hissetmediği kadar iyi hissediyordu kendisini. Hatta kahramanca davranıp, sırf kutlama hayrına kızarmış buğday ekmeğinden bir-iki ısırık bile aldı. *Hatırlıyor musun dün geceyi*, dedi beyin. *Nasıldın, hatırlıyor musun? Senden hoşlanan birisi var*. Biliyorum, biliyorum. *Evet de, dün gecenin kalanını hatırlıyor musun?* Ama belki hatırlıyordur. Belki hoşlanıyordur benden sahiden.

Süzüp süzmediklerini anlamak için arkadaşlarına alelacele bir bakış attı, ardından kızarmış ekmeğinden bir ısırık daha aldı. “Gidip kapılarını çalıverelim.” Gülümseyerek omzu silkti. “Neden olmasın?”

“Öldürtelim mi kendimizi yani? Kendimizi öldürtmememizi ön şart koşmamış mıydım ben daha önce?” Erik’in gözleri alkol, sigara, dans ve cinsel hayal kırıklığından kanlanmıştı ve huysuzluğu üstündeydi. Çatalının dişlerini bıyığına sürttü. “Tatilimizin tatil kısmı ne zaman başlayacak ulan?”

Koltuğun bulunduğu evin önünden geçip geri döndüler. Avluya açılan, yoldan alçak seviyedeki büyük metal kapı, yayaların yoğun kullandığı taş merdivenlerin neredeyse hemen yanındaydı; devasa dört katlı ev, Erik’in Kurban Bıçağı Havzası diye çevirdiği Tomebamba Nehri’ne bakıyordu. Süper. Koltuk Cuenca’nın karanlık, yüksek korumalı köşelerinden birinde değil, kamusal buluşma noktasının dibindeki bir evdeydi.

Erik, Jean’i üçüncü defa sorguladı. “Eminsin… Yani bizim koltuğu gördüğüne kesin eminsin, değil mi?”

“Hayır, Erik. Dedim ya, hatırladığım kadarıyla sizin koltuğa benziyordu. Bir koltuktu ve Thom’un demin söylediği gibi, adamlardan bir tanesi tarif ettiğiniz tiplerden birisine benziyordu. Öte yandan, başka bir sürü ipucu görmüyorum elinizde.”

Thom, dayanacak hiçbir kanıt düşünemeden neşeyle, “Kimse öldürülmeyecek,” dedi. “Her şey yoluna girecek! Hem Erik, sen zaten bir kere öldün bu yolculukta. Bir zararı olmadı sana.”

“Ne yani, kapıyı çalıp geri vermelerini mi isteyelim diyorsun?”

“İsteyenin bir yüzü kara. Annem hep öyle der.” Saçmaladığının farkındaydı. Tree saçmalığa daha fazla yer açar görünüyordu.

“Evet, belki…” dedi.

“Tree, lütfen bu salaklığa alet etme kendini,” dedi Erik. “Saçmalıyor herif. Sen bile kavrayabilirsin yani. Aklını bozmuş bir şeyler bunun.” Jean’e bakarak kaş kaldırdı.

“Bilmiyorum. Babam da o lafı ederdi,” dedi Tree.

Jean kıkırdadı. “Peki, hayır derlerse?”

Erik, Per’in taklidini yaparak, “Değerli, çok değerli,” dedi.

“O zaman B planına geçeriz,” dedi Thom.

“Neymiş o?”

Thom, “Gizlice girmek. A planı, kibarca istemek, B gizlice girmek, C kapıyı kırıp dalmak,” dedi ve yumruğunu avucuna indirdi.

“D de nalları dikmek çekmek herhalde, dangalak,” dedi Erik.

“Bana uyar.” Tree doğruldu. “Haydi.”

“Tree!” Erik masanın üstünden uzanıp Tree’yi çekerek yerine oturttu. “Böyle plan olmaz.”

“Aslında cidden,” dedi Thom, “gidip bir konuşalım ve kimlerle uğraştığımızı görelim bence.” Güzelim grubunu, üçünü birden omuzlayıp kent içinde resmigeçit yaparcasına, tüm bunların hiçbir anlamı kalmayana kadar uzaklara taşımak geliyordu içinden.

Erik bakışlarını kahvesine indirdi, gücenik ve bezgin konuştu. “Tetikte olacaklar, koltuğu götürecekler, başa çıkması iyice zorlaşacak,” dedi. “Ama kimse Erik’i dinlemiyor. Akıllı Erik’i. Alo?”

Grup çoktan yola koyulmuştu bile.

Thom, beton duvara gömülü metal kapının önünde durdu ve kapıya vurdu. Bir sürü sahanlığa sahip taş merdivenlerden alçaktaydı. Tam Rocky’nin kullanacağı türden taş merdivenler, diye düşündü ve aynı anda merdivenlerde aşağı yukarı koşturan, eşofmanlı, ter içinde bir sürü Rocky’nin bulunduğunu fark etti. Ortasında takıyla merdivenler işlek

yollardan biriydi. Jean, Erik ve Tree merdivenlerin başında durmuş, kaçmaya veya iş zora geldiğinde bedenleri her ne yapacaksa ona hazır, heyecanla aşağı bakıyorlardı. Neden korkmuyordu peki Thom? Dünkü onca korku… Beyni sifonu çekilen bir tuvalet görüntüsü getirdi; *forşşş, tersten sifon,* diye hatırlattı. Thom bir daha kapıyı tıklattı.

Kapıyı üçüncü defa vurdu, kafasını kaldırıp elerlini kavuşturmuş, kaygıyla izleyen Jean'e, kıvırcık saçlarına, arkadaşlarının elleriyle gel geri işaretlerine, Erik'in sabırsızca dolanmasına baktı ve üçüne birden el salladı. Kapıya gelen çıkmayınca uzanıp tutamağı denedi ve hop! Kapı açılıverdi. Karşısına ortasında bakımsız bahçesiyle geniş bir avlu ile yüksek, derin dikilmemiş, yamaçta dengelenmiş beton bir ev çıktı. Ana girişe birkaç basamakla çıkılıyordu. Thom içeri girdi, kapıyı kapadı ve kapının arkasında hasır şapkalı, dostane yüzünde kollu kumar makineleri misali ifadeler uçuşan adamı ve elindeki, copun yerini almış kesik uçlu çifteyi gördü. Silahı doğrulttu. Bu anı yüzlerce defa hayal etmişti Thom. İdmanlıydı; yumruklarını sıktı, bedeni gerildi; yüklenmeye hazırdı ama heyhat, beyin önceki senaryolara göğsüne dayanan silah eklemeyi es geçmişti.

Dostane yüz bir kez daha dostane ifadesine döndü. "Kafan nasıl?" dedi.

Korku tuvaleti sifonun işe yaramadığını fark eden Thom, "Hâlâ şiş," dedi. Sifonla gidenler geri geliyordu.

"Koltuk için geldin, değil mi?"

Thom başıyla evetledi.

"Şimdi seni öldürmem gerekecek, farkındasın değil mi?" dedi adam.

Thom iki taraflı kazanç durumu diye düşünüp rahatlayarak bir daha baş onayı verdi. Adam filmlerden çıkma laflar söylüyordu. Demek ki iyi adamlar her an ortaya çıkabilirdi. Ve eğer çıkmazlarsa, eğer iyi adamlar merdivenin tepesinde, silah sesi duyana kadar B, C ve D planlarını konuşmaya devam ederlerse kendisi için macera biter, Ekuador'a gömülüp huzur içinde yatardı. Annesi ne düşünürdü? Portland'a iş aramaya git, Ekuador'da öl… *Buradaki toprakta daha fazla böcek vardır*, diye atıldı beyin, *İnka toprakları*… Adam göğsünden ittirdi. Thom eller havada geriledi; çifte bedenine yön veren direksiyon vazifesi görüyordu şimdi.

Beyin derhal birkaç aksiyon sahnesi gösterdi ve hızla hepsini bir yana itti. Yükseltili merkez bahçeye doğru yürüdüler. Namlu ısrarla dürtüyordu — *bahçenin sulanmaya ihtiyacı var*, dedi beyin; ölüm öncesi sükûneti basmıştı — ve kapı açılıverdi.

Dostane yüz önce kapıya baktı, ardından dikkatini tekrar Thom'a çevirdi ve ucunda Thom'un yumruğunu taşıyan bir piston hareketiyle karşılaştı. Adamın hasır şapkası bir an kendi başına havada asılı kaldı, ardından altındaki bedenin bıraktığı boşluğa düşüp kanlı dişlerle yatan dostane yüzün göğsüne kondu.

"Thom!" dedi Erik. Tree ile Jean hemen yanındaydı. "İyi misin?"

Çifteyi al, dedi beyin.

Erik, Tree ve Jean kımıldamadan durdular. Kapı arkalarından kapandı. Thom silahı, aklına dolan, kullanımı, işlevine dair bilgi kırıntılarıyla aldı. Sol eliyle namlusundan rahatça tutu çifteyi. Deriyle kaplı yüzlerce kemikten kurulu diğer elinde, dünya ezicisinde hafif kanama vardı. Evin girişine doğru ilerledi.

"Thom," dedi Jean. "Bekle."

"Plan yapalım." Erik yerdeki adama bakıyordu. "İyi vuruştu, kardeş."

Thom, "Plan falan yok," dedi, merdivenlere atıldı ve yaptığına şaşarak kapıyı çaldı. *Aç işte*, dedi beyin. Tutamağı çevirdi; bu kapı da kilitlenmemişti. *Pek örgütlü değil*, gözleminde bulundu beyin. İçerisi yakın zamanda yaşanmış kargaşayla karışık bir deri, antika ve resim curcunasıydı. Yere saçılı kırık tabaklar, bir aynadan kalan parçalar arasında kırık bir kahve kupası… Biri, diğerine atılmıştı anlaşılan. Azman yemek masasının başında bir sandalye devrilmişti; masanın üstüne kâğıt ve kitaplar saçılmıştı.

Uzak bir odadan yayını kesilmiş bir televizyonun hışırtısı duyuluyordu. Rüzgâr, pencerelerin bulunması gereken yerde perdeleri uçuşturuyordu.

Thom, televizyon sesinin geldiği yöne ilerledi; beyin hâlâ filmlerden parçalar oynatıyor, gerçeğin üstüne saydamlıklar seriyor, karıncalı televizyon ekranlı senaryoları öne çıkarıyordu: göğsüne saplı bıçakla yatağın yanında yatan kadın, sallanan sandalyede anormal zayıf, donuk

bakışlı adam, elinde yarısına kadar yanmış, külü sütünde sigara, beyni duvarda, kendisi yerde, tabancası sağ elinde bir iş adamı…

Thom kapının önüne dikilip içeriden gelen televizyon hışırtısını dinledi. Jean arkasında, Tree ile Erik evin bir yerlerindeydi. Korku sifonunu çekti, derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı.

İçeride yetmiş yaşlarında, saçları siyah kaynak maskının yanlarından fırlamış, uzun boylu bir Ekuadorlu vardı. Televizyon yoktu: adamın elinde saçma ölçüde beyaz hışırtı sesi çıkaran bir kaynak üfleci vardı ve üfleçle koltuk üstünde çalışıyordu. Kitaplar, kül tablası ve kalın halıdan odanın bir zamanlar çalışma veya okuma odası görevini yaptığı anlaşılıyordu ama şimdi içi alet edevatla, kırık dökük eşyayla ve zehirli lehim kokusuyla doluydu. Bir yıkım aygıtları ordusu —hızar, matkap, balta, balyoz, kol demiri— çoktan başarısızlığa uğramış görünüyordu.

Thom ve Jean eşikte fark edilmeden dikilip koltuktan yükselen dumanı izlediler, zehirli kokuyu aldılar, alevlerin ucunda yanarak açılan deliğin hiç var olmamışçasına hızla kapanışını seyrettiler. Adam birkaç beyhude denemenin ardından üfleci kapadı, maskını çıkarıp fırlattı ve koltuğa bir-iki tekme savurdu.

“Hey, o benim işim.” Erik arkalarından gelip odaya daldı.

Adam irkilerek döndü, üfleci açmaya çalıştı ve Erik içeri dalıp Thom silahı doğrulttuğunda pes etti.

“Ne yapmaya çalışıyordun? Ne rezillik!”

“*Es invencible*,” dedi adam.

Erik omuz silkti, koltuğun ucunu tutup kaldırdı. “Haydi, alacağımızı bulduk.”

Jean atılıp Thom’dan önce koltuğun diğer ucunu tuttu ve Erik’le birlikte odadan çıkardılar, koridoru geçtiler ve peşlerinde Thom ve Tree, dışarı çıktılar. Dostane surat avluda yoktu. Thom hasır şapkayı alıp giydi, yerine silahı bıraktı. “Eh,” dedi. “O kadar zor olmadı.”

“Ne yapıyoruz şimdi?” Erik gergin sıvazladı bıyığını. Önceki geceyi, hoş bir gezi yapmak için birkaç haftalığına işi gücü bırakmayı nasıl istediğini düşündü.

“Otele götüreceğiz herhalde, ha?” dedi Jean.

“Otele mi, Thom?”

“Tabii, evet.” Thom neden birden herkesin kendisine sorular yönelttiğini merak etti. Tree, alnında ter, donuk bakışlarla peşlerinden geliyordu. *Pata-pata-pata*… Bir helikopter dolandı üstlerinde. Thom, tepeye vardıklarında merdivenlerden aşağı baktı ve nehrin karşı kıyısına gelen bir minibüsü gördü. İçinden bir sürü adam çıktı ve onlara doğru koşturmaya başladı. “Çocuklar?” dedi. “Şunlar sanki… Peşimizden geliyorlar!” Yöne bakmadan koşmaya başladı, ardından dönerek koltuğun taşınmasına yardıma geldi.

Erik ile Jean, gözleri yaklaşan adamlarda, donakalmışlardı. Adamların silahları vardı ve gören herkes sağa sola kaçışıyordu. Thom koltuğu ortasından yakaladı ve iki taşıyıcıyı harekete zorladı; koşmaya başladılar, otellerini geçtiler. Bir şey çıkacak, bir çare gelecek, diye düşündü Thom. Adamlar merdivenlerin tepesine erişemeden bir köşeyi dönmeyi becerdiler. Tree geride kalmıştı, tökezleyerek ilerliyordu.

“Tree, nereye gideceğiz,” diye bağırdı Thom. Nesi vardı bu oğlanın?

“Şunu saklayıp nereye gidebileceğimizi düşünelim,” dedi Jean.

Şose sokakta ellerinden geldiğince hızlı ilerlediler. Herkes tuhaf *gringo* geçidini izlemek için durup bakıyordu.

Tree binaların üstünden görünen And dağlarını, Richter kaydı gibi görünen girintili çıkıntılı sırayı işaret etti. Hiçbir şey demeden indirdi elini.

Adamlar arkalarında kalan bloğun köşesinde belirdiler. Tam hız koşuyorlardı.

Thom, takipçilerin görüş alanından çıkmak için koltuğu var gücüyle sürükleyip köşeyi dönerken, “Öldük biz! Öldük!” diye bağırdı.

Jean, “Şurada,” diyerek kavşakta durmuş kamyonu gösterdi. “Erik, derdimizi senin anlatman gerekecek.”

Kamyon kavşakta hareket ederken atıldılar. Koltuk havaya kalktı ve kamyonun damperine fırladı, dört İnka-Kola kasasına toslayarak yerini buldu. Kamyon ani frenle durdu, şoför arkaya asılan veletleri görmek için penceresinden uzandı. Erik diğer yandan fırladı ve kapıyı açtığı gibi yolcu koltuğuna yerleşti. Adamlar köşeyi dönüp koşarak yaklaşırken Erik’in şoförle konuşmasını izlediler.

“Tree nerede?” Thom, kamyonun arkasında ayağa kalktı. Tree, kafası önde, adamların birkaç adım ilerisinde, amatör bir kuklacının eline geçmiş bir kukla gibi düşe kalka, eli ayağına dolanarak, insan koşusundan uzak hareketlerle kamyona yetişmeye çabalıyordu. Thom, arkadaşının kamyona yetişemeyeceğini fark etti. Adamlardan birisi elleri önde, Tree’yi yakalamaya hazırlanıyordu. Thom, “Gidin!” diye bağırdı Jean’e. “Yetişiriz size!”

Kamyon hareket ederken atladı ve gözleri Tree’yi yakalamalarına ramak kalan altı adamda, var gücüyle koşmaya başladı.

Tree’nin yanından geçerek gömleğinin ucunu yakalayan adama, savunma oyuncuları gibi yüklendi. Dizlerini kırarak omzunu adamın göğsüne gömdü. Ayakları yerden kesilen adam savrularak iç kaldırıcı bir sesle park etmiş arabalardan birine çarptı ve yere devrildi. Thom, Tree’nin hâlâ koşmaya çalıştığını gördü ama şimdi, az ileride yoğun trafik yüzünden duraklamak zorunda kalan kamyona doğru koşturana damarlın gerisindeydi.

“Tree!” diye bağırdı. Tree artık koşmaktan ziyade tökezleyerek, ağır aksak ilerliyordu. Her adımda kafası kontrolsüzce sallanıyor, mecalsiz kolları vücuduna çarpıp duruyordu. Thom döndü, arkadaşına koştu ve diğer beş adamın tamamen kamyona odaklandıklarını görerek rahatladı. “Tree,” diye seslendi. “Tree!” Ama Tree anlamıyordu. Thom durdurabilmek için atılıp arkadaşına sarıldı. Kısa, cansız bir debelenme yaşandı; Tree’nin kolları ve bacakları kımıldadı, büküldü ve hareket sona erdi. Thom arkadaşını çevirdi, omuzlarından tuttu. “Nen var senin?”

Tree’nin yüzü terle kaplıydı ve gözleri çizgi haline gelmişti. Thom göz attığında kamyonun kavşaktan yavaşça uzaklaştığını gördü. Jean arkasında ayağa kalkmış, takipçilere beysbolcular misali sarı İnka-Kola şişeleri savuruyordu. Uçuşan şişlerden bir tanesi adamlardan birinin tam alına isabet etti. Bir diğerinin bir arabaya çarpmasıyla alarm sesi başladı. Thom’un duyduğu muazzam gururu, geride kalmayı fark edişin paniği izledi.

“Tree!” Hafifçe sarstı arkadaşını.

“İyi değilim ben…”

Thom iki el silah sesiyle irkildi. Adamlardan ikisi sokağın ortasında durmuş, silahlarını doğrultmuşlardı. Jean’i göremedi. “Tanrım… Lütfen.”

Tree'yi doğrulttu ve elini alnına koyarak ateşine baktı. "Has… Doktora götüreyim mi seni?"

Tree zayıf bir sesle, "Koltuğu takip et," dedi.

Thom başıyla onayladı. "Koltuğu takip et." Koltuğu takibe uygun yol bulmak için etrafına bakındı. Nasıl takip edebilirlerdi koltuğu? İndirdiği adam hâlâ yerdeydi. Adamın ceketinden kıvrımlı ahşap bir şeyin çıktığını gördü. Bir tabanca… *Bu da tıpkı filmlerdeki gibi*, dedi beyin. *Düşmanın silahını al, mermi kontrolü yap, topu döndür, namluyu üfle*… Toplu tabanca değil bu, dedi Thom beynine. Ayrıca duman ateş ettikten sonra üflenir. Tabancayı alıp filmlerdeki gibi belinin arka tarafına sıkıştırdı. Pek rahatsızdı, batıyordu. Pantolonun beli fazla dardı belki. Pekâlâ, düşün, *kafayı çalıştır*!

"Taksi?"

Tree gözlerini kapadı.

Thom yaklaşan bir taksiye el-kol sallayarak bağırdı: "Taksi!"

Tree'yi arabaya tıktı, kendisi de bindi, kapıyı hızla kapadı ve ardından derdini nasıl anlatabileceğine dair en ufak fikrinin bulunmadığını fark etti. Parası var mıydı peki? Kamyonun gittiği yönü işaret etti. Beli acıyordu.

Şoför gözlerini kırpıştırarak yön gösteren parmağa baktı. Anlaşılmaz bir şeyler söyledi.

Thom parmağı iyice vurgulayarak bir daha denedi.

Şoför omzu silkti ve gaza bastı. Thom ceplerinde para ararken belindeki ağrının tabancadan kaynaklandığını fark etti. Tabancayı çıkarıp önce kucağına koydu, ardından telaşla ceketinin iç cebine tıkıştırdı.

Tree, gözleri kapalı koltuğa yığılmıştı. Thom ceplerini karıştırdı ve pantolon cebinde bir tomar para buldu. Nereden bulmuştu Tree bu kadar parayı? Ön koltuğa yirmi dolar attı ve şoför şaşırarak baktı. Thom neme lazım gibisinden bir yirmilik daha attı ve arabanın hızlandığını fark etti. Dışarısı arabalar, yayalar ve okul çocuklarıyla doluydu ve etrafta düşmandan iz yoktu. Lütfen Jean iyi olsun, lütfen…

"Tree? Yardım et bana… Nereye gideceğiz?" Tree, kemikleri bedenini terk etmişçesine yana kaydı. Gözleri hâlâ kapalıydı ve rengi iyice solmuştu. Yardımı dokunmayacaktı. Koltuğun nereye gittiğini kendi bulmak

zorundaydı. Saçlarından bir avuç yakalayıp çekti. Hapı yutmuşlardı. Jean vurulmuştu belki. Birden Tree'nin ağzının kımıldadığını gördü.

"Ne?"

"Sola," diye fısıldadı ağız.

"Sola, sola! Tanrım… Sol nasıl deniyordu? Sol nasıl deniyordu, biliyor musun?"

Yanıt gelmedi Tree'den.

Öne uzandı ve bir kez daha parmağıyla şoföre yönü göstermeye çalıştı. Şoför bir şeyler söyledi ve sola sinyal verdi.

"*No… No hable espanol*," dedi Thom çekinerek.

Şoför solu gösterdi. "*Izquierda*." Ardından sağı. "*Derecha*."

Thom işaret ederek tekrarladı. "*Izquierda… Derecha*." Sonra içinden ezberlemeye çalıştı. *Izquierda, derecha, izquierda, derecha*… Ne demeye böyle karmaşıklaştırırlardı bu dilleri? "Tree, yardım etmelisin… Uyuma ve yol göster…"

"Dağlar." Tree'nin hareket eden tek yeri dudaklarıydı. "Geldiğimiz yoldan."

Dağ nasıl deniyordu? Thom belleğini taradı. *Mountainos*? *Esmountains*?[24] İkisini de denedi ama tatmin edici sonuç alamadı. Binaların arasından dağların bir kısmı görününce işaret etti. "*Vamos, vamos*!"

"*Cajas*?"

"Ne?"

"*Cajas, sev an al Cajas, el parque*?"

"Affedersin, ben… E… Anlamıyorum," dedi ve kaygılı bir ritimle gaz çıkardı.

Şoför, boş ver, kasma gibisinden sıkkınca elini salladı ve sürmeye devam etti.

Thom, iki yirmiliğin yanına bir onluk daha attı. *Birbirinizi anlamaya fayda etmeyecek pek*, dedi beyin. Biliyorum, biliyorum ama belki… Bilmiyorum, elimden geleni yapıyorum işte. Bir arpça kızarmış ekmek ne kadar gaza eşitti acaba?

Dağlara doğru devam ettiler. Kıvrılarak çıkan yolu tırmandılar, gittikçe yükseğe, nefes almanın güçleştiği rakıma çıktılar. Yol arkalarında düğümlenmiş bir tel gibi uzanıyordu. Thom arkadaşlarını geride mi

bıraktığını merak ediyordu. Kamyonun buralara çıkması mümkün değildi. Jean, şişe atıcısı, muhabiri Jean ne durumdaydı acaba?

Derme çatma yol kenarı lokantalarının, peşlerinde eşekleriyle şapkalı ve örtülü adamların yanından geçtiler. Ağaçlar ve bitki örtüsü gittikçe seyrekleşti.

Derken Tree, bir fare kapanının aniliğiyle uyanıverdi. “Burası! Burada dur!” Kanlanmış, yaşlı gözleri su birikintilerini andırıyordu.

Issızlığın ortasındaydılar.

“Burası mı?”

“Durdur arabayı.”

Thom, durma anlamına geleni bulmaya çalışarak çeşitli işaretler yaptı. Şoför kenara çekti, dönüp iki arkadaşı kuşkuyla süzdü.

Tree düşe kalka arabadan indi, yol kenarında diz çöktü. Öne eğildi, ellerini yere dayadı ve şiddetle kustu. Thom şoföre sorun yok, burada inecektik zaten cümlesini işaret etmeye çalıştı. Öyle miydi peki? Tanrı aşkına, ne yapıyorlardı? Tree ölüyordu galiba…

Şoför kafasını sallayıp bakarak gitti. Tree dört ayağı üstünde duruyordu.

“Tree, çılgınlık bu… Doktora gitmen lazım.”

Tree tükürdü. “Muhtemelen.”

“Ne yapacağız peki şimdi?” Thom sesinin bodrumda kapalı kalmış, ürkek bir çocuk gibi çıkmamasına uğraşıyordu.

“Patikadan gideceğiz.”

“Ne patikası? Patika falan yok burada.” Kayalık bir yamaç soldan dimdik aşağı iniyordu ve her yamaçla doruğun ardından daha fazla sis kaplı yenisi geliyor, art arda inen yamaçlar görüntüde sadece girintili çıkıntılı, solgun şekiller kalan dek devam ediyordu. Sağdaysa kıvrılıp tekrar aynı seviyeye çıkana dek tatlı bir eğimle alçalan bir eğim vardı. Her yeri kaplayan pus, uzaklarda yoğun sise dönüşüyordu.

Tree ağır hareketlerle kalktı. Yavaş adımlarla, dikkatle ilerledi, sağdaki yol kenarlığını aştı ve yürümeye koyuldu.

“Tree! Buraya gelmiş olamazlar, onlar…” Thom’un karnı çırpıcı misali guruldadı.

Tree, her an yere devrilecekmiş gibi yürümeye devam etti. Thom arkadaşının onca halsiz görüntüsüne rağmen bu kadar hızlı hareket etmesine

şaşarak adımlarını sıklaştırdı. Elli metre kadar sonra incecik patika, sırtüstü dönmüş yılan misali ortaya çıktı.

Görünmez bir ip, manyetik bir güç tarafından çekiliyormuş gibi yürüyen, irade yoksunluğuna rağmen ilerleyen Tree'ye adım uydurmakta zorlanıyordu. Sadece yürüyüş hızları ısınmalarını sağlıyordu. Hava soğuktu. Yağmur serpiştirip kesildi. Thom'un solukları kesikleşti. Deniz seviyesinden yükseklikleri üç bin metreyi aşmıştı.

Las cajas, yani *kutuların* derinlerine daldılar. Önlerinde yol açılamayacak, insan uygarlığına uygunsuz zorlukta, dağlarlın enginliğindeki birkaç köşe dışında yaşam bulunmayan yüzlerce kilometrelik bir bölge uzanıyordu.

Saatlerce yürüdüler. Tree kimi yerde yere çöküp bir şey çıkaramadan öğürdü. Çamur kalınlaştı; ayakkabıları her adımda daha fazla balçığa saplandı. Bilek burkan taşlar uzanıp bileklerinin derilerini yüzdüler. Giysileri nem, sis ve geçtikleri derecikleri yüzünden sırılsıklamdı. Patika vadilere dalıp çıktı, gölcüklerden, çaylardan, yamaçlardan geçti ve daha fazla kaybolamayacağını bilen Thom, Tree'yi izledi.

Tree sonunda kalkmamacasına yuvarlandı. Bedenine bağlı bulunmayan bir yerinin zorlamasıyla dudakları zor bela devam etmelerini mırıldandı. Gözleri kapalı, yattığı yerde kaldı; soğuk ve nem giysilerinden içeri sızıyordu. Thom bundan daha fazla yalnızlık hissedilip hissedilemeyeceğini merak ediyordu.

Yaşanan olayları art arda zihninde canlandırdı. Tree'ye saldıranın par eden araca çarpışı, Tree'yi yakalayışı, Jean'in savurduğu şişeler… Ne zaman ateş açılmıştı? Jean'in vurulduğuna dair işaret yoktu. Var mıydı? Sokağa düşmemişti. Tree'yi omuzladı, yürümeye devam etti. Patika bir geçitle kesişti ve yüküyle incelen hava yüzünden yorgunluğu arttı, nefesi sıklaştı ve sürekli mola verdi.

Nereye gidiyorlardı? Jean ile Erik'in, hele koltukla buralara gelmeleri mümkün görünmüyordu. Tree söyleyecek gibi değildi. Gözleri kapalıydı ve başı geriye devrilmişti. Sessizlik içinde sendeleyerek yola devam etti. Yoldan, karanlık çökmeden geri dönemeyecek kadar uzaklaştıklarından, donma, açlık, susuzluk üzerine beyninden gelen yorumlara kulak tıkayıp

uyuşuk bir inançla yürüyordu. Bacakları harcadığı çabayla titremeye başladı. Koltukaltları ter içindeydi; kulakları ve ayak parmakları buz kesiyordu.

Patikada İnka kalıntısı var mı diye bakınıyor ve kaç eski uygarlığın adımlarını izlediğini merak ediyordu. Kayalıklardaki çıkıntıları duvar yıkıntılarına, yıkıntıları kaya çıkıntılarına karıştırıyordu gözleri.

Geçidin üstünden patikanın geniş, yemyeşil bir vadiye indiğini gördü. İki yanından dik kayalıkların yükseldiği vadinin ortasında tatlı eğimli tepecikler vardı. Tam ortasından bir dere akıyordu. Tuhaf bir cennet manzarasıydı karşısındaki.

Geçidin karşı tarafındaki bir patikada bir kıpırtı çarptı gözüne. Patikada insan, pek çok insan vardı ve… Onlar olabilir miydi? Evet, bir koltuk görüyordu. Fırladı, patikadan ayrıldı ve çamurlu, dik bir yamaçtan aşağı, kollarında Tree, içinde çılgın bir neşe ve rahatlamanın itkisiyle düşe kalka inmeye başladı.

Yamacın dibine vardığında koltuğu gördüğü yöne, bağırarak koşmaya başladı. Adamlar tepelerden birinde göründüler ve Thom soluk soluğa Tree'yi doğrulttu, tek koluyla tutarken boştaki elini salladı. "Hey!" Ağzı bağlı tip Erik miydi? Ha-ha-Ha, ben de aynısını yapmak istemiştim hep. Derken bir patlama duydu ve gözlerini kısarak neler olduğunu anlamaya çalıştı.

Ateş ediyorlardı! Tree'yi kaptığı gibi geri döndü. Bir sonraki yamaçtan aşağı davrandı, tökezledi, kaydı ve tüm ağırlıyla sırtüstü düştü. İkisi de baştan aşağı çamura bulanmışlardı şimdi. Birkaç el silah sesi daha geldi ama Thom kurşunların nereye gittiği kestiremedi. Vurulup vurulmadığını görmek için Tree'yi kontrol etti. Tree kendinde değildi ama görebildiği kadarıyla herhangi bir yerinde delik de yoktu. Kontrol panelinin başına geri dönen beyin, *tabancan var*, dedi. Tree'yi bir kayanın ardına bıraktı ve ceket cebinden tabancayı çekti. Tamam, plan… Plan… Plan, Jean'i kurtarmaktı. Ve koltuğu. Ve Erik'i. Çaktırmadan yaklaşacak ve… Öldürecek miydi adamları yani? Yamaç yukarı tırmanmaya koyuldu. Yukarıda kalan patikayı göremiyordu. Sağ elindeki tabanca tırmanışla çamura bulanıyordu. Kaymamak için çatılarda kullanıldığı dikkatini çeken otlara tutundu. Hey… Bacağında kan vardı. Tree'yi kayanın ardında ölüme mi terk etmişti yoksa?

Ama kan kendisinden çıkıyordu. Kanın çıktığı yırtığı parmaklarıyla genişletti ve tarafsız bir gözle yaraya baktı. Hı-hı, benmişim kanayan. Vurulmuşum anlaşılan. Yırtık et ve kanla süslü feci bir delik… Tuhaftır, acı hissetmiyordu.

Biraz yukarıda koltuk kervanı ve patika bir kez daha görüş alanına girdi. Üstünde bulunduğu yükseltiyle rakipleri arasında ufak bir vadi uzanıyordu. Kalktı ve ürkütücü bir kamikaze narası çıkarabilmeyi merak bağırdı. Aynı anda beyin gerekli kodlamayı yapıyordu:

```
işlev saldırı_yöntem (kötü_adamlar)
{
  eğer(kötü_adamlar = = “silahlı”)
      saldırı_yöntem = eğil ( ) . yuvarlan ( ) . ateş et ( );
yoksa
      saldırı_yöntem = takip ( ) . tepele ( );
  dön saldırı_yöntem;
}
işlev kullan_silah (silah)
{
  değiştir (silah)
  {
       seçenek: “tabanca”:
               eylem = “Doğrult, nişan al, tetik çek”;
       seçenek: “bıçak”:
               eylem = “Rakibe yaklaş, bıçak önde hamle”;
       seçenek: “el”:
               eylem = “Rakibe yaklaş, yumruk yap, zayıf noktaya vur”;
       seçenek: “yaratıcılık”:
               eylem = “İyi şanslar, dostum”;
  }
  dön eylem;
}
```

Thom tabancayı kötü adamların bulunduğundan emin olduğu yöne doğrulttu ve tetiğe asıldı. Hiçbir şey olmadı. Tetik takılmıştı ve karşı taraf

ateş ediyordu. Bir merminin vızıldayarak geçişini duydu. Bir diğeri ayağı dibinde, şapırtıyla çamura saplandı. Döndü ve yokuş aşağı kaçarak gözden kaybolmaya çalıştı. Tabancaya baktı; gözleri panikle buğulanmış, bir mandala sabitlenmiş, açıyor, kapıyor, tekrar açıyordu. Emniyet… Tabii ya, *tabii ya*! Emniyet mandalını açtı ve vadiye doğru bir deneme atışı yaptı. Tabanca elinde sarsıldı. Tamam, işe girişebilirdi. Tepeye tekrar tırmandı ve adamların hepsinin çömeldiğini gördü. Faka bastırmıştı; tabancadan haberleri yoktu demek. Ha-ha! Koltuk patikadaydı ve arkasında birkaç kişi vardı. Jean'i de görüyordu şimdi —Jean! Arkasında, silahı dayamış adamı da. Beyin, *zor bir durum olacak*, gözleminde bulundu.

Tetiğe asıldı, tabanca sarsıldı. Kurşun saymalı mıydı? Clint Eastwood sayardı. Sahiden kurşun çıkıyor muydu namludan? Karşıdakilerin hepsi sinmişti. Biri çığlık attı. Adamın teki omzunu tutarak koltuğun arkasından fırladı. Koltuğun arkasındaki birisini nasıl vurmuştu peki? Birisini yaralamıştı, suçluluk kapladı içini. Derken muhtemelen kazandığını fark etti. Oyun bitti. Koltuğu alıp eve gitme zamanı. Tabancayı cebine atıp patikayı çıkmaya başladı. Ama o ne? Yine ateş ediyorlardı! Koşarak kendisini bir tümseğin ardında attı ama dalışı pek işe yaramadı. Dalıştan çok tümseğe göbek üstü atlamıştı. Tamam, düşün. *Düşün*. Paniğe kapıldığını yeni fark ediyordu. Ya da kendisine aşırı güvenmişti. Ya da şoktaydı. Hepsi aynı şeydi belki. Canları ne zaman isterse ateş edebilirlerdi. Kural falan yoktu ortada. Her niyeyse içlerinden birisini vurduğunda teslim bayrağı çekmeleri mantıklı gelmişti. Keşke Erik yanında olsaydı. Erik'i kurtarmaya odaklanırsa… Belki bir planı olurdu Erik'in. Daha ne yapıyorum diyemeden tekrar tepeye çıktı ve uzaklaşmaya başlamış kervana kurşun sıkmaya başladı. On dört, on sekiz veya belki yirminci elden sonra *bang-bang* sesini ağzıyla çıkardığını ve tabancanın çoktan sustuğunu fark etti. Hay… İyi değildi bu işlerde. Tek umudumuz sensin, Thom Bakker. Han Solo veya Yeşil Fener ya da Aragorn lazımdı yanına… Harcı değildi bunlar. İnsanlara ateş etmek hoşuna gitmiyordu. Ama kurşun bittiyse ateş etme de bitmiş demekti. Ya konsey tayfası? Onların işiydi bu. Yoksa sadece seçilmemişleri ayak işlerine koşmak üzere alan direniş kütüphanecileri

miydiler? Bacağı hâlâ acımıyordu ve bir anlığına yenilmez olduğunu düşündü. Tüm bu arayış şeyindeki özel rolü buydu belki. Durdurulamayan Thom. Azul-men! Tabancayı cebine yerleştirdi ve koltuğun peşinden koşmaya başladı.

Patika kıvrılmış, gözden yitmişlerdi. Thom bulundukları patikaya erişti ve var gücüyle, sendeleye tökezleye koştu. Dönemeci aldığı anda kervanı gördü. Durmuşlardı ve kötü adamların hepsi birden silahlarını Thom'a çevirmişti. Kükredi ve bir merminin çarpışıyla sarsıldı. Koluna saplanmıştı ama yine canı yanmıyordu. Tabancayı çekti ve koşmaya devam etti. Tabancayı var gücüyle en önde duran adama fırlattı ve mucizevî bir isabetle adamın alnının ortasına isabet ettirdi. Adam devrilirken Thom üçüncü kurşunu karnına yedi. Ya da en azından karnından epey kan çıktı. Son kurşun hızını azalttı, kumlardaymış gibi koşmaya başladı. Belki kısmen yenilmezdi. Belki yirmi kurşun yer ve hemen iyileşirdi. Tabancasıyla vurduğu baygın adama erişti. Ağzı bağlı, kafası sallanarak koşan Erik'i gördü. Nereye kaçıyordu peki? Thom baygın adamı gömleğinden ve kasıklarından tutarak havaya kaldırdı. Güçlü adam… Azul-men! Bu işler tam harcıydı demek! Adamı ateş edenlerden birisinin üstüne muazzam bir güçle fırlattı. Müthiş! Yenilmezim ben! Ama bir kurşun daha yemişti galiba çünkü sırt üstü yatıyordu ve gözlerinin önünde siyah noktacıklar, kargalar misali uçuşmaya başlamıştı. Bu yükseklikte havanın ne kadar inceldiğini de unutmamak gerekirdi. Belki fazla koşmaktandı noktalar. Bir adam gelip başına dikilmiş, silahını kafasına doğrultmuştu. Thom tekme savurdu. Chuck Norris gibi kasıklara! Ama bacak kalkmadı. Hiç tepki vermiyordu. Filmler müthişti; kendi filmimde başrolüm ben… Film bitince yazılar akmaya başlayacak ve adım yazacak. Thom Bakker, kendisi rolünde… Sonrasında süper kahraman Thom Bakker'ın coşkusuyla adrenaline boğulmuş çocuklar otoparklarda karate hareketlerini taklit edecekti. Bir dakika. İşin aslı… Ölecek, bedeni dünyanın en ıssız noktasında çürüyüp gidecekti…

Erik altına işememeye uğraşıyordu. Pek şansı yoktu. Korkudan değildi. Maceranın son kısmı öyle sinir bozucuydu ki sinir bozukluğu doğrudan idrar kesesine yükleniyordu. Birkaç sıcak, kaşındırıcı, çılgın damla çoktan çıkmıştı. Ve bıyığı öyle kaşınıyordu ki sürekli üst dudağını yukarı kıvırıyor, sonucunda kaşıntı burnuna sıçrıyordu. Ne yapmalıydı? Omzuyla kaşımaya uğraştı ama elleri arkadan, omzunu kaşıma yüksekliğine kaldıramayacağı denli sıkı bağlanmıştı. Hiç değilse koltuğu taşımıyordu. Başladığın işi yarım bırakma derdi öğretmenleri; başladığın işi yarım bırakma derdi babası. İyi de, nasıl? Lafazanlığı fazla kaçırdığı anda ağzını bağlayıvermişlerdi. Adamlara yakalanmışlardı ve gerisingeri yola götürülüyorlardı. Önündeki herif Jean'in poposunu dört-beş defa avuçlamıştı ve aşağılardan bir yerlerden birisi seslendiği anda Erik, tam her türlü hayatta kalma mantığını bir kenara itmiş, adamın karnına tosu indirmek üzereydi.

Onca zekâya karşın Thom, Erik'in hayatında gördüğü en gerzek herifti. Cidden el mi sallıyordu yahu? Tree kollarında manken gibi sallanıyordu. Elleri bağlı olmasa utançtan yüzünü kapardı. Ama dur, Thom'un tabancası vardı ve kurşunlar uçuşmaya başlamıştı. Duruldu ve Erik derhal koltuğun arkasına gizlendi çünkü Thom'un ateş etmekten zerre anlamadığı açıktı. Bir kayadan sekip kafasının üstünden vınlayan bir kurşun yanındaki adama saplanınca Erik iyice büzüldü. Plan… Neydi planı? Toslayarak bir-ikisini patikadan yuvarlayabilirdi.

Grup tekrar yola koyuldu; Thom ateş etmeyi bırakmıştı herhalde. Adamların hepsi silahlar elde, geriye bakarak ilerliyordu. Thom ne yapacaktı şimdi? Dikkatleri nasıl dağıtabilirdi? Gerçi Thom'un ateş edişine bakılırsa adamların hepsini yere yatırıp bağlasalar bile isabet ettireceği kuşkuluydu. Arkasındaki omzu yaralı adam küfredip sertçe iteliyordu Erik'i. Derken arkalarından bir kükreme duydu ve döndüğüne kendilerine doğru koşan Thom'u gördü. İnanamadı. Hayatında gördüğü en cesur gerzekti bu. Ama kendisini öldürtecekti; orası gayet açıktı. Koşmaya başladı. En azından Thom'a ateş edenlere toslayabilir, devirmeye uğraşabilirdi. Thom'un kolundan vurulduğunu gördü ve tıkacının ardından öfkeyle bağırdı. Kafasını adamlardan birininkine nişanladı ve çene

çatırtısını duydu. Adam yerdeydi. Derken Jean'in adamın böğrüne tekmeyi yapıştırdığını gördü. Koşuyor ve bağırıyordu Jean… Herhalde ikisi de çok salak görünüyorlardı. Silahsız saldırganlar… Demek böyle bitecekti her şey. Derken bir adamın yerde kan-revan içinde yatan Thom'un tepesine dikilip silahını başına doğrulttuğunu gördü. Atıldı ama çok geçti. Yetişemeyeceğini görebiliyordu. Ama adam birden devrildi ve başka kurşunlar uçuşmaya başladı. Bitmeyecek miydi bu keşmekeş? Yeni kurşunlar kimden yanaydı peki? Adamlar panikle kaçışıyordu. Dönüp diğer yana koşmaya başladı ve birden birisi yük treni misali çarparak yere yuvarladı. Jean'di bu.

"Kalkma!" dedi Jean.

"Amam, amam… Yi böyle!"

Silah sesleri uzaklaştı ve sessizlik çöktü. Erik etrafına bakındı ama kimseyi göremedi. Sadece Thom ile kafasına silahı dayayanın bedenleri vardı ve ikisi de kımıldamıyordu. İlk aklına yine hapse gireceği geldi ve Thom yerde öylece yatarken kendisini düşündüğü için küfretti. Thom çamura bulanmıştı ve bir adamı öldürmeye yeterli görünenden çok daha fazla kurşun yemişti. Ölmüştü Thom. Jean'e bakındı ama onu da göremedi.

Ardından yeni bir grubun yaklaştığını gördü. Yattığı yerden bir ayağın diğer bedenleri dürtükleyişini izledi. Tepesine birisi dikildi. Yüzü çıkartmaya çalıştı.

Adam eğildi ve Erik'in ağzındaki tıkacı saçma genişlikte bir bıçakla kesiverdi. "E?"

Koltuğu çalmaya mı gelmişlerdi? Kocaman sakalı ve bıyıklarıyla tepesine dikilen adam tam insan irisiydi. Che'nin ormanlarda yirmi yıldır tıkılıp kalmış, devasa ve kıllı generallerine benziyordu. İnsan değildi belki. Leş kılıklı, kuduz ayının tekiydi, evet, evet. Jason Glakowsky…

Erik, "Baba?" dedi. Sözcüğün sonu ağzından kesilen nefes misali güçsüz çıktı. Ağzı açık, diyecek başka bir laf aradı.

"Selam, Erik." Gülümsedi babası.

"Baba!"

Jason Glakowsky uzandı ve tek bir güçlü hamleyle Erik'i ayağa kaldırıp bağlarını kesti.

Erik kafasını kaldırmadan, "Gittiler mi?" dedi.

“Gittiler. Şimdilik. Çok kalabalıktık.”

Erik etrafına bakınıp Jean’i aradı ve kızın patikadan ayrılmış, yamaçtan aşağı, Andların derinlerine ilerlediğini gördü. Ağzı ve elleri hâlâ bağlıydı ve sanki birisi tarafından hipnotize edilmiş gibi, görerek ama aslında görmeden yürüyordu. Erik babasının bıçağını kapıp fırladı. Jean’in gözleri kocaman açılmıştı ve yanaklarında gözyaşı izleri vardı. Yetişip önüne geçen Erik’i tanımadı, odaklanamadı, yanından geçmeye çabaladı.

“Jean! Dur!” Erik kızı omuzlarından yakaladı. “Hey, dur artık… Thom ölmemiştir belki, hı?” Ağzından çıkanlarla suçluluk duygusu kapladı içini ama tutamamıştı kendisini. Jean’in tıkacını çıkarıp ellerini çözdü. “Babam burada. Belki o… Berkli ne yapmamız gerektiğini biliyordur.” Jean önce bileklerine, ardından tekrar Erik’e baktı. En azından varlığını kavrar gibiydi. Bakışları donuktu.

“Tree nerede?”

“Tree mi?” Erik daha önce Tree’yi gördüğüne dair belli belirsiz bir şeyler hatırlar gibiydi. Vurulmuş ve tepelerden birinde ölüme mi terk edilmişti? Her şeyi, herkesi toparlamalı, teker teker toparlamalıydı. Jean’i babasına ve babasının adamlarına doğru döndürdü ve kendi başına yürümeye başlayana dek hafifçe ittirdi. Her şey ona kalmıştı artık. Arayış başarısızlıkla sonuçlanmamalıydı ama nasıl… Nasıl sonuçlandırılabilirdi? Herkes ölmüştü…

Tree’yi son gördüğü yöne koştu, tepe ardına tepe aştı, düştü, kalktı, tökezledi ve umursamadı. Sonunda Tree’yi bir kayaya yaslı gördü. O da vurulmuştu! Yanına çömeldi, kanayan yer aradı ama bir-iki çizik dışında yara bulamadı. Arkadaşını omuzlarından sarstı. Tree’nin gözleri açıldı.

“Tree,” dedi. “Nen var? Tree? İyi misin?” Birden öfke kapladı içini. “Neden söylemedin bize? Uyan, Tree! Vuruldu! Thom vuruldu!”

Tree’nin gözleri odaklanmakta güçlük çeker görünüyordu; dudakları sesini bulamayan hecelerle uğraşıyordu.

Erik elini arkadaşının alnına götürdü. “Hastalanmışsın sen, düşçü.” Birden sivrisinekleri, Tree’nin hastalandığını gördüğü düşü hatırladı. Arkadaşını kucakladı. Çok hafifti Tree. Yukarıda babasıyla adamları

Thom’u koltuğa yatırmışlardı ve yola çıkmaya hazır görünüyorlardı. Erik nefes nefese, yavaş adımlarla tırmandı yamacı.

Patikaya vardıklarında Jean, “Nesi var?” dedi.

“Hastalanmış. Muhtemelen malarya veya öyle bir şey. Babam anlar.”

Erik tanıdık yüzleri, yanlarında büyüdüğü gerillaları gördü. Artık hepsi ak saçlı, kırışık yüzlüydü.

Jason, kanamayı yavaşlatmak için Thom’un yaralarını sarıyordu. Thom’un her yanından kan akıyor, koltuk kana bulanıyordu. Yenik bir dev… Kalbi atmıyordu; gömme konusunu tartıştılar. Jean hıçkırarak Thom’un açık kalmış gözlerini kapadı.

Jason, “Köye götüreceğiz,” dedi. “Kurtarılabilir mi, o bilir ancak.”

Erik, umuttan öfkeyi ayırmaya çabalayarak, “Kurtarılmak mı?” dedi.

Jason omuz silkti.

Ne kalmıştı kurtarılacak? Erik kollarında kıpırtısız yatan Tree’ye baktı. Arkadaşının göz kapağında bir ter damlası parıldadı ve Erik kendini tutmaya çabaladı. Otobüse binecekler, Meksika sahillerine gideceklerdi… Koltuğu yakmak geliyordu içinden.

İhtiyar gerilla grubu ölen adam için çukur kazmaya koyuldu. Erik adamı inceledi. Siyah keten ceketinde iki kurşun deliği taşıyan, sıradan bir adamdı. Düşmanıydı bu adam. Koltuk için can vermeye hazır bir adam…

Jason mezar kazmayanların önüne düşerek vadini içlerine doğru ilerlemeye koyuldu.

“Her şey dağılıyor,” dedi Jean. “Arayış bitti, değil mi?” Patikanın kesildiği bir noktaya gelmişlerdi.

“Neden o yöne gidiyoruz? Geri dönmeliyiz biz!”

“Baban o tarafta köy falan var, dedi. Uzakmış ama. Karanlık çökmeden varırsak şanslıyız.”

“E, niye gidiyoruz o zaman? Gerilla değiliz ki biz. Hastane lazım bize.” Grup çoktan uzaklaşmaya başlamıştı. Koşar adım yürüyor, koltuğu götürüyorlardı.

Erik’in kollarından yükselen zayıf bir ses, “Bu yön doğru,” dedi. Tree gözlerini devirerek Jean’e bakmaya çabaladı. Kafasını kaldıracak gücü yoktu.

“Ah Tree… Thom’un başına geleni duydun mu?”

Tree gözlerini kırpıştırdı, patikaya baktı. Koltuk ve üstünde Thom'u taşıyan gerillalar uzakta, gözden yitmek üzereydiler.

Erik peşlerinden gitmek, kanı kalmamış cesedi koltuktan indirirlerken yanlarında olmak istemiyordu. Dipçikleriyle patikanın yanına çukur açarlarken başlarında dikilmek istemiyordu.

“Ateşe öyle koşulur mu, gerzek herif… Salak, gerzek, gerzek…”

Jean kafasını salladı. Gözleri kan çanağına dönmüştü. “Cesurcaydı galiba… Ama hepten faydasızdı. Birkaç dakika geç gelse baban yetişmiş olacaktı…”

Erik öfkeli üzüntüsüyle Tree'yi sarstı. Ne yapacağız şimdi, ha, Tree?”

Tree bir anlığına gözlerini açtı, ardından yine kapadı.

Patikayı izlediler, bulutlar alçaldı ve her yan sisle kaplandı. Sadece ayaklarının dibindeki patikanın azıcık göründüğü kayıp bir ülkedeydiler. İspanyolca konuşan gerillaların sesleri sanki bir başka yüzyıldan geliyordu. Erik'in aklında sadece kollarındaki zar zor yaşayan arkadaşı ve önlerinde bir yerlerde cansız bedeni taşına diğer arkadaşı vardı. Ve bir de arkada bıraktıkları ölü, bedenin toprağa girişi, ağza dolan çamur… Hepsi, her şey bir su yatağıyla başlamıştı. Geri dönebilirse gidip o yatağın sahibine iki çift laf edecekti. Ve bir de koltuk vardı. İleride, bir yerde… Altı üstü bir koltuk… Herkesin istediği bir koltuk. Evet, bitmişti tabii arayış… Hiçbir şey bunlara değmezdi, hiçbir şey bu denli değerli olamazdı, değil mi?

Tree arada bir mırıldanıyordu.

Erik'in kolları uyuşmaya başlamıştı. Vadiyi aştılar. Sağ taraflarında muazzam bir uçurum vardı galiba. Sis yüzünden dibi görünmüyordu. Patika incelerek bir dağa yöneliyordu. Sol taraflarındaki yamaç, yar denebilecek ölçüde dik ve kayalıktı. Sağı üstü sisten tüllerle örtülü bir baş dönmesiydi… Bir taşı tekmeleyerek aşağı yolladı ve sis taşı yuttu. Hiçbir ses duyulmadı.

Gerillalardan birisi Tree'yi taşımayı teklif edince reddetti. Tree onundu. Onun arkadaşı, onun sorumluluğuydu. Başı dönüyordu, bitkindi ama adımlarını bu dünyaya ait olmayan bir kararlılıkla atıyordu.

Güneş bir süredir görünmüyordu ve etraflarını saran sisin ürkütücü ışığı azalmıştı. Jason herkesi tek sıra halinde bağlayan bir ip uzattı. Bir kişi düşerse, herkes düşer, diye düşündü Erik. Akıllıca denmesi mümkün müydü bu harekete? Bir şişe artan hevesle elden ele geçti ve kısa süre sonra

önlerden bir askerin sarhoş şarkısı duyuldu. Bir büyük kuşun gösterişli çığlığı, avını saptamış tarihöncesi yırtıcılarından birinin haykırışı gibi siste yankılandı.

Erik şişenin kendisinden tarafa gelmesini istercesine havaya, "Mazotu nereden buldu bunlar?" diye söylendi. Sis öyle yoğunlaşmıştı ki önünde ve arkasında yürüyenleri zar zor seçebiliyordu.

Birkaç metre öteden babasının sesi duyuldu. "Patul. Gittiğimiz yerin adı. İçki kaçakçılarının köyüdür. Dün gece vardık oraya. Bulabileceğin en sıkı *trago* var."

"Nasıl… Nasıl?"

"Eh… Ağır soru bu. Ben de anlamıyorum pek. Kolombiya'dan geldik. Bir haftadır yoldayız. Eski bir arkadaşım aradı… Per'i, tanıyor musun? Pek sevişmeyiz ama son birkaç yılda bir-iki ortak nokta bulduk. Söylentileri duyup duymadığımı merak etmişti ki duymuştum. Koltuğu veya artık her neyse onu epeydir biliyorduk. Kutsal kalıntıyı…" Gülümsedi Jason. "Bu işe karışmana seviniyorum. Gurur duydum."

Erik kızardığını hissetti, ardından her şeyin bunca sefaletle kaybedilişinin doğurduğu umutsuzluk geldi.

Yamaca tırmana patika genişledi, ardından dar bir vadiye açılan bir köşeyi döndüler ve sis altında inişe başladılar. Vadiden ışık geliyordu. Küçük Patula köyü, gökten düşmüş bir takımyıldız gibi görünüyordu. Uygarlıktan elektrik ve yol gelemeyecek denli, dış dünyadan kimsenin yapılana gelip burnunu sokamayacağı kadar uzaktaydı köy. El sallayıp bir şeyler bağıran ve sarhoş neşesiyle dolanan kanalık insan şekilleri belirginleşmeye başlamıştı. Patika ahşap bir köprüye ulaştı ve ardından köyün ortasına vardılar.

G'si H gibi söylenen, Angel adlı bir adam önlerine düşüp grubu ışıklardan birine, zemininde parıltılı bir ateş yanan çamurdan bir kulübeye götürdü. Kapısından dumanlar süzülüyordu; duvarları yıllar boyu yanan ateşlerden kararmıştı ve ayakaltında kobay fareleri koşturuyordu. Köşeye kaba saba bir tahta masa yerleştirilmişti. Devasa, sıkkın bakışlı, tek camı kalmış bir gözlük takan şişman bir kadın içeri girişlerini seyretti. Kana

bulanan koltuğu, üstünde Thom'la birlikte ateşe yakın yerleştirdiler. Erik, Tree'ye yere oturtup sırtını duvara yasladı. Koltuğun dağılmaya başladığı ilk defa dikkatini çekti. Minderlerinde yırtıklar vardı. Kolçaklarından biri ayrılmak üzereymiş gibiydi ve her yanı leke içindeydi. Erik, koltuğun ölümü kesinleştireceğini söyleyerek Thom'un cansız bedenini koltuktan indirmeye kalkıştı ama babası engelledi. "Bırak orada kalsın. Gerekirse Rosita indirir. Biliyor her şeyi."

Jason Tree'ye baktı ve "Sarıhumma," tanısı koydu. "Başka bir şey kapacak denli uzun süredir burada değil. Kurtulacaktır. Onun yaşındakilerin çoğu kurtulur ama zor olacağı kesin. Rosita bir şeyler yapabilir,"—kadını işaret etti—"ama durdurmak için çok geç."

İs ve çamur kaplı birkaç kat renkli battaniyeye sarılı Rosita doğruldu. Yürürken tek bacağına yüklenen bebekler gibi sağ kalçasını kaldırıyor, ayağını sürüyordu. Erik'in anlayamadığı bir şeyler söyledi.

"Koltuk kalamazmış burada," dedi Jason. "Dolunaydan önce götürülmesi gerekiyormuş."

Kimseden ses çıkmayınca Erik, "*Si, Senora*," dedi.

Kadın bir süre Erik'i süzdü, beriki gülümsemeye çalıştı.

"Thom'a yardım edebilir misiniz?" dedi Erik.

Kadın gürültüyle genzini temizledi, eğildi ve ateşe kocaman bir balgam yolladı. Ateş tıslayıp çatırdadı. Omzu silkti kadın. "*Tal vez, tal vez*."

Erik ürperdi. Helikopterler, ambulans düdükleri ve hastanelerin temiz, cilalı koridorları için çok mu geçti artık?

Kadın Angel'i dışarı yolladı ve adam bir dakika geçmeden içinde su bulunuyor görünen bir plastik şişeyle döndü. Bir yudum aldı, öksürdü ve elinin tersiyle ağzını silerek şişeyi Rosita'ya uzattı.

Rosita birkaç iri yudum içip gerisini hiçbir damla kalmasın diye şişeyi iyice sallayarak Thom'un üstüne döktü. Ardından ateşten yanan bir odun parçası aldı ve Thom'un üstüne döktü alkolü yakıverdi. Ateş hızla canlanarak Thom'u kapladı.

"Hey!" diye bağırdı Erik. "Ne oluyor ulan?" Arkadaşını oracıkta yakıyorlardı…

Jean kadına doğru hareketlendi ve Rosita elini kaldırıp Jean'i durdurarak Jason'a ters bir bakış yolladı.

Jason her ikisini de omuzlarından tuttu.

Masmavi, dalgalanan alevler Thom'un bedenini tamamen kaplamıştı. Rosita alevlere birkaç saniye daha izin verdi ve ardından battaniyelerinden birini çekip Thom'u örterek ateşi söndürdü. Battaniyeyi kaldırdı, ardından eğilip ateşten topladığı taşları Thom'un muhtelif yerlerine koymaya başladı. Thom kımıldamıyordu. Öldü işte, diye düşündü Erik. Saçmalık bunlar. Bırak huzur içinde yatsın zavallı gerzek…

"*Vayan*." Rosita elini sallayarak herkesi dışarı çıkardı. Erik ile Jean yavaşça kapıya gerilediler. Tree'yi baygın bırakmışlardı. Angel arkalarından kapıyı kapadı.

Erik, Patul'daki karanlığı daha önce hiçbir yerde görmemişti. Uzam ve mesafeler eriyip gidiyordu sanki. Takımyıldızda hareket eden ışık noktacıkları karanlığı delemiyordu. Bir tepeden belli belirsiz nal sesleri geldi. Nal seslerinde bir ürkütücülük vardı. Sanki her an yanan oklar yağacak, başsız bir atlı ortaya çıkacaktı. Sırf bu hissi yaratmaya uğraşan bir sürü korku filmi çekilmişti. Korku duymamız gereken buydu. Arka plan uğultusunun yokluğu aynı anda hem huzur hem huzursuzluk yaratıyordu. Nal sesleri tam sessizliğe doğru uzaklaştı, üç bin beş yüz metre rakım atmosferinin inceliği sesin hiçlikte yitişine yol açtı. Çamur ve gündelik çaba gecenin siyah kadifesinde eridi. Eski çağlarda köyler böyle görünüyordu herhalde, diye düşündü Erik. Geçmişteyim.

Birisi kolunu yakaladı ama gün boyu içmenin bulanıklığı dışında yüzü çıkaramadı. Köy takımyıldızının dışındaki terk edilmiş bir kil eve götürüldü. Bir mum yakılmıştı. Hepsi sarhoşlukta kendisinden birkaç fersah ileride ve kendisiyle Jean'in gelişini karanlıkta kafalar dumanlı bekleyen köy sakinleriyle tanıştırıldı. İki mum daha yakıldı ve ardından parti başladı. Angel, Edison, Galo, Julita, Maria, tam duyamadığı bir sürü isim… Babası, boynuna asılı devasa, kırmızı bir akordeonla oradaydı ve sirk ayılarını her zamankinden çok daha fazla andırıyordu. Karmakarışık siyah saçlarını bir

atlama ipiyle toplamış bir kadın gerilla klarnet çalıyordu. Angel, Erik ev Jean'e özel ilgi gösterdi, en baba içkilerden bayılana kadar içmişlerin ağzı dolaşıklığıyla konuşarak kollarını omuzlarına attı, renksiz, neft yağı gibi kokan içki *trago* ikram etti. Jean birkaç şarkıda kalkıp Erik'le dans etti, ardından devasa, sessiz bir köylü, iri bedeniyle yerçekimine karşı çıkarcasına zarafet ötesi bir dansa girişti. Erik ile Jean adamı hayranlıkla izlediler ve durmadan, coşkuyla, unutmaya, yoldaşlarına içtiler ve içmeleri, her köylünün ayrı kadeh kaldırışıyla teşvik edildi. Her kadehten önce birbirlerinin isimlerini bağırdılar.

"Galo!" diye bağırdı Erik.

"Enrique!" diye haykırdı Galo.

"Julita!" diye çığırdı Jean.

"Cin!" diye yanıtladı Julita, yakıcı sıvıyı diklerken.

Ve her kadehte Erik, karanlığa bağırarak Thom ve Tree'ye içti. Ve bilinçleri elektriği kesilmiş bir pikaba, son turlarını atan motor pervanesine, kara deliğe dönüştü. Yerçekimi bilincin ışığını emdi…

Erik bir yığın battaniyenin altında uyanarak akşamki partiden kalanları gördü. Gerillalar, babası ve Patuli sakinleri yerde, karman çorman sızmışlardı. Köy kızlarından birinse sarılıp uyumuştu Erik; ikisi de giyinikti. Jean'i göremedi. Kalkmaya çalıştı, akşamdan kalmalık çekmediğini görerek şaşırdı, bir adım attı ve hâlâ sarhoş olduğunu fark etti. Gökyüzü tüm aşırı maviliğiyle döküntü kulübenin her açıklığından sızıyordu.

Sallana tökezleye kulübeden çıktı, çayırlığa işedi. Vadinin geldikleri ucunda dik yamaçlardan dökülen üç çavlanın beslediği bir göl vardı. Yamaçların ardında dorukları bulutlara gömülü dağlar yükseliyordu. Vadinin diğer ucu alçalarak uzaklaşıp sislerde kayboluyordu. Patul bir ara, bir günışığı arafıydı. Vadiye ve tepelerden birinin yamacına doğru yirmi kadar kil kulübe yayılmıştı ama çoğu göçük ve terk edilmişti. Çıktığı kulübeyle Thom'un yattığı Rosita'nınki arasında kapısında bir haç asılı, boyalı bir kulübe, Orta Çağ'dan beri ziyaretçi görmemişe benzeyen bir tür kilise vardı.

Erik, gece izlediği yolu kestirmeye çalışarak Rosita'nın kulübesine yöneldi. Köy bomboş gibiydi. Koyunlar yamaca yayılmıştı ama evlerden çıt çıkmıyordu.

Jean'le Rosita'yı, kasabanın *tienda*sı[25] sıfatıyla zemini iki kat sertleştirilmiş kulübesinde, ateşin yanında buldu. Tree, üstüne serili battaniyelerle duvara yaslı duruyordu. Meraklı bir kobay faresi iki ayağı üstüne kalmış, ön ayaklarıyla koluna tutunmuştu. Bir buçuk metre kadar yüksekten başlayan duman tabakası içeri gireni yere oturmaya zorluyordu. Sarsıcı beyazlıkta teni, kapalı gözleri, göğsünde kavuşturulmuş elleriyle heykeli andıran Thom koltukta yatıyordu ve Erik'e kesinlikle ölü göründü. Bedeninin muhtelif yerlerine ağır taş parçaları, belli bir düzende dizilmişti. Kurumuş kan ve çamurla kaplı giysileri delik deşikti. Jean'in bir elinde bir kupa dolusu sıcak bir içecek vardı; diğer eli Thom'un ayak bileğindeydi.

Erik korkuyla, "*Se… Se murio*?" diye fısıldadı. *Ölü değil mi?*

"*No. La hace sangre*," dedi Rosita. *Yeni kan üretiyor*. "*Perdio mucho sangre*."

"*Hay esperanza, entonces?*" *Umut var öyleyse?*

Rosita omuz silkti.

Tree'yi işaret etti. "*Y él?*"

"*Fiebre. Solo hay que esperar*."

"Ne dedi?" diye sordu Jean.

"Tree'nin ateşi varmış ve yapabileceği fazla bir şey yokmuş. Çoğu insan sarıhummayı atlatırmış ama çok ıstırap çekerlermiş."

"Thom bir çeşit komada," dedi Jean. "Kalbi atıyor. Kurşun deliklerine bir bakmalısın. Şaşırtıcı."

"hım. Bilmiyorum, kan görmekten bildim bileli hoşlanmamışımdır. Çocukken bayılırdım. Kamplarda pek hoş kaçmazdı."

"Kan yok ama. Tuhaf tarafı o zaten. Bu kadın… Bu kadın, Erik, gerçek bir… Büyücü doktor."

Erik dikkatle parmağını Thom'un gömleğinin kolundaki yırtığa soktu ve Thom'a dokunmadan kurşun deliğini aramak için gezdirdi. Koldaki çiçek aşısı izini buldu, yırtığı aşağı yukarı oynattı ama mermi yarasına rastlamadı. Jean'e baktı. Belki uğraştığı yırtık, mermilerin açtıklarından değildi.

Thom’un karnında, göbek deliğinin hemen solunda bir yırtık daha vardı. Erik yine parmağını soktu ve bir çiçek aşısı izi daha buldu. “Eh…” dedi.

“İyileşmişler. Sanki bir aydır falan burada… Beş aydır…”

“Vay anasını!” Ürpermişti Erik.

“Dehşet… Kesin bu konuda bir makale yazacağım. Bu… Yani bu da milletin inanmayacağı şeylerden bir diğeri… Ve inanalar da muhtemelen Patul’a doluşacak. Böyle bir şeye hazır mıyım, bilemiyorum açıkçası.”

“Daha önce de büyücü doktor görmüştüm ben… Ama bunu… Böyle şeyler yapabildiklerini bilmiyordum.”

“Yol yok da ondan,” dedi eşikten gelen bir ses. Siyah tişörtlü, gözleri kan çanağına dönmüş Jason şapkasız kapıdaydı. İçeri bir adım attı, dengesini korumak için duvara tutundu. “Biraz akşamdan kalmayım… Sizde durum nasıl, gençler?”

Erik gülümsedi. “Ben sarhoşum hâlâ.”

“Ya,” dedi Jean. “Aynen.” Parmaklarını şakaklarına bastırdı. “Duman da fena geliyor.”

“yol yok. Yani uygarlık yok. Patul’da diğer yerlerin çoğundan farklı kurallar geçerli… Yol geldi mi, bilimin mantığı gelir. Televizyon gelir, Batılı inanç sitemi gelir ve insanlar ağır kesiciler ve soluk ferahlatıcılar içmeye başlar. Yeni bilimin havasıyla Rosita’yı unuturlar, daha z şeye inanırlar. Onu eski moda görürler ki Batı bilimi bize yeninin eskiden daima iyi olduğunu öğretir. Bir süre sonra yaptığı tedavilerin peri masalından ibaret olduğu söylenmeye başlar.”

Jean, gözleri dumandan yaşararak, “Yol geliyor mu peki?” dedi.

“Hesapta bir-iki seneye. En azından hükümetin tehdidi bu yönde.”

Erik kaş çatarak, “Yolla tedavisinin ne ilgisi var, anlamadım,” dedi.

“Buradaki tedavi, tedavi edenle edilen arasında bir ortak-yaşam sürecidir. Tedavi gören tedaviye inanırsa tedavi edenin başarıya çok daha fazla ulaşır. Arkadaşın kendisinde değil ama tedavinin başarısı normal inanç sisteminin dışında kalana inanma eğilimini gösteriyor.” Omuz silkti. “Bilemiyorum. Yüzlerce defa gördüm gerçi. Zaten arkadaşınla şansı daha fazlaydı çünkü özünde sıfırdan başladı. Arkadaşın ölmüştü ki durum değişti demeye getirmiyorum. Henüz. Demek istediğim, yol geldiğinde güçleri, geleneklere en bağlı kimseler haricindekiler üstünde çok daha azalacak.”

Rosita ateşi karıştırdı. Homurdanarak ayağa kalktı ve köşedeki bir raftaki yün yığınından bir yumak aldı. Kobay fareleri adımlarıyla ciyaklayarak karanlık köşelere kaçıştılar. Tekrar ateşin karşısına oturdu ve bir eliyle iplikleri döndürüp çözerken diğeriyle eğirmeye başladı. Buyruklarına uyulmasına alışık insanlara has bir baş hareketiyle Jason'a yanına oturmasını işaret etti.

Jason dikkatle ilerleyip ateş çemberinin dışında kalan bir taşın üstüne oturdu. Sakalı düğümler, toprak ve siyah kıl karmaşasıydı.

Genç bir kadın, elinde kararmış bir tava ve tencereyle içeri girip koltuğa, Thom'a sırtını dönerek oturdu. Fasulye dolu tencereyi ateşe yerleştirdi ve çırpılmış yumurta pişirmeye başladı.

Rosita kadını kaba bir hareketle koltuktan kaldırdı ve Jason'a, Erik'in anlayamadığı, Rusçayla televizyon hışırtısının birleşimini andıran bir dilde bir şeyler söyledi.

"Ne dedi?"

"Koltuk kalamazmış. Eski insanlara aitmiş ve kendi halkının etkisine maruz kalmasını istemiyormuş. Doğru söylüyor. Bir an önce gitmeniz gerek buradan. Hiçbir şey değilse bile peşinizdekileri buraya çekiyorsunuz ve Rosita, onları burada istemiyor."

"Eski insanlar mı? Kimdir, nedir, biliyor muymuş?"

Jason, Rosita'yla konuştu. "Bilmiyor. Sadece hissediyormuş."

"Getirmemiz gereken yer burası çıkar diye ummuştum." Erik kızgınlıkla kafasını ve bıyıklarını kaşıdı. "Takip edilmekten gına geldi artık."

"Burası makaleye çok uygun bir son görünmüştü," dedi Jean. "Koltuğu dünyadaki en yalıtık yere, unutulmuş bir köye getirmek…"

Jason, "Daha yalıtık yerler, daha unutulmuş insanlar var," dedi. "Daha gidecek yolunuz var yani. Siz yaklaştıkça takipçilerinizin işi zorlaşacaktır. Hedefin onları uzak tutacak. Herkesi itecek… Sizin gidebilmenizin tek nedeni izin verilmesi… Yani, öyle bir yer varsa tabii. Çoktan toza dönüşmediyse…"

Pişenlerin kokusu güzelleşmeye başladı; kız yemeği ustalıkla karıştırıyordu. Dışarıdan son üç saattir on beş dakikada bir bağıran horozun gün doğumunu selamlayan sesi geldi.

"Çok ama *çok* sorum var," dedi Erik. "Koltuğu bizi öldürmeye kalkacak kadar çok kim istiyor mesela?"

“Ha.” Jason şişirdiği yanaklarındaki havayı üfledi. “Bu sorulara zar zor yanıt verebilirim. Bulut-kentle ilgili efsaneleri biliyorum ve konseyin—”

“Konseyi biliyor musun sen?”

“Aynen. Konsey, zaman kadar eskidir. Rakipleri de öyle. Konsey onlara koleksiyoncular diyor galiba. Eski derken binlerce yıl, falan. Emin değilim ve siyasi tavrımın bir kısmını biliyorsun ama koleksiyoncular deyince benim aklıma Amerikalı politikacılar, televizyon patronları, Kuzey Amerikan toplumunu kontrol edenler geliyor… Zamanın başından beri yönetenler, hükümdarlar geliyor. Sezar… Çıkar uğruna büyük kitleleri edilgenleştirmeyi hedefleyen bütün ufak gruplar işte… Örgütlü din. Nükleer bombaları yapan ve insan yaşamını olumlu yönde değiştirecek teknolojileri engelleyenler… Koleksiyoncular epey geniş bir ifade. Kendilerini zengin ettiği için Dünya’yı petrole bağımlı kılanlar. Reagan gibi. Veya Nixon ya da Bush. Ama dediğim gibi, tüm bunlar benim inanç sistemime gayet uyuyor…”

Erik, ifadesiz bir sesle, “Reagan’ı severdim ben,” dedi.

Jason ayağa kalkıp elinin tersiyle yalandan tokat tehdidi sundu. “Çarparım bak ağzının ortasına!”

“Ha,” dedi Erik.

Jason sırıtarak oturdu, Erik’e gülünç bir tehdit parmağı salladı. “Sansar seni… Neyse, kim bilir? O başkanlar belki koleksiyoncular tarafından makamlarına oturtulmuşlardı ya da belki sadece o inanç sistemine bağlıydılar… Tekrarlıyorum, benim siyasi bakışım bu. Belki işin aslı çok daha derinlere gidiyordur. Belki insan doğasına, dine, nereden geldiğimize falan uzanıyordur.”

“Ben hâlâ… Hay anasını, tüm bunlara nasıl karıştım anlamıyorum. Niye ben?”

Jason içten, böğürerek güldü. “Bana çekmişsin!” Uzanıp Erik’in bir tutam saçını tuttu, sağa sola çekiştirdi. Erik’in kafası sallandı, dişleri takırdadı. “Seni gördüğüme çok seviniyorum, evlât. Yedi yıl falan geçti, ha? Ama cidden, hiçbir fikrim yok. Üçlüden birisin sen. Tek bildiğim bu. Koltuğu taşıyan üç kişi… Efsaneden tüm bildiğim bu. Efsaneleri yitiriyoruz

ki başlangıçta hiçbiri efsane değildi… Neyse, bu işe karıştın çünkü bildim bileli belaya bulaşırsın sen…”

Jason çizmesinden bir tabanca çıkardı, yemeği beklerken kurcalamaya koyuldu.

“Köy dış dünyayı zar zor uzak tutuyor kendisinden,” dedi. “Koltuk burada kaldıkça tehlike artacak. Diğer ikisi iyileşmese bile gitmeniz gerek. Patul eski nüfusunun yüzde doksanını kaybetti çünkü dış dünyanın feci bir çekimi var. Burada neredeyse herkes sadece Cuenca’da televizyonda gördükleri futboldan bahsetmek ister… Önemli bir maç varsa hep beraber kente inerler ve orada reklâmlardan, gördüklerinden ve duyduklarından zehirlenirler. Köyde çok az genç kaldı. Mülkiyetin ve hızlı kent yaşamının çekiciliği dayanılır gibi değil… Burası artık bir *pueblo* değil… Geleneksel bir *pueblo*nun her yanı modern dünya solucanlarıyla dolu cesedi burası…”

“Pek betimsel,” dedi Erik. “Ya annem? Kooperatif işleri nasıl?”

Jason kocaman gülümsedi. “Yine birlikteyiz, malum. Benle birlikte artık annen. Kooperatifler hep aynı. Bireycilik, Darvincilik, uyabilenin hayatta kalması… Her şey aynı. Kimse kimseye toplum hayrına yardım etmek istemiyor. Hiyerarşi kurmadan ortak bir hedefe yönelik çalışmak mümkün görünmüyor. Herkes kendi yararına ne çıkacak, görmek istiyor. Elimizde ufak çaplı bir inananlar ordusu var ama aramıza katılan kadar kaçan çıkıyor. Patula halkı bile ıssızlığın ortasında yaşadığına inanmaya başladı. Böyle bir fikrin insanın kendine dair kavrayışına ne yaptığını biliyor musun? Bugünkü uygarlık paradigmasına göre ıssızlığın ortasında yaşıyorlar ama eski yollara bakarsan dünyanın merkezine yakınlar… İnsan ıssızlığın ortasında yaşadığına inanmaya başladı mı, hayatının anlamı kalmadığına da inanmaya başlar…”

Yumurtalar pişmek üzereydi ve kokusuna diğer köylüler de geldi. Hâlâ sarhoş ve akşamdan kalmalar arasında açlık tavana vurmuştu.

Annemle babam yine bir araya gelmiş, diye düşündü Erik. Ebeveyn sahibi olma kavramının tümüyle tuhaf, heyecan verici, teskin edici geldiğini fark etti.

Tree kımıldanıp inleyince Erk yanına gitti.

“Nasılsın, düşçü?”

“Susadım.”

Erik, Tree’nin dişetlerine kan oturduğunu gördü. Göz akları sarımsıydı. “Şey… Yardım edebilir misiniz? Tree… İyi görünmüyor. Pat diye söylediğim için kusura bakma, Tree.”

Jason gelip Tree’ye baktıktan sonra gördüklerini Rosita’ya bildirdi. “Sarılığa yakalanmış. Sarıhummada sık görülür...”

Rosita, Jean’in içtiğinden bir kupa doldurup Tree’ye verilmesini işaret etti.

“Yola devam etmeliyiz,” dedi Tree. “Thom?”

“Bilmiyorum.” Erik yanıt için etrafına bakındı ve Jason başıyla onay verdi. “Komada mı?”

“Koltuğa yatırıp taşıyabiliriz.” Son sözcükler gücünü yitirerek döküldü dudaklarından.

“Sanmıyorum,” dedi Erik. “Senin bir şey taşıyacak halin yok, kardeş. Durumun bombok. Ben de Thom’a daha fazla zarar verecek bir şey yapma riskini göze alacak değilim.”

Kahvaltı ettiler. Gerillalar geldi ve kulübe cüsselerle, sakallarla, silahlarla ve abartılı kibarlıkla doldu. Erik, köylülerle gerillaların yaptığı bir tür koltuk taşıma aygıtına dair heyecanlı sohbetleri dinledi. Duydukları canını sıktı ama anlatılanlar taşıma işini başkalarının yüklenebileceği iması taşıyordu. Çoğunlukla yanıtları bilmek istemediğinden pek az soru sordu. Bir paydosa ve arkadaşlarına bakmaya ihtiyacı vardı.

İki gün beklediler. Erik’le Jean sisin Patul’a inişini, dağılışını ve geride parıltılı gökkuşakları bırakmasını seyrettiler. Yıldızlar geceleri öyle yoğun çıkıyordu ki toprak adeta ışıldıyordu. Köylülerle futbol ve voleybol oynadılar; *trago* sürekli elden ele dolaştı. Erik sabahları babasıyla balık tuttu ve köyden bir kadın, nasıl edindiğine dair kuşkulu bakışlarla giysilerindeki delikleri dikti. Erik ile Jean birbirlerinden habersiz Patul’un dünya üzerindeki son gerçek yer, son büyülü yer olduğuna karar verdiler. Gündüzleri köylüler koyunlarıyla birlikte tepelerin ardında yitiyor, vadinin bir ucundan diğerine şarkılarla sesleniyorlardı.

Hava değişkendi. Bir keresinde gökten taçyapraklar yağdı. Bir başka gün tüm köyü yıkma tehdidi taşıyan bir rüzgâr esti. Vadinin bir ucundan diğerine eyerleri ağaçlara, dalları çatılara savurarak gürledi.

Jean her iki gece de Thom ve Rosita'nın yanında geç saatlere kadar oturdu. Ateşin başında oturdu ve köy hekimiyle el işaretleri vasıtasıyla konuştu. Yün eğirmeyi öğrendi, komadaki Thom'la konuştu, birlikte geçirdikleri geceyi hatırladı, geleceğe dair görüşler sundu, ilişkinin temellerini kendi başına attı. Thom'un içinde neler döndüğünü, nereye gittiğini, kendisini düşünüp düşünmediğini merak etti. Uyanıkken cesaret edemeyeceği dürüstlük ve açıklıkta konuştu. Avuçları tekrardan ağrırken parmaklarıyla yün eğirdi. Thom'un ne denli yakışıklı göründüğünü, iri kıyımlığıyla Yunan heykellerini andırdığını, göğsünde kavuşan elleriyle Viking cenazelerine benzediğini düşündü. Thom'un çaresiz sessizliğinde kendisini onu sevdiğine ikna etmek kolaydı. Sevmek kolaydı Thom'u.

Odun yığınıyla çekçek arası, doğada kendince gelişmiş veya su samurlarının inşa edebileceği, her yanından çıkan uzantıları ve dönerli parçalarıyla Taş Devri'nden çıkma, hareket etmesi kesinlikle olanaksız, devasa bir tahta bir şeye benziyordu. Patul'da bir tane dahi tekerlek bulunmadığından köylüler dere kıyısındaki esnek dallardan düzinelerce kesip yuvarlayarak birbirlerine bağlayıp tekerlek ve ispitler yapmışlardı. Dingili tam ortadan geçiyor ve arkadaki pervaneye bağlanıyordu.

Pervaneyi gören Erik, "Bir halta yaramaz bu," dedi.

"Ne? Kuşkucu var aramızda," dedi babası. "Mincho! Oğlana bizim bilimi anlatsana… Oğlum, karşında mucit ve alet-edevat dâhimiz."

Erik'in babasının adamları arasından bildiği kısa boylu, tıknaz, gözlüklü bir adam öne çıktı.

"Sis pervanesi," dedi adam. "Bolca sisten geçeceksiniz."

Erik babasına bakarak gözlerini devirdi. "Sis pervanesi?"

Toplaşanlar güldü.

"Tüm bu zahmet koltuğu yabana taşımamız için mi?"

Mincho, kurnaz bir sırıtışla, "Evet, beyim. Şu yavruya bir bak hele," dedi. "Bu siz hareket ettiğinizde döner ve zeminde kaldıraç etkisi yaratır." Aracı

hareket ettirince altında, dingile bağlı bir alet dönmeye başladı. “Gerilime erişildiğinde, eh, göreceksin, işte.” Alttan çıkan bir sürü çubuk şiddetle yere sürtünerek aracı ileri hareket ettiriyordu.

Erik, aracın neredeyse güç yüzünden devrileceğini fark etti.

Mincho, “Bu dallar fren niyetine de kullanılabiliyor,” diyerek gösterdi. “Atla bakalım.”

Jean aracın kargo kısmına cesaretle tırmandı ve Erik’e öne geçmesini işaret etti. Erik aracı Patul’un merkezindeki çayırlık tümseğin etrafında dolaştırdı. Dingili dışındaki her şey esnek dallardan yapıldığından, sarsıntılar şaşırtıcı ölçüde yumuşaktı. Kırkayaktan bozma bir Cadillac’tı adeta araç.

Mincho, “Süper Çekçek!” diye bağırdı. Jean’in aynına atladı ve tahtırevanında baloya götürülen imparator misali arkasına yaslanıp yayıldı. Al taraftaki dallar yeterli gerilime ulaşıp aracın altına vurmaya başladı ve Jean ile Mincho havaya sıçrayıp gülüşerek yerlerine döndüler.

Mincho, “Koltuk yerleşince daha iyi işleyecektir,” diyerek gözlüklerini düzeltti.

Bir cins kuş. Ya da sıçan. Ses içeride dolaştı; bir süredir bedeni içinde faaldi ve beyin, sarhoş santral görevlisi misali, duyularla bellek arası bağlantıları yapacak denli ayılmaya henüz başlamıştı. Toprakta ufak ayakların çıkardığı eşeleme sesini bir oktav yükselerek uzaklaşan bir ciyaklama izledi. Kanatlı bir hayvan… Konuşmalar duyuluyordu ama başka bir dildeydiler ve odaklanılamayacak denli uzun sürüyorlardı. Her şeyin bir sırası var diyen beyin dosyaları taramaya girişti; ses tanımlanabilirliğe sahipti; daha önce kaydedilmişti ve bellek bankasında mevcuttu. Sesle görsel bir imge eşleştirmeli veya sözlükten sözel bir tanımlayıcı bulmalıydı. Beyin görseli yeğledi, doğru görüneni bulana kadar yüzlerce hayvan kartı taradı ve bulduğunu bilince sundu. Ama bilinç rahat etmedi. Başka bir anı daha vardı. Kuş değil, bir tür yer canlısıydı bu. Beyin tekrar işe koyuldu, bir imge daha çıkardı: tüyleri upuzun ve karmakarışık, kâkülleri gözlerini örten, acımasızca modası geçkin, 70’ler tarzı bir sıçandı bu. Utangaç. Bir pabuç büyüklüğünde… Bilinç imgeyi kabul etti. Görsel ve işitsel noktalar

eldeyken soyut dil dünyasında nirengi saptaması yapılabilirdi: bir kobay faresiydi bu.

Peki, niye bir kobay faresi duyuyordu? Tek duyuyla süzülen bir dünyada ne çıkarım yapılabilirdi bundan?

Derken iki numaralı duyu, beynin var gücüyle işlemeye koyulduğu yeni veriler getirdi: odun yanığı. Bu kolaydı işte. Baskındı. Demek kobay fareleri böyle kokuyordu. Saman ve toprak ve nemli toprak ve nemli saman. Pişen yemek, yanık mısır kokusu… Yanık yağ… Bir hayvan kokusu daha. Koyun mu? İnsan kokusu… Demir zengini, yoğun âdet kanı kokusu… Tuzlu ter… Ama odun yanığı baskındı. Çıkarım: bir ahır. Bir kamp alanı. Bir çadır. Bir hayvanat bahçesi…

Uyuşuk parmaklar. Her yan uyuşuk… Bir ağrının anısı, bir uyarı kırıntısı: *hareket etmek acı verecek*. Koordinatlar? Konum? Sırtüstü. Kollar göğüste kavuşmuş. Beyin: *Tabuta yatırılma şekli*. Düzensiz bir sıcaklık, sol yanakta, omuzda, belde, bacakta… Gün ışığı gibi, ampul gibi. Diğer yan serin. Beyin: *odun yanığı = orman yangını*. Çıkarım: uzun süredir buradayım. Hastayım. Ölmemişim. Ölüm değil bu, kesin. Ölümden sonraki yaşamda kobay farelerinden bahsedildiğini hiç duymamıştı. Duymuş muydu?

Beyin bellek işlevine başvurdu ve bellek yanıt verdi:________________.

Beyin, gülerek rahatlama adına dirseğiyle müzik kutusunu deviren Fonz'u[26] ve müzik kutusunun çalmaya başlayışı sahnesini yükledi. Bellek? Beyin sislere, boyutu belirsiz boşluğa sesleniyordu. Bu karanlık mağaranın genişliği beş metre miydi, beş kilometre mi? Hiçbir anı yoktu.

Beden, bilinçlilik gerilimi azalana kadar yeni bilgilerle gevşedi. Beyin manzaraya bir daha dalmayı önerdi ki bu, hareket etmeyi gerektirecekti. Hareket etmekse acıyı. Sinyali yolla, kapakları aç… Dünyaya açılan kapakları açmak büyük mücadele istiyordu. Girdi: karanlık. Ama tanım olasılığı var. Siyahlık haritası…

"Thom… Thom! Thom'un gözleri açıldı!"

Ses. Tanınır bir dilde. Sesten anlama çevirici devrede. Çarklara yağ akıyor. Panik. Bir yanıt gerekli. Gerekli mi? Top sende, beyin. Karar senin.

"Hey… Gilligan," dedi Thom. Dudaklar yapış yapıştı; dil ağzında içinde tembel hayvan misali uzanıyor, kürkü kalınlaşıyordu. "Bu adadan…

Ayrılmalı mıyız?” Sözcükler havaya atılmış kalem çizikleri, konuşma balonlarının en silikleri gibiydi…

“İstiyor muyuz?”

Üstüne binen bir ağırlık… Ses daha yakından geliyordu artık. “Cennet burası resmen. Ama kovmaya çalışıyorlar bizi. Kötülüğü getirmişiz cennete.”

Beyin sözcükler üstünde çalıştı. İncil imgeleri. Ütopyacı edebiyat. Bir Joni Mitchell şarkısı. Seyahat broşürleri. Âdem ile Havva. Kayıp halklar. Kayıp imparatorluklar. Bir koltuk…

“Elmanın mı üstündeyim?”

“Aynen.”

“Erik… Ne…”

“Ne hatırlıyorsun?”

“Canımı yakıyorsun…”

“Ah! Affedersin!” Erik, Thom’u göğsünden sıkıca tuttuğunu fark etti.

“Jean nerede?”

“Köylülerle… Uzun hikâye. Öğleden… Öğleden beri içiyorlar.”

Rahatlama: ilk göz kırpış. Camsı yüzeyin yeniden nemlendirilmesi. Daha fazla tanım, doğru açıda bir dizi tüpün daha ince bir başka dizi tüple uyuşması… Kömür karası. Katran karası… Böcek karası… Yüzeyin bir başka yüzeye birleştiği yeri tarayan gözler. Bir duvar. Siyah harita tavanmış meğer. Beyine bir şikâyet ulaşıyor. Sistem hatası. Bu hızla daha fazla devam edemeyecek, Kaptan. Yarık gövdeli bir denizaltı… Gözler ikinci kırpışı başaramıyor. Sesler statiğe dönüşüyor… Beyne kırmızı telefon açılıyor, hat kesiliyor…

Bir bilinç kırıntısı geri geliyor. Önce: vurulma anısı. Bedende açılma, içeride kalması gereken parçaların dışarı dökülmesi. Ardından: etrafındaki kimseleri fark etme. Ateş çatırtısı. Görmemenin, çabalamamanın rahatlığıyla kapanan gözler. Dinlemek…

“Ne dedin?”

“Kayıp şehir.”

“Ne demek kayıp?” Bir kadın sesi. Jean.

“Bulunamaz demek. Yani…”

“Var olduğunu nasıl bilebiliyorsun o zaman?”

Duraklama.

"Bilemiyoruz."

Çoğu boş bir tabakta dolanan bir çatal. Tabak, plastik.

"Şey… Neden var olduğunu düşünüyorsunuz o zaman? Yani onca uydu ve uçak ve bilmem ne varken bir kentin kaybolabileceğini aklım almıyor… Orada yaşayanlar dış dünyayı bulamıyorlar mıymış?"

"Bulunmak istemiyorlardır belki. Ayrıca hâlâ her yerde İnka ve İnka öncesi harabeleri bulunuyor."

"Evet ama"—*Erik'in sesi bu*—"hepsi yüzlerce yıllık bokun altında… Çayır, ağaç, bilmem ne… Siz içinde insanların yaşadığı bir kentten bahsediyorsunuz… Değil mi?"

"Öyle düşünüyoruz. Yaşayan veya başka bir şey…"

"Buradaki ölçeğin önemini anlamıyorsun bence, Erik." *Yabancı bir ses. Puro ve jet motorlarını, depremleri ve kili andıran bir ses*. "Etrafımızda hiç kimsenin yaşamadığı yaklaşık kırk bin kilometrekarelik bir arazi var. Dünyanın en kayalık, en yüksek, en acımasız yerlerinden biri burası. Yılın neredeyse tümünü sis veya bulutla kaplı geçiriyor bu topraklar. Ayrıca ötesindeki bölgede de inanılmaz düşük nüfus ve aşağı yukarı—"

"E, dediğime geliyoruz işte… Nasıl oralara—"

"Buraya kadar nasıl geldiyseniz, evlât."

"Ha… Baba, benim… Eee... Yoldaşları gördün mü sen?"

"Thom toparlanacaktır. Rosita'nın yaptıklarını gördün zaten. Hazır hale getirecektir arkadaşını." *Aynı ses. Ayı homurtusu. Baba mı?* "Tree o kadar toparlayamayacak. Koltukla birlikte taşımanız gerekecek."

"Bak, demek istediğim… Yani grup halinde gitsek ve dağılarak ilerlesek daha iyi değil mi? Ne bileyim, mesela telsizlerle, falan? Modern çağdayız. Yani üç kentli çaylağı ve bir koltuğu, dediğin gibi, kırk bin kilometrekarelik cehenneme yollamaktan daha anlamlı…"

Duraklama.

"Peki, oraya vardık diyelim. Ne halt edeceğiz? Koltuğu bırakıp kaçacak mıyız? El sıkışıp, 'Hey, eski millet, bunu mu arıyordunuz?' diyeceğiz? Nasıl geri dönmemizi bekliyorsun peki? Yoksa dönmemiz planda yok mu?"

Duraklama.

“Üzgünüm, Erik. Yerinde olsam korkudan kaskatı kesilirdim. Ama efsane üç kişi diyor. Fikrimize göre, daha kalabalık gidersek asla—”

“Tree’nin yerine ben gidebilirim.” *Yine Jean. Tatlı Jean*.

“Hepimiz Tree’nin yerine gitmek isteriz, Jean ama bizce teması sadece bu üçü kurabilir.”

“Ne efsanesi yahu? Ya da hangi efsane mi demeliyim? Milyon tane dinledik.”

“Biliyorum, biliyorum.” İç çekiş. “Hangisi hangisidir veya ne nedir, bilen yok. Sadece belirsiz fikirler… Ama böyle yürür bu işler. İşine en gelen efsaneyi kullanırsın. Canarilerinkini zaten duymuşsunuz… Üç kişi kudret koltuğunu dünyanın merkezine geri getirecek… Bir başkasına göre koltuk şey tarafından, her neyse işte korunuyor ve içinde ilk insanların kalıntıları var. *İlk* insanlar… Bak, bugüne dek kimse bulamadı bu kenti… Ki biz de epey aradık. Bence bizi uzak tutuyorlar… Yani sizle gidersek—”

“Ama yapma, biraz makul olalım. Yani mesela, niye bir uçak tutmuyor,”—*Erik’in alaycılığı en keskin noktasında*—“ve uçup en azından nerede aramayacağımızı anlamıyoruz?”

“Yapa… Mayız.” Tree’ydi bu! Sevgili Tree! Kamyon altında kalmış gibi geliyor sesi. “Kent… Kendini gösterecek.”

“Biliyordum, biliyordum,” dedi ayı sesi.

“Ha, iyi, hareketli kent o zaman. Mobil kent.” *Kıkırdama*. “E, peki yanımıza bir GPS şeyi alsak ve açlıktan gebermeye yüz tuttuğumuzda bizi bulabilseniz?”

Aksanlı, kuyunun derinlerinden konuşurmuş gibi gelen yeni bir ses: “Çek-o-mat’ta—”

“Çek-o-mat 147 diyeceksin!” dedi Erik. “Sayıda anlaşmıştık!”

Yeni ses, daha yavaş: “Çek… O-matik 147’de… On dört günlük yiyecek taşıyacak yer var.”

“Süper makine canım.”

Aceleci adımlar, nefes nefese, yeni bir ses.

“Jason, geçitte kamp kurulmuş.”

“Onlar mı?”

Sessizlik.

“Bu gece toplanıp yola çıkacaklarını gösteren bir şey yapmadılar. Ama kalabalıklar. On-on beş kişi…”

Hışırtılar, hareketlenme. *Ardından*: “Bu gece gitmelisiniz.”

“Ne? Baksana şunların haline!”

“İyiyim ben.” Laf Thom’un ağzından, daha söyleyeceğini bilemeden çıkmıştı. Gözkapaklarından tekini yüzde kırk açtı. “*Lo que sea mejor por el pais*.”

“Thom!” dedi Jean.

Ardından öpüldü.

Kendisini kilden yapılmış gibi hissediyordu. Bedeni hâlâ yabancı geliyordu. Frankenstein canavarı. Bir golem, birisinin azat ettiği dökme çimentodan bir heykel… Kurşunlarla delik deşik edilmişti. Nasıl iyileştirmişti kadın peki? Birilerinin koluna girip getirdiği yerde dikildi; gökteki yıldızlar bir Jackson Pollock resmini andırıyordu. Adım atmaya cesaret edemeden hafifçe kımıldadı. Köy, arayışı tekrar başlatma çalışmalarıyla capcanlıydı. Tree, tekerlikli bir şeyin üstüne yerleştirilmiş koltukta yatıyordu. Ayaklarını sürüyerek yaklaştı, Tree’nin kolunu tuttu —delikanlı uyuyor ve hırıltıyla soluyordu— ve umutsuzluğun içine aracın üstüne yığılıverme arzusu dolarak çöküşünü hissetti.

Öteberiler köylülerin özel depolarından çıkarılmıştı. *Machete*ler, yakacak, su ve yiyecek… Battaniyeler, bir çadır… Silahlar… İçine ateş düşüren —birisi kalkabilmesi için içirmişti ve eh, buraya kadar gelmesini sağlamıştı— renksiz, *trago* dedikleri içki… Habire işaret ettikleri dağa varabilmek için çok daha fazlasından içmeliydi. Köyün ateş yanan noktaları arasında insan şekilleri koşuşturuyordu. Hayaletler köyü… Karanlıkta bir yerlerden nal sesleri, at kişnemeleri geliyordu.

On dört günlük malzeme. Sayı öyle inanılmaz geldi ki üstünde düşünmeye bile kalkmadı. Bir su yatağı, masaj, kaplıca şifası istiyordu… Ölmüştü. Ölmemiş miydi? *Haydi*, millet. Kahramana bir rahat verin yahu! Yavaşça kafasını çevirerek gelip geçen hayaletleri izledi. Derken Jean karanlıklardan çıkageldi, sarıldı.

“Keşke sizle gidebilsem.”
“Delisin… Keşke ben senle kalabilsem burada.” Bir sonraki için güç toplarken sanki her cümle arasına upuzun zaman girer gibiydi.
Jean kafasını bağrına yasladı ve Thom, yakınlaşmalarını sağlayan bir şeyler yaşandığını hissetti. Neydi, bilemiyordu ama memnundu. Aralarında yeni tanışanların endişeli gerilimini hissetmiyordu artık. Kucaklaşmada açıklanamaz bir rahatlık vardı.
“Geri dön,” dedi Jean. “Birlikte zaman geçirelim biraz.”
“Evet. Döneceğiz. Döneceğim. Aslında çaktırmadan yerine birisini geçireyim diyordum. Eklemlerim biraz, eh, zamklanmış gibi. Koltuk taşıyıcı konusunda pek heyecanlı şu tip nasıl mesela?”
Jean yanıt yerine daha sıkı sarıldı ve Thom kaderinin çoktan yazıldığını anladı. Burada yerini almaya dünden razı çok insan vardı. Ama alamıyorlardı anlaşılan. Bir haftadır su altında yaşamıştı sanki. Sanki kendisi dışında herkes bütün yıl boyu aynı pembe dizi izlemişti ve şimdi dizi hakkında bir tez yazmasını bekleniyordu.
Rosita seke-topallaya geldi ve bir kolunu koltuğa yasladı. Hiçbir şey demedi. Ardından başıyla onayladı ve koltuğa dostça vurdu. Bir anlığına uzanıp Tree’nin alnını tuttu, ardından saçlarını okşayarak yüzünden çekti.
Kolunun altındaki paketi Thom’a verdi ve Erik’e tarif etti: Kahverengi sıvıdan günde bir kaşık Thom’a, grisinden günde bir kaşık Tree’ye…
Lafını bitirince Thom’un hafifçe kolunu sıktı. “Suerte.”
Sonra yürümeye başladılar. Ardından alelacele kucaklaşmalar ve iyi dilekler geldi. Thom, koltuğun dağılmaya başladığını fark etti. Kumaşı aşınmıştı ve ahşap iskeleti kimi yerinden ayrılmıştı. Ağırlığı, normal bir koltuk ağırlığıydı. İnce hava yüzünden sık durup soluklanıyorlardı.
Erik sırtına bağlı çek-o-mat 147’yi çekiyor, Thom arkadan, aracın ardına takılı pervaneden uzak durmaya uğraşıp sendeleyerek geliyordu. Yürüme hareketlerini yeniden öğreniyordu. Dokuzuncu yüzyıldan fırlama bir şeye, gece yolculuk eden üç haçlıya, vebadan kaçan kambur ve bezgin üç çocuğa benziyorlardı. Köylüler üçlü gruplara ayrılıp hem dikkatleri dağıtmak için tepelerde farklı yönlere ilerliyor hem de güvenle gidebilmeleri için gözcülük ediyorlardı. Thom köyde yanan yedi ateşin uzaklaşarak soluklaşmasını izledi. Eski bir patikadan And dağlarının derinlerine

yürüyorlardı. Ön tarafta Erik durmadan sövüyordu. Tree koltukta baygın yatıyordu. Çevresindekilerin, yukarıdakilerin, arkadakilerin, gizlenen gölgelerin yolu güvenli kıldıklarını ve kötücül nesneyi götürüşlerini izlediklerini belli belirsiz bilen Thom uyurgezer adımlarla arka tarafı kolluyordu.

Gece boyunca patikadan ilerlediler. Arkalarından yükselen yeni ayın önlerine geçişini izlediler. Ayın battığı yöne devam ettiler. Patika çamurlu ve taşlıydı ama çek-o-mat gayet iyi gidiyordu. Patika vadiden bir yamaca tırmanarak daha yüksek, yosundan öte fazla yeşilliğin yetişmediği kayalık bir araziye çıktı. Platonun ortasından ufak bir çay akıyordu.

Thom zombiler gibi yürüyordu. Bir adım atıyor, mermilerin anısı beynine doluyor, bedeninin yarılışını, içinin dışarı çıkışını hatırlıyordu. Bir adım daha attığındaysa görüntüler yitip gidiyordu.

Sadece hareket ederek sıcaklıklarını koruyabiliyorlardı.

İşi yarım bırakmamak, diye düşündü Erik. Ne baş ağrısı! Ama işte, şu hale bakın, buradayım. Erik, işini yarım bırakmıyor.

“Tree,” diye seslendi omzu üstünden. “Tree!”

Koltuktan ses gelmedi.

“Thom, Tree’yi uyandırıp doğru yolda mıyız, sorar mısın?”

Thom adımlarını sıklaştırıp Çek-o-Mat’a yetişti ve Tree’yi sertçe sarstı. “Tree. Uyan.” Delikanlı ateşler içindeydi. Yolculuğu sağ salim bitirirse mucize demek lazım, diye düşündü Thom.

Gözlerini odaklayamayan Tree, “Neredeyiz?” dedi.

Erik, sessiz manzaraya doğru, “And dağlarında kaybolduk!” diye bağırdı. “Neredeyiz sanıyorsun ulan? B u dalgayı doğru yönde mi çekiyorum, söyler misin bir zahmet? Yoldan bir adım saptıysam öldürürüm kendimi valla.”

“Ben… Nereye gideceğimizi bilemiyorum,” dedi Tree. “Düşler bitti…”

“Ne?” Araç aniden durdu. “Ne yapacağız ulan şimdi?”

“Bil… Bilmiyorum.” Tree’nin sesi zayıfladı. Bayılmıştı.

“E, ne halt edeceğiz şimdi, Profesör?”

“Kamp… Bittim ben. Bir şeyler söyleyecek mi, sabaha bakarız artık.”

Aniden yıldızlar kaymaya başladı. Bir vızıltı, bir hışırtıyla yirmi yıldız birden gökten indi. Son yüz bin yılı hedeflerine, yakıcı atmosfere,

parlayarak ölüme, gaza dönüşmeye ulaşma çabasında geçiren meteorlar gökyüzünü, azat edilmiş ateşböcekleri misali aydınlattılar.

“Vay,” dedi Erik, “anasını.”

Geceyi ufak çadırda titreşerek atlattılar. Bir soğuktan bir ateşten titreyen Tree’yi aralarına alarak yattılar. Tree bir anlığına uyandığında gözlerini sapsarı açtı. Göz bebekleri birer noktaya dönüşmüştü.

Sabah çadıra vuran grimsi ışıkla uyandılar. Sadece birkaç saat uyuyabilmişlerdi ve yer, daha fazlasına izin vermeyecek kadar rahatsızdı. Tree iyice sanrılara kapılmıştı; sorulmayan soruları yanıtlıyor, sorulanlara ilgisiz cevaplar veriyordu. Berbat haldeydi; teni doğaya aykırı bir renge bürünmüş, dudakları çatlamış, terden saçları keçeleşmişti.

Erik görev bilinciyle Rosita’nın verdiği paketi açtı ve Thom ile Tree’ye ilaçlarından birer kaşık içirdi.

Kahvaltı edip toparlandılar. Ardından Erik’le Thom, ne yöne gideceklerine dair hiçbir fikir taşımadan beklenti içinde birbirlerine baktılar.

“Yukarıda,” dedi Tree.

“Tamam, kardeş,” dedi Erik. “Yardım bulacağız sana.”

“Rafta,” dedi Tree.

“Hı-hı.”

“Kayanın üstünde.”

Erik sertçe kafa sallayıp iç çekti. Tree’nin gözleri, artık nasıl bir bilinç durumuysa ona kayıyor gibiydi. İlacını vermedim mi ben bunun, diye düşündü. A, evet, kahvaltıda vermiştim. Daha fazla mı vermeliyim?

Koltuğu tekrar çek-o-mata yerleştirdiler ve Tree’yi dikkatle üstüne yatırdılar. Arazi birkaç yerine serpiştirilmiş yosunlar dışında çorak, gri ve kayalıktı. Dimdik, sarp kayalıklar vadi tabanından gökdelenler misali yükseliyordu.

Manzara karşısında sessiz kaldılar.

Birden tok bir sesle birlikte araç sarsıldı ve vadide gök gürültüsünü andıran bir ses yankılandı.

Thom, “Ateş ediyorlar!” diye haykırdı ve önceki yaylım ateşinin anılarıyla bedenine adrenalin dolarken çılgınca elini-kolunu sallayarak koşmaya başladı.

Erik koltuğa baktığında Tree’nin başının hemen üstünde açılmış deliği gördü. Çömeldi ve uzaklardan gelen bir haykırış duydu. Thom’un yüz metre ötede iki büklüm, nefes nefese durakladığını ve çevrelerini saran tepelere bakındığını gördü. Haykıran her kimse, gitmişti. Haykırışta bir son, bir bitiş tınısı vardı. Her yan, hiçbir şey olmamış gibi sakindi. Ateş eden kişi ya yamaçtan yuvarlanmıştı ya da başına bir şey gelmişti. Erik tekrar dönüp baktığında koltuktaki deliğin kapandığını fark etti. Tahta aracın zemininde, yassılmış bir mermi duruyordu. Koltuk tükürmüştü herhalde. Ürperdi Erik.

Thom, fazla doğrulmadan araca geldi.

“Hey,” dedi Erik.

“Ateş edildi.”

“Biliyorum. Bir mermi Tree’nin kafasının hemen üstünde koltuğa saplandı. Çığlığı duydun mu?”

“Gidelim buradan. Hemen.”

Dört yanları dik dağlarla, dipleri alçak çalılıklı sarp kayalıklarla çevriliydi.

“Koltuğu indirip ne tarafa gitmek istediğini görmeliyiz,” dedi Thom.

“İşe yaramaz bence. Yarar mı?”

“Anlamanın yolu tek.”

“Burası en iyi yer değil, kardeş. Ateş edildiğinin farkındasın değil mi?”

Thom omuz silkti. “Çığlığı duydun. Doğru yönü bulup öyle ilerlemeliyiz.”

Koltuğu kaldırdılar. Koltuk, üstünde bir insan yatan herhangi bir koltuk kadar ağırdı. Ağırdı yani.

Thom çenesiyle sola inen patikaya işaret etti. “Önce şu tarafı deneyelim.” Birkaç adım gittiler, gerisingeri döndüler ve diğer patikayı denediler.

“İkisi de aynı,” dedi Erik. “Değil mi? Fark göremedim ben.”

“Has…” dedi Thom. “Bozulmuştur belki. Belki üstünde Tree var diyedir…”

Koltuğu tekrar araca yerleştirdiler ve birbirlerinin yanlış mantık yürütmelerine iyice sinirlenene kadar alçak sesle tartıştılar. Sonunda bir yöne gidip kaybolmanın diğer yönde kaybolmaktan daha fazla işe

yaramayacağına ve hareket etmenin dikilmeye üstün geleceğine karar verdiler.

“İnanmalıyız,” dedi Thom. “Kent ortaya çıkacak. Çıkmalı. O yüzden kaybolmak aslında kaybolmak değil, karşımıza çıksın diye yönü falan boş vermek demek…”

“Sen, kardeş, kıçından sallıyorsun. Farkındasındır umarım, Bilim Bey.”

“Hı-hı,” dedi Thom. Kafasını kaşıdı ve iç çekti. “Evet, biliyorum. Yeniyim bu işlerde.”

Erik omuz silkti. Cebin bir bozukluk çıkardı. “Şu taraf”—iki doruk arasındaki bir geçide doğru alçalıyor görünen nahoş dağları işaret etti —“yazı. Bu taraf da,”—aynı ölçüde zorlu, hemen yanı başlarından başlayan, biraz daha alçak, daha kayalık ve daha nemli görünen yükseltileri gösterdi—“tura.”

Yazı geldi. Thom aracı çekme sırasını devraldı. Kendisine ait değilmiş gibi gelmesine rağmen bedeni hâlâ iş görüyordu.

Koltuk, sanki Tree’nin hastalığına yakalanmış gibi ıstırap çekiyordu; ikisi birlikte çözülüp, dağılıyorlardı.

Arazi aniden donuvermiş, öfkeli bir lav denizini andırıyordu. Çok geçmeden sivri kayalar yüzünden ayak bilekleri berelenmeye ve kanamaya başladı. Dünyanın uzantıları arasında parmak ucunda yürümek sürekli nefeslerini kesiyordu.

Kendilerinin veya aracın geçemeyeceği ölçüde yoğun ve derin, çamurlu bir alanın kenarında mola verdiler. Çamur öbeğinden buharlar yükselmeye başladığında ne yapacaklarını tartışmaya dalmışlardı. Buhar yayıldı ve boğucu, yoğun bir sise dönüştü.

Thom telaşla seslendi. “Bir yere kımıldama, Erik! Anında birbirimizi kaybederiz.” Aniden havaya zehirli bir maddenin sızdığı endişesiyle gömleğini yüzüne filtre gibi çekip nefes almaya başladı. Ama sis yükselmeye devam etti ve altında temiz hava bıraktı. Çömeldiklerinde üstlerini bulandıran beyaz tavanın altından birbirlerini görebildiklerini kavradılar.

“Bu bir… Bu bir bulut-yapıcı.” Thom bir bulutun yükselerek tıpkı kendisine benzeyen diğerlerine katılışını hayranlıkla izledi.

“İyi de, yere bir baksana sen.”
Kocaman çamurluğun yerini çatlak ve çöl kadar kuru toprak almıştı. Erik ayağını uzatıp kontrol etti, ardından dikkatli adımlarla ilerlemeye başladı. Yolu yarıladığı sırada derinlerden bir yerlerden gelen su çatlaklardan yüzeye çıkmaya başladı. Toprak önce sabitliğini kaybetti, ardından bataklığa dönüştü.
“Hay...” dedi Erik. “Kahretsin.”,
Ayakkabılarını çamurdan kaldırabilmek için epey uğraşarak aracı yavaşça çektiler. İleriden arka plan hışırtısına benzer bir ses geldi ve sis ayaklarından yükselmeye başladı. Çamur fokurduyordu; acı çığlıkları attılar.
Derken toprağın tekrar sertleşmeye başladığını hissettiler, tekerleklerin saplanıp kalmaması için aceleyle aracı çekip sendeleyerek yürüdüler. Sis bellerine kadar yükselmişti artık. Thom beyazlıktan başka bir şey göremiyordu. Bir vınlama duydu ve aşağı baktığında çek-o-mat 147’nin sis pervanesinin tam güçte döndüğünü gördü. Pervane sis kalkana dek araca ufak bir itiş kazandırdı, ardından durdu.
“Bu işe yarıyormuş demek,” dedi Erik. “Ben de işe yarayacak sanmıştım.” Çamur tekrar kuruduğunda Erik, “Koş,” diye bağırdı. Çek-o-mat’ın iki ucunu yakaladıkları gibi koşmaya başladılar. Arkada bıraktıkları çamur çatlayıp ufalanıyordu. Tree koltuğun üstünde şiddetle sarsılıyordu. Kayalığa vardıkları anda suyun iyice yükseldiğini gördüler. Aştıkları bölge bir kez daha bataklığa dönüşmüştü. Yerden yine sis buharları çıktı, yükseldi ve buluta dönüşerek diğerlerine katıldı.
Soluklarını toparlama çabasında çömeldiler, yeni bulutun doğumunu seyrettiler.
“Ne acayip yermiş,” dedi Erik. Kayalıklarda yola devam ettiler ve Thom, kurşunlandığı noktalardan yayılan yakıcı gıdıklanma dışında kendisini tekrar bütün hissetmeye başladı. Yaşıyorum, diye düşündü. Mermilere koşarken beynim neredeydi peki? Kahraman değilim sonuçta. Azul-men, Azul-men kıyafetinde kaldı. Berkli bu film benim filmim bile değildir. Ben kafası karışık yardımcı, kimlik sorunundan mustarip bir figüranımdır belki. Filmde bile değilim; kendisini inanmaması gereken şeylere inandıran herifin tekiyim aslında… Thom hem kendisini iyi hissediyor hem

korkuyordu. Hava, hayatında ciğerlerine çektiği en temiz, en keskin havaydı. Gökyüzü ve dağların büyüklüğü, her şeyin ebadı içine coşku dolduruyor, tüyleri ürperiyor, duruşu dikleşiyordu. Çevre hayvan ve bitkilerinkinden farklı bir canlılık hissi veriyordu. Bizzat toprak, bizzat dünya bilinçliydi sanki.

Geniş, sığ bir akarsuyu aştılar. Nehir taşları sivri ve keskindi; ardından gelen vadiye epey bereli ayaklarla adım attılar. Altı metre genişliğinde boğazlardan, uzak durabilmek için yollarını epey daralttıkları dipsiz görünen yarıkların yanından geçtiler.

Zar zor görülen, belirsiz patikalar her yöne kıvrılıyordu. Kimisi on-on beş metre gittikten sonra hiçbir belirgin iz göstermeden, sanki aniden birisi kalanını kaldırıvermiş gibi bitiveriyordu. Bu şekilde bir ileri, bir geri giderek yamaca doğru geçtiler vadiyi. Dost veya düşman birileri var mı diye kaygıyla yamaçları taradılar, canlı veya ölü bir kenti saklayabilecek bir girinti aradılar, her kayaya farklı, inceleyen gözlerle baktılar: kaya mı, inşaat taşı mı? Taş mı, kalıntı mı?

Yemek molası verdiler, göğü kaplayan gri örtüyü seyrettiler. Thom, soğuğa karşı Rosita'nın verdiği yün pançoya sarındı. Dondurucu bir yağmur başlayınca yağmura karşı aldıkları üç-beş parça eşyayla Tree'yi örttüler ve pançolarının kapüşonlarını kafalarına geçirdiler. Üstlerinde buzlar toplaşırken aracın yanına büzülüp *trago* içip ekmek paylaştılar.

"Rezalet." Erik yanındaki bir su birikintisini dirsekleyerek ince buz tabakasını kırdı. "Nereye gittiğimize dair en ufak bir fikrimiz yok. Bir sonraki sırtın ardında dört yıldızlı otel falan bulacak da değiliz. Yiyeceklerimiz berbat. Neredeyse sadece fasulye-pilav pişirebiliriz. Tree aşçı… Ben nefret erim yemek yapmaktan."

"Şu geçidi aşalım bir… O zaman bir görüş açısı buluruz."

Erik işemeye gitti, Thom yiyecekleri topladı. Bulutlar ayrıldı ve feci parlak bir gün ışığı süzüldü ve vadi gökkuşaklarıyla doldu. Altı tane saydı Thom.

"Görüyor musun?

"Görüyorum," dedi Erik. "Müthiş ama burası feci ürkütüyor beni. Gidelim. Açık hedefiz burada."

Thom gönülsüzce araca bağlandı. İçinden kalıp ebediyen göğü seyretmek geliyordu. Tepelerini örten kubbe tümüyle renge boğulmuştu. Bölgesel bir kuzey ışıkları gösterisiydi sanki. Gökkuşakları artık gökkuşağı biçiminde değildi; renk şeritleri iplerini koparmış, özgürce göğü boyuyordu. Gökkuşakları ve ışık vadiden dar bir çıkışı ortaya çıkarmışlardı. “Bilmesem,” dedi Thom, “yolun bizim için resmedildiğini söylerdim.”

Erik yiyecek çantasından başını kaldırıp baktı ve başıyla onayladı.

Alâmetleri takip edebilirim, diye düşündü Thom. Büyülü bir koltuk taşıyorum ve bana söylediklerini düşündüğümü çevremde aramaya iznim var. Bu işaretlerden başka ne var elimizde? Çevremden başka ne ipuçları çıkarabilirim? Hayatta kalabilme şanslarını gökteki renkli patikaya bağladığı için kendisini hem gülünç hem mutlu hem manyak hissediyordu.

Yağmur yine bastırdı ve gökyüzü bir kez daha koyu gri tonlara büründü. Konuşamayacak denli yorgun, karanlık çökene dek ilerledikten sonra arazinin gece yürünmeyecek ölçüde tehlike yarattığına karar verip durdular. Thom arkaya bakarak nereden geldiklerini görmeye çalıştı. Arazi yabancı ve tanınmaz haldeydi; gökyüzü eski haline dönmüştü.

Erik köylülerin verdiği kuru odunlarla bir saate yakın uğraştıktan sonra ateşi nihayet yağmura dayanacak güçte yakmayı başardı. Zor bela yutabilecek kadar kendisine gelen Tree’ye bir kâse çorba yedirdiler. Thom baştan aşağı sırılsıklamdı. Yemeği hazırlarken ateşe elinden geldiğince yakın durdu. Bir saat sonunda pilav hazırdı ama fasulyeler hâlâ diş kıracak sertlikteydi. Pilavı tuzlayıp başka bir şey hazırlayamayacak denli yorulduklarından buz kesmiş suyla yediler. Thom fasulyeleri pişirebilmek için yarınki molayı daha erken alma kararına vardı.

Thom işemek için sabahın ilk ışıklarıyla çadırdan çıktı ve beyaza kesmiş bir insan iskeletine takıldı. Çığlık attı ve Erik derhal çadırdan fırladı. Konuşmadan birkaç dakika iskelete baktılar. Kayalarda yatan iskelet dışında etrafta ne giysi, ne alet ne de başka bir şey vardı.

Erik, “Pek cesaret verici bir işaret değil,” dedi.

“Hım,” dedi Thom. Beyin çürüme hızını hesaplıyordu. “Gömülmemiş olması tuhaf.”

“Tuhaf?”

“Gömmeli miyiz? Gömmeliyiz bence,” dedi Thom.

“Elimi sürmem ben buna. Bulut-kenti arayan birisi miydi dersin?”

Thom uzaktaki sarp kayalıklara baktı.

“Gidelim burada,” dedi Erik. “İlaçlarınızı içireyim ve toplanalım.”

Saatler boyunca girintili çıkıntılı kayalık arazide ilerlediler ve yanına gelene dek göremedikleri bir yarığın başında durdular. Yarık, göz alabildiğine her iki yöne uzanıyordu. On beş metre derinliğindeydi ve karşı kıyının uzaklığı da on beş metreydi. Dibinde buralara göre kısa boylu denebilecek ağaçlar vardı.

“Bir patika,” dedi Thom. Ayak izleri görmeye çalıştı.

“Kim açmış?”

“Hı-hı… Hayvanlar?”

“Hangi hayvanlar?”

“Soru da bu zaten.”

Ama takip ettikleri patika yarığın dibinde gözden yitti; tek seçenekleri bodur koruyu geçip patikanın diğer uçtan devam ettiğini ummaktı. Yılanlar gibi kıvrılarak uzanan ağaçlar en fazla dört metre yüksekliğindeydi; gövdeleri ince ve kabuksuzdu. Tree koltuğun üstünde baygın yatıyordu. Ağaçlar arasında bir açıklık keşfedip daldılar ama ağaçlar aracın geçemeyeceği sıklıktaydı. Thom küfretti. Sırılsıklam giysileri iyice yıpranmıştı ve açlıktan elleri titriyordu. Gerisingeri dönüp bir başka açıklık buldular ve aracı zor bela geçirdiler.

Ve derken, kelebekler geldi… Birdenbire her yandan çıktılar, her yanı kapladılar. Öyle küçük ve fazlaydılar ki Thom nefes almaya çekindi.

“Patlamış mısır!” Tree aniden uyanmıştı. “Düşümde görmüştüm.” Kan çanağına dönmüş gözlerini kocaman açmıştı. Zar zor kafasını kaldırdı.

---

23 İngilizce armut anlamına gelen “Pear” kelimesi “Per” diye okunur.

24 Mountain: Dağ (*İng.*)

25 Dükkân.

26 1974–1984 arasında yayınlanan Amerikan komedi dizisi Happy Days’in sakar baş karakteri.

“İyi, iyi. Selam, Tree. Ne tarafa gideceğimizi biliyor musun acaba?” Erik alındaki teri sildi.

Tree hayranlıkla kelebekleri seyrediyordu. “Kelebekleri takip etsek?”

“Hangisini edeceğiz, uyanık?” Erik küfrü bastı ve kafasını kaldırdığında tüm kelebeklerin aynı yöne gittiğini, ağaçların arasında bir kelebek hunisinin meydana geldiğini gördü. Döndüler ve ağaçlar arasından fır dönen kasırga misali ilerlemeye başladılar.

Thom aracı çekerek transa girmiş gibi yürüyordu. Ağaçlık açılarak, tek sıra yürümeleri halinde aracın geçebileceği genişlikte, ince bir patikayı ortaya çıkardı. Ağaçların tepeleri birleşerek, yapraklar arasından göğün zor bela görülebildiği bir tünel oluşturdu. Kelebek hunisinin dar ucu hep önlerindeydi; köşeleri dönüyor, orman içinde kıvrıla büküle ilerliyordu. Yukarıdaki yamaçtan orman ufak bir ağaçlık gibi görünmüştü ama patika yön hislerini hepten kaybettirecek denli uzun ve kıvrımlıydı.

“Bize yol mu gösteriyorlar yoksa bizden mi kaçıyorlar?” dedi Erik.

“Çok güzeller,” dedi Tree.

Sondaki kelebekler, uçuşan tüyler misali ormana dağılarak gözden kayboldu. Yüksek ağaçların çevreleyen yamaçların görülmesini engellediği ufak bir açıklığa getirilmişlerdi. Altı patika vardı ve Thom hangisinden geldiklerini hatırlayamadığını fark etti.

Erik bir daha küfretti. “Alo? Hey? Biraz daha götürseydiniz? Hay anasını!” Saçlarını çekiştirdi, geri döndü ve ağaçlardan birini tekmelemeye başladı. “Hu-hu! Bulut-kent! Biz… Şeyinizi getirdik, alo? Ödeme teslimatta. Gelip alın!”

Orman bütün sesleri yutuyordu.

Erik, Thom’a baktı. “Cidden, neden buraya bırakıp gitmiyoruz? Belki bulut-kent yoktur bile. Konuşulanları duydun mu? Hiç kimsenin fikri yoktu!”

“Per olduğu kanaatinde görünmüştü.” Thom gülümsedi. İyi hissediyordu kendisini. Yaşıyordu, kelebekler gelmişti ve Per’in kentini bulacaklardı. Bundan sonra ne olacağını kim bilirdi? Belki ağaçlar insanlara dönüşürdü. Belki uçmayı öğreniverirlerdi. Belki insanların kökenini öğrenir, tek çakışta bütün tarihi kavrarlardı. Bulut kent bilirdi… Her şey büyülü görünüyordu. Erik’in derdi neydi peki?

Erik yere oturdu ve kafasıyla yüzünü hırsal kaşımaya başladı. “Tree, yardım etmelisin bize. Hastalanmana üzüldüm ama yön bulucu sensin, kardeş. Senin işin bu. Biz ne yöne gittiğimizi hiç bilmiyoruz.”

Koltuktan yanıt gelmedi. Tree’nin ağzı hafifçe açık, yüzü kıpkırmızıydı.

“Uyandırsana şunu… Ciddiyim, bir şey olacak diye yabanda yürüyüp duramayız. Thom? Anlıyor musun?”

Thom bir daha gülümsedi. “Evet, öyle herhalde.” Neden kendisini bu kadar iyi hissettiğini merak ediyordu. Genelde endişelenmek ona düşerdi. İçinden Tree’yi uyandırmak değil, yola devam etmek geliyordu. Gelişigüzel bir patika seçmek… Ya da oturup fasulye pişirmek… Yapmak istedikleri buydu. Bir şeyler yemek istiyordu. Araç kayışlarını çözdü, Tree’nin yanına gitti ve arkadaşını hafifçe sarstı. “Hey, amigo, uyan. Fasulye ister misin?” Tree eskisi kadar sıcak gelmedi eline. Ateşi düşüyordu belki. Bir daha, bu sefer sertçe sarstı. Tepki gelmedi. “Baygın, Erik. Uyandırmamı istediğinden emin misin?”

“Eminim! Burada aklı başında kalan bir ben miyim? Kesinlikle ne yöne gideceğimizi bilmeliyiz. İskeleti hatırlıyor musun? Hah, şimdi üç tane daha getir gözlerinin önüne.”

“Ama… Yolu bilmediğini söyledi?”

“Yolu bilmek işi onun. Kenti buralara nasıl geldiysek öyle bulacağımızı söylemediler mi? Bizi Tree getirmedi mi?”

“Ama ya cidden bilmiyorsa? Yapma, Erik… Yanla söylediğini sanmıyorum.”

“Bilecektir. Uyandır şunu.”

Thom, Tree’yi rahatsız etmekten pişmanlık duyarak iç çekti. Bir daha, biraz daha sertçe sarstı. Delikanlı cidden baygındı.

Birden feci bir korku bastı içini. Tree’nin nabzını kontrol etti. Atmıyordu. Ne boyunda ne bilekte nabzı vardı. Kulağını arkadaşının göğsüne dayadı ve kalp atışı duyamadı.

“Erik!” diye bağırınca beriki kavgaya hazır sıçradı. “Erik!” Yumruğunu Tree’nin göğsüne indirdi.

“Ne? Ne? Ne yapıyorsun yahu?”

Thom, Tree’nin ağzına ciğer dolusu nefes üfledi ve yükselen göğüs kafesine kandı. “Tree!” diye bağırdı. Erik atılıp Thom’u itekledi,

sakinleşmesini söyleyerek bağırmaya başladı.

Thom dizüstü düştü, başı ellerinin arasında iki büklüm ağlamaya başladı. Erik becerikli tıp profesyoneli rolüne soyundu. Ritim —puf-puf-puf, güm-güm-güm, puf-puf-puf— bir süre devam etti. Ardından sessizlik yerleşti. Thom kafasını kaldırdığında Erik'i ormana koşarken gördü.

Düştüğü yerde kaldı Thom. Kaldırıp bakmak, hiçbir şey görmek istemeyerek kafasını yine elleri arasına aldı. Baktığında Tree'nin nefes aldığını görmeyi umdu. Sadece ateşi vardı yahu! Belki zatürree de kapmıştı? İkisine birden yakalanılır mıydı? Ölmüş olamazdı. Bir daha nabzını kontrol etmeyi düşündü. Belki atlamışlardı. Ama kalkıp yanına gidemedi. Birden Tree'nin yaşını bile bilmediğini fark etti.

Thom, arkadaşına bakmadan, "Daha yaşını bile bilmiyorum," dedi. Kalkıp tıpkı Erik'in yaptığı gibi ormana koşmayı, arkadaşının peşinden gitmeyi düşündü. Öylece kaçıp bu felaketi geride bırakabilirlerdi. Kımıldamadı. Ellerini gözlerinden çekmedi. Hiçbir şey duymuyordu. Tree düşünde kelebekler görmüştü. Sonrasında başka düş görmemesine şaşmamak gerekirdi çünkü başka düşlenecek, bilinçaltının sütüne eğileceği bir gelecek kalmamıştı. Tree'nin fazla zamanı kalmadığını söyleyişi geldi aklına. Niye daha fazla acele etmemişlerdi? Ama ne için? "Ne için?" diye bağırdı. Belki Erik yeterince çabalamamıştı; daha zaman vardı belki. Canlandırabilirdi arkadaşını… Evet… Suni teneffüs…

Thom fırladı ve ağzını Tree'ninkine yapıştırdı, arkadaşının burnunu tıkadı, üfledi ve göğsün bir kez daha yükselişini izledi. Dört defa daha yaptı, ardından göğse iki elini kavuşturarak yumruklar indirmeye başladı. Araç ve koltuk darbelerle sarsıldı, Tree'nin zayıf bedeni her darbeyle hopladı. Ardından dört nefes daha… Umutsuzca çabaladı. Hiçbir şey olmadı. Az önce hayat vardı burada! Tree'nin göğsünü yumrukluyordu. Daha demin hayat vardı burada! Nasıl böyle kolayca ölüverirdi? Altmış kilo toprak dolu bir çuvala hayat pompalamaya uğraşıyordu sanki.

Birden aklına Rosita'nın ilaçları geldi. Gözlerine yaşlar batarken Erik'in çantasını karıştırıp küçük şişeleri buldu ve birbirlerinden ayırt etmeye çabaladı. Birini açtı ve içindeki sıvıyı, yanlarından taşıp akmaya başlayana dek Tree'nin ağzına boca etti. Yut şunu, yut! Boşalan şişeyi var gücüyle ağaçların tepelerine fırlattı.

Koltuk. Koltuk geri getirirdi… Thom öldüğünde koltuğa yatırmışlardı ve yaşamıştı, değil mi? Ama Tree zaten koltuktaydı… Koltukta ölmüştü. Saniyelerin akıp gittiğini düşünerek arkadaşının kolunu tutup koltuktan çekmeye hazırlandı. Bileğini bir kez daha kontrol etti ve nabız duyamadı.

Gene dizüstü çöktü, koltuğun yanında yere oturdu ve avuçlarıyla gözlerini ovuşturdu.

Ne kadar zaman orada oturduğunu bilemedi. Kafasını kaldırdığında karanlık çöktüğünü gördü. Orman kasvetli ve ürkütücü ölçüde sessizdi. Zayıf bir ay ışığı açıklıkta soluk gölgeler yaratıyordu. Erik'e dair bir işaret görünmüyordu. Hiçbir işaret yoktu etrafında.

Tree'ye baktı. Kımıldama yoktu gene.

Düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Patul'a dönmek birkaç gününü alırdı. Tree birkaç saattir ölüydü. Gitmişti. Rosita ölümden üç gün sonra canlandıramazdı kimseyi, değil mi? Tree'ye bakmamaya çalışarak öteberiler arasından bir kürek çıkardı ve çukur açmaya koyuldu. Var gücüyle kazdı. Ter damlacıkları küreğe, toprağa düştü. İnka mumyalarına dair bir fotoğraf görmüştü; ölülerini cenin konumunda gömüyorlardı. Çukur için saatlerce uğraştı.

Çukur tamamlanınca bir ateş yaktı ve söyleyecek sözleri düşündü. Birisini gömerken bir şeyler söylemek âdetti. Öyle gömülürdü insanlar. Yön bulucu için mutlaka bir şeyler söylenmeliydi. Tel heykeltıraşı için… Aşçı için… Genç hippi için… Düşçü için… Gören için…

Pişirmek için fasulye hazırladı. *Pratik davran*, dedi beyin. Kalan yaşamı koru. Bedeni besle. Şartlarda değişiklik umuyordu. Gözden kaçırdığı bir şey… "Çukur niye?" diye sorabilirdi Tree koltukta, dirseğine yaslanıp doğrularak. "Ha? Ha, bu… Define arıyordum. Kayıp kent arıyordum… Geçmişi arıyordum… Aptallık işte…"

Çadırı kurdu. İki uyku tulumu çıkardı, Tree'ninkini üstüne örttü. Mantıklı gelmişti böylesi. Fasulye yedi. Dişlerini fırçaladı. Lanet olsun sana, Erik. Erik'siz gömemezdi Tree'yi. Gece başına tek ölüm… Kural bu değil miydi?

Küreğin sapına tuhaf bir böcek konmuştu. Arkasında kıskaçlarıyla sigara uzunluğunda ve şeklinde ama üç boğumlu, siyah ve parlak bir böcek… Altı kıvrık böcek bacağı ve teleskopik antenler… Thom yaklaştığında böcek küreğin sapında hızla ilerledi ve dönüp gelene bakarmış gibi göründü.

Parlak siyah bedeninde alevlerin turuncusu yansıyordu. Ürperen Thom küreği aldı, ağaçlara kadar yürüyüp böceği düşürene kadar salladı. Fasulye pişirdiği kabın kapağında iki tane daha vardı. “Ah!” Sıcak kapağı alıp ilkinin yanına gitsinler diye silkeledi. Ayakkabısında bir tane daha vardı; ondan kurtulmaya çalışırken yerdeki iki başka böceği ezdi. Her adımında kabuklarından iç kaldırıcı bir çatırtı yükseliyordu. Çadırın böcekten kapkara olduğunu fark etti. Zemin kımıldanıyordu… Ateşe atlıyor, çatırdayarak kıvranıyorlardı. Thom tüm nefesiyle bağırarak küreği kaptı ve yere, çevresine indirmeye başladı. Parlak böcek parçaları küreğin çevresinde sağa sola uçuştu. Havayı iğrenç bir saç yanığı kokusu kapladı.

Derken koltuğu hatırladı.

Tree, üstünü tamamen örten parlak siyah curcuna altında kaybolmuştu. Thom haykırıp elleriyle böcekleri arkadaşının üstünden atmaya koyuldu; ısırıldığını, her ısırığın korlaşmış bir demir çubuk misali etine saplandığını hissediyordu. Tree’nin üzerinden attığı her düzinenin yerini yenisi alıyor, koltuğun arkasından, yanlarından, paçalarından, kollarından, omuzlarından tırmanıyorlardı. Geri sıçradı, tepinip bağırarak silkinmeye çabaladı. Saçlarına doluşuyor, yüzünü ısırıyorlardı. Ateşe yanaştı, böcekleri savurmaya başladı. Ardından çadıra koştu, içine daldı, girmeyi başarmış birkaç böceği dışarı attı, fermuarı çekti ve uyku tulumuna sarındı. Gece boyu çadırın üstünde gezinişlerini dinledi, sönen ateşin ışığında kıvrılıp bükülen siyah şekilleri gördü, Tree’nin bedenini yediklerini hayal etti. Şişen elleri yanarak acıyor, zehir damarlarında dolaşıyordu.

Sabah çadırın içinde iki büklüm uyandı. Elleri, yüzü ve boynundaki şişler duruyordu ama inmişlerdi ve hafif bir bulantıdan başka rahatsızlık hissetmiyordu. Sonunda cesaretini toplayıp çadırın fermuarını açtı. Yer parçalanmış kocaman böcek ölüleriyle kaplıydı. Ama hiçbir hareket yoktu. Çadırı tamamen açtı.

Erik, sönmüş ateşin önündeki bir taşa oturmuştu. Başı önce, elleri şakaklarındaydı.

“Erik,” dedi.

Beriki kafasını kaldırdı. Gözlerinde tuhaf, tekinsiz bir bakış, alnında büyükçe bir kesik vardı.

Erik'in ardından kalan, Thom'un açtığı çukur doldurulmuştu.

"Yoksa onu?"

Erik başıyla evetledi.

Thom çadırdan çıktı, böceklerin sümüksü sıvılarıyla kaplı botlarını giydi. Tabanlarından parlak siyah parçacıklar sallanıyordu.

"Bir şeyler söyledin mi Tree için."

"İçimden." Erik'in sesi kısık ve hasarlı çıktı.

"Başka bir yerde mi uyudun?"

Erik alnını gösterdi. "Başka bir yerde uyandım."

Thom ağaçlara ilerledi ve gece yediği fasulyeleri kustu.

"Ben de aynen," dedi Erik. Thom'un öğürtülerinin eksilmesini bekledi. "Yolu bulamadım. Koştum, koştum ama çıkamadım ormandan. Bağırmasaydın burayı da bulamayacaktım. Bu tarafa koşmaya başladım ve… Sonra ne oldu bilmiyorum ama şu tarafta uyandım."

Thom kafa salladı. "Böceklerle başım derde girdi." Ellerini gösterdi. Uzunca durakladıktan sonra, "Tree'nin cesedi ne durumdaydı?" dedi.

Tree iki eliyle saçlarını kavradı, kafasını salladı. "Kaçtığım için özür dilerim. Çok, çok özür dilerim. Konuşmak istemiyorum o konuda. İstemiyorum."

Thom, "Böcekler dönmeden gitmeliyiz buradan," dedi.

"İyi." Yutkundu Erik. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Koltuk nasıl izin verdi Tree'nin ölmesine?" dedi Thom. "üç kişi olmamız gerekiyor sanıyordum. Yön bulucumuzdu o."

"Belki kaybolmamızı istiyorlardır… Bilmiyorum. Geri mi döneceğiz?"

Thom, yaşasa Tree ne yapardı, diye düşündü. Jean'i, Shin'i, Theo'yu, Rosita'yı ve Patulalıları düşündü. Gözlerini aracın üstünde duran koltuğa dikti. Tree'nin ölümünden etkilenmemiş görünüyordu; üstünde ne böcek kalıntısı ne de yüksek ateşten mustarip delikanlıdan bir iz vardı. Ormanın loş ışığı altında ve üstünde kaynaşan böceklerin anısıyla koltukta sahici bir kötücüllük havasının bulunduğunu düşündü. Sanki koltuk bir temizleyici ordusu çağırmıştı… Koltuk Tree'nin ölümünden ne derecede sorumluydu, bilemiyordu ama yakınına gitmek gelmiyordu içinden.

Thom var gücüyle çek-o-matı tekmeledi, araç sarsıldı. Sıkılı dişlerinin arasından, “hayır,” dedi. “Yola devam ediyoruz, *amigo*. Ne var başka yapacak?” Koltuğu işaret etti. “Korkuyorum bundan. Başladığımızı bitirmezsek olabileceklerden korkuyorum. Başladığımızı bitirmek istiyorum *ben*.”

Erik ayağıyla közleri dürtükledi. “Ya… Tamam. Bundan sonra ne olacağı umurumda değil. Dönüş yolunu bulmam mümkün değil zaten.”

Thom mezarın üstünü taşlarla örttü, bıçağıyla yanık odunlardan birinin üstüne Tree’nin adını kazıdı, dikkatle mezara yerleştirdi.

Kaba sabaydı mezar ama başka seçenekleri yoktu. Üstünden ufak bir çakıl alıp cebine attı. Değiş tokuş… Tree’yi bırak, karşılığında bir şey al…

“Erik…” dedi.

“Çıkar aklından,” dedi Erik. “Hiç düşünme.”

Alelacele toplanıp rastgele bir patika seçtiler. Thom, seçtiklerinin geldikleri patika olup olmadığını merak etti. Orman her yanda aynı görünüyordu. Esnek bitki örtüsü geçtikleri anda arkada bıraktıkları izleri örtüveriyordu. Patika kıvrılarak ilerledi; kanyonun iki yanı da tümüyle karanlıktı.

Girdikleri patikalar bittiğinde gerisingeri dönüp bir başkasına saparak yön bilemeden saatlerce yürüdüler. Hangi yana devam etmeye karar vermek dışında konuşmuyorlardı. Yukarından, dibinde ufak bir ağaçlık bulunan kısa bir kanyon gibi görünmüştü ama aşağıda ağaçlar sonsuza, ömür boyu karanlığa uzanıyordu. Thom’un beyni yön tutmaya, harita çıkarmaya, yukarıdan gördükleri manzarayı aşağıda yaşadıklarıyla birleştirmeye çabalıyor ama beceremiyordu. İmkânsızdı; her şey birbirinin aynısı görünüyordu. Üstlerini örten ağaçlarlın arasından görünen gökyüzü kapkaraydı. Uzaklarda gök gümbürdedi. Şiddetli bir yağmur başladı.

Orman zemini ileri doğru meyilleşmeye başlayınca iyiye işaret saydılar. Aracı Erik çekiyordu. İkisi de koltuktan ölesiye nefret ediyordu. Koltuk taşıdıkları haçtı, albatroslarıydı.[27]

Saatlerce yokuş yukarı ilerledikten sonra ağaçlar seyreldiler ve sonunda tümden bittiler. Yağmur kesilmişti. Kanyonun iki yakasını da yine görebiliyorlardı artık; üstünde kalan her şeyse sise gömülmüştü. Zemin

gittikçe yükseldi, kanyonun iki yanı birden alçaldı ve sonunda tamamen açıklığa çıktılar. Durup geriye baktıklarında ağaçlıklı, ufak bir yarık gördüler. Zemin yukarı meyilleşmeye devam ediyordu; karanlık iyice basıp açlıkları dayanılmaz noktaya gelene kadar körlemesine ilerlediler. Mola verdiler, bulabildiklerini yediler ve konuşmadan yatıp uyudular.

Thom'un uykusu nihayet uyanıp çadır dışından gelen gürültüleri düşlemediğini kavrayana dek kâbuslarla bölündü. Başlangıçta çok uzaklarda büyük bir kayanın taşlar üzerinden sürüklenişini andıran boğuk bir gümbürtüydü bu. Ama araya kâse tangırtıları ve karıştırılan çanta sesleri de karışıyordu. Birileri eşyalarını karıştırıyordu! Erik'i sarsarak uyandırdı.

"Ne?"

"Hişt!" dedi Thom fısıltıyla.

Erik'in gözleri kocaman açıldı. "Ne oluyor?" diye fısıldadı.

Thom ses çıkarmamaya çalışarak çadırın fermuarını açtı ve dışarı baktı. Sis seyrelmişti ve birkaç yıldızın zayıf parıltıları görünüyordu. İki ayağı üstünde koskocaman bir karaltı aracı kurcalıyordu. Devasa bir kafası ve ağaç kütüklerini andıran uzuvları vardı.

Thom, "Baksana," dedi. Korkudan donakalmıştı.

Erik dikkatle kafasını uzattı. "Bu bir ayı," diye fısıldadı. "Ayı, değil mi? Yiyeceğimizi araklıyor."

"Ne yapıyoruz?"

"Ne yapabiliriz?"

"Tüfek nerede?"

"Araçta."

"Has… Bir şeyler yapmalıyız," dedi Thom. "Yiyeceksiz kalamayız."

"Canlı kalmalıyız."

"Çıkıyorum ben."

"Çıkma."

"Çıkmak lazım." Thom elinden geldiğince sessizce botlarını giydi, çadırın fermuarını tekrar açtı. Aynının kendilerine doğru döndüğünü gördü. "Hey!" diye bağırdı. "Git buradan!" Sesi zayıf ve ürkek çıkmıştı. Bir daha, kükremeye çabalayarak denedi. "*Giiiitburradaaan!*"

Ayı döndü ve iki ayağı üstünde, ağır adımlarla uzaklaştı ev Thom sisin arasında bir sürü şekil daha gördü. Sis ve karanlıkta ayırt edilmesi imkânsız karanlık şekiller sarmıştı çevrelerini. Hayvan mıydı bunlar? İnsan mıydı

yoksa? Yaratıklar… İzleniyorlardı. Thom yavaşça araca ilerledi, aynı anda her yana bakmaya çabalayarak tüfeği çıkardı. Görüş tuhaftı; bir yan tümüyle kapkaranlıkken diğer taraf sisin hafif ışığına sahipti. Çevredeki şekiller hareket ediyordu. Thom aracı çadırın yanına çekti, içeri girdi.

“Gördün mü?”

“Gördüm.”

“Ne yapıyoruz?”

“Bilmem… Hiçbir şey. Gözümüzü ayırmayalım sadece.”

“Al.” Tüfeği Erik’e verdi. “Sen kullanmayı daha iyi biliyorsun.”

Erik tüfeği omzuna dayadı, namlunun ucundan baktı. “Ateş etmek geliyor içimden.”

“Etme.”

“Kaya falan olmasın bunlar? Emin miyiz?”

“Hiçbir fikrim yok.”

Saatlerce beklediler. Sis kıvrılıp bükülerek kendi şekillerini yarattı, izleyicilerin şekillerini bulanıklaştırdı. Thom’un göz kapakları ağırlaştıkça ağırlaştı.

“Uyumalıyım. Nöbet değiştirmek istediğinde uyandır beni.”

Erik’in sarsmasıyla uyandı.

“Uyuyakalmışım. Sabah olmuş.”

Thom çadırın kapısından baktı ve sadece sisin rengi sayesinde sabah olduğunu anlayabildi. Sis yine yoğunlaşmıştı; sadece birkaç metre ötesini görebiliyorlardı. Ateş yatkıları yerin yakınında kutumsu bir kartlı duruyordu.

“Koltuk bu,” dedi Erik. “Koltuk orada.”

“Vay.”

Araç devrilmiş ve koltuk kayalara doğru birkaç metre sürüklenmişti. Feci yıpranmış görünüyordu. Minderlerinde yırtıklar vardı. Sağ kolçağı hepten ayrılmış, sağa-sola rahatça sallanabiliyordu. Thom ayak izi bakındı ama arazi fazlasıyla taşlıktı. Sise göz gezdirdi ama belirgin bir şekil çıkaramadı. Hâlâ orada mıydılar acaba?

“Nedir durum?”

“Fena hırpalanmış. Yiyecek sandılar belki.”

“Belki. Ayı öteberimizi mahvetmiş. Neredeyse kasten yapmış diyeceğim… Su bidonlarının hepsi delinmiş, sular akmış…”

“Ne?”

“Yiyeceğin de neredeyse tümü gitmiş. Birkaç kırıntı kalmış…”

“Olamaz.” Thom devrik aracı inceledi. Yerden birkaç pilav tanesi aldı. Olamaz… Sise bakan Erik’e döndü. “Ne yapacağız şimdi?”

“İlerlemeye devam edelim. Ne kadar çabuk biterse bu iş, o kadar iyi.”

“Susuz dayanamayız fazla.”

“Buluruz belki su.” Erik alnındaki şiş kesiği hafifçe yokladı.

“Buralardaki suya güvenir miyim, bilmiyorum. İçilebilirdir herhalde ama diğer her şey… Adamı mahvetmeye ayarlıyken…”

“Başka seçeneğimiz yok, Thom.”

Başıyla evetledi Thom. “Pekâlâ.”

Yiyebildiklerini yediler. Ateşte yemekten kalma bir avuç fasulye vardı. Thom topladığı pilav tanelerini bölüştürdüler ve fasulye taneleriyle avuçlayıp yediler. Thom’un midesi kalktı.

Erik çantasını karıştırdı ve gri ilaç şişesini çıkardı. “İlacını içtin mi sen?” dedi.

“A…” dedi Thom. “Hayır.”

“Eh, gitmiş. Tree’ninki kalmış. İster misin?”

“Yok.”

Erik şişeyi açtı ve içindeki ilacı birkaç yudumda içti. “Ne tarafa?”

Thom Erik’e baktı ama bir yorum yapamayacak kadar yorgundu. Umutsuzca etraflarını saran beyazlıkta göz gezdirdi. Kamp etrafında dolandı ve arazinin hangi yönde yukarı eğim yaptığını kestirmeye çalıştı. Keşif yapmak söz konusu bile değildi. Siste birbirlerini yitirirlerdi. Birden içinden geldi, “Şu tarafa,” dedi. Kafasındaki ağırlık bir tarafa geçmiş, dengesini o yöne doğru bozmuştu sanki. Uydurmadığını, doğru çıkmasını umutsuzca istediğini bilerek, “Şu tarafa,” diye tekrarladı.

Aracı nöbetleşe çekip kâh aşağı, kâh yukarı eğim gösteren arazide gün boyu yürüdüler. Ufak bir dereye rastladılar, kana kana su içtiler. Ama suyu depolayacak hiçbir şey kalmamıştı ellerinde. Dizlerine kadar yükselen

çalılardan ilerlediler. Erik yenebilirliklerini denemek için birkaç yaprak çiğnemeye kalktı ve şiddetle kustu.

Sis ve karanlıktan hiçbir şey göremeyene kadar mecalsiz yürüdüler, ardından mola verdiler. Ama ne kadar molaydı bu? Birkaç pilav tanesi ve uyku… Koltuğu gözden kaçırmamak için çadırın önüne yerleştirip yattılar.

Ertesi gün aynı geçti ama hava daha soğuktu. Arazi tümden sisliydi. Yitik bir dünyadaydılar. Thom bir yerlere depoladığı enerjiyi kullanıp arada ağzına birkaç pilav tanesi atarak, çamurlu bir birikintiden su içerek aracı çekti. Bitmek bilmiyordu yol. Kendi ölümüne mi taşıyordu koltuğu? Kendisiyle birlikte yabana mı gömecekti? Unutulmuş tanrının tekine mi götürüyordu?

Bir gece daha. Erik, yarım saat uğraşıp içilebilir hale getirdiği bir sigara bulmuştu. Bir yarım saati daha umutsuzca kibrit arayarak geçirdi ve sonunda Thom’un uyku tulumunun dibinde buldu. Sigaranın başına eski yaşantılarına açılan son kapıymışçasına üşüştüler. Soluk ateşi, evrendeki tek ışıktı.

Sabaha Erik’in ateşi çıktı. Alnındaki kesik iltihaplanmıştı.

Rüzgâr sert esmeye başladı; sis anaforlar yaparak yüzlerine çarpıyordu. Koltuğu araca yerleştirdiler.

Rüzgâr birden iyice şiddetlendi ve iki arkadaş harekete geçemeden çadırları ve uyku tulumları, kuş tüyleri misali havaya savruldu. Thom rüzgârla sürüklenişlerini, belirsizleşmelerini ve beyazlıkta yitip gidişlerini izledi. İçindeki umut azalıp bir dal parçasına dönüştü.

Ve yola çıkışlarından on beş dakika sonra araç dağılıverdi.

Thom farkında değildi; yürümeye devam etti. Yükü hafiflemişti ve arkadan bağıran Erik’i duyana kadar sendeleyerek yürümeyi sürdürdü. Döndüğünde hiçbir şeyi çekmediğini gördü. Araç, koltuğun ağırlığı altında parçalanmıştı. Çek-o-mat 147’den geriye bir yığın kıymık kalmıştı.

“Ha,” dedi Thom.

Erik konuşamayacak denli bitkindi.

Thom, arkadaşının giysinin paralanmaya başladığını, pantolonunun anca Hulk’ın[28] giyebileceği bir şeye benzediğini gördü. Per’in verdiği giysiler… Per hiç aramaya kalmış mıydı bu kenti? Beyni bezgince bakarak zaten bilmesi gerekenleri söyledi. Tüm mantığa, tüm yaşama içgüdülerine karşı

yabanın derinlerine gidiyordu… *Kent falan yok*, dedi beyin. *Yanlış yönlendirildin. Ölüp gideceksin*.

İçinde bir bulantı dalgası yükseldi, öne eğildi ve şiddetle, kupkuru öğürdü. Doğruldu, dudaklarına biriken birkaç tükürük damlasını sildi. Kasları, eklemleri ve kemikleri ağrıyordu. Gözlerine güvenemiyordu; açıp kapadıkça sadece beyazlık görüyordu. Koltuğa baktı ve birden koltuğu aynı beyazlıkta ve şekilsiz gördü. Elleri ve yüzündeki ısırıklar kaşınıyordu. En son ne zaman kuru olduğunu hatırlayamıyordu. Erik bomboş bakışlarla öne-arkaya sallanıyor, Thom'un karar almasını bekliyordu.

Bir görebilselerdi… Görebilmek araziyi kavramalarını sağlayacaktı. Mantık bulmaya yardım edecekti. *Bulunmaması gereken bir kenti nereye kurardın?*

Bulacağım, beyin. Cebinden kalan iki pilav tanesini çıkarıp ağzındaki pislik tadını yok etmek için emmeye koyuldu. Vahşice çiğneyip yutma arzusunu batırmaya uğraştı.

"Nasıl vaziyet?" Erik, her şeyin yitirildiğini bilenlere has aldırmazlıkla konuşuyordu.

"İyi." Gülümsemeye çalıştı. Kaslar devreye girmiyordu. "İyi."

Erik'in alnındaki kesiğin çevresindeki kıpkırmızı şişlik iyice artmıştı. "Peki," dedi Erik. "İyi." Yumruğunu 'haydi bastır' çekercesine kaldırmaya çalıştı ama yarı yola kadar dayanabildi. Rüzgâr bir daha bastırdı, Erik dengesini yitirdi, yana sürüklenip bir buçuk metre ötede toparlanabildi.

Thom önlerindeki seçenekleri kavramıştı. Eğildi, koltuğu kaşınan iri elleriyle arkasından ve altından kavrayıp haltercilere özgü tek hamlede omzuna aldı. Bir yerlerden gelen enerji karnından yükseldi, göğsünü aştı ve boğazında patladı. Canhıraş bir kükreme kopardı.

"Evet!" dedi Erik. "Evet!" Sersemce gülümsedi. Kollarını kendi bedenine sardı. Dişleri takırdıyordu.

Artık değeri kalmamış eşyalarını geride bıraktılar. Kâse ve çanaklar… Yemek pişirme malzemeleri… Tüfek, bıçak ve kibritler… Koltuk taşımak dışında bir şeye yetecek enerji kalmamıştı.

Erik tökezleyip devrildi. Thom geri döndü, yavaşça ilerledi ve arkadaşını tutup kaldırdı. Bunun ardından Erik'i öne geçirdi. Erik'in kürkümsü saçlarla

kaplı kafasının bir öne bir arkaya düşüşlerini seyretti. Yürürken uyuyordu Erik. Aşırır ısı kaybı, diye düşündü. Zatürree.

Arazi tekrar yukarı eğim kazandı. Sis nefeslerini tıkıyordu. Thom yakasında yoğunlaşmış bir su damlacığını, ardından bir başkasını emdi. Ama damlacıklar dilinin çölünde buharlaşıveriyor, susuzluğunu bastırmak yerine artırıyorlardı. Üstlerini örten beyaz kabuğun ötesinde bir yerlerde güneş batıyor, ışık uzaklaşıyor, uzaya dağılıyordu. Erik bir daha tökezledi, yüzüstü kapaklandı ve düştüğü yerde kaldı.

O an için hiçbir şeyi arkadaşının yanına uzanıvermekten daha fazla istemeyen Thom, "Erik," dedi. "Erik, kalk." Ağıyla dürttü. "Kalk." Koltuğun ağırlığı omzunu çökertiyordu.

Hiçbir yanıt gelmedi. Hiçbir bilinç belirtisi yoktu Erik'te.

"Haydi, Erik." Ayağıyla sırtüstü çevirmeyi denedi. Başına dikildi; gözleri odaklarını yitiriyordu. Beyin Thom için biteviye bir döngü hazırlıyordu. Erik'in üstünde yarı baygın, bir anlığına sarhoş yükselme, ebediyen sürecek bir sersemlik…

Koltuğu omuzlarında dengeleyerek diz çöktü. Erik'i omzundan yakalayıp çevirdi. Yarasına kum ve taş parçaları dolmuştu ve gözleri kapalıydı. Zorlukla soluyordu. Ateşi çok yüksekti.

"Erik," dedi. Erik'in titremesi kesilmişti. Çok geçmeden ölecekti. Böyle bırakıp gidebilir miydi? Thom sona erişmesine az kaldığını, Erik'i taşımaya kalkmanın sona ulaşma hızını artırmaktan öte işe yaramayacağını bilerek tek başına yürüyüşü hayal etti.

Koltuğun bir ucunu yere dayadı, Erik'i yüzüstü çevirdi. Koltuk sol omzunda, sol elini yere dayadı ve sağ elini Erik'in karnı altından geçirdi ve öfke gözyaşı dökemeyecek denli bitkin, durakladı. Bir nefes aldı, kaslarını gerdi ve Erik'i ortasından tutarak çekti. Arkadaşının başı ve ayakları her iki yandan sarkıyor, toprağa sürünüyordu. Bir nefes daha alıp Erik'i zor bela omzuna yerleştirmeyi başardı. Sıra doğrulmaya gelmişti. Kanayan dizleri sanki toprağa gömülmüştü. Ağırlık merkezini düzeltti, ağırlığını topukları üstüne verdi ve doğruldu. Bir omzunda koltuk, diğerinde Erik vardı şimdi.

Ağır bir adım attı. Ağzında sanki bir vakumu emiyormuş gibi bir tat vardı. Dengesi bozulmuştu; iç kulağı karnaval treninde takılı kalmıştı. Toparlanarak bir adım daha attı; düşerse iki yükü de bir daha omuzlayamayacağını biliyordu. Beyin epeydir suskundu. Tek düşündüğü bir adım daha atmaktı. Sol kolundan hafif bir sinir sinyali geldi: ağrı. Bir adım daha tattı. Tepe dimdikti. Bir adım daha. Gece saatleri. Bir adım daha.

Dizleri üstünde ayıldı; koltuk ve Erik'in ağırlıkları Thom'u yere itiyordu. Daha yeni mi düşmüştü yoksa uzun süredir mi bu haldeydi? Yolun kalanını düşerek tamamlamak istiyordu. Kendi kendisine pes et, yat gitsin, diye yakardı. Eliyle Erik'te bir yaşam belirtisi, bir kalp atışı aradı. Ardından kesin kanıya varmak, bilmek, seçmek zorunda kalmamak isteyerek durdu. Bacaklarına yüklenerek bir daha doğruldu. Bir adım daha attı.

Bir kez daha dizleri üstünde ayıldı. Bir adım mı ilerlemişti, kırk mı? Kalktı. Alnındaki dengesi yitik ağırlığa odaklanmak zorundaydı. Sürdüğünü düşleyerek, yolu düşleyerek direksiyon başında uyuyakalan sarhoş… Yine diz üstü… Yine ayağa… Yine ileri…

Derken şiddet yüklü bir uyanış geldi. Bedeninin yarısı koltuğun kenarından yayılmıştı; Erik, kafasının altında bir taşla yatıyordu. Sol eli koltuğun altında kalmış, ezilmişti. Kımıldamaya çalıştı ve muazzam bir çabayla yüklerini düzeltti. Elinde muhtemelen bir sorun vardı. Doğruldu. Bir adım daha… Yüzünü mıcırlarda bulduğunu hatırladı.

Düş mü görüyordu yoksa? Bir adım daha… Rüzgâr dönerek esiyor, sis griyle siyah arasında gidip geliyordu. Derken hiçlikte bir şekil belirmeye başladı. Thom, gözleri açık mı, kapalı mı, hâlâ emin değildi.

Şekil genişledi, açıldı. Thom'un tökezleyerek ilerlediği gri bulanıklık içinde kapkara bir şekildi bu. Üstüne vardığında bütün araziyi kaplamıştı. Thom sütunları ve tapınakları ve görmeyi umduğu her şeyi çok kısa bir anlığına gördü. Sisler arasında yitmiş, büyük bir kent. Ama bir kent değildi bu; hiç olmamıştı. Bir delikti bu. Thom'dan şevki kırılmış bir hıçkırık yükseldi. Sisin yoğunluğu karşısında duranın ne olduğunu görmesini imkânsızlaştırıyordu. Bir yanardağın ağzına mı gelmişti? Dev bir uçurumun kenarında mıydı? Şekil genişledi, yayıldı ve Thom'un sağa veya sola giden yollarını kesti. Yükleri omuzlarını derinlemesine yaralarken büyüklüğünü

kestirmeye çalışarak şekil boyunca ilerledi. İç organları sıkışıyor, diz eklemleri birbirlerine kaynıyor, kaba etleri ufalanarak toza dönüşüyordu sanki. Sisteki bir anlık açılmada karşısındakinin muazzam büyüklüğünü görebildi. Her iki yöne kilometrelerce uzanıyor görünen, dipsiz, kapkaranlık bir yarıktı bu. Sis kristalleşmeye ve kirpiklerinde donmaya başladı. Isı düştükçe düşüyordu. Bir çıkıntı, bir yüzey veya dip görmeye çabalayarak yarığa baktı. Sis, sanki çukur atmosferi içiyormuşçasına içine doğru akıyor gibiydi. Kenarsa kayalık ve topraktı.

Yeni sınavla uyanan beyin, işte kendini içine atacağın delik, dedi. Thom sendeleyerek biraz daha yaklaştı. İçinde bu yeni engeli etrafından dolanarak aşabilmesini sağlayacak yeni güç kaynakları aradı. Aşağı inebilir miyim diye biraz daha yaklaşıp baktı ama karanlıktan başka bir şey görünmüyordu. Bir taşı tekmeledi. Taş ürkütücü bir sessizlikle karanlıkta yitti. Derken altındaki toprak çöküverdi.

Kenara devrildi, yükleri tüm ağırlıklarıyla üstüne indi. Üçü birden kenardan kayarak serbest düşüşe geçtiler. Thom dönerek düştüğünü, altındaki boşluğun derinliğini, sonsuz boşluğun yankılı sessizliğini, kendisini bir başka boyuta emecek kara deliği hissetti.

Derin, ürkek bir nefes aldı bedeniyle taşıdığı yüklerin ağırlığı yokken ne kadar kolay nefes alabildiğini fark etti. Tüm sorumluluklarından, yaşamdan bir anda kurtulduğunu hissetti. Hızla düşüyordu ve umursadığından hiç emin değildi.

Her an sert bir yere, zayıf faniliğinin aşık atamayacağı ölümsüz ve sağlam bir yere çarpacağını bilerek gerilip hazırlandı. Baktığında yukarıda deliğin ağzını, görülebilir tek ışığı, gittikçe uzaklaşan ve kocaman bir gözün kırpılışı gibi kapanan griliği gördü.

Demek öykü, öyküm böyle bitiyor. Bu düşünceyle rahatlamaya çalıştı ve trafik kazalarında gevşeyenlerin kazaları, kaza sırasında kendilerini gerenlerden daha iyi atlattıklarını hatırladı. Bağırmayı denedi ama ses aşağı doğru yayıldı ve yankı yapmadı.

Bedenini, buz kesmiş parmaklarını, omuzlarındaki yaraları, sönmüş midesini, perişan bacaklarını fark etmeye başladı. Tembelce eklemlerine dokunarak yaşantısının gözleri önünden film şeridi gibi akmasını

beklemeye başladı. İnsan bunu, bu ölüm öncesi geçmişe dönüşü kontrol edebilir miydi? Engellemenin yolu var mıydı peki? Art arda akacak bilgisayar ekranlarına, çekingen dev görüntüsüne, babasız büyümenin getirdiği duygusal kalabalığa ve hayatının aklından akıp geçen acınası diğer öğelerine karşı hazırlandı.

Bir uçurum ne kadar derin olabilirdi peki?

Düştüğü yöne doğru bakmayı denedi ama hangi yöne düştüğünden emin değildi. Ne koltuğu görebiliyordu ne Erik'i… Düştüğü olgusunu sadece belli belirsiz bir baş dönmesi ve hiçbir somut şeye tutunamaması güçlendiriyordu.

Son ay farklıydı, diye düşündü. Yaşam bitmek tükenmek bilmeyen bir angarya döngüsü değildi belki de. Ya da daha doğrusu, cennet kişinin kendi seçtiği biteviye döngüydü. Ama sorun, kusursuz biteviye döngüyü seçebileceği zamanı yaratamamışlığıydı.

En azından koltuk, her kim peşindeyse artık, tümüyle yitmişti. Bu denli derin bir uçuruma inebilecek kurtarma ekibini bulmak mümkün değildi.

Beyin yitik bir köşeden, *saatte iki yüz kilometre*, diye seslendi, *atmosferde düşen bir insanın ulaşacağı son hızdır*. E, öyleyse yerin kaç kilometre dibindeydi şimdi?

Karanlıkta kendisiyle beraber düşen Erik'i düşündü. Baygın düşüyordu. Ölüme cansız gidiyordu.

Annesi üzülecekti. Birden annelerin çocuklarının başına işte tam bunun gelmesinden ürktüklerini kavradı. Babası annesini, Vietnam'dan ceset torbası içinde dönerek terk etmişti. Oğulsa ekvatorun güneyindeki bir uçurumun dibinde ezilecekti. Ağrı kesicilere ve uyuşturuculara dönecekti annesi. Ya da sadece dönecekti. Güneşe. Çürüyen bir armut gibi.

Karanlığa, "Anne," diye seslendi ve telepatik bir özür yollamaya çalıştı. "Aptallık ettim, bulunamayacağı aramaya gittim."

İşi bitirdim öyleyse, diye düşündü. Geri mi götürdüm yoksa yok mu ettim? Farkı var mıydı?

Sakin hatta neredeyse neşeli gibiydi. Sıcak çikolata misali uyuşuk, ılık bir gevşeme yayılıyordu uzuvlarına.

Aşırı ısı kaybı, gözleminde bulundu beyin. Sesi sanki upuzun bir tünelin sonundan geliyordu. Ne önemi vardı ama? Dünyanın merkezini hedef almış, buzla kaplı bir kuyruklu yıldızdı artık.

Gene de diyerek büzüldü, bacaklarını ve kollarını çekerek tortop oldu. Hah, şimdi meteordu. İstediğim bu, diye düşündü. Sanrılar içinde, donarak ölüm değil istediğim. Sadece tek bir duygu. O kadar. Bombalama. Hayatımda öğrenebildiğim tek suya atlama tarzı. Halk havuzundaki tüm çocuklar öyle bağırırdı: “Thom! Thom! Bombalama!” Bol su çıkaran kocaoğlan…

Bu haliyle yeni bir kopuş hızına ulaşacak, Erik’i geçecekti. Kendimdeyim, bunu beceren benim, bu işi ben sonuçlandırdım. Birinci gitmeyi hak ediyorum.

Yaratabileceği en harika biteviye döngüyü Jean’le geçirdiği zamandan çıkarabilirdi. Bir tutamda, birlikte geçirilebilecek yirmi, kırk, altmış yılın yokluğunda tüm tuhaflığı ve acıklılığına rağmen, tüm güvensizlik ve hazzıyla Cuenca’daki tek gecelerini alabilir ve içinden ebedi bir var oluş yaratabilirdi. Hayatında ilk defa, Jean’leyken curcunalı güvensizlikler kervanını terk etmenin o kadar kötü olmayabileceğini fark ediyordu.

Rüzgâr, bu tür bir düşüşten bekleyeceği türden değildi. Ya da alışıyordu belki rüzgâra. Veya zaten sözü edilecek hava falan kalmamıştı.

Ve belki kervan daha yetişmemişti; belki hâlâ Azul-men’di. Görevini tamamlamış, tüm şanıyla ölüme gidiyordu. Belki sahiden sırtüstü dönmüş hamamböcekliğinden insana geçişi, pupadan kelebekliğe geçişi, yumurtadan kartala geçişi başarmıştı. Yükseklerde uçuyor, süzülüyordu.

Kol ve bacaklarını kanat misali açtı. Uçuruma doru, “Thom’um ben!” diye haykırdı. “Kamikazeyim, intihar bombacısıyım ben! Amerika ruhunu kemiren kansere karşı Cihadımda zaferimi ilan ediyorum. Bir mobilya parçası. Bir koltuk!”

Pek acıklı, dedi beyin.

“Evet,” dedi Thom. “Evet! Biliyorum! Ve seni de biliyorum, sevgili beyin. İşte şansın: ne diyeceksen de!”

Ha, dedi beyin ve sustu.

Her an ölümü bekliyordu ama içine kuşku dolmaya başlamıştı. Kaderi buydu belki: Dünya’nın merkezine düşecek, merkezi geçip diğer taraftan

çıkacak ve yo-yo gibi gerisingeri düşecekti. Cehennemdi bu öyleyse. Kendine özel Sisifos yorumuydu başına gelen: yüzeye kadar düşecek, erişemeden aksi yöne düşüşe geçecekti. Ya da belki cehenneme normal iniş böyleydi. Belki karanlık tenin yolcularından birisiydi.

Ama bunarla inanmıyorum ben, diye itiraz etti ve ardından evrenin yenine sakladığı her türlü tuhaf asa açık olduğunu hatırladı.

Ama Jean…

Bir şeye yaklaşmamış mıydı onla? Aralarında bir şey yok muydu? *Titanik*'i, yaşamının olabileceği buz dağını aniden es geçmemiş miydi? Ve Erik hâlâ üzerinde, son sürat düşüyordu. Son değildi bu. Bir şaka, sapkınca bir şaka, anlamsız bir fabldı. Dehşet koltuğunu yok etmiş miydi, etmemiş miydi? Âdil ödüllerimi hak ediyorum ben. Krallığın yarısı… Prensesi de alayım.

Rezalet bu canım. Kesin kızgın mektuplar yağacak, haberiniz olsun. Editöre mesela. Yayıncıya. "Her birinizin milletvekillerinize yazmasını bekliyorum," dedi karanlığa.

Kim bu adadan kovulmama oy verdi bakalım? İnsanlık adına onca çabamdan sonra…

Tırmanmalı, çıkmalıyım buradan. Arayışımı bitirdim ben. Bulut-kent, Patul'du, aptal herif! Geçmişimiz harabelerde; zaman Gelecek Kenti'ni bulma, kurma zamanıdır. Elini boşluğa salladı. Bir duvar arıyordu. Aşağısı bellediği yöne doğru, "İşim bitmedi daha," diye bağırdı. Tüm kaslarını yerçekimiyle mücadeleye koştu, havayı pençeledi ve her molekülüyle uçurumu tırmanmaya çabaladı. Kalan tüm gücüyle kocaman kollarını çırptı, havayı itti, düşüşle arasına koyabileceği bir şeyler aradı.

Ve derken, onca debelenişi arasından sanki bir tül perde aralandı ve en zarif ay manzarası, kesilmiş tırnak inceliğinde ortaya çıktı.

İnanamayarak baktı. Beyni denizin derinliklerine batmıştı. Sanki yüzeye diye dibe doğru yüzdüğünü şimdi fark ediyordu. Baş dönmesi azalırken üstüne ağır, ezici bir bezginlik çöktü. Evet, yerde yatıyordu.

Cüppe gölgesinde bir yüz, ayı kararttı ve "Her seferinde düşme hissi yaratır," dedi. Seste güçlü bir aksan ve özür dileme tonu vardı. Beyin cümleyi, sahiden duyduğuna, kendisine veya Erik'e ait olmayan bir sesi

duyduğuna kanaat getirene kadar tekrarladı. Şeklin geri çekilmesiyle ay tekrar ortaya çıktı.

“Ne?” dedi Thom.

“Dünyanın merkezi. Düşme hissi verir,” dedi ses. Ve gitti.

Thom dünyanın merkezinin ne olduğunu hatırlamaya çalışarak sözcükleri kafasında evirip çevirdi. Yerle gök arasında bir tür bağlantı…[29]

Zar zor kafasını kaldırdı ve Erik’in bacakları üstünde, yüzüstü yattığını gördü. Az ileride cüppeli bir grubun koltuğu bir ucundan tutup sürükleyerek götürdüğünü fark etti. Derken durup çevresini sardılar. Altı-yedi kişiydiler ama ya cüppeler ya da ay ışığı yüzünden tam sayılarını çıkaramıyordu. Usulca konuşuyorlardı. Koltuk perişan haldeydi. Sol kolçağı az yanında, yerdeydi. Yenilmezliği bitmiş görünüyordu. Cüppelilerden birisi orta mindere doğru eğildi ve birden, ısırılmaktan korkmuşçasına geri çekildi. Bir diğeri, cüppesinin başlığını indirerek yaklaştı. Uzun saçları görünüyordu. Orta minderi çıkardı ve iki eliyle koltuğun içine uzanıp ayakkabı kutusu büyüklüğünde bir nesne çıkardı. Thom kadının —kadın mıydı?— elindekinin bir kutu olduğunu gördü. Kadın kapağı açtı ve diğerleri yanaşıp içine baktılar.

“Hey!” dedi Thom. Kalkmak istedi ama bedeni çamur dolu bir çuval gibiydi. “Hey,” dedi bir daha.

Cüppeliler bir anlığına dönüp baktılar ve tekrar dikkatlerini kutuya çevirdiler.

Hay anasını, diye geçirdi içinden Thom. Beyin? Alo? Makine dairesi? Bir daha seslendi: “Hey, bir açıklama falan yapamaz mısınız?”

Gruptan bir kişi ayrıldı ve Thom’a yaklaştı. “Bu senin,” dedi bir kadın sesi.

Kadının gözlerinde minik bir pırıltı gördü. Uzattığı şey ufak bir taşa benziyordu.

“Şey, selâm,” dedi Thom. “Erik’i kaldırabilir misiniz üstümden?”

“Erik iyileşecek. Lütfen al bunu.”

Thom avucunu açarak elini uzattı. Kadın taşı avucuna koydu.

“Biraz kafam karıştı, anlıyorsunuz değil mi?”

“Evet,” dedi kadın. “Dönüş yolunuz uzun. İyi şanslar.”

“Kimsiniz siz? Yani… Bu ne?” Rengini görmeye çabalayarak taşı aya doğru tuttu.

“Bir tohum. Koltuk, tohumları koruyordu.”

“Ne?”

“Kalkan veya kabuk gibi. Kütüphanenin çevresinde.”

Thom, “Kütüphane mi?” dedi ve ensesindeki tüm tüylerin dikildiğini hissetti. “Bir kütüphane… Kitap değil yani?”

“Değil. İlk bahçeden… Tüm ağaçların tohumları. Kaybedilmiş bitki ve fikirlerin tohumları. Bilgi Ağacı orada. Yaşam Ağacı, Bağışlama Ağacı, Aydınlanma Ağacı ve daha pek çok, adını koyamayacağın ağaç. Hepsi.”

“Ha,” dedi Thom. “Vay.”

Kadın, “Verdiğim tohumu ek, Thom,” dedi ve dönüp uzaklaştı.

Thom, “Bekle,” dedi ama grup peşlerinde koltuğu sürükleyerek çoktan sisin, karanlığın ve soğuğun içinde yitmeye başlamıştı.

Derken kavrayış Thom’un içine, pıhtılarından kurtulan damarlardan akmaya başladı. Cennet ve Cennet’ten sonraki tüm bahçelerin tohumlarını taşımışlardı. Birbirine zıt iki şeyi taşımışlardı. Kabuk ve fındığı, koltuk ve zulayı, yok etme kudretini ve kudretin yok ettiklerinden geriye kalanları… İnsanoğlunun olanca gayreti ve dehasıyla mahvettiği tüm armağanları…

Şekiller sisin ışığında bir görünüp bir kayboluyordu. İçlerinden birisi biraz durakladı ve Thom bir anlığına Tree’nin kambur, cılız siluetini görür gibi oldu.

Thom karanlığa, “Hey?” diye seslendi ama sesi çok zayıftı. Bir daha göremeye çalıştı aynı silueti. “Tree!” diye bağırdı. Evet, siluet kesinlikle el sallamıştı. Ardından döndü ve diğer cüppelerin peşinden kayboldu.

Ağaçlar, dedi beyin. *Tree*.

Thom ile Erik yapayalnız kalmışlardı. İçinde hareket edecek gücü bulana kadar yıldızlı göğe bakarak yattı.

Bir süre sonra Erik kımıldadı ve homurdandı.

“Erik,” dedi Thom usulca, “kalkalım artık. Eve dönelim.”

Cüppeliler onlar için iki heybe bırakmışlardı geride. Thom ay ışığının, daha yakında duranın açık ağzında, bir elmanın üstünde parıldadığını gördü.

SON

27 Samuel Taylor Coleridge’in “Yaşlı Gemici” şiirinden sonra Albatros sözcüğü İngilizcede “insanın başında dönüp duran, rahat bırakmayan sorun, dert” anlamında kullanılmaya başlanmıştır.
28 Bir çizgi roman kahramanı.
29 Çeşitli inanışlarda yer bulan bu kavram, kimisinde yerle göğün / dünyayla cennetin birleştiği noktayı veya başka bir boyuta açılan kapıyı kasteder.

TEŞEKKÜRLER

Aşağıda bahsedeceğim, bu kitabın yazılmasında büyük yardımları dokunmuş kişilere teşekkür etmek istiyorum. Okurken adlarını mırıldanırsanız kulakları çınlar belki…

Paul Chaney (paulchaney.org) ilk okurumdu. Ekuador'da tanıştık ve ben yazarken, o dairemizin dışında dökme heykel yapıp kurşun dumanı soluyordu. İlk taslağın tümünü bir gecede okudu ki bundan daha cesaret verici başka bir şey düşünemiyorum. Ayrıca beni, karım Laura'yla birlikte kendileriyle kamp gezisine çıkmaya ikna eden iki harika insanla, sanatçılar Marco-Grieser Ronnevig ve Eva Constance Ronnevig'le (artbonbon.com) tanıştırdı. Bizi And dağlarındaki El Cajas'ta, aşırı inatçı bir eşekle hayatımda gördüğüm en zorlu araziye sürüklediler. Bulutların iyice alçalıp toprağa yerleştiği yağmur mevsiminin ortasıydı ve bölge sakinleri kaçakçılar tarafından öldürüleceğimizden veya kaybolacağımızdan emindi. Ancak kaçakçılar Dünya üzerindeki en harika insanlar çıktı. Tuvalet kâğıdı bitip yiyecek azalınca Laura'yla geri döndük; Marco ile Eva yabanın derinliklerine bir aya yakın süre daha devam ettiler. Öykülerinden birkaçı bu kitapta yer buldu. Cuenca'daki İngiliz Cafési ve kitapçıyı işleten Steve Tighe'nin yaptığı okuma büyük cesaret, mekânıysa harika bir soluklanma kaynağıydı.

David Naimon, Jenni Fallein, Roger Dunsmore, Ezra Parzybok, Melanie Andersen, David Cain, Thane Stumbaugh, Laura Moulton, Dottie Moulton, Sam Stageman ve Lisa Friedli-Clapie, müteşekkir kaldığım diğer ilk okumacılardı.

İlham kaynaklığı yaptıklarını bilmeyen birkaç kişiye daha teşekkür etmek isterim: Ekuador'daki tuhaf ev sahiplerim ve oğulları Giovanni ve Laura'yla birlikte William Temple ikinci el mağazasından kendi koltuğumuzu evimize taşırken bize tezahürat yapan 23. Cadde'nin dost müdavimleri…

Ve son olarak desteği ve müthiş editörlüğü için Laura Moulton'a teşekkür etmek istiyorum. Daha ne eğlenceli maceralar çıkacağız.

Benjamin Parzybok (ideacog.net) top-sakız makineleriyle dağıtılan bir gazete (*Gumball Poetry*) ve bir kent çapında gizem/define avının (Black Magic Insurance Agency) yanı sıra aralarında walkertracker.com (yayalara günlük yollarını izleme yardımı) ve projectahmad.org'un da (siyasi bir site) bulunduğu ulusal çapta ün kazanan pek çok uçrak ve başarılı web sitesi yaratmıştır.

Önceki işleri arasında, Washington eyaleti valisi için hayalet-yazarlık, web geliştirme, teknik yazarlık, asbest temizleme işçiliği, patates seçiciliği ve kongre asistanlığı bulunmaktadır. Koltuk, yazarın ilk romanıdır. Parzybok, eşi yazar Laura Moulton, oğulları Coen ve kızları Sylvie ile birlikte Oregon eyaletinin Portland kentinde yaşamaktadır.